Horia Tecuceanu

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI PIROMANUL

EDITURA
CARTEA ROMÂNEASCĂ

Horia Tecuceanu

Căpitanul Apostolescu și piromanul

I
Piromanul

Mulțumesc Inspectoratului General al Miliției și în mod deosebit tovarășilor generali Octavian Pop și Nicolae Chiriac. Precum și locotenent-coloneilor Costel Stoicescu și Ion Negulescu, pentru sprijinul acordat în realizarea acestei cărți.

Capitolul I
Incendiul

Priveam apatic defilarea pietonilor și vehiculelor de-a lungul străzilor pe care le străbăteam. Indispoziția care mă cuprinsese nu se stârnise din senin, ca un moft, ci avea o bază serioasă. Iar fusesem catapultat din scaun înainte de a-mi fi terminat cafeaua. Desigur că tot am băut-o, dar cum? În picioare și opărindu-mi gura! Băutul cafelei e o treabă serioasă, cu tipic. Nu se răstoarnă pe gât ca o halbă de bere într-o după-amiază de iulie, ci trebuie savurată ușor, în compania a două țigări Super sau trei King Size, după inventarul buzunarului.

Am vrut să cobor geamul portierei pentru a arunca ce mai rămăsese din prima țigară aprinsă astăzi, dar am renunțat. Mi-am amintit la timp că numai interiorul mașinii e încălzit. În consecință, am tras scrumiera de la bord și am strivit cu dușmănie filtrul țigării. Astfel mi-a alunecat privirea pe kilometraj și am văzut indicatorul străduindu-se să atingă cifra 120. Până să mă mir, am realizat că și sirena îmi spărgea timpanele.

— Vartunian, ți-am spus eu că mergem la un hold-up[1]?! m-am răstit.

Șoferul s-a grăbit să reducă viteza, în timp ce, mai mult ca sigur gândea că orice ai face nu e chip să le intri în voie șefilor.

— Apropo! De fapt, unde mergem? se interesă taciturnul căpitan Maier, de la criminalistică, stând tolănit pe bancheta din spate, alături de locotenentul Dan Simionescu.

— Să ne aerisim, am replicat răutăcios peste umăr, în timp ce mașina vira la dreapta, spre bulevardul Dacia.

— Frumoasă aerisire! Mă obligi să respir în atmosfera asta viciată de fumul țigărilor tale!

L-am văzut pe Dan cum devine atent și zâmbește ușor. Lunganul se pregătea să se amuze cu disputa ce sconta că se va declanșa între mine și Maier, care,

---

[1] Atac banditesc cu mâna înarmată (expr. am.).

lăsându-se de fumatul a trei pachete de Mărășești pe zi, devenise mai puritan decât cel mai puritan puritan. Dar l-am deziluzionat. N-am replicat.

Mașina vira la stânga și se angajă cu viteză redusă pe strada Drobeta. Câțiva zeci de metri mai departe, am remarcat, fără să mă mir, că strada era blocată de trei tulumbe roșii printre care alergau servanții acestora.

Am oprit pe dreapta, la vreo patruzeci de metri de centrul agitației, și ne-am extras din mașină. În timp ce ne îndreptam spre casa din care ieșea fum, mi-am încheiat haina de piele, deoarece Juna ianuarie se străduia să compenseze lipsa zăpezii cu un ger de minus cincisprezece grade.

Când ne-am apropiat de clădirea incendiată, unul din subofițerii de miliție, care blocaseră strada pentru a împiedica apropierea curioșilor, ne-a oprit pentru a ne explica că am face mai bine dacă ne-am vedea de drum și i-am lăsa pe pompieri să-și facă meseria. Tocmai mă pregăteam să-i explic că de n-ar fi fost vorba de meserie, în acel moment m-aș fi aflat, bucuros, într-o încăpere călduroasă și mi-aș fi sorbit liniștit și visător cafeluța. Dar n-am mai avut când să-l prelucrez, deoarece Dan i-a și fluturat pe sub nas legitimația, iar cerberul a renunțat la intransigența sa.

Mai aveam câțiva metri până la clădirea ce captase atenția celor adunați în jurul ei, când ne-a răsărit în față

un ofițer de la secția de miliție. Era locotenentul Tănăsache, care se grăbi să ne anunțe că el ne-a invitat acolo. Deși i-am strâns mina, nu m-am grăbit să-i mulțumesc pentru copleșitoarea lui amabilitate.

— Despre ce-i vorba? m-am interesat.

— În timpul muncii de izolare a dezastrului, pompierii au descoperit un cadavru omenesc, zise el, arătând cu mâna spre acoperișul casei.

Am privit clădirea. Era un gen de vilă, cu demisol, hochparter[2] și un etaj. Fiecare palier își expunea câte o fereastră spre stradă. Casa, fiind încadrată la stânga de un teren viran, și la dreapta de un bloc cu trei etaje, care delimita curtea de acces la vilă.

— Decesul a fost cauzat de carbonizare sau de intoxicație cu oxid de carbon? vru să afle Maier.

— Nu știu. N-am Văzut victima. Comandantul pompierilor, după ce mi-a anunțat evenimentul, m-a poftit să-i îndepărtez pe gură-cască, deoarece până la localizarea incendiului tot nu-mi permite accesul în casă. Toate insistențele mele au fost zadarnice. E un tip repezit și scorțos. În această situație, m-am grăbit să anunț Brigada omucideri.

Având în vedere faptul că decesele provocate de cauze violente, chiar dacă apar din culpa victimelor

[2] Parter înalt.

înseși, privesc în mod direct brigada noastră, m-am hotărât să nu-mi pierd timpul. Prea aveam multe belele de rezolvat la birou pentru a-mi permite luxul de a întârzia mai mult decât era necesar să stabilesc că un aiurit s-a apucat să-și aprindă soba sau mașina de gătit, după ce, în prealabil, a lăsat gazele să se scurgă câteva ore într-o încăpere neaerisită; drept care s-a transformat în îngeraș. Am mai văzut eu o chestie de asta, acum vreo două zile.

Am intrat deci repede în curtea imobilului și, orientându-mă după furtunurile de apă, m-am îndreptat spre o scară din beton, pe care, într-un du-te-vino amețitor, alergau servanții tulumbelor.

— Degeaba, tovarășe căpitan… N-o să vă lase să înfrățiți, mă avertiză Tănăsache.

M-am făcut că nu-l aud și am pus piciorul pe prima treaptă, apoi, dând cu ochii de un maior de pompieri, care apăruse în capul scării, mi l-am retras, dar nu mai înainte de a-i face respectivului semn cu degetul să descindă lângă noi.

— Ei bine, iar dau de tine?! se miră el. După ce, aproape rostogolindu-se, ajunse lângă mine. Oare cu ce-am păcătuit de trebuie să te văd din nou?

— Parol! Și eu aș vrea să știu cine m-a blestemat de sunt obligat să te privesc pentru a doua oară într-un interval de nici 48 de ore, i-am replicat pe același ton, în

timp ce ne scuturam mâinile.

Maiorul Aurel Tache era un bărbat scund, până în 40 de ani, cu ochii vioi și un nas frapant de bine dezvoltat.

— Apropo, zise el flegmatic, în timp ce-și scotea casca de oțel pentru a-și șterge cu batista transpirația și funinginea de pe frunte și obraji, o să te umfle râsul când ți-oi spune că chestia de acum două zile era floare la ureche…

— Ce vrei să spui?

A continuat să-și plimbe batista și mai sus de frunte, până la ceafă, dar fără să-și deranjeze freza. Podoaba sa capilară era tot atât de bogată ca și cea a unui glob de sticlă.

— Nu-i vorba de un accident, ci de un omor, catadicsi el să precizeze.

— Aurele, arată-ne drumul! i-am cerut.

— Nicule, nu ține! Așteaptă până-mi termin eu treaba… E periculos. Dacă, vă transformați în fripturi arse, eu răspund!

— Îmi asum răspunderea!

— Fii serios! De unde o să rezulte că ai intrat pe barba ta când te-oi scoate dinăuntru pe făraș, în chip de cenușă?!

— Șefu', ne pierdem timpul parlamentând degeaba. Hai să intrăm! își pierdu răbdarea Dan.

— Tinere… încercă Tache să-l admonesteze.

— Aurele, intrăm oricum, l-am întrerupt.

Îl cunoșteam de ani de zile și știam că atunci când se înfurie i se congestionează fața, dar, de data asta, datorită funinginii ce-i acoperea obrajii, nu mi-am putut da seama care-i era dispoziția.

— Bine, așteptați-mă aici! cedă el, după ce mă observă câteva clipe gânditor.

L-am urmărit cu privirea până a ieșit în stradă și s-a îndreptat spre o tulumbă.

— Asta e în stare să aducă o companie de pompieri și să ne lege, comentă Maier.

Supoziția lui Maier se dovedi exagerată. Tache reveni numai cu doi ostași.

— Îmbrăcați astea! ne ordonă, arătând spre brațele însoțitorilor săi, încărcate cu căști din oțel, măști de gaze și mantale din azbest.

După ce ne-am executat, devenisem tot atât de șarmanți ca și băștinașii de pe „Planeta maimuțelor". Când deghizarea a fost efectuată și m-am uitat prin vizoarele din sticlă la Tache, am remarcat că se distra copios. Atât de copios, încât puteam fi sigur că mi-a jucat un renghi.

secundă mai târziu, adică mai exact în momentul în care vream să-mi scot masca de pe cap pentru a-i putea spune câteva cuvinte, fără ocolișuri, mi-a făcut semn să-l urmez.

Am început să urcăm scările de ciment. Pe timpul ascensiunii celor opt-zece trepte, am fost atent să nu mă împiedic de furtunurile care șerpuiau la picioarele mele. Când am ajuns în vârful scării și am pășit pe o terasă care se răsucea spre stânga, cu vreo 45 de grade, am văzut o ușă prin care se evacua fum și, câțiva metri mai departe, spre dreapta, o fereastră pe unde ieșea o pălălaie de să juri că în dosul ei funcționează, în plin regim, o jumătate de duzină de lansatoare de flăcări antitanc.

Tache s-a oprit în fața ușii și ne-a explicat, prin semne, deoarece măștile ne astupau urechile, că va trebui să ne ținem înlănțuiți de mâini. Mi-am înclinat capul aprobator și i-am întins mâna stângă. Dreapta i-am oferit-o lui Dan, care a făcut aceeași operație cu locotenentul Tănăsache, și acesta cu Maier.

De îndată ce s-a convins că lanțul mâinilor era format, mi-a strâns încheietura mâinii cu gingășie, aproximativ, cam așa cum le înșfăcăm noi pe ale hoților de buzunare când îi prindem la „treabă" și m-a tras prin cadrul înnegrit al ușii. M-am trezit într-o pâclă de fum, apoi am distins contururile estompate ale câtorva pompieri care deșertau conținutul a două furtunuri prin cadrul unei uși, situate pe dreapta, la vreo doi metri de intrare, de unde răzbăteau cu furie limbi mari de flăcări. Am simțit că Tache mă trage spre stânga și l-am urmat, alunecând

de-a lungul peretelui respectiv. Apoi, prin pâcla de fum, am văzut treptele unei scări interioare. Tache mi-a arătat-o și am început ascensiunea. Dacă datorită echipamentului oferit de amicul meu n-am simțit dogoarea căldurii decât la mâini. În schimb cu respirația nu stăteam prea bine. Probabil unde nu eram obișnuit cu masca de gaze, respiram tot atât de voios ca și un pește zvârlit pe uscat. În momentul când am pus piciorul pe palierul primului etaj, suflam de parcă aș fi urcat, fără lift și contra cronometru, până la etajul 24 al Hotelului Intercontinental. Dar supliciul era abia la început. Tache mi-a zâmbit sardonic și a continuat să urce spre mansardă. La jumătatea celui de-al doilea nivel, tâmplele mă dureau, urechile-mi vâjâiau, și scara se învârtea cu mine. Am făcut un efort supraomenesc și am continuat ascensiunea.

Odată ajuns pe palierul mansardei, mi-am scos casca și am smuls masca. Am făcut treaba asta cu atâta viteză și furie, încât sunt sigur că, de n-aș fi avut ceafa bine înnodată de trunchi, mi-aș fi pierdut și capul, la propriu.

— Nu prea ești obișnuit cu d-astea, a constatat Tache, apoi, luându-mi masca și examinându-i orificiul de admisie, a extras un dop de cauciuc. Mă Nicule, da' fraier mai ești! Ai avut masca blocată…

A afișat un aer atât de dezolat, încât n-am mai avut

nicio îndoială că nu era străin de chinul prin care mă trecuse. N-am vrut să-i dau nicio satisfacție și mi-am ridicat umerii într-un gest ce trebuia să-l asigure că incidentul e fără importanță, deși mi-am notat, în memorie, că nu trebuie să-l nedreptățesc, omițându-mi revanșa.

— Măștile sunt destinate, probabil, numai musafirilor? remarcă Dan, care, urmându-mi exemplul, își recăpătase și el chipul de pământean.

— Într-adevăr. Noi suntem foarte modești, replică Tache. Pe când, demonstrativ, își băga în buzunar batista ce o ținuse mai înainte în dreptul gurii și nasului.

— Unde-i victima? am vrut să știu, privind pe rând cele două uși ale palierului mansardei.

— Aici! a spus, pornind spre ușa din stânga și deschizând-o.

Capitolul II
Victima

Am privit interiorul podului din pragul ușii. Era înțesat cu obiecte casnice uzate și acoperite de praf. Am măturat cu privirea două geamantane pe care se afla o plapumă făcută sul, trei perne înconjurate de sticle goale, câteva lăzi etc. Pe podea am remarcat o grămadă de cioburi din sticlă. Mi-am ridicat ochii spre tavan și

am constatat că provin de la fereastra luminatorului din acoperiș.

Maiorul Tache, care rămase în spatele meu, explică:

— În timp ce ne luptam cu focul la parter, o echipă a pătruns în casă prin acoperiș, spuse, arătându-mi geamul spart.

Am mai înaintat trei pași și, în dosul unui cufăr mare, am văzut o pereche de picioare îmbrăcate cu șosete grena, iar în continuare o pereche de ciorapi groși care se continuau până peste genunchi. Urma o fustă ecosez ridicată spre abdomen și peste aceasta un ceas de mână, cu brățara ruptă. I-am privit capul, eu fața întoarsă spre dreapta, și am văzut rana. Am apreciat etatea victimei la cincizeci de ani.

Toată îmbrăcămintea era tăvălită în praful de pe podea, ceea ce demonstra, chiar dacă făceam abstracție de echimozele și escoriațiile de pe mâini și coapse, că victima s-a luptat cu îndârjire pentru a-și apăra viața. Am privit urmele de picioare lăsate în praful gros așternut pe pardoseala podului și, deși erau imprimate perfect, mi-am dat seama că nu-mi vor servi la nimic. Pompierii care descoperiseră cadavrul distruseseră toate urmele lăsate de agresor.

— Viol! mârâi Dan, în spatele meu.

Am avut grijă să nu-mi exteriorizez sentimentul de greață provocat de tabloul ce mi se înfățișa. Stăpânindu-

mi mânia, m-am întors spre Maier.

— Eugen, dă-i drumul! am ordonat pe un ton profesional și am pornit spre ușa podului, urmat de Dan și Tache.

Când am trecut pragul ușii, am auzit aparatul de fotografiat țăcănind în spatele nostru.

— Aurele, te ascult, l-am invitat.

— Dacă te referi la cauza incendiului, nu pot să-ți spun nimic până nu-l stingem complet, mă anunță el, impasibil.

— Ai aflat cine-i victima? am spus, arătând cu capul spre pod.

— Eu mă ocup numai de incendii, restul e treaba voastră! Chestie de diviziune a muncii, îmi explică, bineînțeles nu fără să-mi zâmbească caustic.

Ținând seama de faptul că spusele lui aveau suficientă logică, l-am invitat s-o ia din loc și, stingând incendiu], să ne comunice cât mai curând opinia ce și-a format-o.

Când am rămas singuri, m-am întors spre locotenentul Tănăsache.

— Te rog să stabilești în viteză identitatea victimei. De asemenea, te rog să culegi informații despre rude, cunoștințe etc. Da' mai înainte de-a te apuca de treabă, anunță serviciul medico-legal.

Fără a-mi mai cere alte explicații, a început să coboare

treptele scării.

Când am revenit în pod, lângă victimă, Maier tocmai își închidea aparatul fotografic.

— Eugene, cred că nu mai e cazul să-ți pierzi timpul cu ridicarea amprentelor plantare, am zis, arătând urmele de pe podea.

S-a declarat de acord cu sugestia mea, printr-o înclinare a capului, și mi-a înmânat ceasul pe care-l văzusem pe abdomenul victimei.

— Brățara s-a rupt în timpul luptei.

— O fi al agresorului?

— Exclus! Diametrul brățării se potrivește la încheietura mâinii victimei. Privește, a spus, ridicându-i mina respectivă și arătându-mi urma lăsată de ceas pe epidermă.

Am privit în trecere verigheta de aur de pe inelar, apoi m-am uitat la ceas. Era un Doxa, și arătătoarele erau oprite la ora 1 și 27 de minute.

— S-o fi oprit în timpul luptei? se interesă Dan.

— La această întrebare va răspunde serviciul criminalistic, îl asigură Maier.

M-am apropiat de capul victimei și l-am examinat. Avea mai multe răni confuze în regiunea temporală dreaptă.

— Eugene, ai dibuit arma crimei?

— Nu, Nicule. Dar o să încep s-o caut după ridicarea

cadavrului. În astfel de cazuri, arma se găsește întotdeauna în preajma victimei.

Am început să privesc cu atenție direcția petelor de sânge de pe îmbrăcămintea victimei, apoi pe cele care erau răspândite pe cei trei-patru metri de suprafață degajată de vechituri, unde zăcea cadavrul. Maier ghici ce căutam și spuse:

— Victima a fost lovită când se afla în picioare, probabil într-un moment când întorcea capul de la agresor. După prima lovitură a urmat lupta, a zis. Arătându-mi o pereche de papuci din pâslă aflați la o distanță de vreo doi metri între ei și victimă.

Am privit tălpile șosetelor, înnegrite de praful podelei, și nu l-am contrazis. Apoi, m-am retras cu Dan spre un perete al podului și am început să privim locul dramei.

— Cred că situația de față se prezintă în două ipoteze, a spus Dan. Ori criminalul a urmărit victima până aici, unde aceasta se refugiase de teama lui, ori amândoi au venit în pod să caute ceva, iar agresorul a profitat de ocazie pentru a-și pune în aplicare odiosul plan.

— Ținând seama de faptul că mobilul jafului pare îndoielnic, completă Maier, arătând spre ceasul găsit și spre verigheta victimei, va trebui să te gândești la un posedat sexual, la un schizofrenic…

N-am mai' avut când să-i dau dreptate, deoarece am

auzit zgomot de pași la intrarea podului și modicul legist Capolide și-a făcut apariția în cadrul ușii.

— Bună, băieți! ne-a salutat jovial.

— Doctore, am zis, după ce i-am răspuns la salut și l-am lăsat să se apropie de noi pentru a vedea victima, ce părere ai? Drăguț spectacol, nu?

— Ce mârșăvie!

— Doctore, ajută-mă să-l prind mai repede.

— Ce vrei să știi? a spus îngenunchind lângă victimă.

— În primul rând, ora decesului.

Mai întâi, a pus palma pe coapsa victimei, pentru a constata temperatura corpului, apoi, ridicându-i un braț și lăsându-l să cadă de câteva ori, cu scopul de a stabili gradul de rigiditate cadaverică, a spus:

— Până la efectuarea necropsiei, deci numai cu titlu informativ, ți-aș putea spune că decesul s-a instalat în urmă cu aproximativ zece ore.

Mi-am privit ceasul. Era ora zece și jumătate, ceea ce însemna că trecuseră mai bine de două ore de când mă aflam în pod, lângă victimă. Am făcut un calcul rapid și mi-am spus că drama se consumase în noaptea precedentă în jurul orei douăsprezece.

În timp ce Maier și Dan se vânturau prin pod în căutarea urmelor și a armei ce-o răpusese pe victimă, Capolide își făcea meseria pe lângă cadavru, iar eu, așezat pe o ladă, încercam să cuprind și să reconstitui

toate momentele dramei. Mintea mea se afla în plin proces de fabricare a ipotezelor, când Capolide m-a întrerupt:

— Nicule, am terminat. Pot ridica cadavrul pentru necropsie?

— Da. Când primesc rezultatele certe?

— Mai curând de mâine dimineață să nu le aștepți.

— Poate reușești mai repede. Te rog să te străduiești, am insistat.

— Am să fac tot posibilul.

— Și nu uita să recoltezi secreția seminală, am spus, arătând spre abdomenul victimei, poate ne furnizezi grupa genetică a agresorului.

— Crezi că aș fi putut omite această posibilitate? spuse doctorul plecând să-și cheme brancardierii.

— Rămâi aici, Eugen, și continuă-ți cercetarea. Eu și Dan plecăm să vizităm casa.

Capitolul III
Recunoașterea terenului

Când am ieșit din încăperea unde zăcea victima, ne-am îndreptat spre a doua cameră a mansardei. Am deschis ușa, am privit obiectele vechi și uzate care se aflau împrăștiate peste tot, dar n-am mai intrat. Praful depus pe podea indică că niciun picior de om n-a mai

umblat pe acolo de luni de zile. Am închis ușa la loc și am pornit spre scară.

La etajul întâi se aflau două uși. Le-am descuiat cu șperaclul și am vizitat trei camere nemobilate. Întrucât, după aerul închis, nu mai fuseseră utilizate de mult, nu ne-am mai pierdut vremea în ele și am coborât spre parter.

Când am ajuns jos, incendiul era deja stăpânit, și pompierii își strângeau furtunurile. M-am apropiat de camera de unde cu două ore mai înainte izbucneau flăcările. Cadrul lemnos al ușii dispăruse, iar interiorul încăperii era apocaliptic. Exceptând o sobă din teracotă, care se afla la extremitatea stângă a peretelui din față, niciun obiect nu mai stătea în picioare. Toate lucrurile care mobilaseră cândva această încăpere erau transformate într-o masă informă de obiecte carbonizate și cenușă, parțial acoperite de tencuiala desprinsă de pe pereți.

— Tencuiala, încinsă de foc, a căzut datorită contracției la care a supus-o apa tulumbelor, îmi explică Tache, din spate.

— Cum s-a declanșat incendiul? am întrebat.

— Prin stropire cu petrol, a răspuns el, arătându-mi în mijlocul camerei un bidon de vreo 5 litri, cu tabla oxidată.

Am intrat în cameră și, pășind peste un strat de

cenușă și tencuială de vreo douăzeci de centimetri, m-am dus să privesc prin ceea ce mai rămăsese din fereastră. Am văzut terasa pe care o cunoșteam și, mai departe cu vreo cinci metri, imobilul alăturat. M-am înapoiat spre ușă.

— Unde ați lăsat materialul? s-a interesat Tache. Am arătat cu degetul gros spre plafon.

S-a întors spre un ostaș și i-a ordonat să se ducă în pod și să caute echipamentul antifoc.

— Care-i legenda? l-am întrebat, ieșind și oprindu-mă în vestibul.

Vestibulul, având o formă rectangulară, cu o latură de circa trei metri și cealaltă de cinci, era prevăzut cu mai multe uși; cea care permitea accesul în locuință, cea din partea dreaptă, de unde ieșisem, și o alta opusă acesteia, pe peretele din stânga. Zidul de fund al vestibulului găzduia a patra ușă, mai scundă și mai îngustă ca celelalte, și casa scărilor, pentru care n-aveam nicio simpatie datorită farsei ce mi-o jucase Tache cu masca lui idioată.

— Un vecin a remarcat, pe la șase și jumătate dimineața, când se îmbrăca să plece la serviciu, că prin rosturile cercevelei dinspre terasă se strecurau șuvițe de fum. Ei bine, ce crezi că s-a apucat să facă?

Spre a-i demonstra că habar n-am, am ridicat din umeri. Pentru o clipă, a părut mirat de nepriceperea

mea, apoi, tolerant, dar nu fără superioritate, a continuat:

— Deșteptul, în loc să ne anunțe pe noi, s-a apucat să spargă geamul!

— Și ce-i cu asta?! s-a mirat Dan. Nu era firesc să intervină?

Mai întâi, s-a uitat la colaboratorul meu de parcă îl vedea pe Tutankhamon participând, în chip de candidat-protagonist, la concursul pentru desemnarea lui Miss Univers, apoi, indignat de crasa noastră ignoranță, a aruncat repede:

— Dacă se abținea să-ndoaie geamul, focul s-ar fi stins de la sine! Datorită combustiei în mediu izolat, s-ar fi epuizat toată rezerva de oxigen și gata! Așa însă, prin nepriceperea și dorința sa de a-și băga nasul unde nu-i fierbea oala, a alimentat focul cu ce-i lipsea: aerul!

— Adică a turnat gaz peste foc, constată Dan, zâmbind ușor.

— Exact! se repezi Tache, fără să-și dea seama că-i luat peste picior. Tipii ăștia, care ne fac numai pocinoage, ar trebui arestați sub învinuirea de piromanie! Altfel nu mai terminăm cu problemele ce ni le creează sistematic!

— Apropo! Știi că distrugerea sau înlăturarea unor urme în procesul de urmărire penală se pedepsește cu închisoare? am întrebat, cu nevinovăție.

— Da, știu. Și ce-i cu asta? a confirmat el, mirat.

— Ce-ai spune dacă, pentru felu-n care ți-ai plimbat oamenii, ca pe strada Lipscani, prin podul unde zăcea victima, te-aș aresta odată cu întreaga ta companie sub acuzația amintită? m-am interesat cu seriozitate, în timp ce mă gândeam la figura ce mi-o făcuse cu masca de gaze:

Mai întâi, m-a privit năucit, apoi, când se pregătea, sunt sigur, să-mi zică câteva cuvinte nu tocmai flatante, lângă noi, în vestibul, a răsărit un tip scund, gras și cu o servietă cât un geamantan.

— Mă scuzați, începu el, înfigându-se lângă Tache, probabil unde avea uniformă. Sunt de la A.D.A.S., și am venit să constat, cu sprijinul dumneavoastră, cauzele și volumul pagubelor suferite de acest imobil… Știți, casa fiind asigurată…

— Vă rog să treceți mâine pe la comandament și veți primi toate datele ce vă interesează, îl întrerupse Tache.

— Îmi pare rău, dar noi avem sarcina de a încheia procesul-verbal de constatare a proporțiilor dezastrului imediat și pe loc, insistă dolofanul. Nu pot întârzia…

— De-ndată ce n-ați fost aici în timpul propagării incendiului, oricum sunteți în întârziere. Așa că lăsați pe mâine, îl întrerupse Tache, adoptând un ton părintesc.

— Tovarășu! Eu reprezint statul și nu mă puteți expedia așa… așa ca pe un copil.

— Cam același lucru reprezentăm și noi, se amestecă și Dan.

— Vă rog să ne lăsați să ne vedem de treabă! propuse în completare Tache.

— Bine, plec! Dar am să vă reclam pentru obstrucționarea intereselor instituției ce-o reprezint! spuse dolofanul, supărat, și învârtindu-se pe călcâie se rostogoli spre ușă.

— Nu vă supărați, îl interpelai eu, când dădu să treacă pragul terasei. Cine moștenește această clădire după decesul titularului proprietății?

— Domnișoara Popa Elvira, o nepoată… spuse el, după ce-și deschise geamantanul și consultă un imprimat cu antetul A.D.A.S.-ului.

I-am mulțumit pentru informație și am revenit lângă Tache și Dan.

În clipa următoare, am auzit zgomot de pași pe treptele scării interioare. Erau Capolide și brancardierii care duceau victima cu targa spre ambulanță.

— Ce-i acolo? l-am întrebat pe Tache, arătând spre ușa din stânga, carbonizată superficial, la partea exterioară.

— Sufrageria.

— Și dincolo? se interesă Dan, indicând ușa de lângă scară.

— Intrarea spre demisol.

Nu m-am grăbit să le cercetez, ci am pornit din nou spre camera răvășită de incendiu. Am intrat și m-am îndreptat spre ușa practicată în peretele din stânga. În apropierea sobei de teracotă. N-a trebuit s-o mai deschid, fiindcă era spulberată de incendiu. Privind prin cadrul ei, am văzut o încăpere dotată cu toate ustensilele specifice unei bucătării. Întrucât n-am remarcat nici-o fereastră, care să producă tiraj, mi-am explicat de ce focul și-a marcat prezența numai prin stratul de funingine împrăștiat pe toate obiectele.

— Șefu', ce părere ai? spuse Dan, arătând spre mașina de gătit cu gaze.

Capătul unui tub de cauciuc era instalat la mașină, iar celălalt pendula, până aproape. De dușumea, fără vreun rost aparent.

— Aurele, am zis, revenind lângă Tache, în vestibul, ați scos voi vreo butelie de aragaz din bucătărie?

— Butelie de aragaz? De ce aș fi scos-o?

— De exemplu, pentru a evita explodarea ei.

— Lipsește?

Am confirmat.

— Eu n-am văzut nimic care să semene cu o astfel de treabă. Dar poate știu băieții mei ceva, adăugă el și porni spre ieșire.

— Să avem iar de-a face cu un omor pentru o nenorocită de butelie? comentă Dan.

N-am avut când să-mi spun părerea. A apărut Tache, însoțit de un vlăjgan tânăr cu gradul de caporal.

— Zi-i, Marinache, îl îndemnă Tache.

— Să trăiți! spuse pompierul, luând poziție de drepți. Vă raportez că atunci când am pătruns în această încăpere, colea-n colț, a existat o butie… d-aia cu gaze…

— Și acum, unde-i?

— Jos, în pivniță.

— Ai dus-o dumneata?

— Nu. S-a dus singură!

— Poftim?! a exclamat Dan uimit.

Am întors capul spre Tache și am așteptat să-mi explice el cum s-a putut evacua butelia prin propriile ei mijloace.

— Mă, cum a putut pleca butelia singură? îl repezi Tache.

— Păi, tovarășe maior, vă raportez că s-a înroșit atât de tare, de-a trecut prin scânduri și-a căzut dedesubt…

Am renunțat să-l mai ascult și am intrat din nou în camera devastată. M-am apropiat de locul indicat de caporal, undeva în apropierea sobei de teracotă, și am remarcat în podea o gaură circulară, de vreo cincizeci de centimetri. Am privit prin ea și am văzut, dedesubt la subsol, răsturnată, o butelie de aragaz oxidată.

— E în regulă, caporal! am zis, revenind în vestibul.

— Marinache, spuse Tache, ați verificat dacă n-a mai

rămas alt focar de incendiu?

— Să trăiți, tovarășe maior, vă raportez c-am controlat. Da' nu există!

— Bine, poți să pleci, îl concedie Tache.

— Cum ați intrat în casă?

— Atât prin ușa de pe terasă, cât și prin acoperiș, cu autoscările. Cei care au coborât prin pod au descoperit victima…

— Cum era ușa de la intrare, încuiată?

— Da. Motiv pentru care a trebuit s-o scoatem din balamale.

— Aș vrea s-o văd.

Mi-a făcut semn să-l urmez și am ieșit pe terasă. Ușa era culcată într-o rână și rezemată de balustrada de ciment. M-am uitat la sistemul de închidere și am văzut că era prevăzută cu o broască Yale. Această constatare nu m-a ajutat cu nimic. Asasinul ar fi putut să încuie ușa numai prin simpla tragere a acesteia, la plecare. Deci, nu puteam să ajung la concluzia că face parte din persoanele care posedă cheile locuinței, dar nici nu puteam exclude o astfel de posibilitate.

— Cu mine mai ai ceva, Nicule? mă zori Tache.

— Exceptând datoria ce o am față de tine, nu. Ești liber.

— Ce datorie? s-a mirat.

— Aceea pentru bușonul „uitat" în masca de gaze…

Deși a plecat râzând, buna sa dispoziție nu m-a molipsit. Prea-mi era încă vie amintirea chinului la care mă supusese cu câteva ore mai înainte.

Am revenit în vestibul și m-am dus spre ușa din stânga. Am deschis-o și am văzut o garnitură de sufragerie. Toate obiectele din încăpere, ca urmare a funinginii depuse, aveau culoarea neagră. Am intrat cu Dan în cameră și ne-am apucat de treabă. După o oră de cercetare, am descoperit în sertarul unui bufet un carnet C.E.C., cu o depunere de 20.000 lei, și suma de 10.000 lei în bancnote de 100 de lei. Întrucât n-am dibuit ceea ce numim noi urme, am părăsit încăperea, dar nu mai înainte de-a lua un inel cu diferite chei de pe masa din mijlocul camerei.

Ne-am dus spre ușiță de lângă scară și am deschis-o. În spatele ei se aflau niște trepte înguste, din lemn. După ce am coborât la demisol, am văzut trei uși și le-am luat la rând. În dosul primei, care nu era încuiată, se afla pivnița de lemne și cărbuni. A doua ușă a fost încuiată numai până mi-am sprijinit șperaclul în broasca ei, apoi am constatat că în spatele acesteia se găsea o camera mare, utilizată, după mobilier, ca dormitor și cameră de zi. Avea două ferestre. Una dădea spre curtea imobilului, iar cealaltă mi-a permis să văd tulumbele grăbitului Tache, care abia acum se puneau în mișcare.

Întrucât nu mă aflam acolo pentru a constata ordinea și curățenia în care își țin cetățenii locuințele, m-am evacuat cu intenția de-a vizita și ultima încăpere a subsolului. Dar a trebuit să constat că m-am grăbit încet. Dan era deja plantat în cadrul celei de-a treia uși și-i admira interiorul. Își plasase atât de bine statura și umerii, cât un dulap, încât, pentru a putea vedea ce vede și el, l-am poftit să-mi privească ceafa, după ce voi intra în încăperea ce-o camufla. Profitând de bunăvoința sa, am văzut o bucătărie pe a cărei podea era trântită o butelie de aragaz. Deși nu mai era cazul, mi-am ridicat totuși privirea și am remarcat o gaură circulară în plafon.

— Dacă nu mă înșel, cred că am cam terminat cu recunoașterea terenului, conchise Dan.

Pentru a-i demonstra că sunt de acord cu spusele lui, am pornit spre scara pe care venisem.

Capitolul IV
O ipoteză neplăcută

Când am ajuns în vestibul, l-am zărit pe locotenentul Tănăsache, care s-a grăbit să-mi vină în întâmpinare.

— Ce-ai aflat despre victimă? l-am întrebat.

Și-a deschis carnețelul de notițe și s-a pornit:

— Se numește Ecaterina Predescu, 70 de ani…

— Cât?! l-a întrerupt Dan surprins.

— 70, deși nu pare, a repetat locotenentul, parcă scuzându-se. Locuiește, adică locuia, împreună cu soțul ei, Anton Predescu, în vârstă de 76 de ani. Victima a fost văzută ieri, de către o vecină, pe când își făcea cumpărături la magazinul alimentar din apropiere…

— La ce oră?

— În jurul orei cinci după-amiaza. N-au stat de vorbă. S-au salutat numai.

— Bine. Te rog să continui.

— Până acum doi ani, la familia Predescu a locuit și nepoata lor, Elvira Popa, care, și după ce s-a mutat, a continuat să-i viziteze de două-trei ori pe săptămână.

— Elvira Popa, în conformitate cu spusele tipului de la A.D.A.S., este moștenitoarea victimei, îmi atrase atenția Dan.

— Ai obținut adresa ei?

— Da. Am și trimis un băiat de-al meu s-o caute, dar n-a găsit-o, nici acasă și nici la serviciu. I s-a lăsat o invitație, pentru mâine.

Mi-am înclinat capul aprobator și el a continuat:

— De două-trei ori pe săptămână, victima era ajutată la treburile gospodărești de către o femeie plătită cu ziua.

— A fost depistată?

— Da. Am trimis un echipaj-auto s-o aducă.

— Altceva?

— La demisol locuiește o chiriașă, Mariana Nicolau, medic. N-a mai fost văzută de mult timp. S-ar părea că nu era-n bune relații cu proprietarii ei. Când am reușit să aflăm la ce spital lucrează era târziu și n-a mai fost găsită. I s-a lăsat vorbă că e așteptată mâine dimineața în strada Drobeta.

Mi-am privit ceasul și am rămas mirat. Era trecut de ora cinci după-amiaza.

Tănăsache și-a închis carnețelul în mod demonstrativ.

— Identificarea victimei e certă? a întrebat Dan.

— Bineînțeles. Când a fost scoasă cu brancarda, printre curioșii adunați în fața casei se aflau și câțiva vecini. Recunoașterea victimei e indubitabilă, se arătă jignit locotenentul.

Am deschis gura, pentru a-i aminti că raportul lui a sărit peste ce era mai important, dar nu mi-a dat timp să-mi pun în funcțiune sonorul.

— În ceea ce-l privește pe Anton Predescu, soțul victimei, încă nu știm nimic precis. N-a mai fost văzut de vreo zece zile. Vecinii spun că adesea pleacă la Predeal, unde ar avea o casă de odihnă. Am cerut miliției locale să-i dea de urmă și să-l anunțe că trebuie să se înapoieze în Capitală.

— Deci criminalul a știut să aleagă cel mai propice moment, murmură Dan.

— S-ar părea că soții Predescu nu se înțelegeau prea bine, ținu să mai spună Tănăsache.

Atât de puțin m-a afectat banalitatea acestei informații, încât nici nu m-am obosit să mai strâmb din nas, dezgustat. Aproape întotdeauna când făceam cercetări în cazul omorârii unul soț, trebuia să aflu că nu era în relații bune cu celălalt soț.

Mi-am privit din nou ceasul. Era șase fără cinci.

Dan. Care-mi urmărise gestul, spuse:

— Șefu', întrucât afară a început să se întunece, iar lumina electrică nu prea mai funcționează, n-ar fi cazul să tragem obloanele până mâine?

Cum arareori se întâmplă să aibă atât de multă dreptate, am profitat de ocazie și nu l-am contrazis.

— Tănăsache, noi am plecat. Dacă mai apare ceva, peste o oră suntem la birou. Ca de obicei în astfel de cazuri, organizează paza pentru a împiedica accesul străinilor în câmpul infracțional.

— Am înțeles, tovarășe căpitan.

*

Deși atât eu, cât și Dan avem întotdeauna un apetit de obeji scăpați din dieta severă a unei clinici endocrinologice, de data asta n-am putut ului chelnerul. Cu toate că, recunosc, masa a debutat printr-o doză bărbătească de vodcă. Imaginea porcăriei văzute în strada Drobeta nu s-a lăsat neutralizată de efectele

alcoolului.

*

La ora șapte și jumătate seara, după ce-am ajuns la inspectorat, m-am grăbit să aterizez pe scaunul dindărătul biroului meu. Dan, fără să mai piardă timpul, a făcut exact același lucru, apoi ne-am apucat cu seriozitate de treaba. Dan s-a apucat să cugete, adică să-și pulverizeze bricheta în cât mai multe piese și piesuțe. Eu, la rându-mi, am început să-mi plimb privirea pe hârțoagele adunate în lipsa mea pe birou. Nu mă simțeam tentat să mai preiau și altă afacere până nu elucidam scârboșenia de dimineață. Totuși, un plic mi-a atras atenția. Desigur, nu chiar întâmplător, ci pentru că era pictat cu numele meu și caracterul literelor îmi era prea bine cunoscut. Am rupt plicul și am citit în viteză depeșa. Când am terminat, am zis:

— Dane, am primit expertiza medico-judiciară.

— Și? a întrebat el, brusc interesat.

Mai întâi am oftat adânc, poate numai pentru a-mi drege glasul, apoi am spicuit ce era mai important pentru noi.

— Deosebit de cele patru plăgi craniene, produse de un corp contondent cu muchii, fiecare din ele fiind vitală, victimei i s-au fracturat atât sternul, cât și primele opt coaste, atât pe stânga, cât și pe dreapta…

— Probabil că fracturile toracice s-au produs prin

comprimarea pieptului victimei între podea și genunchiul agresorului… Scârnăvia! mârâi el, dezgustat.

— Așa-i. Întrucât pe gâtul victimei s-a găsit și urma unei strangulări cu mâna, e cert că agresiunea a fost continuată și după trântirea acesteia pe podea. Dacă mai adăugăm și ținuta vestimentară în care am găsit victima, comentariile în această privință nu-și mai au locul.

— Ce-a rezultat din examinarea secreției?

M-am făcut că n-am auzit întrebarea și am continuat:

— În ceea ce privește ora decesului, doctorul Capolide consideră că omuciderea a fost comisă între orele zece și douăsprezece noaptea.

A ridicat din umeri într-un gest care putea să spună orice, chiar și nimic. Apoi, citindu-i în privire întrebarea pe care voia s-o arunce, i-am replicat:

— Rezultatul recoltării secreției seminale e negativ!

— Poftim?! a exclamat Dan, uitând să-și mai meșterească bricheta, ceea ce înseamnă că reușisem să-l dau gata.

— Dacă nu-i, nu-i! am spus, ridicând din umeri într-un gest de filosofică resemnare.

Deci violul s-a limitat numai la prima sa fază, violentarea.

— Poate. Numai că această ipoteză, a tentativei,

generează o alta…

— Adică?

— Cea a înscenării!

— O înscenare?! Mda… Nu-i exclus să avem de-a face și cu astfel de treabă… Una peste alta, reluă el, asta ar putea să-nsemne că agresorul poate fi oricine… Chiar și o femeie!

Am dat afirmativ din cap. Admițând că agresorul putea să fie atât un bărbat cât și o femeie, nu trebuia să fiu prea îngrijorat că-mi vor lipsi complicațiile. Cum într-o astfel de situație niciun detectiv respectabil nu s-ar fi abținut să tragă o înjurătură, n-am vrut să fac notă discordantă cu obiceiurile celor de-o meserie cu mine, dar, din păcate, nu mi s-a lăsat șansa de a mă descărca.

Cineva s-a apucat să-mi bată în ușă.

Capitolul V
Femeia de serviciu

După invitația de rigoare, a apărut locotenentul Tănăsache însoțit de o femeie, de vreo cincizeci și cinci de ani, dichisită și vopsită ca o sorcovă.

— Să trăiți, tovarășe căpitan! Dânsa este tovarășa care o ajuta pe victimă la treburile gospodărești, mă anunță el.

Le-am făcut semn să ia loc pe scaunele din fața

biroului meu.

— Cum vă numiți, doamnă? m-am pornit, după ce l-am văzut pe Dan deschizându-și carnetul de notițe.

— Leanța… Adică Lenuța Raiciu, dom'le șef, mă anunță ea, dezvelindu-și, ca cimpanzeii, gingiile pe care mai sălășluiau câțiva dinți, negri și tociți.

— O cunoașteți de mult pe doamna Predescu?

— De fo șapte-opt anișori, dom'le șef… Dacă ați și ști matale ce femeie cumsecade e… Pâinișoara lui Dumnezeu… Odihnească-i-se cenușa-n-pace și…

— Când ați fost ultima dată în casa familiei Predescu? i-am întrerupt grăbit lamentările.

— Păi când să fi fost? Mai acu câteva zilișoare.

— Încercați să precizați, când anume? o invită Dan.

— Păi… Cred că trebe să tot fi fost duminecă… Ca d-acolo am plecat derect la cemitir… că știți matale, trebea să mă duc că iera parastasu lui bărbat-miu, ăla de fu zugrav… Dumnezeu să-l erte… începu ea, pe când își ștergea lacrimile cu o cârpă mototolită, ce nu părea să se fi numit vreodată batistă.

— Deci duminică. Perfect. Acum, vă rog să-mi spuneți până la ce oră ați rămas acolo?

— Păi nu știu… Da' știu că la cemitir, adică la „Reînvierea", am ajuns pă la trei, l-amiază…

— Ați mai zăbovit pe undeva sau v-ați dus direct la cimitir? se interesă Dan.

— Un' să mai întârziez, că ș-așa plecasem târzior de la cocoana Ecaterina și mă aștepta bărbatu-miu să-i dau să servească masa…

Se opri când remarcă, după mutrele noastre neîncrezătoare, că n-am prea înțeles de ce răposatul trebuia să „servească masa" la o anumită oră și se explică:

— Acu eu vă zic de ălălalt bărbat, de trăiește…

— Cu ce-ați plecat la cimitir? Cu tramvaiul 17?

— Nu, cu 16, c-a venit mai iute…

Ținând seama de distanța ce o avea de parcurs, am apreciat că a părăsit casa victimei la trei fără un sfert după-amiaza.

— Acum, vă rog să ne vorbiți de doamna și domnul Predescu, am spus, considerând că am epuizat faza întrebărilor preliminare.

— Dinspre partea asta, nimic de zis… Buni ca pâinea caldă… Și tare se iubăreau, da' se și certau…

— De ce se certau?

— Pen'că domnu zicea că cocoana se duce după alții, adicătelea că-l înșală…

— Ați auzit dumneavoastră astfel de discuții? am întrebat-o intrigat.

— Nu, că față de mine nu se discutau. Da' mi-a zis cocoana Ecaterina…

— Ce ți-a spus „cocoana"? o întrerupse Dan.

— Mi-a zis că i-a-nnebunit bărbatu la bătrânețe… C-a zis că, de-o prinde cu altu, o omoară și-i dă foc…

M-am uitat atât la Dan cât și la Tănăsache. Ambii mă priveau uimiți.

— Doamna Ecaterina părea îngrijorată când vă vorbea de gelozia soțului ei?

— Nu, că râdea.

— Câte rânduri de chei are locuința soților Predescu?

— Apăi două.

Am scos din buzunar cheile culese din sufrageria victimei și i le-am arătat:

— Astea?

— Da, ș-încă altele, tot la fel cu dânsele…

— Numai pe astea le-am găsit. Știți unde ar putea să se afle cealaltă legătură?

— Da. Că mi-a zis cocoana că le-a dat la domnișoara…

— Care domnișoară?

— Domnișoara Elvira, de le i-e nepoată. Că dacă domnu' tot nu se mai duce din casă, că-i era frică că să nu se bolească de gripă, le-a dat la dom'șoara ca să nu mai sune la sonirie când-i vizitează.

— Ale cui sunt cele două camere de la etajul întâi?

— Păi ale cui să fie, că-s tot ale apropetarei… Adicătelea ale cocoanei Ecaterina, da' nu mai este ocupate de când s-a mutat domnișoara Elvira… Asta, mai acu fo doi anișori…

— Cine locuiește la demisol?

— Acolea stătea o chiriașă, dom'șoara doctor Mariana…

— Când ați văzut-o ultima oară pe domnișoara doctor?

— Apoi să tot fie vo câteva lunișoare… Că știi, eu stăteam la coana Ecaterina numa până la trei, iar dom'șoara venea mai pe-nserat…

— Ați putea să-mi spuneți unde-i plecat domnul Predescu?

— Păi, de nu-i acas', o fi la țară… Că ș-acolo are gospodărie.

— Vă rog să vă gândiți bine, i-am atras atenția, și să-mi spuneți cine venea în vizită la familia Predescu?

— Numa dom'șoara Elvira, că p-altcineva n-am văz't… Că le era frică de hoți și nu primeau pe nimeni-n casă.

— Aveau bani în casă?

— Eu zic că da, că erau oameni la casa lor, adicătelea cu dare de mână…

— Câți bani au avut când ai fost acolo ultima oară? o încercă Dan.

— Apoi d-unde să știu eu, că ce trebi avea să-mi arate mie?

— Erau în dușmănie cu cineva?

— Era. Că s-a certatără cu dom'șoara doctor, că ea a

vrut să se mute-n odăile de sus, că tot stăteau fără ocupație, da' cocoana Ecaterina neam să vrea…

— Vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut luni seară? am zis, epuizându-mi repertoriul întrebărilor.

— Apăi m-am dus la cuscru-miu, că era ziua lui și l-am sărbătorit.

— A fost și soțul dumitale? se interesă Dan.

— O fost și ne-am dixtrat toată nopticica, ne asigură ea, visătoare.

— Ce meserie are soțul dumneavoastră? am întrebat, ridicându-mă în picioare, pentru a-i arăta că audierea e terminată.

— De profesiune are meseria de zugrav, ca și răposatu' de-a murit… Da', acu, dacă tot n-are de lucru, se ocupă cu dă toate…

Mai înainte de a ieși din birou, Dan avu grijă s-o întrebe care-i adresa cuscrului ei.

— Tănăsache, am zis, te rog să te ocupi dumneata cu verificarea alibiului martorei.

— Am înțeles, tovarășe căpitan.

— Acordând prioritate alibiului soțului ei, am completat, pornind spre ușa biroului.

Era ora zece noaptea.

Capitolul VI
Vecina victimei

Când, a doua zi dimineață, ne-am înființat din nou la casa incendiată, am văzut o femeie tânără privind din curtea imobilului spre ușa și fereastra carbonizate. Subofițerul însărcinat cu supravegherea imobilului mi-a raportat că doamna a vrut să intre în locuință, dar, conform consemnului primit, n-a lăsat-o.

Subiectul discuției, auzindu-i pe subofițer vorbind, făcu o piruetă pe tocul înalt al cizmei și se lansă drept spre mine.

— Dumneavoastră sunteți șefu'l? mă interpelă ea.

De îndată, am admirat-o pentru istețimea ei, deoarece instantaneu și-a dat seama că, între mine și colaboratorul meu, numai mutra mea putea exprima inteligența ce-i caracterizează pe șefi. O fracțiune de secundă, mi-am întors privirea spre Dan, dar am rămas deziluzionat. În loc să sesizeze că deosebirea dintre noi nu constă numai în faptul că sunt mai vechi în meserie, așa cum susține cu obstinație! ci și datorită unei foarte evidente superiorități de prestanță, dânsul mă ignoră în favoarea interlocutoarei. Nu zic, era al naibii de cochețică și frumușică, dar, oricum, asta nu-l scuza. Un subaltern disciplinat trebuie să se uite numai în ochii șefu'lui, nu să se holbeze la cei ai fetișcanei, chiar dacă

erau foarte mari și foarte negri.

— Căpitanul Apostolescu din Brigada omucideri, am spus, înclinându-mă ușor. Cu cine am plăcerea?

— Sunt medicul Mariana Nicolau, mă anunță ea, grăbită. Vă rog să-mi spuneți ce s-a întâmplat în locuința noastră?

M-am gândit, pentru o clipă, s-o invit în casă, dar am renunțat. Deși era ger, am preferat o discuție prealabilă afară, în curte.

— Locuiți la demisol, dacă nu mă înșel? am întrebat-o pentru a-i tempera avântul.

A recunoscut, ceea ce nu prea m-a surprins.

— Mai locuiți și la altă adresă?

— Da, la sora mea. Fiind plecată din țară, pentru o perioadă mai lungă, m-am instalat la ea. În felul acesta, am scăpat de spartul lemnelor și făcutul focului… răspunse, arătând cu capul spre imobil.

— De când n-ați mai trecut pe aici?

— De când stau la sora mea, adică de aproape două săptămâni… Dumnezeule! tresări ea. Spuneți-mi, am uitat să stâng focul în teracotă când am plecat? întrebă speriată, și întoarse capul pentru a-și fixa ochii pe ușa și fereastra distruse de incendiu.

— Nu, am liniștit-o. Focul n-a izbucnit din locuința dumneavoastră, care, de altfel, nici n-a fost afectată de dezastru.

— Unde a ars? Numai la familia Predescu? Sper că n-au pățit ceva…

— Din păcate, doamna Predescu a decedat.

— Vai!… Sărmana… Și domnul Predescu?

— Nu era acasă când s-a consumat incendiul. Dar probabil că sunteți nerăbdătoare să vă vizitați locuința. Vă rog să mă însoțiți.

Am condus-o la demisol, iar la înapoiere ne-am oprit în vestibul. Chestie de strategie, că afară prea bătea un vânt rece și penetrant.

— Doamnă Nicolau, am început, în timp ce-i supravegheam cu atenție reacția, trebuie să vă informez că proprietăreasa dumneavoastră n-a murit accidental, ci a fost asasinată. Cred că uimirea ce i s-a zugrăvit pe față era sinceră. Dar cum niciodată n-am pus prea mare preț pe opiniile mele, mai înainte de a mi le baza pe certitudini, m-am grăbit s-o iau repede, la meserie:

— În ce relații vă aflați cu familia Predescu?

— Normale. De vecini.

— S-ar părea că ați avut totuși unele divergențe, am remarcat.

— Da, e adevărat… Am avut cândva o discuție, acum vreo doi ani, când s-a mutat de aici nepoata doamnei Predescu. Am rugat-o să-mi dea voie să mă instalez în camerele rămase disponibile, însă n-a vrut. A preferat să le păstreze neocupate. În orice caz, după o săptămână

m-am resemnat și, ca să zic așa, ne-am. Împăcat… Sau poate vă gândiți că, din răzbunare, m-am apucat să dau foc casei? mă luă ea peste picior.

Ce era să-i răspund, că în branșa mea am întâlnit fărădelegi și mai puțin motivate? Nu se făcea, că doar sunt un băiat binecrescut. În consecință, am avut grijă să nu pricep ironia, ceea ce nu m-a împiedicat să mai strâng un pic cureaua:

— Vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut de luni, după ce v-ați terminat serviciul la spital, și până ieri, adică marți dimineața? m-am interesat, evident afișând și doza cuvenită de jenă, deoarece știu că nu-i tocmai cuviincios să pui întrebări indiscrete unei femei, mai ales în cazurile când adresanta e tânără și foarte nostimă.

N-am nicio îndoială că în condiții normale ar fi început prin a mă trimite la plimbare. Dar n-a făcut-o, deoarece condițiile respective nu erau deloc îndeplinite. Deosebit de faptul că în casă nu se mai făcuse focul de două zile, prin ușa și fereastra devastate de incendiu se producea un curent ce putea rivaliza cu cel mai al dracului crivăț. Fata țopăia în cizme, mâinile fără mănuși ale lui Dan, care stenografia audierea, se albăstriseră tot zgâriindu-și notesul cu stiloul, iar eu nu mi-am putut convinge țurloaiele că n-au voie să degere, deși, în mod cert, n-am omis să le amintesc că, dacă nu se astâmpără, îmi vor submina autoritatea, adică

prestigiul de reprezentant al legii.

— După ce mi-am terminat serviciul, m-am dus acasă, am mâncat și am citit o carte până la ora șase, când am plecat la cinematograful Scala să văd un film…

Ce film ați văzut și cine v-a însoțit? se interesă Dan, împroșcând pe gură un nor de aburi.

— Am văzut *Ultimul cartuș*[3]. Nu m-a însoțit nimeni, replică ea, înfundându-și și mai mult mâinile în buzunarele mantoului de blană.

— La ce oră v-ați înapoiat acasă? a continuat el.

— Pe la nouă, nouă-jumătate.

— V-ați întâlnit cu cineva în acest interval de timp?

— Cu cine să mă întâlnesc pe o astfel de vreme?

— Posedați și dumneavoastră o cheie a ușii de la intrare? m-am interesat.

— Da, desigur!… Adică am avut, da' am pierdut-o, se completă ea, după o scurtă ezitare.

— Când și în ce împrejurări?

— Le-am pierdut, acum patru zile, în tramvai, odată cu poșeta…

— Probabil că aveați și actele acolo? m-am interesat, îngrijorat.

---

[3] *Ultimul cartuș*, este un film polițist românesc din 1973, regizat de Sergiu Nicolaescu. Acest film continuă acțiunea din filmul *Cu mâinile curate* (1972). Rolurile principale sunt interpretate de Ilarion Ciobanu, George Constantin, Amza Pellea, Sebastian Papaiani, Marga Barbu, Ion Besoiu, Colea Răutu și Jean Constantin.

Întrucât mi-a confirmat prezumția, am mai vrut să știu și la ce secție reclamase pierderea. După ce-am primit precizarea, am conclus-o până la ieșirea pe terasă și i-am mulțumit pentru colaborare.

— Suntem mari, șefu', am realizat un interogatoriu de gradul trei, fără să încălcăm legea!

— Brevetează metoda! am mârâit, în timp ce, degerat de frig, mă gândeam cu nostalgie la satisfacțiile ce ți le poate da munca de fochist de locomotivă cu aburi pe o linie saharianã. Cum însă nu primisem nicio ofertă de serviciu pentru un astfel de post, mi-am spus că, până mi se va da șansa respectivă, n-ar fi rău dacă aș încerca să-l păstrez, pentru orice eventualitate, pe cel de anchetator. În consecință, am ieșit pe terasă, mi-am scos, cu regret, mănușile și m-am apucat să examinez cu lupa broasca ușii demontate de băieții maiorului Tache. Când am considerat că m-am zgâit suficient, pentru a mai putea avea dubii, m-am întors și am privit cu invidie spre Dan. Fericitul își băgase notesul la subsuoară și, jucând bătuta pe loc, își freca mâinile pentru a le încălzi. M-am gândit cu duioșie la sărmanele mele degete, lipite de armătura metalică a lupei, și am început să cercetez cadrul ușii.

— Cum e, șefu'? Pozitiv?

— Nu prea.

— Deci, dacă excludem posibilitatea accesului printr-

o fereastră deschisă, datorită poluării polare a atmosferei, până la urmă tot am dibuit un mijloc de selecție.

— Cam așa cred și eu… am început, dar n-am mai avut spor. Și-a făcut apariția locotenentul Tănăsache.

N-am mai dat mâna cu el, deoarece nu știam pe unde mi-am pus-o. M-am rezumat numai la o înclinare a capului și, văzând că-mi răspunde la comenzi, m-am bucurat, deoarece astfel i-am putut verifica prezența.

— Bătrânul Predescu a fost depistat? am întrebat:

— Nu știu, s-a scuzat Tănăsache. N-am mai dat pe la secție de dimineață, când am plecat să verific, după cum ați ordonat dumneavoastră, alibiul femeii de serviciu și al soțului ei…

— Și?

— Într-adevăr, a participat la petrecerea despre care ne-a vorbit. Aceasta a început la ora opt seara și a luat sfârșit la patru și jumătate dimineața, când, la cererea vecinilor, au intervenit organele de miliție și i-a amendat pe participanți pentru tulburarea liniștii publice.

Tocmai mă gândeam că am călcat cu stângul, deoarece cercul bănuiților, în loc să se lărgească, cum e normal la începutul unei anchete, se anemia, Tănăsache a continuat:

— Alibiul este probat însă numai în ceea ce o privește

pe femeia de serviciu… Cu soțul ei lucrurile nu sunt prea clare…

— Adică? îl zori Dan.

— A venit la petrecere mai târziu. Puțin înainte de miezul nopții.

— Cum și-a petrecut timpul până la ora aceea? am zis devenind atent.

— Vă rog să mă iertați, dar n-am mai putut continua investigația. La domiciliul femeii de serviciu n-am găsit pe nimeni, așa că m-am grăbit să vin și să vă raportez stadiul cercetării.

După ce l-am informat și pe Tănăsache de depoziția doctoriței Mariana Nicolau, am revenit la constatările făcute mai înainte de sosirea lui.

— Din cercetarea urmelor putem trage numai o singură concluzie. Autorul omorului a pătruns în locuință fie prin utilizarea uneia din cele trei chei ale ușii de la intrare, fie prin faptul că era binecunoscut de victimă. Deci, în mod obligatoriu, ar trebui să facă parte din familie sau din persoanele foarte apropiate acesteia.

— Ajungând la această concluzie, ancheta noastră se simplifică. N-avem decât să ne limităm la verificarea alibiurilor celor care posedau cheile de la intrare. A se vedea: doctorița Mariana Nicolau, ce susține că și-a pierdut cheia, și nepoata victimelor… Elvira Popa, adăugă Dan, după ce făcu o pauză pentru a-și răsfoi

notesul.

— A nu fi omiși: soțul victimei, care, din câte se spune, a proferat amenințări la adresa nevestei sale, și femeia de serviciu, care, prin specificul muncii ei, ar fi putut cu ușurință să mijlocească realizarea unei chei suplimentare.

— Și. Eventual, s-o plaseze soțului ei, completă aprobator Tănăsache.

Dan și Tănăsache erau atât de entuziasmați de concluziile la care ajunseseră, încât păreau să fi uitat de faptul că sunt congelați. Eu n-am uitat. Îmi dădeam seama că simplificarea pe care o realizasem era simplist de simplistă, deoarece încă nu-i audiasem pe cei mai importanți martori. Până nu mă edificam complet asupra cazului, prin audierea soțului și nepoatei victimei, valoarea ipotezelor mele nu putea depăși stadiul unui simplu exercițiu intelectual. Și cum nu eram plătit pentru a o face pe deșteptul ci pentru a prinde autorul fărădelegii, continuam să mă întreb ce am de făcut.

plimbându-mi privirea prin încăperea devastată de foc, încercam să-mi imaginez ce-ar rezulta din mormanul de resturi carbonizate dacă legenda păsării Phoenix s-ar adeveri în fața mea. Astfel, uitându-mă la niște sârme și tuburi din tablă arse și torsionate, mă întrebam dacă au aparținut unui televizor sau unui

aparat de radio. Cum, de fapt, nu era exclus să fi făcut parte din inventarul ambelor, dacă nu chiar din cel al unui aparat de telefon, am tras concluzia că nu pe calea ghicitului am să rezolv cazul. În consecință, hotărât să încep cercetarea ipotezelor elaborate până în prezent, am întors spatele camerei.

M-am uitat la Dan, care, părând bătut în cuie, continua să privească în cameră, peste umerii mei. N-am mai avut când să-l întreb de ce o face pe stâlpul de telegraf.

— Șefu', a început el contrariat, ce-o fi acolo?

I-am întors din nou spatele. Mâna lui îmi indica bidonul de petrol aruncat peste mormanul de resturi carbonizate.

— Ce nu-ți convine, Dane? am întrebat, mirat.

— Uită-te mai atent… m-a poftit el, descriind cu mâna o linie imaginară spre peretele din dreapta ușii.

— Fulger, Tănăsache! Du-te la mașină și cere prin radio-telefon să ni-l trimită pe doctorul Capolide! am ordonat, după ce l-am priceput pe Dan.

Capitolul VII
Asasinul ne scapă de probleme

La ora trei după-amiaza, ne aflam cocoțați pe maldărele de resturi carbonizate aruncate pe lângă

pereți și priveam spre centrul excavației făcute în mijlocul încăperii, unde doctorul Capolide, stând îngenuncheat, examina un trup omenesc. Cadavrul, stând cu fața în sus, era carbonizat profund, în special la nivelul feței și abdomenului. Membrele inferioare și superioare zăceau căzute alături. Fuseseră dezarticulate de calcinare. Era atât de înnegrit de combustie, încât nu-i de mirare că ne-a trebuit atâta timp până ne-am dat seama că nu-i un simplu ciot de lemn ars.

— Îmi spui ceva, doctore? am zis, când l-am văzut ridicându-se în picioare.

— Pot să-l iau pentru necropsie? a întrebat, dezgustat.

Am dat aprobator din cap.

*

O oră mai târziu, eu și Dan eram instalați la birourile noastre. Nu ne-am mai dus să mâncăm. Cu o zi în urmă am reușit să prânzim cu ajutorul unui păhărel de vodcă, pentru masa de astăzi, după cele văzute, cred că nici chiar un litru de alcool n-ar fi fost în stare să ne deschidă pofta de mâncare.

— Să trăiți, tovarășe căpitan. Vă caută o tovarășă Spune că este invitată la dumneavoastră, m-a anunțat plantonul.

— Cum se numește?

— Popa Elvira.

— Introdu-o, te rog.

— În sfârșit! Apare și nepoata, comentă Dan, după retragerea subofițerului.

Un minut mai târziu, ușa s-a deschis din nou. În pragul ei se afla o femeie de aproximativ 40 de ani. Era înaltă, suplă și îmbrăcată cu o haină și o căciuliță din blană de lutru. Cizmele aveau aceeași culoare ca și mantoul, negre.

Dan s-a ridicat și a ajutat-o să-și scoată haina, apoi am invitat-o să ia loc pe scaunul din fața biroului meu.

— Dacă nu mă înșel, sunteți rudă cu familia Predescu, care locuiește în strada Drobeta. Nu?

În timp ce-mi explica că mama ei este soră cu Ecaterina Predescu, i-am studiat fizionomia. Avea fața prelungă, bărbia proeminentă, buzele subțiri și ochii căprui, iscoditori, ascunși îndărătul unei perechi de ochelari cu rame groase, și o frunte înaltă și dreaptă. Mi-am spus că am de-a face cu o intelectuală, iar severitatea ce-o degaja m-a făcut să mă gândesc la cei care lucrează în învățământ. Ulterior, supoziția mi s-a confirmat.

— Dar ce-i cu ei? Li s-a întâmplat ceva? s-a îngrijorat ea, după ce și-a expus modul de înrudire cu victimele.

— Din păcate, da… Au suferit un accident, am luat-o cu binișorul.

— Grav? s-a animat, renunțând la atitudinea ei distantă.

— Au decedat, am anunțat-o, brusc.

Ochii i s-au rotunjit, iar sub lentilele ochelarilor mi-au părut imenși.

— Cum s-a întâmplat? m-a întrebat, cu vocea nesigură, după ce și-a scos ochelarii pentru a-și tampona lacrimile cu batista.

I-am făcut pe plac și am început să-i povestesc, fără a intra în amănunte, situația în care a fost descoperită familia Predescu.

— Dar asta e nebunie curată! Cum a putut face una ca ăsta?! a sărit ea, când am ajuns cu succinta mea relatare la victima carbonizată.

— La cine vă referiți? am întrebat-o, afișând un aer de indiferență, în ciuda faptului că abia îi așteptam precizarea.

— Cum la cine? La unchiul meu, bineînțeles!

— Am să vă rog să încercați să fiți mai explicită. Ce amestec îi atribuiți lui Anton Predescu în această dramă?

— Păi bine, dar el e autorul! Nu v-ați dat seama?

Pentru a nu o lăsa să realizeze că are de-a face cu un prost, m-am abținut să-i răspund și am rugat-o să înceapă cu începutul.

— De câte ori treceam pe la ei, mai ales în ultima lună, îi găseam certându-se…

— Pentru ce se certau? nu se putu abține Dan.

— Discutând cu fiecare dintre ei în parte, continuă

martora, fără să fi părut că a remarcat întreruperea, mătușa mi-a spus că i-a înnebunit bărbatul la bătrânețe, iar unchiul că nevasta lui și-a luat lumea în cap… Că-l înșală…

Atât eu cât și Dan am început să zâmbim neîncrezători, cu deosebirea că eu am avut atâta decență, ținând seama de circumstanțe, s-o fac în mod disimulat.

— Să știți că nu-i nimic amuzant într-un astfel de caz! îi atrase ea atenția lui Dan.

— Bine, doamnă, dar și gelozia are o limită, replică lunganul, ofensat. Ambii erau septuagenari…

— Tinere, gelozia, într-adevăr, ar trebui să aibă o limită, dar n-o are, pentru că n-a fixat-o încă nimeni! Dacă gelozia a dus de multe ori la adevărate drame, culminate nu de puține ori cu crime pasionale, încercați să vă imaginați ce forme paroxistice poate lua acest sentiment în mintea unui om de 76 de ani, care, prin natura situației sale, nu mai are alte preocupări capabile să-i capteze gândurile. Transpuneți-vă în situația unui astfel de om, care, pierzând simțul realității, își lasă fantezia liberă să dea niște proporții înspăimântătoare propriilor sale gânduri… Poate astfel veți reuși să înțelegeți că sentimentul geloziei la un bătrân, deși pare paradoxal, tinde să îmbrace forme cu mult mai complexe și mai periculoase ca la indivizii tineri,

deoarece obsesia se însumează cu senilitatea.

— Doamnă, am intervenit, în timp ce-mi spuneam că, deși interlocutoarea mea nu era străină de problemele de psihiatrie, nu o invitasem la noi pentru a-i audia prelegerile, ci pentru a o chestiona în legătură cu o dublă omucidere, vă rog să încercați să ne redați, cât mai fidel posibil, ce a rezultat din discuția avută cu mătușa și unchiul dumneavoastră.

— Domnule…

— Apostolescu.

— Domnule Apostolescu, unchiul meu mi-a spus că soția lui și-a găsit un alt bărbat și intenționează să-l părăsească.

— Ce-l făcea să creadă într-o astfel de eventualitate?

— Îmi spunea că, în ultimele luni, a remarcat la mătușa mea plecări mai dese și de-o durată sporită. Iar atunci când i-a cerut explicații, ea i-ar fi replicat că dacă nu pricepe înseamnă că s-a prostit de-a binelea.

— Mătușa dumneavoastră cum a justificat plecările ei?

— Prin necesitatea de a face aprovizionarea casei cu cele necesare subzistenței.

— Și unchiul?

— Unchiul meu susține că minte. Aprovizionarea era numai un pretext pentru a-și întâlni amantul.

— Considerați că ar fi exclus?

— Bineînțeles!

— Dacă ar fi fost totuși adevărat că se ducea să se întâlnească cu un alt bărbat, credeți că mătușa dumneavoastră v-ar fi spus adevărul?

— Sigur. Sunt convinsă, m-a asigurat ea, dar nu prea convingător.

— Nu i-ați propus unchiului dumneavoastră să-și însoțească nevasta la cumpărături?

— Ba da, dar mi-a replicat că nu poate ieși din casă deoarece suferă de artrită. De fapt, cred că se temea de epidemia de gripă.

— Gelos, gelos, dar pielea știa să și-o apere, comentă Dan, în surdină.

— La începutul discuției noastre, v-ați exprimat bănuiala că mătușa dumneavoastră ar fi fost ucisă de soțul ei. Ce vă îndreptățește să credeți că ar fi el autorul omuciderii? Faptul că nu considera justificate plecările mătușii dumneavoastră de acasă?

— Nu, domnule Apostolescu. Au trecut ceva anișori de pe vremea când mergeam cu ghiozdanul la grădiniță, mă anunță ea, zâmbind pentru prima oară de când se afla în biroul nostru. La ultima vizită pe care le-am făcut-o…

— Vă rog să precizați când anume ați fost acolo, o întrerupse Dan.

— Sâmbătă, 16 ianuarie, când am trecut pe la ei

pentru a lua cheile vilei de la Predeal, unde m-am dus cu soțul meu să ne petrecem week-end-ul.

— Vă rog să continuați. Ce s-a întâmplat la ultima dumneavoastră vizită? am ghidonat-o, cu interesul stârnit.

— Unchiul meu m-a chemat și mi-a spus că mătușa mea îl înșală în mod cert, deoarece în ultimele săptămâni este mereu chemată la telefon, iar când răspunde el i se trântește aparatul în ureche. I-am replicat că o fi fost cineva care a greșit numărul, dar el a respins această presupunere, spunând că telefonul sună, aproape întotdeauna, imediat după plecarea soției sale de acasă… După părerea lui, aceste telefoane ar veni din partea unui bărbat impacientat de întârzierea amantei la întâlnire. În consecință, mi-a spus că de îndată ce va obține o dovadă a infidelității, o va ucide și va da foc la casă! Ceea ce, după cum ați văzut, a și făcut!

Dacă aș fi fost un om cumsecade, un cetățean pașnic al republicii, probabil că, de surpriză, aș fi căscat gura cât un tunel de cale ferată. Dar eu nu puteam să-mi permit astfel de libertăți. Cei de-o profesie cu mine sunt plătiți printre altele și pentru a asculta, fără a rămâne stupefiați, tot felul de bazaconii; care, nu de puține ori, pot depăși de departe chiar și produsul celei mai elucubrante minți de romancier… Și asta, zău, nu-i

puțin! Ducă nu se omite că, adesea, aceste minuni de bazaconii pot căpăta și forme al naibii de concrete, salata e completă!

Profitând de faptul că, deși nu ne exteriorizam uluiala, eu și Dan pierduserăm instrucțiunile de utilizare a coardelor vocale, a continuat persuasivă:

— Probabil că, datorită minții sale sclerozate, bănuielile s-au transformat în certitudini, iar de aici până la punerea în aplicare a răzbunării n-a mai existat nicio opreliște! mai întâi a ucis-o pe mătușa mea, apoi și-a dat și el foc.

Întrucât eram edificat, i-am explicat martorei că, pentru a putea clasa cazul, e necesar să ne acompanieze în casa din strada Drobeta și să ne mai dea câteva lămuriri. Am stabilit să ne întâlnim la locul respectiv a doua zi.

— Hip, hip, hura! a strigat Dan, exuberant, după ce am închis ușa în spatele martorei.

L-am privit dezaprobator. Dar nu i-a păsat.

— Ai căpiat? m-am interesat, lăsându-mi palma să cadă pe cristalul biroului.

E adevărat că zgomotul produs nu era chiar de talia celui declanșat de o salvă de tunuri, de cuirasat de 405 milimetri. Dar scopul tot mi l-am atins. Expansivitatea i-a înghețat.

— Spune-mi, ce te-a apucat? l-am consultat.

— Mai întrebi, șefu'? a zis el, neîncrezător. N-ai priceput că am scăpat de belea? Nu mai e nevoie să ne congelăm oasele în casa aia nenorocită, și mai ales neîncălzită!

— Explică-te! am cerut, rezervat, cum îi stă bine unui șef.

— Dar e simplu! Soțul și-a ucis nevasta, din gelozie… Apoi și-a dat foc. În ceea ce ne privește, întrucât criminalul a plecat de bunăvoie și nesilit de nimeni să-și întâlnească victima pe cealaltă lume, ancheta a ieșit de sub jurisdicția noastră!! În consecință, îi ardem un proces-verbal de constatare, loco birou, și cu asta… basta! Restu-i privește pe tipii din poliția celestă. Mai ales că noi, pentru a nu ne mai crea probleme, vom avea grija să nu-i cerem extrădarea. Este?

În linii mari băiatul avea dreptate, dar în cele mici, care țin de profesia noastră, chestia era încă neclară.

— Admițând că asasinul Ecaterinei Predescu e Anton Predescu, cum se justifică situația în care am găsit, în pod, victima? am întrebat, crezând că l-am băgat în găleată. Dar m-am înșelat.

— Dacă nu omitem că unii soți, dezlănțuiți de furia geloziei, obișnuiesc, mai înainte sau poate după ce-și demontează soția infidelă în bătaie, totul fiind o chestie de tactică! să distrugă îmbrăcămintea respectivei, nu mai trebuie să căutăm altă explicație, mă asigură el cu

dezinvoltură.

Când și-a terminat argumentarea, a coborât privirea pe bricheta din fața lui. Știam ce o să urmeze și nu m-am înșelat. A început s-o demonteze cu febrilitate. Înduioșat fiind de soarta sărmanei brichete, am ridicat privirea spre tavan și am început să examinez o pată mare și gălbuie. Făcusem 32 de rapoarte către serviciul administrativ, dar încă nu se învredniciseră să ne zugrăvească biroul. M-am angajat ca mâine, la prima oră, să mai fac o notă.

— Dane, am spus, fără să-mi iau privirea de la pată, care era mai mare ca o hartă de stat-major, oare unde o fi putut găsi un bătrân de 76 de ani resurse s-o doboare pe Ecaterina Predescu, care, după cum ai văzut, era un zdrahon de femeie?

— Orice copil, binecrescut, știe că furia demențială poate înzeci puterea beneficiarului ei, mă asigură el, preocupat de curățarea carburatorului brichetei.

Mi-am privit ceasul. Mai rămăseseră câteva minute până la ora zece seara. Decis să n-o mai fac pe deșteptul, am tras concluzia:

— Pentru azi, ajunge! Hai să-nchidem prăvălia!

Capitolul VIII
Am o dispută cu Dan

La ora nouă fără un sfert dimineață, după ce ne-am savurat, în sfârșit! în liniște cafelele, ne-am îmbrăcat și am plecat să luăm mașina de serviciu.

Când Vartunian a oprit mașina în fața imobilului din strada Drobeta, am coborât și l-am întrebat pe subofițerul care asigura paza câmpului infracțional dacă am fost căutați de cineva. Întrucât doamna Elvira Popa nu apăruse, iar în casă nu ne ispitea nimic, am rămas în curte.

Am început să ne plimbăm cu mâinile la spate, ca niște rentieri, pentru că solda ne merge și în astfel de cazuri. Tocmai mă întrebam dacă la starea mea de satisfacție a contribuit brusca încălzire a vremii sau faptul că, terminând atât de repede cu cazul Predescu, puteam să reiau o afacere mai veche pe care nu reușeam s-o elucidez deoarece mereu îmi pica altceva pe cap în chip de extemporal.

Spre șansa mea, meditația mi-a fost curmată de apariția nepoatei victimelor.

Am intrat împreună în locuință. Am vizitat toate încăperile, apoi ne-am oprit în vestibulul de la parter.

— Apropo, domnule Apostolescu. Unchiul meu avea o sumă importantă de bani. A fost găsită?

— Da, doamnă. A fost găsit un carnet CEC cu o depunere de 20.000 de lei și suma de 10.000 de lei în bancnote.

— Mătușa mea mi-a spus că aveau 60.000 de lei în casă.

— Sub ce formă? Depuneri CEC sau bani lichizi?

— Inițial toți erau depuși pe carnete CEC, dar, în urmă cu o săptămână, au retras 10.000 de lei pentru a-și cumpăra un cavou… Știți cum sunt oamenii bătrâni! Voiau să fie siguri că după moarte se vor putea odihni într-un loc mai comod, zâmbi ea, parcă scuzându-și rudele.

— Asta ar însemna că în casă se mai află unul sau mai multe carnete CEC, care totalizează diferența, adică încă 30.000 de lei.

Mi-a confirmat spusele printr-o înclinare a capului.

— Aveți vreo idee asupra locului unde obișnuiau să păstreze banii? a întrebat Dan.

— Aveau două scrinuri unde știu că-și țineau lucrurile mai valoroase. Unul era instalat în sufragerie…

— Acolo au fost găsiți banii despre care v-am vorbit, a întrerupt-o Dan. Al doilea scrin unde se află?

— Aici era, spuse ea, intrând în camera devastată de incendiu și apropiindu-se de colțul format între peretele din dreapta și cel din față.

— Ținând seama de volatilizarea scrinului, e de presupus că și conținutul a avut aceeași soartă. În cazul în care banii de care ne-ați vorbit se aflau depuși pe

carnete C.E.C., nu sunt pierduți. După ce vi se conferă calitatea de legatară, puteți cere C.E.C.-ului un duplicat al instrumentelor distruse.

— În afara sumelor discutate, rudele dumneavoastră mai aveau și alte valori în casă? De exemplu bijuterii? sugeră Dan.

— Nu știu… Adică nu cred, replică ea vârându-și capul între umeri.

Dorind să-mi evacuez mai repede pantofii și gleznele din covorul de moloz și cenușă, i-am întins brațul pentru a o determina să descindă din vârful unei movile, de unde, în chip de far maritim, privea în jurul ei. Când privirea i-a alunecat, prin ușa deschisă, în bucătărie, și-a fixat-o pe capătul liber al furtunului mașinii de aragaz.

— Unde-i butelia? Ați mutat-o în altă parte? a vrut să știe.

— În timpul incendiului, s-a încălzit atât de tare, încât, arzând parchetul, a căzut la subsol. Veniți s-o vedeți, am invitat-o printr-un gest să privească, prin gaura circulară din podea, butelia răsturnată în încăperea de dedesubt.

— Noroc că era goală, comentă Dan, în timp ce viitoarea stăpână a imobilului se asigura că n-o păcălesc, altfel n-ar mai fi rămas nimic din această casă…

N-am avut impresia că a acordat prea multă atenție logosului lui Dan. A continuat să privească alternativ când butelia de la subsol, când capătul furtunului de cauciuc.

— Butelia de dedesubt era utilizată la radiantul pentru încălzirea camerei, până începea să se încingă soba de teracotă. Cea de la mașina de gătit unde o fi?

— Aveau două butelii? s-a mirat Dan.

— Păi eu ce vă spun?

— Poate au dat-o cuiva să le-o schimbe? m-am gândit eu, cu glas tare.

— De ce s-o schimbe, când era plină?

— Sunteți sigură?

— Bineînțeles! Sâmbătă, când am venit să iau cheile de la vilă, unchiul meu m-a rugat să schimb butelia de la aragaz cu cea de la radiantul de raze infraroșii, deoarece prima s-a golit și nu mai aveau cu ce găti.

Probabil a confundat intrigarea mea cu neîncrederea, deoarece s-a simțit obligată să adauge:

— Vă pot spune și cum era butelia pe care am montat-o la aragaz.

Am zâmbit. Îmi spuneam că două butelii de aragaz, standardizate, au tot atâtea șanse să se deosebească una de cealaltă ca și două pisici negre, noaptea.

— Vă ascultăm, a spus Dan, deschizându-și notesul, nu pentru că ar fi acordat vreo atenție precizărilor

martorei, ci așa, ca chestie, să nu o indispună.

— Rozeta robinetului era din metal alb, iar corpul acestuia era galben. De asemenea, regulatorul de presiune era de tip vechi și purta pe suprafața superioară urmele unei lipituri cu cositor… Și să nu uit, robinetul era defect. Pentru a-l deschide, trebuia să-l răsucești cu ambele mâini.

Mi-am încrucișat privirea cu Dan. Era supărat. Când toată afacerea era atât de clară, încât nu aveam altceva de făcut decât s-o clasăm, trebuia să ne punem în căutarea unei butelii de aragaz. Dacă ai ghinion, și de obicei ai! poți să pierzi și două săptămâni până să dibuiești persoana care a primit butelia victimei. Mai ales că, după toate probabilitățile, beneficiarul împrumutului, aflând ce i s-a întâmplat creditorului, nu se va grăbi s-o restituie din proprie inițiativă.

— Când v-ați vizitat rudele ultima oară, v-au spus că așteptau pe cineva? Deoarece nu-i exclus ca butelia de aragaz să fi fost împrumutată cuiva, am explicat.

— Sau poate chiar au vândut-o, mă completă Dan.

— Nu, nu mi-au spus că așteaptă pe cineva. De altfel, după cum vă mai spuneam, discuția noastră s-a limitat, aproape în exclusivitate, la cearta dintre unchiul și mătușa mea.

Am rugat-o să-mi spună dacă constată și lipsa altor obiecte. După ce am mai tras un tur prin încăperi, fără a

mai fi remarcat și altă dispariție, am condus-o până la poartă și am revenit să încuiem ușa de la intrarea imobilului.

În timp ce ridicam ușa scoasă de pompieri și o potriveam în balamalele tocului ei, mă gândeam că dacă toată povestea nepoatei mi s-a părut ieri cusută cu ață albă, astăzi, după constatarea misterioasei dispariții a buteliei, aveam și mai puține motive să-i acord credit.

Când am reușit să așezăm ușa la locul ei, mi-am pipăit buzunarele pentru a mă asigura că am la mine cheile victimelor și am închis-o. După ce am auzit zăvorul căzând pe dinăuntru, am verificat dacă s-a încuiat și am început să cobor treptele scării.

— Știu. Ai să spui că anchetatorii se ocupă de tot felul de afaceri, de la spărgătorii de bănci până la spărgătorii de cotețe de găini, mârâi Dan, amărât. În loc să ne ocupăm de treburi serioase…

— Ascultă, Dane, am zis, oprindu-mă la picioarele scării. Să știi că mie povestea asta nu-mi prea place…

— Există vreo poveste care să-ți placă?

— Sigur! Cele verosimile.

— Și asta nu-i?

— Nu-i!

— De ce?

— Din două motive. Mai întâi, nu prea pricep unde a găsit un bătrân de 76 de ani resurse să urce două etaje și

să doboare cu atâta forță și sălbăticie o femeie mai viguroasă ca el…

— Să n-o luăm iar de la început! Ți-am mai spus că sub imperiul unei furii demențiale subiectul capătă puteri înzecite…

— Știi, Dane, mai exagerează omul dar nici chiar așa… așa fără limită. Oare, chiar crezi că energia pe care o poate furniza o criză de demență e capabilă să transforme un septuagenar, suferind de artrită, într-un agresor de calibrul celui care a operat în pod?…

— Poți proba că lucrurile nu s-au petrecut așa? se dezlănțui Dan.

— Nu. Asta încă nu înseamnă că…

— Sunt edificat! Treci la cel de-al doilea argument!

— Chestia cu butelia…

— Aha! Eram sigur că le vei corobora.

— Și eu am fost sigur că vei lua în considerare o astfel de eventualitate și… după cum vezi, n-am vrut să te deziluzionez, am spus, pornind spre mașină.

Când Vartunian ne-a văzut apropiindu-ne, a deschis portiera din spate. Dan, după ce m-a mitraliat cu o privire furioasă, și-a aruncat chintalul înăuntru, pe somiera de lângă ușa opusă.

— La inspectorat, am zis șoferului, după ce, așezându-mă lângă Dan, am tras portiera.

A tăcut câteva clipe, apoi, cu un calm forțat, m-a

consultat:

— Excluzi posibilitatea ca butelia să fi fost împrumutată sau vândută?

— Bineînțeles, am zis cu convingere.

— De unde această certitudine? Ai fost de față?

I-am privit ochii albaștri și mânioși și, fără să remarc că m-a luat peste picior, am spus:

— E logic, Dane, să vinzi sau să împrumuți o butelie încărcată și să rămâi cu una goală… în plină iarnă?

Și-a întors fața spre fereastra portierei de lângă el și, până am ajuns la inspectorat, nu mi-a mai arătat-o.

Capitolul IX
Doctorul capolide deschide semaforul

Când am ajuns la inspectorat, pe biroul meu se afla un plic cu antetul Institutului medico-legal. L-am desfăcut și am început să citesc raportul asupra necropsiei făcute lui Anton Predescu. După ce l-am parcurs, m-am ridicat de la biroul meu și m-am dus spre cel al lui Dan.

— Citește-l! am zis, așezându-l peste bricheta lui, ca de obicei, făcută țăndări.

Apoi, fiind băiat subțire, la figurat, m-am întors cu spatele la el și, îndreptându-mă spre fereastră, am început să privesc agitația străzii. O priveam fără s-o văd. Mă preocupa cu totul altceva.

— Vezi! se precipită el. S-a constatat o concentrație de 46% carboxihemoglobină în sânge… Deci, decesul a fost cauzat de asfixia cu oxid de carbon…

— Citește mai departe, Dane, l-am îndemnat, continuând să stau cu spatele la el.

Când am apreciat că ar fi avut timp să citească întregul raport, de la cap la coadă, de vreo patru ori, m-am întors spre el și i-am căutat privirea. Dar n-am găsit-o! Ridicase raportul la nivelul feței și, camuflat ca un struț, se prefăcea că-l studiază.

— Oare producerea plăgilor, printr-o armă asemănătoare celei care a luat viața soției lui, să fie o coincidență cauzată de-o întâmplare „întâmplătoare"?

Continuând să se ascundă în dosul raportului, și-a plimbat bărbia între umeri.

— Crezi că și-a putut produce singur trei plăgi, din care două vitale, tocmai în regiunea occipitală? Dacă poți admite astfel de absurdități, spune-mi, te rog, unde-i arma crimei?

— Ai dreptate, șefu', admise el, decizându-se, în sfârșit, să pună raportul pe birou.

— Cândva, la început, și eu trăgeam concluzii pripite. Apoi, cu timpul, am învățat că trebuie să mă grăbesc încet și să nu admit soluții care conțin nepotriviri, chiar dacă par neesențiale. Dar lăsând deoparte acest aspect, cum vezi cazul în noua sa lumină?

— Încerc să stabilesc mobilul dublului asasinat.

— Renunță. Încă n-avem elemente suficiente pentru a ne putea forma o părere asupra acestui aspect.

— Dar butelia?

— Butelia nu poate constitui un mobil justificat. Însușirea ei de către agresor ar putea fi numai un act consecutiv mobilului principal. Fapta sa a fost determinată de un obiectiv mai important, iar butelia a fost luată deoarece o avea la îndemână sau, poate, cu scopul de a ne deruta. Și cred că ultima ipoteză e și cea mai corectă. Nu se poate admite ideea comiterii unui dublu asasinat pentru o nenorocită de butelie, care valorează câteva mii de lei.

Dan, care mă urmărea aprobator, spuse:

— Oare mobilul n-ar trebui pus în legătură cu urcarea uneia dintre victime în podul casei, noaptea?

— La asta m-am gândit încă de la început, când am văzut prima victimă, am recunoscut. Nu-i exclus să fi avut ceva de valoare ascuns în pod, de exemplu bijuterii, iar criminalul a determinat-o să i le arate sau să i le vândă. Însă astea sunt tot supoziții… Putem fabrica cu carul, dar la ce bun?

— În orice caz, criminalul sau criminala fac parte din anturajul victimelor…

Am aprobat. Toate constatările făcute până în prezent convergeau spre această concluzie.

— Șefu', ți-ai format vreo părere asupra modului în care s-a succedat agresiunea?

— Cred că prima victimă a asasinului a fost bătrâna găsită în pod de pompieri. Numai prin suprimarea femeii se putea încumeta să-l atace și pe soțul acesteia, jos, la parter. Altfel ar trebui să admitem că Ecaterina Predescu l-a secondat și asistat pe criminal ia omorârea soțului ei. O astfel de ipoteză e aberantă.

Privirea lui Dan mă abandonă în favoarea rămășițelor brichetei. Apoi, în timp ce se apucă să le asambleze, mă luă cu binișorul:

— Știi, șefu', dacă ținem seama de misterioasele apeluri telefonice primite de Ecaterina Predescu, cred că și această ipoteză ar putea fi reținută.

Dan avea dreptate. Mai înainte, când am fost atât de categoric, mă pripisem. Îmi scăpase povestea cu apelurile telefonice. Apeluri în spatele cărora, într-adevăr, s-ar fi putut ascunde un amant, iar un amant ar fi putut pătrunde cu ușurință în locuința partenerei lui pentru a-i suprima, de conivență, soțul. Facilitându-se astfel intrarea „iubitului" în locuință, ce l-ar fi împiedicat, dacă acesta îi era scopul, să-și suprime și colaboratoarea? Cred că nimic.

— Ai dreptate, Dane, am zis, în timp ce-mi spuneam că afacerea nu va putea fi lichidată până n-am să știu și cine era persoana care dădea telefoane.

Am tăcut amândoi. Eu încercam să mă gândesc inspirându-mă din pata gălbuie de pe tavan, iar Dan grăbindu-se să-și repună în funcțiune bricheta.

— Știi, Dănuț, am impresia că autorul isprăvii din strada Drobeta a făcut o greșeală, o greșeală care a împiedicat realizarea pe de-a-ntregul a țelului urmărit, am spus, privindu-i bricheta, pe care o acționa pentru a-mi demonstra că funcționează perfect.

S-a oprit din țăcănit și m-a urmărit cu interes.

— Te-ai întrebat de ce n-a luat butelia pe care o avea la îndemână, cea din camera pe care a incendiat-o, și a preferat-o pe cealaltă, din bucătărie?

— M-am întrebat, însă asta nu înseamnă că mi-am și răspuns. Presupun că a străbătut cei șapte-opt metri de drum suplimentar datorită stării emoționale care-l stăpânea după ce a ucis-o și pe-a doua victimă.

— Nu-i vorba de nicio emoție. Asasinul a procedat după un plan bine pus la punct, dar unul din elementele de bază al acestuia a fluctuat. El n-a știut că butelia din casă, care era plină cu butan, a fost înlocuită cu cea goală din bucătărie!

— Vrei să spui că… începu Dan stupefiat.

— Exact! N-a urmărit numai incendierea casei, ci și completa ei distrugere prin detonarea buteliei de aragaz.

— E diabolic!

— Dane, a venit timpul să trecem la lucru! Pe Elvira Popa, nepoata victimelor, o excludem din cercul bănuiților. Avea cunoștință de schimbarea care a survenit între butelii. Ne vom ocupa de Lenuța Raiciu, femeia de serviciu, am zis, ridicându-mă de pe scaun.

Mai înainte de a-mi părăsi biroul, m-am conversat cu dispeceratul nostru și le-am povestit că, după toate probabilitățile, o anumită persoană va încerca să vândă o anumită butelie de aragaz. Mi-au promis că de îndată ce le va ieși în cale îmi vor face cunoștință cu ea. Apoi l-am sunat pe locotenentul Tănăsache și i-am propus să se plimbe pe strada Drobeta, din casă în casă, și să-i audieze pe toți locatarii. În acest fel, speram să depistez vreun vecin care a văzut pe cineva vânturându-se prin curtea imobilului cu numărul 20 în seara sau noaptea de luni spre marți. Știam că comisarul Maigret rezolvă două-treimi din cazurile ce le anchetează cu ajutorul unor martori care, exact la ora când vecinul de peste drum e asasinat, privesc, prin fereastră, spre locuința victimei și-l văd pe criminal intrând sau, nu de puține ori, chiar „lucrând". Întrucât colegul meu a demonstrat infailibilitatea metodei sale, mi-am spus că n-ar strica să-mi încerc și eu șansa.

Capitolul X
Domnul Raiciu

La ora două și jumătate ne strecurăm cu mașina într-o alee de blocuri și, după ce ne-am uitat la numere, am oprit în fața unuia dintre ele. În partea dreaptă era o curticică cimentată și o scară monumentală, acoperită cu dale din marmoră neagră, care reprezenta intrarea principală a imobilului. Privind fațada clădirii, am văzut la nivelul trotuarului o fereastră scundă, și în dreapta acesteia intrarea de serviciu. Era reprezentată prin câteva trepte înguste care coborau direct de la trotuarul aleii spre demisol.

Am coborât cinci trepte și am apăsat pe clanța ușii. Nu era încuiată. Mai întâi m-a izbit un miros stătut de varză acră și păcură, apoi am văzut un culoar îngust și murdar. După ce-am străbătut vreo trei metri, m-am oprit în fața primei uși de pe partea stângă. Din spatele ei răzbătea o melodie cântată de Dorin Anastasiu. Am bătut ușor în una din cele două ferestruici ale ușii. Văzând că nimeni nu se înghesuie să mă bage în seamă, iar cântărețul meu preferat își vede liniștit de meseria lui, mi-am semnalat din nou prezența, dar ceva mai insistent.

Dan n-a mai așteptat urmarea. A apăsat pe clanța ușii și aceasta s-a deschis.

Mai întâi, m-a trăsnit o duhoare de colonie proastă, de frizerie, apoi a apărut o încăpere luminată slab de o fereastră acoperită cu o bucată de pânză sau cam așa ceva. Când mi s-au obișnuit ochii cu semiobscuritatea, am distins o cameră, de vreo doisprezece metri pătrați, încărcată cu tot soiul de mobile vechi și noi, ca la bazar. Pe masa din mijlocul încăperii se aflau câteva farfurii conținând resturile unui festin și o sticlă de vin de trei sferturi. Lângă peretele din față se afla un divan pe care dormea cineva.

M-am întors spre ușă, am văzut întrerupătorul de lumină și l-am răsucit. Cred că tipul care dormea n-a fost prea plăcut impresionat de gestul meu. Întrucât dormea cu fața în sus, a primit lumina lămpii direct în ochi. La început a mormăit ceva, apoi s-a grăbit să-și arunce un braț peste ochi. A stat câteva clipe la adăpostul brațului, probabil încercând din nou să adoarmă, dar a renunțat. A realizat că nu mai e singur. S-a ridicat pe jumătate, a clipit de câteva ori pentru a se obișnui cu lumina, apoi, când ne-a văzut, a țâșnit în picioare.

Era un bărbat înalt și voinic. Cred că n-avea mai mult de patruzeci de ani.

— Ce cauți în casa mea? Unde mama-ta te crezi aici?! s-a înfipt dânsul, înfuriat, în mine. Probabil unde m-a văzut mai mic de statură.

I-am explicat, printr-un singur cuvânt, cum ne câștigăm pâinea și, cu viteza unui fulger, s-a transformat în cel mai demn reprezentant al poliției și slugărniciei, luate împreună.

În timp ce ne saluta plecându-se până la pământ, de să te miri că nu-și frânge șalele, i-am admirat halatul de casă, din mătase, și părul oxigenat, coafat permanent și lucind de pomezi. Ploconelile cu care mă onora au întețit atât de tare duhoarea de parfum și cosmetice proaste, încât m-a cuprins o senzație de vomă. Deși am reușit să mă domin, nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc, cu nostalgie, la masca de gaze a maiorului Aurel Tache. Evident, cea cu orificiul de admisie închis.

— Am dori să stăm de vorbă cu domnul Raiciu, l-am anunțat, sigur fiind că am greșit adresa, deoarece tipul căruia îi stricasem siesta era prea tânăr pentru a putea fi soțul femeii de serviciu.

— Domnu Raiciu…? s-a mirat el, de parcă auzea pentru prima oară acest nume. Ah!… Da, eu sunt, își reaminti el. Știți… Eu și cu doamna Raiciu nu suntem încă căsătoriți…

— Dumneavoastră cum vă numiți? s-a interesat Dan, în timp ce, mulțumiți că ne-am găsit omul, luam loc pe scaunele din jurul mesei.

— Damian Ștefu, tovarășe șef.

— Cu ce vă ocupați? i-am întrebat, pe când îi priveam

mâinile cu manichiura ținută la zi de profesioniste.

— Știți, sunt zugrav… începu el, zâmbind suficient de accentuat pentru a nu mă lipsi de posibilitatea de a-i admira dantura complet îmbrăcată în aur. Da', acu, iarna, nu prea am de lucru și mă odihnesc…

— Și reușiți să vă descurcați numai din câștigul doamnei Raiciu? am zis, pe când priveam pe masă resturile unei cutii de sardele Robert, o sticlă goală de Cotnari și farfuriile în care se aflau șvaițer, salam de Sibiu, șuncă de Praga și vreo zece jofre. Pe o servantă alăturată se afla un cartuș neînceput de Dunhill.

— Da. Știți, suntem foarte economi, mă asigură el.

Întrucât nu reprezentam comisia de control a averilor dobândite ilicit, l-am crezut și am trecut la problema care mă obligase să-l cunosc personal.

— Vă rog să-mi spuneți, ce-ați făcut în seara zilei de luni spre marți?

M-a privit câteva clipe, cu atenție, încercând să ghicească ce-mi trece prin cap. Apoi, afișând un aer de profundă meditație, a început să se întrebe cu glas tare:

— Luni seară… Luni seară?

— Adică acum trei zile, l-a ajutat Dan.

— Ah!… Da, domne! Cum de-am uitat? Am fost la o petrecere, își aminti el, satisfăcut. Știți, niște rude de-ale nevesti-mii… adică de-ale logodnicei mele, au organizat o petrecere pe chestia aniversării a douăzeci

de ani de la căsătoria lor.

— În ce interval de timp v-ați aflat acolo?

— De la opt seara și până la cinci dimineața, când s-a spart chefu…

— Nu este adevărat! i-am întrerupt tirada.

— Vai! Cum puteți să spuneți una ca asta? se arătă el jignit. Am martori. Erau acolo opt persoane serioase care pot să vă spună că…

— Am verificat! Ați ajuns la petrecere după ora unsprezece noaptea. Unde ați fost până la ora aceea? l-a luat Dan în primire.

Figura lui, cu trăsături frumoase, bărbătești, a ilustrat tendința de a-mi contrazice colaboratorul, dar a renunțat.

— Aveți dreptate. Stabilisem cu logodnica mea să ne-ntâlnim la cuscrii ei, la ora opt, da' în după-amiaza zilei de luni am tras un chef și m-am culcat. Când m-am trezit din somn, am plecat într-acolo. Știți, nu m-am mai uitat la ceas, așa că poate aveți dreptate… ne manevră dânsul, cu șiretenie.

Dacă el se hotăra s-o țină cu basmul că l-a furat somnul, iar eu nu puteam dovedi contrariul, nu-mi rămânea decât să-i cer scuze că l-am deranjat și luându-mi ciracul să spălăm putina. Dar, gândindu-mă la frigul de afară, nu m-am grăbit să-l las să-și continue somnul. Mi-am spus că, pentru cultura mea generală, n-ar avea

ce strica dacă ne-am mai conversa un pic.

— Cât câștigă pe lună soția dumneavoastră, adică doamna Raiciu? am zis.

— Cam 1000–1200 de lei. E adevărat că nu-i mult, da' ne descurcăm, mă asigură el.

— Văd, am confirmat, plimbându-mi privirea peste un aparat de radio și un televizor noi, peste halatul lui „Romarta" și pe resturile de mâncare din fața noastră.

Având în vedere atât mutra lui dichisită cât și faptul că trăia cu o femeie dizgrațioasă și cu mult mai în vârstă decât el, mi-am spus că are toate atributele unui hering, dar de un soi mai special. Întrucât proxeneții, datorită particularităților profesiei, nu-și pot face meseria decât cu colaboratoare atrăgătoare și tinere, nu pricepeam rolul Lenuței Raiciu. În consecință m-am decis să-l aflu.

— Domnule Ștefu, ați avut vreodată de-a face cu Miliția? l-am luat eu prin surprindere.

A tresărit, a ezitat și și-a plimbat neliniștit privirea pe chipul meu și al lui Dan. Apoi, câteva clipe mai târziu, ne-a asigurat, ofensat:

— Vai, da' se poate? Eu-s om cinstit… Ce treabă să am eu cu Miliția?

— Vă rog să-mi dați buletinul de identitate, a cerut Dan.

— Sigur. Cu plăcere, a spus dânsul, binevoitor, întinzându-se spre haina care se afla pe spătarul celui

de-al patrulea scaun al mesei.

Când și-a extras buletinul dintr-un portofel, Dan a întins mâna și l-a luat. După ce l-a răsfoit puțin, a spus:

— Mai aveți și altul?

— Nu! Cum să am altul?

— Așa cum se obișnuiește! Unul care să vă aparțină!

Am luat actul din mâna lui Dan și l-am deschis la pagina unde-i fotografia posesorului. Nu exista nicio îndoială. Tipul ce-mi surâdea din poză era una și aceeași persoană cu ofensatul nostru interlocutor, iar buletinul de identitate era tot atât de autentic ca oricare act de acest fel. Ceea ce-l indispusese pe Dan era faptul că mariajul dintre cele două accesorii nu fusese oficializat de organele de miliție, și în chestii de astea nu admitem concurență.

— De fapt, cum vă numiți? am întrebat, aruncând buletinul pe masă, cu disprețul cuvenit unui act falsificat grosolan.

A continuat însă să susțină că numele lui e cel pe care ni l-a făcut cunoscut și, în mod firesc, coincidea cu cel înscris în act. Iar faptul că timbrul sec nu se suprapunea tocmai bine pe fotografie și document se datora unei cauze banale. I s-a desprins poza de pe buletin și-a lipit-o singur, cum s-a priceput.

Cu toate că a făcut tot ce-i omenește posibil, nu m-a prea convins și l-am poftit să-și înlocuiască halatul de

cocotă masculină cu hainele de oraș, deoarece trebuie să facă o plimbare cu noi. N-aș putea spune că sugestia mea l-a entuziasmat foarte mult, dar până la urmă, după ce Dan i-a explicat că din partea lui poate să rămână și cu capotul pe el, deoarece, nefiind formalist, îl va umfla oricum, s-a declarat de acord cu propunerea noastră și a început să se îmbrace.

În timp ce-i admiram costumul de dandy, m-am interesat dacă ar fi de acord cu efectuarea unei mici percheziții. N-a fost de acord. Ba mai mult, nu s-a sfiit să-mi vorbească și despre anumite prevederi ale Constituției. În consecință, am preferat să-mi amân curiozitatea.

Când am părăsit, fără regret, înmiresmata încăpere, am încuiat-o cu cheile noului nostru „amic" și ne-am pornit ascensiunea spre trotuar.

Deși motorul mașinii era în funcțiune, plutonierul Vartunian era dispărut de la datorie. După ce-am deschis portiera din spate, am constatat că aparențele sunt adesea înșelătoare. Șoferul nostru era întins pe banchetă și, la căldurica difuzată de radiator, medita adânc la sarcinile noastre profesionale, sforăind.

— N-a fost prea incomodă poziția? l-am consultat, după ce s-a extras din mașină.

— Deh… E adevărat că nu-i ca acasă, tovarășe căpitan…

— N-aș vrea să se spună că-mi chinuiesc subalternii: Dacă cobori aceste trepte, am spus, arătându-i gaura de unde apărusem, ai să vezi pe stânga o ușă. Plimbă-te prin fața ei până te dezmorțești.

Deși n-aș putea spune că a apreciat modul omenos în care m-am îngrijit de sănătatea lui, dându-i posibilitatea să facă gimnastică în timpul producției, s-a dovedit suficient de isteț pentru a nu-mi comenta ordinul.

Când umerii îi ajunseră la nivelul trotuarului și întinse mâna spre clanța ușii, Dan, care între timp ocupase locul de la volan, îi strigă:

— Vart'! Dacă vrea să intre cineva în casă, roagă-l să-ți țină de urât, afară…

După ce am luat loc pe bancheta din spate, lângă invitatul nostru, mașina a demarat.

Capitolul XI
Alibiul lui Titi Făt-Frumos

Odată intrați în biroul nostru, mi-am rugat musafirul să se dezbrace de palton și să ocupe locul din fața biroului meu.

După ce s-a conformat, i-am oferit pachetul cu Snagov, dar m-a refuzat. A preferat să-și aprindă un Dunhill.

— V-ați decis să ne spuneți care-i adevăratul

dumneavoastră nume? l-am iscodit, pe când îmi aprindeam Snagovul.

Deși, ca un om de lume, ce cu onoare credea că este, a încercat să mă ispitească cu o țigară de-a lui, le-am preferat pe ale mele. Chestie de patriotism. Nu vroiam să sprijin o firmă străină, care, din câte știam eu, oricum nu se afla în pragul falimentului.

— Da' v-am spus cum mă numesc, a început dânsul să se supere.

În astfel de cazuri, anchetatorul are la dispoziție două căi de rezolvare. În prima, cere la Evidența populației fotografia celui înscris în act și, astfel, va putea admira figura unui necunoscut. Cum eu eram prea ocupat pentru a-mi dori să văd mutra tipului care se interesa, cu nostalgie, pe unde i-o fi călătorind buletinul, am preferat cea de-a doua cale.

Am tras un sertar al biroului și-am scos o placă de sticlă. I-am oferit-o interlocutorului, rugându-l să-și sprijine degetele mâinii drepte pe ea.

A primit propunerea mea cu indignarea unei cocote, care, acostată pe stradă de un naiv, dorește să obțină un spor de tarif față de cel prevăzut în mercurialul breslei.

— Drept cine mă luați?

I-am mărturisit că tocmai ăsta e și clenciul. Habar n-am cine ar putea fi, dar sunt plătit pentru a afla.

Cu toate insistențele mele, și-a menținut cu stoicism

poziția. Nu voia cu niciun chip să contribuie la ridicarea nivelului erudiției mele.

Dan, care n-a mai dat pe la biserică de pe vremea când spunea, înainte de culcare, *Tatăl nostru*, și-a proptit mâinile pe rama biroului și și-a ridicat chintalul la înălțimea de 185 de centimetri.

— Pune-ți degetele pe placă! De nu, te ajut eu! l-a avertizat colaboratorul meu.

Invitația a fost rostită cu atâta bunăvoință, încât „amicul" nostru, uitând s-o mai facă pe ultragiatul, s-a grăbit s-o ia în considerare.

După ce a luat placa cu impresiuni, Dan a ieșit din birou.

Întrucât liniștea care s-a așternut în cameră devenise supărător de apăsătoare, m-am simțit obligat, în calitate de gazdă binecrescută, să angajez „o discuție" cu musafirul meu.

— Când ați fost ultima oară la familia Predescu?

— Familia Predescu…? s-a mirat el.

— Exact.

— Păi… Cred că or fi… Dumnezeule! Doar nu vă închipuiți că eu… Că eu i-am… începu el să se bâiguie, înnebunit de spaimă.

— De ce nu mi-aș închipui?

— Eu n-am niciun amestec… Zău… Vă rog să mă credeți.

Dacă nu-mi aminteam la timp că nu prea sunt bigot, cred că „zău”-ul său m-ar fi convins că în fața mea stă un mielușel nevinovat. Dar, spre marea-mi șansă, am o memorie a-ntâia, mai ales atunci când trebuie s-o am.

— Unde ai fost luni seară, între orele opt și unsprezece? am întors placa.

— Nu v-am spus? Am adormit și…

— Caută ceva mai bun, l-am povățuit.

N-a mai avut când să-mi urmeze sfatul, admițând că ar fi fost dispus s-o facă, deoarece am fost întrerupți de înapoierea lui Dan. După ce mi-a înmânat fișa primită de la Evidența operativă, s-a așezat pe scaun.

Am aruncat o privire pe fotografia față-profil, apoi m-am uitat la celelalte rubrici ale imprimatului.

Deci domnul se numește Titu Sachelarie, zis Titi Făt-Frumos… Diverse condamnări, însumând optsprezece ani, pentru proxenetism, escrocherii și furt… Fără adresă cunoscută… Căutat, pentru relații, de patru inspectorate județene…

Când am ridicat privirea de pe fișă, l-am văzut studiind cu mult interes arabescurile covorului. Eram edificat. Când un individ este căutat pentru „relații”, mai mult ca sigur că cei care l-au dat la urmărirea generală nu-i doresc prezența pentru a-i cere opinia asupra stării timpului în secolul XXI. Am priceput, în sfârșit! Și eu, care, plecând de la înfățișarea lui tipică de

hering, mă întrebam cum dracului poate s-o folosească pe coana Leanța în scopuri lucrative.

— Carevasăzică, începem să ne lămurim. La adăpostul buletinului fals și al Lenuței Raiciu te eschivai de urmărirea Miliției. Și ca să-ți dovedesc că nu-s influențabil, am continuat, nu te-ntreb ce-au cu tine cele patru inspectorate. Le rezerv colegilor mei această plăcere, după ce am să te trimit să le faci câte o vizită. Eu. Personal, nu-ți cer decât să-mi spui ce-ai făcut luni seară. De acord?

N-a fost de acord. A început din nou să-mi spună povestea cu dormitul până la ora unsprezece.

Am vrut să-l iau din nou cu binișorul. Dar am renunțat. Mă plictisisem să tot bat pasul pe loc. Eram convins de vinovăția lui, deoarece: primo, palmaresul penal indica că ar fi putut comite isprava de care mă ocupam; secundo, a avut posibilitatea să pătrundă în casa victimelor cu o cheie procurată de concubina sa; și terțio n-avea alibi pentru momentul comiterii dublului asasinat.

M-am ridicat de pe scaun și am decretat:

— Gata cu basmele! Îmbracă-te!

— Unde vreți să mă duceți? Ce aveți cu mine? s-a interesat dânsul, și, din cauza agitației care-l cuprinse, scăpă scrumul Dunhill-ului pe mult prea impecabilii săi pantaloni.

Deși, în calitate de gazdă, ar fi trebuit să-l ajut să înlăture urmele tragicului incident, m-am abținut. Ba mai mult, l-am anunțat că, neavând timp de pierdut, îl poftesc să se îmbrace mai repede.

A priceput aluzia și mi-a făcut pe plac.

*

Când am ajuns la destinație, Vartunian mi-a raportat că nu s-a prezentat nimeni în timpul absenței noastre. Deși am citit în privirea lui dorința de a mai trage o „meditație" la căldurică, în mașină, l-am invitat să-și continue misiunea.

— Unde sunt anexele camerei? mi-am întrebat clientul pe post de amfitrion.

— Acolo, a spus el, indispus, arătându-mi o a doua ușă, după cea în fața căreia discutam.

M-am îndreptat grăbit spre ea și am deschis-o. Era sala caloriferului, iar într-un colț fusese improvizată o bucătărie. Am privit mașina de gătit. Era racordată la rețeaua de gaze. Am intrat și m-am apucat să cercetez locurile unde ar fi putut dosi obiectul care-mi trebuia. N-am dat de el, deși, ulterior, am extins cercetările la toate cotloanele cuprinse între subsolul și podul imobilului.

Am intrat în camera unde-l găsisem pe Titi Făt-Frumos făcându-și siesta.

— Domnule Sachelarie, unde este butelia? am

întrebat.

— Care butelie? s-a mirat dânsul.

— Aia de aragaz, i-a șoptit Dan. Cu bunăvoință.

— Nu-nțeleg… Despre ce butelie vorbiți? a continuat dânsul să se mire.

— Despre aceea pe care ai „împrumutat-o" luni seară de la familia Predescu, am precizat.

A făcut ochii mari și m-a privit de parcă i-aș fi vorbit în limba sanscrită, apoi, când i-a venit tonul, s-a albăstrit la față și a început să protesteze cu vehemență.

— Vreți să spuneți că eu…? Nu-i adevărat! N-am nici-o legătură cu bătrânii! Sunt nevinovat! Vreți să-mi puneți în circă…

— Ajunge! l-am întrerupt. Unde ai dus butelia?

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă am trecut pe acolo-n ultimele trei săptămâni…

— Ce-ai făcut luni seară până la ora unsprezece?

— Am dormit… V-am spus…

— Stai aici! am zis, trăgând un scaun lângă ușă. Știi ce urmează, doar ai experiență în chestii de astea!

A dat din cap și s-a așezat pe scaun.

Percheziția a durat o oră. După ce-am examinat tot ce se afla în încăpere, inclusiv posibilitatea ea dușumeaua să fie amovibilă, am făcut bilanțul. Pe masă se aflau două sute de bancnote cu efigia lui Nicolae Bălcescu și o cutie paralelipipedică, din carton.

În timp ce-l examinam cu coada ochiului, m-am adresat colaboratorului meu:

— Dane, verifică seria bancnotelor.

A rămas impasibil, ceea ce putea să spună că ori e sigur că blufam – și chiar asta făceam! – ori, într-adevăr, n-avea de ce se teme.

Întrucât a doua ipoteză nu mi-a produs nici-o bucurie, în timp ce Dan se făcea că verifică seria bancnotelor cu hieroglifele din notesul lui, am început să examinez cutia. Avea dimensiunile unei jumătăți de cărămidă, iar locul de îmbucare a capacului cu corpul cutiei era lipit cu o bandă de hârtie. Am privit urmele lăsate pe bandă de diferite ștampile și semnături. Cea mai vizibilă dintre impresiuni aparținea C.T.C.-ului din întreprinderea de piese radio și semiconductoare, Băneasa, care garanta conținutul: 500 bucăți diode! De îndată, am simțit cum încep să mă indispun. Nu atât din cauza conținutului, cât, mai cu seamă, a datei de sub ștampilă. Fusese ambalată în ziua de 18 ianuarie, adică ziua comiterii porcăriei care mă obligase să fac cunoștință cu domnul Sachelarie, zis și Titi Făt-Frumos.

Mai exista o posibilitate ca lucrurile să nu stea chiar atât de prost cum le vedeam eu și mi-am încercat șansa. Am rupt banda și am ridicat capacul. N-aveam noroc. Era plină cu mănunchiuri de fire strălucitoare, terminate printr-o capsulă minusculă.

Dacă până în prezent soarta tranzistorilor îmi fusese indiferentă, din acest moment, puteau să afle și ei, îi disprețuiam.

Când m-am uitat la domnul Sachelarie, am simțit cum îmi crește moralul. M-a consolat faptul că el era cu mult mai amărât decât mine. Și cred că avea dreptate. Orele pe care mi le pierdusem alergând după cai verzi urmau să-l coste câțiva anișori buni în pensiunea statului.

— De unde ai această cutie? am întrebat.

S-a rușinat și și-a plecat privirea spre podea.

— Știți… a început el, sfios, dar n-a mai continuat.

De afară, s-au auzit glasuri. Apoi am auzit vocea lui Vartunian:

— Nu pleca. Stai!

N-am apucat să mă pun în mișcare, că Dan a și zbughit-o pe ușă. Câteva clipe mai târziu, când a revenit, ținea de-o aripă un tinerel, până în douăzeci de ani.

— Îl căuta pe domnul Ștefu. Când și-a dat seama că Vartunian este lucrător de miliție, a vrut s-o facă pe avi onul supersonic, dar n-a mai avut când, mă informă Dan, împingându-și companionul în cameră.

Era înalt, slăbuț și cu părul blond și netuns de multișor. Și-a plimbat speriat ochii albaștri și spălăciți de la mine la Sachelarie, apoi i-a fixat pe cutia cu diode ce-o examinam înaintea vizitei sale.

Privea cu atâta încordare și spaimă cutia, încât am stabilit de urgență o legătură între conținutul acesteia și prezența lui.

— Unde lucrezi?

— La… la I.P.R.S.-Băneasa, reuși el, tremurând, să îngaime.

— Cu ce te ocupi acolo?

— S-sunt o-operator…

— Astea-s ale tale? am zis, arătându-i cutia.

— Nuu! Nu le-am văzut niciodată…! se repezi el, înspăimântat.

— Lasă-te de bancuri! îl luă Dan în primire, după ce l-am întors pe domnul Sachelarie cu fața la perete. Chestie de meserie. N-aveam chef să-i las să-și confecționeze o poziție comună de apărare și să-mi dea o porție suplimentară de bătaie de cap.

— Atunci cum se explică prezența amprentelor tale pe cutie? l-am consultat, pe un ton voit aspru.

Stratagema mi-a reușit. S-a pornit să-mi explice, printre lacrimi și sughițuri, că de vină e numai domnul Ștefu, pe care l-a cunoscut prin intermediul unei „domnișoare". Patronul „iubitei" lui, aflând unde lucrează, i-a propus să trăiască bine, „că țara geme de proști". Plecându-se de la acest criteriu, a fost convins să intre în „afacere". El se strecura în laboratorul de diode la ora zece, când se făcea predarea schimbului, și

lua o cutie cu diode. Cutie care, un sfert de oră mai târziu, trebuia depusă într-un loc anumit, lângă poarta întreprinderii. Ce drum lua cutia, după aceea, nu știa. Pentru acest mic serviciu, pe care-l executa în fiecare luni seara, domnul Sachelarie îi asigura „grațiile" protejatei sale și o primă specială de două sute de lei.

Edificat fiind asupra rolului jucat de puștiul racolat și zăpăcit de domnul Titi Făt-Frumos, am schimbat calimera. Acum se uita Sachelarie la mine, și puștiul își arăta spatele.

N-a trebuit să-i mai explic că se află-n găleată. A priceput că-i mai bine să-și deschidă emisiunea. Mi-a povestit care-i paznicul care prelua ștafeta. Pe scurt, pentru că nici nu doream să intru în niște amănunte care nu mă priveau, mi-a spus că „lucrau" numai luni seara, deoarece aceea era ziua când omul lui ajungea, prin rotație, la poarta pe unde se scotea „marfa". Când respectivul își preda schimbul lua și ștafeta cu el și, câteva minute mai târziu, o preda *boss*-ului Sachelarie, pe o stradă lăturalnică, contra zece „Nicușori".

Lămurindu-mă asupra felului în care și-a consumat Sachelarie timpul în momentul comiterii scârboșeniei ce o anchetam, i-am îmbarcat pe cei doi protagoniști în mașină și ne-am grăbit să ajungem la inspectorat, unde, în viteză și mai mare, i-am plasat băieților de la Economic, în al căror profil intra tărășenia peste care

picasem eu.

— A naibii pramatie? comentă Dan, când ne-am scăpat de podoabe. Chiar plasându-și marfa la un preț derizoriu și tot îi rămânea săptămânal o sută de sute.

M-am gândit cu regret la puștiul care se lăsase ademenit în combinație, apoi, aducându-mi aminte că a mai trecut o zi de bătut pasul pe loc, am oftat.

— Acum, cum ne mai descurcăm? mi-a ghicit Dan gândurile.

— Și eu aș vrea să știu, i-am replicat cu sinceritate.

— E aproape zece, a constatat el surprins. Dacă nu mă-nșel, azi n-am prea mâncat.

Am priceput aluzia și am plecat să ne restaurăm forțele.

Capitolul XII
Un Prieten Își Amintește De Mine

Trrr… Trrr… Trrr…

Eram elev de liceu și soneria ne anunța că s-a terminat recreat ia.

Trrr… Trrr…

Am încercat să n-o aud. Aveam oră cu „Nea Mișu”, profesorul de filosofie, și vream să trag la fit. Am pornit-o spre poartă, spre libertate, dar a trebuit să fac calea-ntoarsă. Din partea aceea venea „Țața Lina”,

directoarea școlii.

Trrr…

M-am trezit din somn și-am realizat că s-au dus timpurile bune, când am fost elev. Eram ofițer investigator și trebuia să răspund la telefon.

— Alo… am mormăit, după ce-am reușit să dibuiesc, pe întuneric, aparatul de pe noptieră.

Am sperat pentru o clipă că vreun bețivan a greșit numărul. Dar n-am avut această șansă. Eu eram persoana căutată.

După ce-am ascultat ce mi se cere, am aprins veioza și mi-am notat o adresă.

— Vă rog trimiteți o mașină de serviciu să mă culeagă, am zis.

De îndată ce am terminat convorbirea, am format numărul lui Dan și i-am spus ce trebuie să facă, apoi, din precauție, am închis repede. Eram destul de înfuriat, pentru a-mi mai dori să aud și protestele lui. Aruncând receptorul în furcă, am văzut că era unsprezece și jumătate. Dormisem foarte mult. Aproape un sfert de oră.

*

Când mașina s-a oprit în dreptul lui Dan și i-am văzut mutra, m-am consolat. Era cel puțin tot atât de nefericit ca și mine.

I-am înmânat șoferului adresa ce-mi fusese

comunicată și l-am poftit s-o ia din loc.

Am străbătut câteva străzi pustiite de ger și ora înaintată și, câteva minute mai târziu, ne-am trezit la Obor. Mașina a virat la stânga, pe șoseaua Colentina, a parcurs vreo 60 de metri, a redus viteza, a întors spre stânga și s-a imobilizat pe dreapta.

În fața noastră se aflau două mașini de pompieri, iar în fața curții unde staționau se adunase o mulțime de cetățeni. Doi subofițeri de miliție încercau să-i îndepărteze, cu clasicul „circulați, vă rog! Circulați, va rog!", dar invitația, ca de obicei în astfel de situații, rămânea fără ecou.

Când am ajuns la câțiva pași de grupul curioșilor, din care cei mai mulți erau îmbrăcați cu ce nimeriseră la repezeală, din spatele unei tulumbe și-a făcut apariția un tip scund, în uniformă militară.

— Te-am deranjat din somn? m-a întrebat, rânjind satisfăcut.

M-am aplecat spre el și, confidențial, i-am șoptit:

— Ascultă, Aurele, dacă nu te astâmperi, pun mâna pe tine și te bat, până-ți pune doctorul oglinda la gură… Și n-o să se aburească. Îți garantez!

— Bine, Nicule, dar…

— Nici-un dar! Ți-a intrat în cap că de câte ori stângi un incendiu trebuie să te asist eu?

— Am găsit o victimă…

— Și ce-i cu asta? Ce, sunt singurul ofițer de miliție al republicii?! Trebuia să ceri un anchetator, nu să indici dispeceratului numele meu…

— Mă scandalagiule, ia hai cu mine! se înfurie mogâldeața, și, răsucindu-se pe călcâie, se lansă spre grămada curioșilor.

Ne-am strecurat cu greu printre gură-cască și am intrat într-o curte ce se forma în intervalul dintre trei corpuri de case, dispuse în forma unei potcoave, cu partea deschisă spre stradă. Toate clădirile erau scunde, de tip vagon, cu o grămadă de uși și ferestre spre curte. După paragina în care fuseseră lăsate, mi-am dat seama că intrau în zona de sistematizare a orașului și curând urmau să primească grațioasa vizită a unor buldozere.

Am străbătut vreo douăzeci de metri spre vârful potcoavei și ne-am oprit în fața unei îngrămădeli negre și informe.

Abia după ce maiorul Tache a chemat un ostaș și acesta a aprins o lanternă cu acumulator, am început să pricep despre ce-i vorba.

Pentru completa mea edificare, am luat lanterna din mâna pompierului și am examinat ceva care semăna cu un sac de cărbuni. Era un corp omenesc chircit și ars. Datorită carbonizării penetrante, nu se putea distinge nici chiar sexul.

— Ce părere ai? a întrebat Tache, din spate.

— Probabil un accident nenorocit, am zis, pe când mă întrebam de unde aș putea să fac rost de puțină salivă pentru a îndepărta nodul pe care-l simțeam în gât.

— Nu te chemam, Nicule, dacă era vorba de-un accident, mă anunță el, săltându-și umerii într-un gest de regret. Această femeie mai întâi a fost ucisă, apoi i s-a incendiat casa.

A întâlnit privirea întrebătoare a lui Dan și i-a spus:

— Tinere, privește craniul!…

Ne-am aplecat și am privit capul victimei. Faptul că-i arsese părul mi-a permis să văd o spărtură, cât un pachet de țigări, în regiunea occipitală.

— … Nu trebuie să fii medic legist pentru a-ți da seama că-n prealabil i-a împrăștiat cineva creierii. Când a fost scoasă din casă continua să piardă sânge și substanța cenușie, a adăugat el.

N-am mai fost supărat pe Tache. Deșteptarea noastră din somn, oricât ar fi fost ea de neplăcută, era mai mult decât justificată. Modul de operare era similar cu cel constatat în strada Drobeta. Sentimentul de recunoștință a durat numai o secundă, apoi, brusc, m-a părăsit. Am simțit un fior rece în ceafă și m-am uitat îngrozit spre Dan.

— Să avem de-a face cu un asasin piroman? m-a consultat el, ghicindu-mi temerea.

Nu i-am răspuns.

— Nicule, eu trebuie să mă-ntorc la companie. Hai să te conduc la locul dezastrului, a intervenit Tache.

Urmându-l, am constatat că spre vârful potcoavei corpul de clădiri era prevăzut cu o strungăreață, o curte îngustă, de vreun metru și jumătate, mărginită, la fel ca cea de la stradă, de ferestrele și ușile unor locuințe sărăcăcioase.

Am străbătut circa douăzeci de metri, pe parcursul cărora am profitat din plin de binefacerile lanternei cu acumulator, altfel mi-aș fi plimbat ghetele prin fundul unui șanț practicat în mijlocul strâmtorii. Oricum, chiar dacă ceea ce se vedea pe fundul șanțului era înghețat, tot lături cred că s-ar fi numit.

Tache s-a oprit în pragul ultimei locuințe de pe partea dreaptă. Când am ajuns lângă el, am zărit mai întâi o ușă rezemată de un perete, apoi tocul calcinat al acesteia. Mi-am strecurat capul în locuință și am văzut o cameră mică și scundă, cu laturile de aproximativ trei metri.

Printre lucrurile carbonizate, atât de puternic, încât, la fel ca și în strada Drobeta, nu mai puteai să-ți imaginezi ce obiecte au reprezentat înainte de producerea dezastrului, se învârteau doi ofițeri de miliție. La lumina lanternelor, unul cerceta și dicta, iar celălalt lua notițe.

Am făcut cunoștință. Erau reprezentanții secției

teritoriale. Căpitanul Nicolae Gavrilă, cel care dicta, era scund, dolofan și își ținea ochii adăpostiți îndărătul unor lentile fumurii. Locotenentul Cernea reprezenta contrastul superiorului său. Era înalt, slab și părea atât de tânăr încât, de n-ar fi fost în uniformă, puteai să-l iei drept elev de liceu.

— Nicule, te las cu tovarășul căpitan Gavrilă, care, sosind aici odată cu mine, știe cât știu și eu despre cele întâmplate. Trebuie să plec, mă anunță Tache și, salutându-ne, se grăbi să se evaporeze.

— Vă rog să-mi permiteți să vă raportez, se porni căpitanul Gavrilă, cu volubilitate. În jurul orei unsprezece, un vecin…

— Ion Tănase, citi locotenentul în notesul lui.

Căpitanul dădu aprobator din cap și continuă:

— … Întorcându-se de la serviciu, a văzut ieșind fum din această locuință. Imediat a alarmat alți doi vecini…

— Tovarășii Petre Petre și Vasile Niță, completă locotenentul.

— Au încercat cu toții să forțeze ușa, dar n-au reușit. Era încuiată cu zăvorul, evident, pe dinăuntru. În această situație, au anunțat compania de pompieri și secția de miliție. Fiind ofițer de serviciu, m-am grăbit să mă deplasez și am ajuns aici în momentul în care pompierii forțau ușa… Veniți să v-o arăt.

— Am s-o examinez mâine, la lumina zilei, l-am

anunțat. Vă rog să continuați.

— Întrucât vecinii afirmau că în locuință s-ar putea să se afle și locatara…

— Gina Petre, de sex feminin, în vârstă de 75 de ani, de profesie pensionară, sosi completarea.

— Exact. Trei pompieri s-au strecurat printre flăcări și au reușit s-o scoată afară. Din păcate, prea târziu. Decedase. În prezent, se află depusă în curtea principală.

— Am văzut-o. Serviciul medico-legal a fost anunțat? m-am interesat.

— Vă raportez că le-am telefonat eu, personal, mă asigură locotenentul, luând poziție de drepți.

— Vă rog să vă reluați relatarea, am spus căpitanului, în timp ce mă gândeam, cu nostalgie, că și Dan fusese la fel de prevenitor și disciplinat când a intrat în miliție.

— Când victima a fost scoasă din locuința incendiată, am constatat că are mai multe plăgi craniene, din care una, în regiunea occipitală, sângera puternic. Ținând seama de natura rănilor, și mă refer în mod special la cea dinspre ceafă, se poate spune că victima a decedat ca urmare a unei agresiuni. Incendierea locuinței putând fi considerată ca o manevră a criminalului pentru înlăturarea faptei sale.

— Pentru că ignoră noile noastre metode de cercetare științifică, completă locotenentul, săltându-și nasul spre

cer și bombându-și pieptul cu mândrie.

Nu i-am contrazis, deși eram aproape sigur că lucrurile stau altfel. După mine, criminalul nu urmărea înlăturarea urmelor. Era un psihopat, care nu se mulțumea cu uciderea și siluirea femeilor bătrâne. Pentru ca salata să fie completă, era stăpânit și de dorința imperioasă de a incendia.

— Cum se prezintă situația materială a victimei? a întrebat Dan.

— Trăia numai din pensie.

— Deci un argument în plus. Agresorul nu urmărește jaful, mi se adresă Dan, privindu-mă semnificativ.

— Din primele informații culese, rezultă că era foarte calculată… Deci nu-i exclus să fi avut ceva economii, preciză, sceptic, căpitanul Gavrilă.

Pentru a-l împiedica să meargă pe o pistă sterilă, i-am relatat principalele aspecte ale cazului din strada Drobeta.

— Aoleo! Un dement?! a exclamat el, când a înțeles cum stau lucrurile.

I-am priceput spaima. Munca pentru urmărirea și prinderea unui piroman echivalează cu cea depusă pentru elucidarea a zece cazuri dificile de omucidere clasică. Deși și cei care comit omucideri cu mobil sunt pe undeva psihopați, altfel s-ar gândi la consecințele faptei lor, ei acționează, totuși, cu un scop și o anumită

logică, ceea ce-i face vulnerabili de la bun început. Spre deosebire de fărădelegile comise de agresorii așa-ziși normali, când se pune pe „treabă" un dement de-a binelea, apar aproape toate condițiile ca și anchetatorii să înnebunească. E și firesc să se întâmple așa, deoarece, datorită decalajului cerebral, nu se poate intui ce s-a urmărit și ce va urma. Deși eu aș avea o soluție pentru depistarea rapidă a agresorilor-demenți, până în prezent am avut grijă să n-o propun șefilor mei. Chestie de tactică, ca să nu spun strategie. Dacă m-aș fi apucat să argumentez foloasele ce ni le aduc câinii polițiști, cred că aș fi reușit să-mi conving superiorii și de necesitatea angajării unor nebuni-polițiști, care, beneficiind de un intelect calibrat după același standard cu cel al confraților puși sub urmărire, să adulmece în viteză această specie de infractori. Sunt atât de sigur că n-ar fi trebuit să-mi argumentez prea mult propunerea, încât, repet, am preferat să mă Jac că plouă. În cazuri de astea, e mai bine să fii discret. Altfel, aveam toate șansele să fiu eu primul angajat al echipei respective și, în consecință, să mă trezesc ambalat și expediat pe adresa Spitalului central de boli nervoase. Pentru reciclare.

— Dacă ușa era încuiată, pe dinăuntru, pe unde a ieșit criminalul? întrebă Dan, trezindu-mă din reveriile mele novatoare.

— Pe acolo, răspunse locotenentul, arătând spre peretele lateral din stânga ușii, o fereastră. Când am intrat, era curent și am închis-o.

M-am înclinat spre interior, am privit fereastra indicată, și, răsucindu-mă, am pornit spre ușă. Câțiva metri mai departe, m-am oprit la colțul casei și mi-am așteptat colegii. Apoi, luând lanterna din mâna locotenentului, am luminat fasciculul fereastra și terenul de sub ea. După ce m-am aplecat și am examinat pământul din spatele casei incendiate, am renunțat spunându-mi că-mi pierd timpul degeaba. Cum dracu' să depistezi, sub anemicul fascicul al lanternei, impresiuni de urme plantare într-un sol înghețat tun?

— Ce este în spatele zidului? a întrebat Dan, arătând un gard înalt, vreo zece metri mai departe, care marca sfârșitul cvartalului.

— Proprietatea unui cetățean… începu căpitanul Gavrilă, dar n-avu prea mult spor.

— Dincolo de gard, locuiește tovarășul Gheorghe Stratulat, maistru strungar la Uzina Republica. Este căsătorit și are trei copii, precizează pe nerăsuflate aghiotantul lui. E un om foarte serios și…

— Bravo, colega! Dar ești documentat, nu glumă, remarcă Dan atât de surprins, încât uită să fie ironic.

— Știți, explică felicitatul, unul dintre cei trei copii ai tovarășului strungar e o fată, și…

— Și sunt logodiți, îl întrerupse, râzând, căpitanul Gavrilă.

— Ce stradă e în spatele zidului? am întrebat, luminând cu lanterna gardul care-l despărțea de paradis pe viitorul fericit.

— Strada Mașina de Pâine, tovarășe căpitan, mă anunță locotenentul, probabil cu gândul la dulcineea lui, apoi brusc, se interesă îngrijorat: Doar nu vă închipuiți că…?

Nu l-am luat în seamă. Mă gândeam ce-aș fi făcut eu în locul criminalului. După câteva clipe am spus:

— Tovarășe Gavrilă, după toate probabilitățile, criminalul a străbătut cel puțin o dată drumul pe unde am venit și noi. Având în vedere lungimea acestuia și numărul mare de locatari ce-l populează, putem admite ca foarte posibilă întâlnirea lui cu vreun vecin de-al victimei…

— Am înțeles, tovarășe căpitan. Voi organiza audierea tuturor locatarilor, mă asigură cu promptitudine dolofanul.

— Întrucât cei mai mulți dintre vecini vor fi mâine plecați la serviciu, vă rog să începeți de-ndată audierea lor. Mă îndoiesc că, după cele petrecute, mai doarme cineva… De asemenea, vă rog să luați măsuri pentru izolarea câmpului infracțional. Căutarea urmelor la lumina lanternelor nu va avea alt rezultat decât

distrugerea lor, am zis, ca o aluzie „fină” la faptul că i-am găsit plimbându-se ca vodă în lobodă prin camera victimei.

A priceput că n-ar fi trebuit să intre la locul faptei, și m-a aprobat.

Promițându-le că voi reveni mai târziu, le-am urat spor la treabă și am plecat. Nefiind prevăzut cu ochi de pisică, n-aveam ce să mai fac acolo pe întuneric.

În curtea principală, am văzut un tip îngenuncheat lângă victimă și alți doi, în picioare, sprijinind o brancardă. Când am ajuns lângă grup, l-am recunoscut pe cel care examina victima. Era medicul legist Cavalioti.

— Te ocupi de acest caz, căpitane? a întrebat, după ce ne-am salutat.

— Cam așa ceva.

— Dacă vrei unele indicii, așteaptă până efectuez necropsia.

— Adică?

— În orice caz, să nu-mi vii pe cap înainte de ora zece dimineața.

N-am protestat, așa cum fac toți anchetatorii de pe mapamond în astfel de situații, poate unde nici nu mă așteptam la obținerea unor date revelatoare.

— Să-i spuneți doctorului Capolide că l-am rugat să vă asiste la… la operație. Cred că modul de suprimare

îl va face să se gândească la o altă victimă, de care s-a ocupat acum vreo trei zile, am adăugat repede, pentru a nu-i da timp să interpreteze greșit cererea mea.

*

La ora trei dimineața, Dan a coborât în fața locuinței sale. Câteva minute mai târziu, când mașina a oprit la intrarea casei mele, i-am urmat exemplul.

După ce m-am prăbușit în culcușul meu curat și cald, n-am mai avut când să-mi închid ochii, deoarece am și adormit.

Capitolul XIII
Semnătura e completă

În timp ce împingeam ceașca golită de cafea spre colțul biroului, și-a făcut apariția locotenentul Tănăsache.

— Bei o cafea? l-am întrebat, după ce s-a așezat pe scaun.

— Nu, tovarășe căpitan. Vă mulțumesc. Și așa sunt destul de nervos.

L-am înțeles, pentru că și eu sunt la fel, mai ales când nu beau cafea.

— Ceva noutăți? l-am zorit, pentru că-mi dădeam seama că n-a venit numai într-o vizită protocolară.

— Da. Am citit reclamația depusă la secție de

doctorița Mariana Nicolau. Susține că actele i-au fost subtilizate în troleibuzul 83… Când a coborât din vehicul, a constatat că are poșeta deschisă și-i lipsește portofelul în care-și ținea actele…

— Nouă ne-a spus că și-a pierdut poșeta într-un tramvai, zise Dan, în timp ce continua să-și curețe sârguincios piesele brichetei.

— O vom ruga să se decidă asupra împrejurării în care a rămas fără acte. Și mai ales fără cheile locuinței din strada Drobeta, am zis. Din audierea vecinilor victimei a ieșit ceva?

— Nimic, tovarășe căpitan. Sau aproape nimic, deoarece un pușți, de patru-cinci ani, care locuiește peste drum de casa victimelor, susține că a văzut intrând în curtea acestora un „nene" care avea o bască pe cap și un „ghiozdan" în mână.

— În ziua omorului?

— Da. După spusele lui, l-ar fi văzut cu o zi înainte de „focu' ăla malele".

— Pe la ce oră?

— Între cinci și șase seara.

— Puștiul ăsta va ajunge un geniu! păru să se entuziasmeze Dan. Eu nici la opt ani – deși am fost dintotdeauna foarte inteligent! – nu prea pricepeam care era legătura dintre cadranul plin cu semne cabalistice ale ceasornicului și cele două limbi proptite

în centrul lui.

— Ora am localizat-o eu, tovarășe locotenent, replică Tănăsache înțepat. Puștiul mi-a spus că l-a văzut pe „nenea" când începuse să se întunece.

— L-a descris? am întrebat, într-o doară, deoarece nu eram dispus să iau în considerare mărturia unui copil, care, chiar dacă n-ar fi mințit, pentru a-și da aere de importanță față de un om matur dispus să-l asculte, se putea înșela nu numai asupra timpului, ci chiar și asupra zilei.

— N-a reținut decât faptul că avea o bască și-un ghiozdan și urca repede scările spre terasă.

— Nu cumva l-a văzut pe la ora zece? întrebă Dan, ridicându-și privirea de la brichetă spre Tănăsache.

— Exclus. M-am gândit și eu la acest aspect, dar părinții lui m-au asigurat că în fiecare seară, fără excepție, la opt e în pat și doarme.

Întrucât n-aveam timp de făcut supoziții gratuite, am început să-i relatez lui Tănăsache pe unde m-am plimbat azi-noapte. Când am terminat, am spus:

— Tănăsache, până una-alta, te rog să dai o fugușă la Spitalul central de boli nervoase și să obții o listă a tuturor piromanilor tratați în ultimii cinci ani, precum și locul unde se află în prezent.

— Oare „clientu" nostru n-ar putea să fie provincial? se întrebă Dan, nu întâmplător, cu glas tare.

— Maladia care ne interesează pe noi este tratată numai la Spitalul central, chiar dacă pacienții sunt din alte regiuni! Și dacă nu termini cu chinuitul brichetei, ți-o arunc pe fereastră! l-am avertizat.

Mai întâi m-a privit surprins, apoi, temându-se că nu glumesc, s-a grăbit să-și adune tinichelele. În ceea ce-l privește pe Tănăsache, probabil stimulat de blândețea cu care-mi apostrofasem colaboratorul, și-a încheiat în viteză mantaua și, salutându-ne, s-a evacuat grăbit din birou.

Un minut mai târziu ieșeam și eu, talonat de Dan.

*

La ora nouă fără un sfert, mașina a intrat pe șoseaua Colentina și, după ce a virat la stânga, s-a imobilizat lângă trotuar, în fața cvartalului unde locuise bătrâna carbonizată. Pe stradă, înaintea porții, o gloată de curioși continua să comenteze evenimentul cartierului. Cred că dacă aș fi tras cu urechea la discuția lor, nu mi-ar fi fost prea greu să alcătuiesc în viteză o listă cu cel puțin o sută de presupuși criminali. Dar n-am făcut-o. Probabil datorită faptului că nu sunt plătit să mă joc de-a hoții și vardiștii, ci pentru a prinde în minimum de timp pe cei care cred că legile fundamentale ale societății noastre pot fi încălcate după vrerea lor.

— Am intrat cu Dan în curte și ne-am îndreptat spre locuința victimei. În cadrul ușii acesteia se afla un

subofițer de miliție, care-și vârâse mâinile până la coate în buzunarele mantalei. Ținând seama de obrajii lui, roșii ca o roșie foarte roșie, nu sunt sigur că metoda lui de combatere a frigului ar fi putut obține un succes deosebit la Târgul Internațional al Patentelor.

Deși eram civili, probabil că mutrele noastre i-au spus cu ce ne ocupăm, deoarece s-a grăbit să-și smulgă mâinile din buzunare și să ne salute.

— Unde-i căpitanul Gavrilă?

— Se ocupă cu audierea vecinilor victimei. Doriți să-l chem? se oferi el.

Am făcut un semn de negație și m-am dus să privesc ușa sprijinită de un perete, câțiva metri mai încolo. Mă interesa felul în care a fost deschisă. Zăvorul fixat pe ușă avea limba încovoiată spre exterior. Deci, în mod sigur, când au forțat-o băieții lui Tache fusese încuiată pe dinăuntru. În consecință, am ocolit casa și am început să examinez terenul de sub fereastra prin care s-a evacuat criminalul. Pământul era atât de înghețat, încât nu m-am mirat deloc când am constatat că nici la lumina zilei n-am ce vedea.

M-am îndreptat spre zidul care-l despărțea pe locotenentul sectorist de viitoarea lui mireasă.

— Dane, ocupă-te de ce se vede. Eu mă duc să fac o plimbare pe partea cealaltă, am zis. Apoi, sărind ușor în sus, m-am apucat cu degetele de partea superioară a

zidului și am ajuns, în chip de cotoi, deși eram copoi, pe coama acestuia. Am privit curtea asfaltată dindăratul zidului și m-am parașutat. Am întors spatele clădirii gen vilă din fața mea și m-am apucat să caut urmele „domnului" care-l escaladase în noaptea trecută. Dar n-am mai avut când.

Am auzit în spate ceva care aducea cu zgomotul produs la acționarea unei frâne cu aer comprimat.

Cum nu-mi aminteam să fi văzut în curtea gospodarului nimic care să aducă cu o stație de autobuze sau tramvaie, din curiozitate, m-am uitat peste umăr. Și m-am orientat. M-am orientat cum nu cred s-o mai fi făcut vreodată! De după un perete al vilei, un boxer, parcă mai mare ca un vițel, mă privea pufăind de mirare. I-am admirat blana cu care era îmbrăcat, roșie cu părul scurt, pieptul lat, proptit pe două labe răsturnate ușor spre exterior, capul cu urechile ciuntite și botul negru din care evadau doi colți albi, și mai ales lungi. Depășind momentul de uimire, blana de pe frunte i s-a încrețit ca un burduf de acordeon, iar eu am realizat că nu face parte din categoria celor care au citit codul manierelor elegante. În clipa următoare, am apelat la dispozitivul de catapultare, care intră în inventarul tuturor jucătorilor de rugby, și am început să mă înalț la ceruri. Și am fost bine inspirat. În momentul în care ghetele mele au

contactat coama zidului, labele balaurului făceau același lucru, o palmă mai jos. Deși comportarea lui reprezenta o samavolnică încălcare a legii ospitalității, nu m-am putut împiedica să nu-i admir discreția. În afara faptului că ochii lui îmi doreau să alunec înapoi, în sectorul lui de activitate profesională, s-a abținut de la orice comentariu. Ceea ce demonstrează, dacă mai era necesar, că nu face parte din categoria câinilor care latră…

— Gata, șefu'? s-a mirat Dan, văzând că apar atât de repede alături de el.

— Curtea din dosul zidului e asfaltată, am zis, privind cu atenție o porțiune a terenului, lângă gard.

Spre salvgardarea demnității, în general și a mea în mod special!, am apreciat că nu-i necesar să se cunoască chiar toate avatarurile prin care trec șefii. Sunt sigur că, dacă s-ar lua în considerare și caracterul imposibil al colaboratorului meu, discreția mea n-ar putea fi apreciată cu negativism. Oare își poate închipui cineva că Dan m-ar fi compătimit pentru clipele dificile prin care a trecut integritatea-mi corporală? Aș! mai întâi mi-ar fi râs în nas, apoi s-ar fi grăbit să povestească tuturor colegilor de la inspectorat cum dom' căpitan Apostolescu era să rămână fără dispozitivul de aterizare pe scaun.

— Deosebit de faptul că terenul e prea dur pentru a

reține urme, nu-i exclus ca asasinul să fi purtat și o încălțăminte cu talpă de cauciuc, îmi întrerupse Dan meditația.

— Probabil. Să nu ne mai pierdem timpul cu asta, am zis, întorcându-mă și pornind spre locuința victimei.

Când am ajuns în fața pragului ușii, i-am văzut pe Gavrilă și adjunctul lui apropiindu-se.

— Tovarășe căpitan, am primit rezultatul necropsiei, mă anunță el, fluturând un plic.

Mi-am scos mănușile, am extras din plic raportul expertizei, l-am citit și i l-am înmânat lui Dan.

— Victima a decedat ca urmare a fracturii din regiunea occipitală, dar prezintă și nenumărate plăgi frontale, comentă el.

— Plăgile frontale n-au un caracter vital și, probabil, sunt rezultatul debutului agresiunii. Lovitura de grație fiind aplicată după atacul preliminar, explică Gavrilă.

— Oare n-avem de-a face cu doi agresori?

— Ce vrei să spui, Dane? m-am mirat.

— Din buletin rezulta că plăgile frontale au fost cauzate c-un corp contondent cu muchii, iar cealaltă, care a cauzat moartea, de-o armă fără margini… Sau, în orice caz, având o suprafață de contact mare.

— E greu de presupus că asasinul s-a apucat să-și schimbe arma în timpul agresiunii… Urmare atacului frontal, victima a fost doborâtă și criminalul, crezând că

a omorât-o, și-a aruncat arma. Ulterior, constatând că victima a fost numai amețită, nu și-a mai căutat arma inițială, ci s-a folosit de alta, luată la întâmplare. Pentru suprimarea unei femei trecute de 70 de ani nu-s necesari doi agresori.

Dan se decise să mă aprobe și continuă:

— Sângele nu conține oxid de carbon, iar pe căile respiratorii nu s-a constatat prezența fumului…

— Rezultă că în momentul declanșării incendiului victima nu mai trăia, l-am întrerupt. Ceea ce nici nu-i de mirare. Dacă la șubrezenia organismului victimei, evidențiată de medicul legist, adăugăm și violența șocului traumatic, o moarte imediată, prin insuficiență cardiacă acută, apare explicabilă.

Nu m-a contrazis nimeni.

— Când a fost Văzută victima ultima oară? m-am adresat căpitanului Gavrilă.

— Cu circa doua ore înaintea incendiului. Adică pe la ora nouă seara. A fost văzută discutând cu cineva în fața porții.

— Cine era acel cineva?

— Nu știm. O vecină, care a ieșit din casă pentru a arunca un lighean cu apă la canal, zise el, arătându-mi colectorul de lături al curții, a văzut-o discutând cu cineva care stătea în stradă. După părerea ei trebuie să fi fost un bărbat. Atât și nimic mai mult.

— După ora nouă seara, a fost remarcat vreun străin prin curte? l-am întrebat.

— Până în prezent, n-a făcut nimeni o astfel de afirmație.

— Ați chestionat toți vecinii victimei? se interesă Dan.

— Nu. N-am reușit încă. Mă refer la cei care lucrează în schimburi de noapte și n-am avut cum să-i audiem, răspunse locotenentul Cernea.

— Dacă-i vorba despre persoane care lucrează în schimburi de noapte, ați putea să nu vă mai osteniți, deoarece n-au prea stat pe-acasă în intervalul care ne interesează, replică Dan, sceptic.

— Două din aceste persoane lucrează la fabrica „Stela", care-i peste drum, ceea ce înseamnă că până la zece fără un sfert se mai aflau încă acasă… Și cum în meseria noastră încercarea moarte n-are, nu-i putem lăsa deoparte, opinie căpitanul Gavrilă.

I-am dat dreptate printr-o înclinare a capului. În munca de cercetare penală nu se neglijează niciun martor, oricât ar fi el de neînsemnat.

— După plecarea dumneavoastră, am găsit chestia asta, își aminti Gavrilă, scoțând din buzunarul mantalei o poșetă mică, din vinilin. A aparținut victimei.

Am început s-o examinez. Era demodată, uzată și avea o parte înnegrită de foc. Când am deschis-o, am văzut un teanc de bancnote.

— 850 de lei, spuse colegul meu, pentru a mă scuti s-o fac pe casierul. Reprezintă pensia pe care i-a adus-o factorul poștal ieri după-amiază.

— Unde a fost găsită? se interesă Dan.

— Acolo, răspunse locotenentul Cernea, arătând cu mâna spre un colț al camerei mai puțin pârjolit.

În timp ce mă întrebam cum de n-a luat agresorul banii, am remarcat într-o despărțitură a poșetei, lângă buletinul de identitate al victimei, o hârtie împăturită. Am scos-o și m-am uitat la ea. Era o factură al cărei total, de 354 lei, purta în diagonală parafa „Achitat". Am vrut să știu ce marfă fusese vândută cu suma respectivă. Până la urmă am reușit să descifrez criptograma, dar, zău, n-a fost ușor. Persoana care completase factura avea un scris îngrozitor, chiar mai îngrozitor decât propria mea scriptă, ceea ce nu-i deloc puțin. M-am uitat sus, în colțul din dreapta, și am văzut data emiterii documentului. Fusese completat în cursul zilei de ieri.

— Despre ce-i vorba? se interesă Dan, când văzu că fluier ușurel prin dinți.

I-am înmânat hârtia și m-am adresat lui Gavrilă:

— S-a găsit la victimă o butelie de aragaz?

— Nu! Ar fi trebuit să aibă una? s-a mirat el.

— Așa cred. Dacă ieri a ridicat un astfel de obiect, cumpărat la preț oficial, ar fi fost firesc să-l găsim.

— Numai dispariția buteliei mai lipsea pentru ca

asasinul din strada Drobeta să ne ofere un autograf complet al prezenței sale și aici, comentă Dan. Admițând că ar mai fi existat vreun dubiu.

— Dacă ieri a cumpărat o butelie și, câteva ore mai târziu, după intervenția pompierilor, constatăm c-a dispărut, ce rezultă? l-am consultat pe Gavrilă.

— Că a luat-o criminalul! se grăbi acesta.

— Exact. Cereți imediat sprijinul Inspectoratului Capitalei pentru supravegherea tranzacțiilor de butelii cu gaze lichefiate! Ca element de selectare, ne interesează mai ales buteliile noi.

— Am înțeles, tovarășe căpitan! se repezi locotenentul Cernea.

— În paralel, și pentru a urgenta capturarea criminalului, în timp ce noi ne ocupăm de cercetarea cazului din strada Drobeta, dumneavoastră continuați investigațiile în jurul acestei afaceri, i-am zis lui Gavrilă, arătând cu mâna spre locuința bătrânei. Dacă iese ceva, anunțați-ne, am mai adăugat, înainte de a pleca.

Capitolul XIV
Adulmec o urmă interesantă

Câteva minute mai târziu, admiram noua clădire a Spitalului de urgență. Deși nu era oră de vizitare a pacienților, portarul nu ne-a făcut greutăți la intrare.

Văzând semnalizatorul rotativ de pe capota mașinii din care am coborât, și-o fi spus că-i mai sănătos să nu umble cu trucurile prin care-și rotunjește de obicei veniturile.

Când am ajuns la etajul trei, am văzut două femei, îmbrăcate cu halate albe, ieșind dintr-un salon. Una avea în jurul a 40 de ani și era grăsană, iar cealaltă, înăltuță și suplă, ca un manechin franțuzesc, nu părea să fi depășit jumătate din vârsta însoțitoarei ei.

— Surioară… se adresă Dan celei tinere, evident fără a omite să-și ancoreze privirea în ochii mari și verzi ai fetișcanei.

— Vă rog… replică interpelata surâzătoare și fără a face vreun efort de a-și dezlipi privirea de cea a colaboratorului meu, de parcă eu aș fi fost Omul invizibil.

— Ne-ați putea spune unde lucrează doctorița Mariana Nicolau? am intervenit, nu pentru că nu mi se acorda atenție – deși ar fi fost firesc să-mi zâmbească mie, că doar eu sunt șefu'! –, ci pentru a-mi îndeplini mai repede misiunea.

— Desigur! spuse ea, privind la mine ca prin geam, apoi, în viteza, uitându-se din nou zâmbitoare la Dan. Am să vă conduc eu… se oferi ea, mai mult decât binevoitoare.

— Nu-i nevoie! tună însoțitoarea ei, probabil

nemulțumită de felul în care se făcea abstracție de persoana ei. Pe doamna doctor Nicolau o găsiți în camera de gardă, adăugă ea, arătându-ne o ușă la câțiva metri de noi.

I-am mulțumit, cu glas tare, pentru indicație și, în gând, pentru intervenție. Apoi, fiind de acord cu felul în care și-a înșfăcat însoțitoarea de braț, pentru a o determina să-și pună în mișcare sistemul locomotor, m-am grăbit să aplic și eu același tratament lui Dan.

— N-ar fi mai bine dacă aș rămâne afară, de pază, s-a interesat el, cu capul întors după tinerica remorcată de însoțitoarea ei, în momentul când am bătut în ușa camerei de gardă.

Nu i-am răspuns și a priceput că nu mai glumeam. Mariana Nicolau era singură în încăpere. După ce ne-a privit mirată, dar nu cine știe ce, ne-a invitat să apelăm la serviciile celor două scaune din fața biroului ei. În timp ce-i luam în considerare oferta, mi-am spus că albul halatului n-o dezavantajează. Chiar deloc.

— Doamnă doctor, suntem nevoiți să vă cerem o precizare, am început, schițând cu umerii un gest de scuză, așa cum îi stă bine unui anchetator care deranjează o persoană în afara oricăror bănuieli. Chestie de tactică.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, mă anunță, bine dispusă.

— Va rog să ne dați mai multe amănunte asupra împrejurărilor în care v-ați pierdut poșeta.

Mai întâi s-a încruntat, și mi-a părut rău, deoarece avea un surâs care-i făcea gropițe în obraji, ceva à la actrița Marlene Jobert[4], apoi s-a împurpurat la față. Iar în clipa următoare a început să-și examineze parafa, cu o curiozitate atât de pronunțată, încât m-am întrebat dacă n-o vedea atunci pentru prima oară și vrea să știe la ce-o fi bună.

— Era aglomerație în tramvai… spuse ea, evitându-mi privirea. Când am coborât, n-o mai aveam… Probabil că se rupsese cureaua petrecută peste umăr… Știți, era din acelea tip tolbă de vânătoare…

— În ce zi, la ce oră și în ce tramvai ați pierdut-o? o înghesui Dan.

— Acum o săptămână, cred că era marți sau miercuri… M-am urcat în tramvaiul 5… Trebuie să fi fost în jurul orei trei după-amiaza, deoarece asta-i ora când îmi termin programul și plec de la spital… reuși ea să îngaime, bineînțeles continuând să-și examineze parafa.

Cum nu-mi place să discut cu cineva care-și ascunde privirea, mai ales dacă are și ochii negri și ușor migdalați, m-am interesat, cu compasiunea cuvenită:

---

[4] Actriță și cântăreață franceză, de origine algeriană.

— Ați avut și bani în poșetă?

— Nu cine știe ce… Știți cum e înainte de chenzină?

Întrucât știam, din proprie experiență, n-a fost necesar să-i cer lămuriri suplimentare în această direcție. În schimb, am comentat:

— Deci principala pagubă, a constat din pierderea actelor, adică a buletinului de identitate. Nu?

— Întocmai, domnule căpitan, îmi confirmă ca supoziția, gratificându-mă cu un zâmbet timid.

— Nu v-ați interesat la biroul de obiecte găsite al I.T.B.-ului?

— Am intenționat să mă duc, dar am tot amânat. În orice caz e o șansă. Cred că am să trec astăzi după-amiază pe acolo, a spus dânsa, probabil cu intenția de a ne vedea, cât mai curând, închizând pe dinafară ușa camerei de gardă.

M-am rezemat de spătarul scaunului și am privit spre Dan. Nu numai că a priceput ce vreau, dar cred că era singurul lucru pe care-l aștepta.

— Doamnă doctor, câte rânduri de acte aveți?

— Unul! se miră ea. Doar nu vă închipuiți că am mai multe identități, ca spionii… adăugă zâmbindu-i amuzată.

Dan, fără să-i guste umorul, continuă impasibil:

— Atunci, cum se explică faptul că ați pierdut un buletin de identitate în tramvaiul 5 și, în aceeași zi, un

al doilea în troleibuzul 83?

Mai întâi mi-a privit colaboratorul stupefiată, apoi, cu viteză, a început să înghită în sec.

— Trebuie să vă decideți. Unde s-a consumat incidentul cu poșeta? În tramvaiul 5 sau, după cum ați declarat la secția de miliție, în troleibuzul 83?

Văzând că interlocutoarea sa reîncepuse să-și examineze parafa cu un interes sporit, se simți obligat să adauge, pe un ton mai aspru:

— Vă atrag atenția că mărturiile sau declarațiile mincinoase se pedepsesc cu închisoarea!

Am remarcat câteva perle fine de transpirație pe fruntea ei ușor bombată, apoi, brusc, a lăsat ștampila din mână și, coborându-și bărbia în piept, și-a luat tâmplele între mâini.

I-am făcut semn lui Dan s-o lase să se liniștească. Câteva clipe mai târziu, văzând pe birou o scrumieră, în care se aflau strivite mai multe filtre, mi-am scos pachetul de țigări și am invitat-o să se servească. Și-a ridicat spre mine ochii înlăcrimați și, bâiguind o mulțumire, a primit oferta. După ce i-am aprins-o și am lăsat-o să tragă cu sete câteva fumuri, am sfătuit-o:

— Doamnă Nicolau, pentru a nu fi nevoit să trec la mijloacele represive oferite de lege, vă propun un târg. Atât eu cât și colegul meu vom uita tot ce ne-ați declarat până acum, iar dumneavoastră, în schimb, nu vă veți

mai îndepărta de la adevăr. De acord?

În timp ce-și tampona ochii cu batista, a dat aprobator din cap.

— Pentru început, care versiune e reală? Cea a subtilizării portofelului cu acte în troleibuz?

— Da, m-a aprobat, ocupată cu mototolirea batistei între palme.

— Ce-ați urmărit prin povestea pierderii poșetei în tramvai?

— Când am reclamat la miliție dispariția portofelului, am scris în declarație tot ce conținea acesta… și cheile n-au fost evidențiate…

— Și atunci, pentru a contracara o eventuală verificare a depoziției inițiale, ați fabricat-o pe a doua, cu intenția de-a justifica dispariția cheilor. Așa-i?

Pe când mă aproba printr-un „da", șoptit, m-am întrebat dacă am picat pe bune și ea este „omul" care-mi trebuia. După toate aparențele, nu părea în stare să comită faptele abominabile pentru care o cercetam. Dacă aș fi fost un adept convins al teoriei lui Lombroso, nici n-ar fi trebuit s-o mai chestionez, deoarece nu întrunea trăsăturile tipice criminalului înnăscut. Eu nu cred însă în astfel de basme. Probabil și datorită faptului că niște tipi cu mult mai deștepți decât mine, dintre care

n-a lipsit nici profesorul Mina Minovici[5], au măsurat și cântărit mii de cranii și creieri de criminali celebri pentru a demonstra că teoria respectivului este o inepție. De altfel, la fel de sceptic mă lasă și noua teorie a criminalului înnăscut, dacă are ghinionul să deschidă ochii pentru prima oară cu o anomalie cromozomială (dublu YY). Noi, ăștia care ne ocupăm cu apărarea semenilor noștri de elementele antisociale, suntem prea ocupați pentru a acorda credit unor idei, recunosc, foarte savante, dar, din păcate, cu nimic mai bune decât altele, care au fost depășite de practica și realitatea criminalistică.

— Perfect, am zis. Să mergem mai departe. Unde sunt cheile de la locuința din strada Drobeta?

— Nu știu… Vă rog să mă credeți. Le țineam acasă la sora mea, pe servanta din sufragerie, și au dispărut…

— Când ați constatat dispariția lor?

— Cu o zi mai înainte… Mai înainte de… de ce s-a întâmplat… spuse ea printre suspine. Le-am căutat, deoarece intenționam să trec pe la mine pe acasă să-mi

---

[5] Mina Minovici (n. 30 aprilie 1858, Brăila – d. 25 aprilie 1933, București), medic legist și farmacist. Este faimos pentru studiile aprofundate despre alacaloizii cadaverici, putrefacție, simularea bolilor mintale și antropologie medico-legală. Este fondatorul școlii române de medicină judiciară și a fost directorul primului Institut de Medicină Legală din România, construit în 1892. Fondator al sistemului medico-legal moderne, a fost una dintre cele mai proeminente personalități din acest domeniu din Europa timpurilor sale.

iau câteva lucruri de îmbrăcăminte, dar nu le-am mai găsit…

— Când le-ați văzut ultima oară?

— Cu vreo opt-zece zile mai înainte, când le-am scos din poșetă și le-am lăsat pe servantă…

— Pe cine bănuiți că ar fi putut să le ia?

— Pe nimeni… Nu pot să-mi explic cum au dispărut. Nu le-ați pus cumva în altă parte și ați uitat?

— Nu, sunt sigură că le-am pus pe servantă. De altfel, am răscolit toată casa, dar degeaba… Nu-s nicăierea…

— Cine mar avea acces în locuința sorei dumneavoastră?

— Nu primeam pe nimeni, mă asigură ea, reîncepând să plângă.

— Ne-ați promis că nu veți mai ascunde adevărul, îi reaminti Dan.

Mai avu o ezitare, apoi spuse oftând:

— Fratele meu.

— Numele, prenumele și cu ce se ocupă, ceru în viteză Dan.

— Emil, Emil Nicolau… Trăiește din ce-i dau eu și sora mea… suspină ea.

— Unde domiciliază? am întrebat.

— Nu știu… Vine la noi uneori, când are nevoie de bani.

— Ce vârstă are? E elev? s-a mirat Dan.

— Are 26 de ani… N-a vrut să învețe carte. Fiind mai mic ca mine și sora mea, a fost răsfățatul mamei noastre, care, considerându-l debil, a fost de acord să-și întrerupă școala un an de zile, pentru a se întrema… N-a mai reluat-o niciodată și a rămas cu șapte clase elementare…

— Bine, dar n-a lucrat nicăierea în acest răstimp? s-a interesat Dan, neîncrezător.

— Nu. Nu i-a plăcut să muncească, iar din punct de vedere material n-a fost nevoit s-o facă… Mama, înainte de a muri, ne-a cerut, mie și sorei mele, să-i asigurăm o pensie lunară de o mie de lei.

— Și el se poate descurca cu această rentă? am zis.

— A încercat să scoată mai mult de la noi, dar l-am refuzat…

— Nu trebuia să-i dați niciun ban! mârâi Dan. E posibil ca un om în plină putere să trăiască din munca a două femei?!

Interlocutoarea a ridicat din umeri într-un gest de neputință și resemnare.

Iar aveam de-a face cu un caz de parazitism social, care, ca de obicei, n-a apărut întâmplător, ci încurajat și susținut de slăbiciunea celor din jurul subiectului. Cum aceste podoabe se transformă rapid din feciori de bani gata în infractori înrăiți, mi-am spus că domnul „fără profesie” merită osteneala de a-l căuta pentru a-i pune

câteva întrebări. În consecință, m-am interesat:

— Care a fost ultimul său domiciliu?

Casa noastră părintească… Dar nu mai stă acolo. A vândut-o la doi ani după moartea mamei…

— Fără asentimentul dumneavoastră! am remarcat, după ce am sesizat regretul pe care-l exprima chipul ei.

— Am fi preferat s-o păstrăm, însă nu ne-a consultat…

— Bine, dar fără acordul dumneavoastră nu putea s-o vândă, zise Dan, nedumerit.

Interlocutoarea începu să se foiască pe scaun, apelă din nou la serviciile batistei și, când văzu că privirile noastre așteaptă explicații, începu să vorbească, cu un glas stins și privirea coborâtă:

— A semnat actul de vânzare și în numele nostru… Când am aflat, faptele erau deja consumate…

— Și ce-a făcut cu banii astfel obținuți? am întrebat.

— Nu știu… Nu l-am mai văzut câteva luni, apoi a reapărut pentru a-și cere pensia.

— Din câte știți, a avut de-a face vreodată cu miliția?

— Am continuat.

A reînceput să plângă, apoi a confirmat.

— Când a fost la dumneavoastră ultima oară? m-am interesat.

— Cu șase-șapte zile în urmă…

— V-a vizitat probabil și la domiciliul dumneavoastră

din strada Drobeta. Nu?

A făcut un gest de afirmație, apoi, venindu-i probabil tonul, a sărit ca arsă:

— Nu! Nu el i-a omorât pe bătrâni! Nu putea să facă așa ceva… Probabil că s-a dus să-mi ia câteva lucruri și să le vândă. Atât! Nu-i criminal! Vă rog să mă credeți…

— Spuse, izbucnind într-un hohot de plâns.

— Liniștiți-vă, doamnă doctor, am zis. N-a spus nimeni că-i vinovat de ce s-a petrecut în strada Drobeta. Tot ce dorim e să avem o discuție cu el în speranța că ne poate ajuta, am adăugat, numai cu intenția de a o liniști, pentru că altfel… totul pleda împotriva lui. Cunoștea câmpul infracțional, prin faptul că-și vizitase sora; avusese posibilitatea să pătrundă în casă, prin utilizarea cheilor subtilizate; iar garanția morală oferită de un tip de teapa sa nu mai lăsa nicio îndoială că domnul Emil Nicolau putea fi exact persoana care-mi trebuia.

În concluzie, edificat fiind asupra celor ce am de făcut, ne-am ridicat de pe scaune și, asigurând-o că e prea devreme pentru a-și face griji, ne-am luat la revedere.

Capitolul XV
Mai apare o pistă

Când am ajuns la inspectorat, am găsit o listă a persoanelor care m-au căutat. Printre ele figura și

căpitanul Gavrilă. I-am format numărul de câteva ori, dar fără spor. Era ocupat. Ocupat ca 03 când e foarte ocupat. Mi-am spus că ori au receptorul pus alături de furcă, ori vreun tânăr ofițer de miliție își consultă iubita asupra locului unde își vor petrece concediul de odihnă la vară. Cum ambele ipoteze nu-mi lăsau nici cea mai mică speranță că voi căpăta prea curând legătura dorită, am renunțat la ea.

— Ce părere ai de niscaiva cafeluțe? l-am consultat pe Dan, care, rezemându-și cu satisfacție spatele de spătarul scaunului, își întinsese picioarele până în cealaltă parte a biroului său.

A avut o părere bună. A pus imediat mâna pe telefonul de lângă el și a comandat la bufet o pereche de cafele. Fiind rezolvată această problemă, am trecut la următoarea. Am dat un telefon la Evidența operativă și i-am întrebat dacă cunosc pe un oarecare Emil Nicolau. M-au invitat să sprijin în continuare receptorul de ureche și, două minute mai târziu, mi-au comunicat că-l cunosc chiar foarte bine. După ce le-am povestit că sunt invidios pe bogatul lor bagaj de cunoștințe, mi-au replicat că au priceput finețea aluziei și-mi vor trimite fișa respectivului.

Între timp apăruse și cafeaua, așa că nu mi-a mai rămas decât s-o trag mai aproape și să aprind o țigară.

— Probabil că a fost surprins de victimă pe când

devaliza casa sorei sale, spuse Dan.

— Așa cred și eu, am confirmat.

Preocupați fiind de savurarea cafelei și țigărilor, în încăpere s-a așternut liniștea. Dar nu pentru mult timp.

— Pentru strada Drobeta e în regulă, dar dincolo, în Colentina, parcă nu ține, intră pe fir Dan.

— Exact la acest lucru mă gândeam și eu, am recunoscut. În orice caz, modul de operare, similar în ambele cazuri, demonstrează o legătură suficient de solidă pentru a ne da silința să stabilim că nici cea de-a treia victimă nu-i era străină criminalului.

Inteligenta mea argumentare a fost întreruptă de cineva care ciocănea în tăblia ușii. Era un subofițer de la Evidența operativă. Am luat fișa pe care mi-a înmânat-o și, invitându-l să ia loc pe un scaun, am început s-o consult.

— Cum e? s-a interesat, nerăbdător, Dan.

— Patru condamnări categoria 3–12 luni, deci fără delicte majore… adică numai găinării. Mai are cinci rețineri pentru cercetări, din care una este pentru viol în grup. N-a fost condamnat, deoarece unul dintre participanți s-a căsătorit cu victima, astfel urmărirea penală a fost sistată…

— Deci „un pic” posedat sexual tot e! a subliniat Dan.

Mi-am mai aruncat o privire asupra fotografiei față-profil, de pe palmaresul ce-l citisem. Subiectul acesteia

era un tinerel frumușel și zâmbitor.

— Avem nevoie de el, i-am zis subofițerului, arătând cu degetul spre „artistul” din fotografie.

— Am înțeles, tovarășe căpitan, a răspuns, ridicându-se de pe scaun.

— Să mergem, Dane, am zis după ce am rămas singuri.

*

Când am intrat în biroul căpitanului Gavrilă, l-am găsit discutând cu un tip tuciuriu, de vreo 30 de ani, îmbrăcat cu o pufoaică soioasă.

În timp ce ne invita să luăm loc, a apăsat pe un buton de sonerie și curând și-a făcut apariția un subofițer.

— Dânsul rămâne la arest, a spus Gavrilă noului venit, arătând spre individul cu care se întreținuse până la venirea noastră.

— Da’ de ce, tovarășu?! a protestat proprietarul pufoaicei.

— Ca să te mai gândești. Poate în felul ăsta te hotărăști să spui adevărul.

— Niscaiva noutăți? am spus, după ce protestatarul a fost scos din încăpere.

— Da, tovarășe căpitan, mă asigură Gavrilă. Urmare a cererii noastre, au fost reținuți patru indivizi care vindeau butelii de aragaz a căror proveniență nu puteau s-o justifice. În interesul cercetărilor, am reținut

însă numai pe unul dintre ei. Adică pe cel ce oferea o butelie nouă. Este individul pe care l-ați văzut adineauri ieșind din birou…

— Și ceilalți trei unde sunt? îl întrerupse Dan.

— I-am lăsat la dispoziția inspectoratului municipal. Pentru cazul nostru, ne interesează numai tranzacțiile cu butelii neutilizate… Ceilalți urmând a fi cercetați, ca și până acum, de municipiu… E doar problema lor! precizează Gavrilă.

În ceea ce-l privea pe el, avea dreptate, deoarece butelia care dispăruse de la locuința victimei din șoseaua Colentina nu putea să fie decât nou-nouță. În ceea ce ne privea pe noi, lucrurile stăteau altfel. Din strada Drobeta dispăruse o butelie veche.

M-am uitat la Dan și ne-am înțeles din priviri că, după ce ne lămurim cu colegul nostru, ne mai așteaptă un drum.

— De unde are butelia? am întrebat, arătând cu capul spre ușa prin care dispăruse subiectul discuției.

— Susține că o are mai de mult și, fiind în pană de bani, s-a decis s-o vândă.

— Cu ce se ocupă? s-a interesat Dan.

— E măturător, la salubritate.

— Bine, bine, am zis. O are mai de mult, dar de unde?

— Zice că a obținut-o, în urmă cu vreo lună de zile, printr-o aprobare a primăriei.

— Are factură?

— Spune că nu-și amintește ce-a făcut cu ea. Crede că ar putea să fie la el acasă, da' nu-i sigur. Pricepeți cum vine treaba asta? Dacă proveniența ar fi cea declarată, ce l-ar fi împiedicat s-o vândă de îndată ce-a obținut-o? După cum ați văzut, n-are mutra unuia ce n-ar vinde imediat un obiect pe care se poate obține în viteză 4000 de lei…

— Cunoștea victima? l-am întrerupt.

— El susține că n-o cunoștea. Dar parcă de-ar fi cunoscut-o e prost s-o spună? În orice caz, locuiește aproape de victimă. Pe Teiul Doamnei, adică la vreo două sute de metri de aceasta.

— Două sute de metri pot fi al naibii de mari… Am întâlnit cazuri în care locatarul unui apartament nu-și cunoștea vecinul din fața ușii lui, deși erau despărțiți numai de câțiva metri… spuse Dan, sceptic.

— Tovarășe Gavrilă, pentru a nu ne pierde timpul cu supoziții gratuite, propun să-ncepem cu-nceputul începutului. Dacă spune că factura ar putea să fie la el acasă, să ne-o arate. Poate că are dreptate.

Deși neîncrezător, căpitanul s-a declarat de acord și a apăsat pe butonul soneriei de pe birou.

*

Un sfert de oră mai târziu, ne aflam iar pe șoseaua Colentina. Am trecut prin fața casei unde fusese ucisă

bătrâna și, puțin mai departe, am virat la stânga, pe strada Teiul Doamnei.

— Aici stau, ne anunță tipul cu pufoaica, arătându-ne un gard dărăpănat.

După ce am coborât din mașină, am văzut în dosul gardului o înșirare de case construite și amplasate după o sistematizare și o arhitectură specifice acestui cartier vechi și insalubru. N-am avut când să-mi imaginez cum vor arăta aceste meleaguri peste câțiva ani, când infecția din fața mea va fi înlocuită de imobile ultramoderne cu sute de apartamente. Ghidul nostru s-a oprit în fața unei uși fără prag inferior și, scoțând o cheiță din buzunar, a deschis lacătul prins de două belciuge.

Deschiderea ușii a fost urmată de o miasmă de aer stătut și de rachiu trezit. Când m-am strecurat înăuntru, deși nu sunt prea înalt, am fost suficient de prudent pentru a mă apleca bine. Nu de alta, dar n-aveam chef să pipăi cu fruntea pragul superior al ușii. Dan, după ce-a privit interiorul locuinței din ușă, a rămas afară, în curte. L-am înțeles și nu i-am luat-o în nume de rău. Nu l-a ispitit ideea de a intra într-o casă unde, datorită cotei plafonului, ar fi trebuit să-și îndoaie șira spinării, ca la „lapte gros”, jocul adolescenților.

— Arată-ne factura, te rog, i-am spus, grăbit să ajung iar în curte, la aer.

L-am urmărit cum cotrobăie prin harababura de

obiecte neîngrijite și murdare. L-am urmărit destul de greu, deoarece singura sursă de lumină provenea de la ușa lăsată deschisă.

Un sfert de oră mai târziu, când Gavrilă începuse să-mi zâmbească semnificativ, a scos dintr-un cotlon câteva hârtii și s-a apropiat de mine:

— Cred că astea-s, îmi spuse, întinzându-mi-le.

Le-am luat și le-am examinat. Apoi m-am adresat lui Gavrilă:

— E în regulă. Puteți să-i dați butelia înapoi.

— Să trăiți, tovarășu… Să vă dea Dumnezeu și Maica Precistă noroc și…

— Dacă te prind că mai încerci s-o vinzi, te arestez pentru speculă! E clar? l-am avertizat pe un ton cât mai oficial posibil, adică cu asprime.

În timp ce mă extrăgeam din încăpere, a invocat câțiva sfinți drept chezășie a bunelor și onestelor sale intenții. Când mi-am luat la revedere de la el, l-am lăsat să creadă că ne-a convins. Dar nu reușise.

Am ieșit din curte resemnați și abătuți. Adică așa cum le sta bine unor anchetatori când constată că o urmă, deosebit de promițătoare se dovedește a fi tot atât de imaterială precum e și fata morgana.

În clipa când întindeam mâna spre portiera mașinii, l-am zărit pe locotenentul Cernea, asistentul lui Gavrilă, zorind spre noi. Era însoțit de un bărbat subțirel, între

două vârste, îmbrăcat cu o haină de piele.

Ne-am oprit și i-am așteptat să se apropie.

— Dânsul este tovarășul Ciuraru, vecinul victimei Patraulea, mi-l recomandă locotenentul.

Am dat mâna cu noul-venit și m-am uitat întrebător spre Cernea.

— Tovarășul spune că ieri dimineață, pe la ora zece, când pleca să-și facă unele cumpărături, a văzut un bărbat bătând la ușa victimei. Iar jumătate de oră mai târziu, când s-a înapoiat acasă, l-a văzut discutând cu bătrâna, lângă poarta casei.

— L-ați mai văzut vreodată vizitând-o pe Gina Patraulea? l-am întrebat pe martor.

— Nu, da' îl știu din vedere. L-am mai văzut prin cartier. Ba chiar aș putea indica și casa în care l-am văzut intrând o dată.

— Puteți să ni-l descrieți? spuse Gavrilă.

— Da, ne asigură el, și-i dădu semnalmentele.

Reușise să descrie atât de bine persoana la care se referea, încât adăugarea amănuntului că respectivul e îmbrăcat cu o pufoaică nici nu mai era necesară.

M-am răsucit pe călcâie, am intrat în curte și din câțiva pași eram din nou în fața „apartamentului" pe care abia-i părăsisem.

Când am deschis ușa, l-am văzut stând pe o laviță și ținând la gură, în chip de trompetă, o sticlă de țuică. Am

rămas în prag până a ajuns lângă mine și martorul.

— El este! m-a asigurat vecinul victimei.

— Lasă sticla și hai cu noi! i-am spus „trompetistului”.

*

Nici n-am intrat bine în biroul lui Gavrilă și m-am și dat la invitatul nostru:

— Zi-i repede totul!

— Ce să zic, tovarășu’? Că-s nevinovat… Ce, nu-i botelia mea? Am și actu’ că-i a mea…

— De ce ai mințit? interveni Dan.

— De ce ai spus că n-o cunoști pe Gina Patraulea? îi ținu isonul și Gavrilă.

— Păi, să vedeți că… îngăimă bănuitul.

— Hai, spune totul! De ce ai omorât-o? i-am scurtat-o, cu asprime.

— Io am omorât-o?! Io n-am omorât pă nimeni! Zău, martoră mi-e Maica Precistă…

— Ai ucis-o ca să-i furi butelia! îl întrerupse Gavrilă.

— Maica Precistă…

— Termină cu sfinții! Ce-ți bați joc de noi?! se înfurie Dan.

După cum i se tulburaseră ochii și se foia pe scaun, mi-am spus că schimbătorul de viteze se află la punctul optim și a venit momentul să demarăm.

— De unde o cunoșteai pe victimă? l-am întrebat cu

blândețe, blândețe care trebuia să-i spună că eu sunt băiat bun, nu căpcăun, ca Dan și Gavrilă.

M-a privit atât de recunoscător, încât n-am mai avut dubii că tactica noastră își atinsese scopul.

— Am cunoscut-o acu fo două săptămâni, la coadă… la pește.

— Și?

— Ș-am intrat în discuții… Știți cum e la rând?

Am dat din cap atât aprobator, cât și încurajator.

— Din una-alta, aflarăm că stăm p-aproape… Ș-am mai discutat ce-am mai discutat, ș-am aflat că n-are botelie d-aragaz.

— Ți-a spus ea că n-are?

— Nu. Da' mi-a spus că gătește pă lampă și după ce ia pește să duce să ia și gaz, că nu mai avea…

— Deci, ai aflat că n-are butelie. Și? am întrebat, cu speranța că poate voi reuși să pricep unde vrea să ajungă.

— Dac-am văzut că n-are și-i pensionară, i-am zis că-i fac eu rost…

— Păi ce, mă! Tu ești primar? nu se abținu Dan.

— Nu-s, da' știu cum merge trebile. Dacă ești sărac și faci jalba la primarele, primești botelie, pă trei sutare… P-ormă, dacă ești șmecher, umfli pă ea câteva miare… Ce-i rău, așa, pă d-a moaca? mă consultă el, în timp ce, închizând un ochi, îmi zâmbea cu complicitate.

— Și i-ai făcut rost? am cotit-o eu pe unde mă interesa.

— Păi, da' ce părere aveți?! Ce, Vasile-i prost? Sigur c-am făcut-o c-o botelie.

— Când?

— Ieri dimineață.

— Și ai ajutat-o s-o ducă acasă, nu? îl ispiti Gavrilă.

— Păi de ce s-o mai duc la ia, că io trebea s-o prăduiesc… C-așa-am aranjatără… Io-i duc p-ăia de la primare ș-o fac lovele și p-urmă-npărțim ciubucu' pă din două, lăutărește.

— Aha! Acum pricep, l-am anunțat eu, persuasiv. Deci azi-noapte te-ai dus la ea pentru a pune la cale ultimele amănunte legate de vânzarea buteliei?

— Păi, dă ce să mă mai duc, dacă pân-azi, când trebea să umflu lovelele, n-aveam treabă cu ea?

— Vrei să spui că n-ai fost la victimă azi-noapte, în jurul orei unsprezece? se răsti Dan.

— P-ochii mei că n-am fost, tovarășu'! Ce era să caut, dacă io abia azi luam biștarii?

— Deci susții că ai văzut-o ultima oară ieri, înainte de amiază? întrebă zeflemitor Gavrilă.

— P-onoarea mea c-așa-i. Să rămân orfan dacă vă mințesc! se jură, uitându-se spre plafon, probabil pentru a-l invita pe Cel-de-Sus să-i ateste spusele.

Cum cel invocat nu s-a grăbit să-i vină în ajutor, m-am decis s-o iau altfel:

— Ce-ai făcut ieri-noapte, între orele nouă și unsprezece?

— Am fost la bufetu „Oboru” cu câțiva preteni…

— Numele lor? se precipită Gavrilă.

— Când te-ai dus și când ai plecat de acolo? îl înghesui și Dan, după ce „amicul” răspunse la întrebarea lui Gavrilă.

— M-am dus pă la fo șase ș-am stat pân’ s-a-nchis, adicătelea pân’ pă la fo doișpe…

— Admițând că lucrurile stau așa după cum susții, de ce n-ai recunoscut de la început că o cunoșteai pe victimă?

— Păi, dac’ tot aflasem a doua zi c-o mierlise, de ce să nu-mi rămână mia toate lovelele? mă consultă el, cu nevinovăție.

Câteva minute mai târziu, tipul cu pufoaică a fost expediat la arest. Mi-am privit ceasul. Mai erau câteva minute până la zece seara și mi-am amintit că din cauza învălmășelii iar n-am mâncat nimic toată ziua.

Dan, care mi-a urmărit gestul, mi-a aruncat o privire rugătoare. Când a văzut că dau aprobator din cap, n-a mai așteptat să mă răzgândesc. S-a ridicat de pe scaun și, înfigându-se lângă cuier, a început să se îmbrace. Declarându-mă de acord cu inițiativa lui, i-am urmat exemplul, fără nicio ezitare.

Mi-am îmbrăcat haina de piele și, în timp ce-mi

strângeam cordonul, l-am consultat pe Gavrilă.

— Cred că mâine o să fiți foarte ocupat. Așa-i?

A dat amărât din cap și s-a ridicat pentru a ne conduce până la ușă.

Capitolul. XVI
Suntem concurați

A doua zi dimineața, cum am ajuns la birou, am dat un telefon la Inspectoratul municipal și am cerut relații despre ceilalți trei negustori de butelii. Am aflat ceva care mi-a stârnit interesul aproape tot atât de mult cât mi-l suscită și reclamele comerciale afișate pe geamurile tramvaielor. Se stabilise că obiectele scoase la mezat aparțineau celor care le ofereau. În rest, chestia de speculă, adică afaceri, pe care nu sunt profilat.

— Cum e? s-a interesat Dan, după ce am închis telefonul.

Am ridicat din umeri și a priceput. A priceput atât de bine încât s-a apucat imediat de treabă. A început să examineze cu atenție dispozitivele brichetei sale. Știind ce va urma și fiind un tip foarte milos, mi-am ridicat privirea spre plafon și am trecut la studierea petei gălbui ce-l decora. Încercam să ghicesc de pe care pistă va sări iepurele.

Tocmai eram pe cale să completez un buletin prono-

criminal, de tipul cu două rezultate exacte, când s-a deschis ușa. Era subofițerul de la Evidența operativă; acela pe care-l rugasem ieri să-mi facă o treabă.

— Ei, cum e? m-am precipitat. L-ați dibuit?

— L-am, tovarășe căpitan, mă anunță el, arătându-mi satisfăcut un dosărel.

— Bravo! Unde-i? i-am zâmbit și eu, mulțumit.

— La morgă, precizează el, cu o indiferență profesională.

— Poftim?! spuse Dan, surprins, după ce, în prealabil, lăsase să-i cadă bricheta din mână.

— A încercat să forțeze ușa unui autoturism, dar a avut ghinion. Stăpânul mașinii, care tocmai a ieșit să scoată niște murături din butoiul ce-l ținea pe balconul locuinței sale, l-a văzut cum își dădea silința să forțeze portiera cu ajutorul unui levier. Dându-și seama că până reușește să coboare cele cinci etaje care-l despărțeau de stradă, are toate șansele să apeleze la serviciile rubricii „Aflăm de la Miliție" din ziarul *Informația,* a încercat să-l sperie, strigând de sus: „Hoțul! Puneți mâna pe el!" Hoțul n-a mai avut când s-o facă pe invizibilul, deoarece un tânăr muncitor, care tocmai trecea pe acolo, auzind apelul și pricepând despre ce-i vorba, s-a lansat în urmărirea pușlamalei. Jumătate de minut mai târziu, datorită grabei în care a traversat strada, și-a dat obștescul sfârșit sub roțile unei autobasculante, își termină raportul subofițerul.

— Când s-a întâmplat treaba asta? am întrebat.

— Săptămâna trecută. Sâmbătă noaptea în jurul orei unsprezece.

M-am felicitat că nu mă apucasem să completez formularul cu pronosticuri. Dacă Emil Nicolau, fratele vecinei victimelor din strada Drobeta, trecuse în lumea celor drepți cu trei zile înainte de a se declanșa afacerea de care mă ocupam, însemna că e un tip fără haz. Un tip care nu merita cinstea de-a fi trecut pe lista bănuiților mei.

— Asta da alibi! admise și Dan, amărât.

Vestea pe care o primisem a dăunat atât de mult bunei mele dispoziții, încât m-am trezit mustrându-l pe subofițer:

— Nu-nțeleg! De sâmbătă seara și până azi, vineri, n-ați găsit timpul necesar pentru a-i anunța familia? Sunt convins că doctorița Nicolau nici acum n-a aflat de soarta fratelui ei, am adăugat, luându-l de martor pe Dan.

— Tovarășe căpitan, infractorul a avut asupra lui un buletin falsificat. Abia aseară, când ne-au parvenit impresiunile sale digitale, i-am stabilit adevărata identitate.

Cum băiatul n-avea nicio vină că cea mai promițătoare pistă mi se dusese pe apa sâmbetei, am revenit la sentimente mai bune și i-am mulțumit pentru

informație. Oricum, tot era mai bine să nu mă mai gândesc la ea, decât să urmăresc ca un năuc un mort.

Subofițerul, probabil cunoscând zicala: „Să nu stai la gura tunului și-n ochii șefu'lui!", ne-a salutat și, arătându-ne spatele, a pornit grăbit spre ușa biroului. Dar n-a avut spor. În clipa când voia să treacă pragul, mi s-au încălzit lămpile și l-am chemat înapoi:

— Un moment! Am nevoie de lista obiectelor găsite asupra lui.

A revenit spre birou și, după ce și-a răsfoit dosarul, mi-a înmânat o filă dactilografiată.

Am parcurs inventarul de câteva ori, dar fără să găsesc ce căutam.

— Cum e? m-a întrebat Dan.

— În niciun fel. Nu apar înregistrate!

M-a privit atent câteva clipe, apoi a comentat:

— Una peste alta, ne aflăm la fel ca la-nceput. Da' într-o variantă și mai scârboasă.

Am ridicat din umeri și m-am adresat subofițerului:

— Infractorul trebuia să aibă asupra lui niște chei. Niște chei care, presupunem, i-au permis accesul într-o casă unde s-a comis o dublă omucidere. Acum, după ce ne-am edificat asupra nevinovăției sale în cauza cercetată, aș vrea, să știu de ce nu s-au găsit la el cheile respective?

Mi-a urmărit atent spusele. După ce-am terminat, a

început să studieze coperta dosărelului și, gânditor, m-a consultat:

— Credeți că s-a folosit de clasicul tertip al pungașilor?

— Asta-i singura explicație! Fiind infractor vechi, a știut că prin legătura lui directă cu cazul cercetat va fi bănuit… și a vândut pontul altui derbedeu.

— Am înțeles, tovarășe căpitan. Voi cere să i se depisteze toate relațiile din ultimele două săptămâni.

— Eventual și vechii săi camarazi de închisoare, dacă sunt în libertate, completă Dan.

Pe când subofițerul ieșea din birou, a început să zbârnâie soneria telefonului. Era doamna Elvira Popa, nepoata victimelor din strada Drobeta. Avea nevoie de câteva cursuri universitare, pe care le lăsase în locuința rudelor ei. Ne-am înțeles să ne întâlnim în fața casei respective la ora zece, adică peste o jumătate de oră.

După ce i-am spus cu cine am vorbit, Dan, continuând să privească bricheta, a comentat:

— Șefu', știi ce cred eu…?

— Ce? l-am încurajat.

— Că balul încă n-a început.

— Și când o să-nceapă?

— Probabil, după ce vom depista relațiile pe care le-a avut pușlamaua de Emil Nicolau. Să vezi atunci alergătură și bătaie de cap…

— Ai vreo idee mai bună?

— Nu, dar…

— Atunci să mergem! Suntem așteptați! i-am scurtat-o nu pentru că n-ar fi avut dreptate, ci pentru că nouă, anchetatorilor, nu ni se lasă niciodată șansa de-a alege modul de urmărire a unui criminal. Trebuie să pornim de la orice, chiar și de la nimic. Un nimic care, de cele mai multe ori, ne conduce cu exactitate… exact nicăieri!

*

Am fost atât de punctuali, încât am ajuns la întâlnire odată cu doamna Elvira Popa.

După ce-am intrat în camera situată vizavi de cea distrusă de incendiu, am rugat-o să se autoservească. Ceea ce a și făcut. Câteva minute mai târziu, ținând la subsuoară două manuale groase, trase la șapirograf, și-a pus mănușile și ne-a mulțumit pentru amabilitate.

— Doamnă Popa, am zis, urmărind-o cum își plimbă privirea prin cameră, ne-ați putea spune cine au fost cunoștințele mai apropiate ale rudelor dumneavoastră?

— Erau oameni retrași… Stăteau mai mult în casă…

— Poate vechi colegi, vecini sau rude, încercă s-o ajute Dan.

N-a avut spor. Martora, consecventă, a ridicat din umeri.

— Căutați ceva? am întrebat-o, văzând că-și tot binoclează privirea prin încăpere.

— Mda… Aici, în cameră, se afla întotdeauna un aparat de radio cu tranzistori. Era un aparat „Regia”, de buzunar, la care se atașaseră, la exterior, două baterii dreptunghiulare într-un étui, din piele, de culoare vernil…

— Probabil că l-or fi luat dincolo și a fost distrus de incendiu, sugeră Dan, arătând cu capul spre camera unde fusese ucis Anton Predescu.

— Acolo avea un aparat mare, la rețea. Cel de care vă vorbesc era utilizat în exclusivitate în această cameră, când luau masa aici.

— Dacă o să-l găsim, vă vom anunța, i-am promis, posomorât.

Am condus-o până în vestibul și ne-am luat la revedere. A pornit spre ieșire, dar s-a răzgândit. S-a întors cu fața spre noi, și a spus:

— Ah, era să uit! Când am discutat ultima oară cu unchiul meu, mi-a spus că a angajat un detectiv…

— Poftim?! a sărit Dan, uimit.

— Un detectiv particular, a repetat ea, crezând că n-a fost înțeleasă.

— Pentru ce a avut nevoie de un astfel de detectiv, am întrebat interlocat.

— Ca s-o urmărească pe mătușa mea. Nu v-am spus că se credea înșelat? s-a mirat ea de perplexitatea noastră.

— Cine este acest detectiv? mi-am revenit eu din surpriză.

— Nu știu. Eu, crezând că e o glumă, nu l-am întrebat, iar el n-a precizat.

— Nu vreți să încercați să ne redați, cât mai fidel posibil, discuția referitoare la detectivul despre care ne-ați vorbit?

— Când a susținut că mătușa mea îl înșală, l-am povățuit să apeleze la logică și să nu mai bată câmpii. Atunci, mi-a replicat că, tocmai datorită logicii, a apelat, de vreo zece zile, la serviciile lui Mișu. Întrebându-l cine-i acest „Mișu", mi-a spus că este un detectiv angajat s-o urmărească pe mătușa mea. Iar când va avea dovada infidelității ei o va ucide și va da foc la casă… Nu i-am mai ascultat bazaconiile, deoarece m-a strigat mătușa mea din cealaltă cameră.

— Deci, Mannix [6] a-nceput să facă prozeliți, a comentat Dan, ironic, când am rămas singuri. Cred că ar trebui să luăm măsuri împotriva lor, altfel, datorită concurenței, ne trezim muritori de foame.

— Rezervă-ți glumele pentru momente mai potrivite! Trebuie neapărat să-l dibuim…

---

[6] Mannix este un serial TV american polițist care a fost transmis inițial între 1967 și 1975 pe CBS. Creat de Richard Levinson și William Link și dezvoltat de producătorul executiv Bruce Geller, personajul titular, Joe Mannix, este un detectiv particular interpretat de Mike Connors.

— Just! Da' cum?

— Dacă bătrânul n-a ieșit din casă de două săptămâni, cum crezi că l-a angajat pe „colegul nostru", detectivul particular?

— Prin telefon, de exemplu. Mijloc utilizat și pentru prezentarea rapoartelor…

— Lăsând deoparte faptul că – din câte-mi amintesc! – în cartea de telefon nu figurează nicio agenție de detectivi, cum i-o fi plătit onorariul și cheltuielile ocazionate de această misiune? Oare tot prin mijlocirea telefonului?

— Nu. Cel mai probabil e că și-a vizitat clientul acasă, spuse Dan, renunțând să mai glumească.

— Întrucât nu există altă explicație, trebuie să reaudiem un martor. Să mergem!

*

Madam Raiciu n-a manifestat niciun entuziasm când mi-a deschis ușa locuinței ei. Probabil că aportul ce-l avusesem la transferarea lui Titi Făt-Frumos, de la domiciliul „conjugal" în pensiunea statului n-a contribuit cine știe ce la creșterea recunoștinței sale față de mine. Dar, cum sunt foarte puțin susceptibil, n-am pus prea mult la inimă felul în care mă mitralia cu privirea.

— Bună ziua, madam Raiciu, am zis, dovedindu-i astfel că nu sunt un tip ranchiunos.

— Ce, iar ai venit? Nu-ți ajunge ce-ai făcut? Ardev-ar focu' de balaori! mi-a urat dânsa, pe nerăsuflate, apoi, temându-se să nu mă țină în curent, mi-a trântit cu viteză ușa în nas. De fapt, nu chiar în nas, deoarece nu sunt debutant în meserie. Știind care va fi desertul la gentilețea ce mi-a adresat, mi-am strecurat bombeul ghetei între canaturile ușii. Am împins ușa, fără să remarc că și ea făcea cam același lucru, de partea cealaltă, și am intrat.

— Îmbracă-te! Am venit să te arestăm! am anunțat-o.

De spaimă, a început să tremure și i s-au rotunjit ochii.

— Da' ce-am făcut, tovarășu' șef?… Cu mine ce-aveți? a îngăimat ea, brusc slugarnică.

— Ai găzduit un hoț și asta se pedepsește cu închisoare! Ce, n-ai știut? mă sprijini Dan.

— Maică, măiculiță, da' ce, io am știut? Vai de păcatele mele!… Io-s femeie cinstită!…

— Femeie cinstită?! Hai să fim serioși!

— Să moară mama dacă…

— Ssst! Pe mine să nu mă iei la ghioc, că nu ține! Ce, n-ați risipit împreună banii proveniți din sustragerile de tranzistori? Ai să-nfunzi pușcăria!

— Tovarășu', să-mi sară ochii dac-am știut că banii-s nemunciți! Zău, asta mi-e crucea… spuse ea, plimbându-și grăbită mâna pe verticala și orizontala pieptului.

Văzând că Dan rămâne nepăsător și rece la convingătoarea ei demonstrație de onestitate, am considerat că a venit momentul să intervin:

— Poate că n-o fi știut, tovarășe locotenent…

— Aș! aruncă Dan, disprețuitor. Toate gazdele de hoți susțin că n-au știut pe cine ascund…

Madam Raiciu, plimbându-și ochii de la mine la Dan, realiză că ar putea transforma șovăiala mea într-o susținere a nevinovăției sale și mă șarjă:

— Acu să mă ardă focu' dac-am știut ce-nvârtește! Lovi-l-ar damblaua de bagabond!… Ce, dacă știam, nu veneam să vă zic?… Ce, eram proastă să las baragladina aia de țigan să mă compromată? De ce să stau io la pârnaie pă nevinovate?…

— Vorbe goale, tovarășe căpitan. Ne pierdem timpul de pomană. S-o luăm și să mergem! se arătă Dan nemulțumit de ezitarea mea.

— Nu mint, zău! maica Precistă mi-e martoră că…

— Să mergem, tovarășe căpitan! insistă intransigentul meu colaborator.

— Nu. Să nu ne pripim. Să-i mai dăm o șansă, am decis eu, care mă aflam pe postul bunătății personificate. Să-i mai punem câteva întrebări, de control, și dacă răspunde cinstit…

— Vă spun tot ce doriți! mă întrerupse ea, probabil de teamă să nu mă răzgândesc. Întrebați-mă ș-o să vedeți

că-s cinstită… Numa-ntrebați-mă ș-o să vedeți, mă rugă ea.

Cum niciodată n-am putut rezista la insistențele unei femei, i-am cedat:

— Bine, madam Raiciu. Pentru început, vă rog să-mi spuneți cine sunt persoanele care frecventau familia Predescu.

— Afar' de coana Elvira, de le i-e nepoată, nu primeau mosafiri.

— Vedeți, tovarășe căpitan, ne pierdem timpul. Nu vrea să ne ajute, pistonă Dan.

— Ba da! Pă ochii mei că vreau. Da' dac' n-am văz't, de ce să mint? N-am văz't mosafiri și pace… Zău că n-am văz't! strigă ea, desperată că nu ne poate convinge, ceea ce, după afirmația mea inițială, i-ar fi atras pedeapsa cu închisoarea.

În ce mă privește, deși nu mă îndoiam de sinceritatea ei, nu-mi venea să cred că o familie poate trăi atât de retras. Deși admiteam că vizitele musafirilor se fac, de obicei, după-amiază, când femeia de serviciu nu se mai afla în Casa victimelor, nu se putea să nu fi existat și situații de excepție. Și totuși…?

— Poate c-au primit mosafiri-n alte zile… Că eu mergeam acolo numa de două ori pe săptămână, adăugă ea deznădăjduită.

— Bine! Să admitem că n-au primit musafiri. Dar alte

persoane trebuie să-i fi vizitat! Doar nu trăiau pe o insulă, se înfurie Dan, nu pe ea, ci pe situația paradoxală ce ni se oferea.

— Ba d-ăștia veneau! se învioră ea. Da' nu stăteau…

— Cine erau aceștia? m-am interesat.

— Păi cin' să fie? Mai dă la apă, mai dă la lumină, mai funu de meșterea cevașilea pân casă…

— Ce persoane, din această categorie, i-au vizitat pe stăpânii dumitale în ultima săptămână?

— Păi o fost unu să repare telefonu', că să dăranjase… A mai fost ș-un cerșetor, da' l-am gonit io… O mai fost și domnu' Mihai…

— Cine e acest domn Mihai? se grăbi Dan să afle.

— E un vecin d-al dânșilor, de-i chema să dreagă câte ceva ce să strica…

Mihai și mai cum?

Eu numa atât-îl știu…

Când i-a vizitat acest vecin ultima oară?

— Eu știu? Să tot fie fo' trei-patru săptămâni dă când nu l-am mai văz't venind. Da' am fost eu pă la dânsu'…

— Cu ce ocazie?

— M-a trimis cocoana să-i zic să vină să le repare patu', că se rupsese o scândură… Deh, mobelă veche…

— Și l-a reparat?

— Nu știu. Eu numa i-am zis să vină, da' el a zis că nu poate decât mai pă-nserat, că-i ocupat.

— Când s-a întâmplat asta?

— Păi, să tot fi fost vinerea ce a trecut…

— Unde locuiește acest vecin? o întrerupse Dan.

După ce ne explică poziția casei și ne descrise cum arăta persoana respectivă, am invitat-o să ne mai vorbească și de alți vizitatori. Dar, spunând că nu-și mai amintește, s-a abținut să ne completeze lista.

Considerând că am fiert-o suficient, i-am povestit că dacă își va aminti și de vizita altor persoane, să se grăbească să mă anunțe, deoarece hotărârea noastră de a nu o pune sub acuzare pentru tăinuirea lui Titi Făt-Frumos depindea numai de sprijinul ce ni-l acordă.

După asigurările și ploconelile oferite, aș fi putut trage concluzia că ura și adversitatea ce ni le arătase la venire au fost numai aparente. În realitate, dânsa fiind animată de cele mai distinse sentimente la adresa noastră.

Capitolul XVII
Domnul Mihai

Vartunian a intrat pe strada Drobeta și a oprit mașina în fața casei răvășite de incendiu. Am coborât și am privit în stânga acesteia. Am văzut terenul viran și, vreo cincisprezece metri mai departe, o clădire cu parter înalt. Străjuia colțul străzii pe care ne aflam cu cel al

străzii Mihail Eminescu. Când am ajuns la intersecția străzilor, am privit grilajul metalic și casa cu tencuiala coșcovită din spatele acestuia. După arhitectură și decorare, cu diverși îngeri și sfinți, reprezenta prototipul caselor boierești de la începutul secolului. Acum însă, datorită imobilelor moderne cu multe etaje ce-o împresurau, părea atât de desuetă, încât nu mi-a fost greu să mi-o imaginez sub buldozerul sistematizării orașului.

Când am deschis poarta și am intrat în curte, am dat cu ochii peste o cușcă de câine din adăpostul căreia o corcitură, lăsând să i se vadă numai capul sprijinit de labe, mă privea indiferentă. Prima-mi reacție a fost să mă evacuez de cealaltă parte a porții. Nu mi-am mai realizat însă intenția. Potaia, depășindu-și apatia, îmi aruncă o privire îngrozită și, scoțând un scâncet, dispăru spre fundul cuștii. Considerând că, spre deosebire de boxerul întâlnit deunăzi, de data asta am de-a face cu un veritabil câine blând, nu i-am mai acordat atenție.

În partea stângă se afla o scară lată din ciment, cu șapte-opt trepte, care conducea spre o intrare aureolată de montura metalică a unui vitraliu văduvit de majoritatea ochiurilor de sticlă colorată.

Cum amănuntele furnizate de madam Raiciu fuseseră destul de explicite, n-am urcat scara, ci am pornit spre

partea dreaptă a acesteia. M-am oprit în fața unei uși modeste, situată la nivelul solului, și am apăsat pe clanță. Nu era încuiată. I-am trecut pragul și am pătruns într-un culoar care se forma de-a lungul fațadei imobilului. Pe peretele din stânga se aflau două ferestre și în spatele lor se vedea partea superioară a grilajului metalic de la stradă. Pe partea dreaptă erau mai multe uși. Când am ajuns în fața celei de-a doua, mi-am frânt elanul și am bătut într-unul din cele două ochiuri de geam ale ușii. Mai întâi, am crezut că demersul meu nu va avea urmări, apoi am avut impresia că perdeluța de pe cealaltă parte a ușii s-a mișcat. Dar nu sunt sigur. Mișcarea ce i-am atribuit-o fusese ceva mai puțin decât imperceptibilă. Vream să mai ciocănesc o dată, pentru a fi sigur că nu-i nimeni acasă, dar nu mi s-a mai dat răgaz. Un zgomot, asemănător celui produs de două lemne lovite între ele, m-a asigurat că n-am să rămân fără o conversație cu locatarul apartamentului. A urmat sunetul metalic provocat de răsucirea cheii în broască și, după deschiderea ușii, am văzut persoana descrisă de madam Raiciu. Sub cozorocul unei caschete de ceferist, o pereche de ochi vioi și negri mă iscodeau întrebători.

— Bună ziua. Am dori să discutăm cu domnul Mihai, am zis, în timp ce îl examinam. Avea tenul tuciuriu, fața prelungă și un nas mare sub care se adăpostea o mustață neagră și mică, croită à la Hitler.

După ce m-a asigurat că se numește Mihai Stoian, iar eu, în replică, i-am povestit cu ce mă ocup și ce aștept de la el, ne-a poftit să intrăm în locuința sa. Cum, odată cu deschiderea ușii, am fost învăluiți de un aer plăcut, cald, n-am ezitat să-i urmez invitația. Nu de alta, dar un pic de decongelare nu putea să ne strice.

În timp ce-mi scoteam haina de piele, mi-am aruncat o privire prin încăpere. Era o cameră de zi, mobilată cu o garnitură de serie, ieftină. Peste tot domneau ordinea și curățenia. Lângă o sobă de teracotă, unde duduia un injector de gaz metan, o ușă deschisă mă lăsă să văd o masă de bucătărie și o mașină de gătit pe care fierbea o oală. După mirosul ce-l degaja fiertura, cred că se punea la cale fabricarea unei ciorbe de burtă.

Atât masa cât și scaunele pe care fuseserăm invitați să luăm loc erau acoperite cu un material de velur, de culoarea azurului.

— Domnule Stoian, am început, presupun că ați aflat despre drama consumată în locuința familiei Predescu, vecinii dumneavoastră?

— Cum să nu fi aflat, când tot cartierul vorbește numai despre această treabă? mă întrerupse el, strângându-și buzele într-un gest de amărăciune. Și dacă ați ști ce oameni cumsecade erau…

— I-ați cunoscut bine?

— Desigur. Doară suntem vecini de ani de zile.

— Relațiile de vecinătate pot fi de mai multe feluri: de ignorare, de adversitate, de bună ziua sau de amiciție. Dumneavoastră în ce raporturi vă aflați?

— Cred că de prietenie, ezită el. Știți, din când în când mă invitau la ei acasă să le fac unele mici reparații… Ceea ce înseamnă că eram prieteni…

Întrucât nu mă simțeam obligat să stabilesc relația exactă dintre interlocutor și victime, am întrebat:

— Când ați fost ultima oară în locuința victimelor?

— Dacă astăzi e sâmbătă… spuse el, ridicându-și meditativ privirea spre plafon. Săptămâna trecută… Da, acuși știu! În dimineața aia mi-a adus poștașu' pensia. Era într-o vineri.

— La ce oră? se interesă Dan, fără să-și ridice nasul din notes.

— Eu știu? În orice caz, era pe-nserate. Deci trebuie să fi fost între orele șase și șapte. Mă rugase femeia lor să vin să le dreg un pat.

— L-ați reparat?

— Nu. Căci trebuia cumpărată o scândură, pentru a o înlocui pe cea ruptă. Și apoi nici nu mă simțeam în stare să mă ocup de-o astfel de treabă. Știți, sunt bolnav de spondiloză. De altfel, din această cauză am fost și pensionat. În ziua-n care mă chemaseră la ei mă aflam în plină criză. Le-am zis și au fost de acord să amânăm reparația pentru săptămâna asta. Din păcate, nici până

azi n-am ieșit din criză, zise el, amărât.

— Într-adevăr, neplăcută treabă, am spus privindu-l compătimitor. Trebuie să fie al naibii de dezagreabil ca un om în plină vigoare să fie doborât de o astfel de maladie. Ați lucrat la C.F.R.? am întrebat, privindu-i cascheta pe care continua s-o poarte pe cap.

— Da. Am fost impiegat la calea ferată a cefereului și-am ieșit cu o pensie destul de bunișoară. Primesc aproape o mie de lei pe lună, plus trei sutari soția mea, ca însoțitor.

— Soția lucrează undeva sau se ocupă numai de dumneavoastră?

— Are servici. E funcționară la Uzina de apă. Nu mă plâng, din punct de vedere material sunt asigurat. De nu m-ar chinui pacostea asta de dambla atât de des… completă el, oftând și crispându-și colțul buzelor.

Mi-am clătinat capul cu compasiune și, considerând că am divagat destul, am întrebat:

— Vineri, când ați fost la familia Predescu, ați zăbovit mult?

— Nu mai mult decât mi-a trebuit pentru a vedea despre ce-i vorba și a stabili că-i voi vizita săptămâna viitoare, adică asta… Da' n-am mai avut când să-mi țin promisiunea…

— Când i-ați vizitat, mai era cineva la ei?

— Nu. Erau numai dânșii.

— În vizitele precedente ați mai întâlnit și alte persoane?

— Nu. Exceptând femeia lor de servici, n-am găsit pe nimeni la ei în casă. Trăiau foarte retrași.

— După părerea dumneavoastră, cei doi soți se înțelegeau bine?

— Bineînțeles, se miră martorul. Oare faptu' că trăiau atât de izolat n-arată că se împăcau bine?

— Cum ați aflat de nenorocirea consumată în casa familiei Predescu? se interesă Dan.

— Am fost trezit din somn de sirenele pompierilor. Când m-am dus să văz ce s-a-ntâmplat, am aflat că doamna Predescu a fost găsită asfixiată în podul casei. Mai p-ormă, mi s-a spus că și omu' ei a murit ars de viu.

— După părerea dumneavoastră, cum credeți că a izbucnit incendiul?

— Ca de obicei în astfel de treburi… a zis el, vădit surprins de stupiditatea întrebării. În timp ce dormeau, a căzut vreun tăciune din teracotă și-a aprins covoru'… și așa mai departe.

— Pentru femeie explicația nu-i valabilă. A fost găsită departe de foc, în podul casei, îl zgândări Dan.

— Atunci zic că, trezindu-se în mijlocu' focului, s-a zăpăcit și, în loc să iasă-n stradă, a urcat spre pod, unde a fost ajunsă de fum și asfixiată, spuse el, atotștiutor.

N-am simțit nevoia să-i spun că situația, din păcate, e

diferită de cum o vede el.

— Vorbeați des la telefon cu domnul Predescu? am întrebat pe neașteptate.

— La telefon?! a zis el, mirat. N-am vorbit niciodată la telefon. Când aveau nevoie de mine trimetea femeia de servici.

Deci, admițând că domnul Mihai era una și aceeași persoană cu „detectivul" Mișu, trebuia s-o iau altfel. Dar cum? Dacă el nu vrea să recunoască, n-aveam niciun suport pentru a-l determina să admită ce nu-i convenea. Deosebit de faptul că numele „detectivului" era un diminutiv al lui Mihai, nimic nu mă îndreptățea să stabilesc o legătură între persoana ce o căutam și interlocutor.

Dan, mai practic, în loc să-și bată capul în căutarea unor stratageme savante, trecu la metoda clasică:

— Domnule Stoian, am să vă rog să-mi spuneți cum v-ați petrecut timpul luni seara?

— Luni?… Aha, da! îmi amintesc foarte bine ce-am făcut, spuse el, după ce, gânditor, privi câteva clipe lampa din plafon. Luni a fost ziua lui Vasilică, băiatu-miu. A împlinit șase ani și i-am sărbătorit onomastica zilei de naștere. În acest scop am alergat toată ziua după cumpărături. Când am ajuns acasă se făcuse deja ora patru după-amiaza și, obosit, m-am culcat. Când m-am trezit, era seară. Un sfert de oră mai târziu, adică pe la

ora șapte, au început să sosească mosafirii și până la miezul nopții, când s-a spart cheful, ne-am, ca să zic așa, bețivit un pic.

— Ați avut mulți invitați? m-am interesat eu.

A apelat la computerul mâinii stângi și, programând dispozitivul prin apăsarea primelor două clape cu indexul mâinii drepte, a început enumerarea:

— Doi, nașii lui Vasilică… Trei, doamna Radu, vecina noastră. Patru, soția mea… Cinci, Vasilică. Deci, cu mine, am fost șase persoane, ne asigură el, satisfăcut de infailibilitatea metodei sale științifice.

— Cum se numesc și unde locuiesc nașii lui Vasilică? se interesă Dan.

— Vera și Aurică Ghiță. Locuiesc pe strada Maica Domnului la numărul 112.

— Iar vecina? insistă Dan.

— Se numește Tanța Radu și locuiește aici, spuse el, arătând spre unul din pereții încăperii unde ne aflam.

În timp ce Dan își nota răspunsurile martorului, eu, plecând de la principiul că funcția creează organul, îmi plimbam colimatorul prin cameră. După ce mi-am trimis privirea prin ușa deschisă a bucătăriei, spre oala în care fierbea ciorba de burtă, mi-am retras-o cu intenția de a-mi continua activitatea de far maritim. Dar nu pentru mult timp. Am remarcat un amănunt care mi-a stârnit curiozitatea. Cum niciodată n-am fost capabil

să rezist imboldurilor de a-mi satisface acest sentiment, prin excelență omenesc, nici de astă dată n-am fost mai breaz.

M-am mai uitat o dată la arzătorul de gaz metan de la soba de teracotă, apoi m-am ridicat de pe scaun și, chipurile pentru a-mi dezmorți picioarele, am început să mă plimb prin cameră. Nu știu cum s-a făcut, dar promenada mea m-a condus tocmai în bucătărie. Am admirat câteva clipe mușamaua care acoperea masa de bucătărie până la jumătatea picioarelor acesteia, ca o midi-jupe. Florile roșii, pictate pe un fond vernil, îi dădeau un aspect atât de elegant și de distins – ca să nu spun sexy! – încât n-am mai putut să mă opun ispititoarei ispite. M-am aplecat și i-am ridicat poala peste tablieră. Cred că nici cel mai nerăbdător mire n-ar fi putut să-mi egaleze operativitatea. Ba mai mult, pentru a-mi menține avantajul realizat față de mirii mapamondului, nici n-am mai insistat asupra a ceea ce se afla între picioarele dezgolite ale mesei. Satisfăcut pe deplin, m-am răsucit pe călcâie și am revenit de unde plecasem.

Am așteptat ca Dan să-și noteze ultimele date ale depoziției martorului. Când a terminat, am întrebat cu cea mai candidă candoare:

— Domnule Stoian, ce întrebuințare dați buteliei de aragaz de sub masa din bucătărie, dacă aveți racord de

gaz metan?

Dan, după ce m-a fotografiat o clipă cu azurul ochilor săi, și-a adunat picioarele de sub masă și, însoțindu-le, a ajuns la locul de unde venisem eu. L-am văzut cum, nerăbdător, își răsfoiește notesul și nu i-am mai acordat atenție. Știam că nu-i investigator stagiar.

Martorul m-a privit un moment surprins, apoi, zâmbind, mi-a spus:

— De fapt, niciuna. M-am folosit de ea până acum vreo doi ani, când am introdus și noi instalație de gaze.

— Cum de ați rezistat tentației de a lua un preț bun pe ea? am întrebat, deși replica lui mă cam indispusese.

— Prin sprijinul nevesti-mii. De n-ar fi fost opoziția ei, de mult aș fi vândut-o, spuse el, cu regret.

Am tăcut și, pentru a trage de timp, am dat aprobator din cap. Mi se părea că examinarea la care supunea Dan butelia n-o să se mai termine niciodată. O scosese de sub masă și, stând aplecat deasupra ei, își plimba privirea de la obiect la notesul lui și viceversa. Tocmai mă întrebam dacă n-ar trebui să-i aduc un binoclu, când – în sfârșit! – își aduse aminte că aștept să-mi spună pe unde am de înotat. A revenit în încăpere și mi-a zâmbit cu satisfacție. Mesajul lui a schimbat brusc fragila mea dispoziție. Mi-am înăbușit un oftat de satisfacție și, în timp ce simțeam optimismul săltând spre zenit, am privit spre vizaviul meu.

— Domnule Stoian, constat că depoziția dumneavoastră este nesinceră.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți? se arătă el surprins.

— De unde aveți butelia?

— Nu v-am spus că…?

— Vreau adevărul!

— Păi asta v-am și spus? replică el, cu un aer în care contopise doze egale de mirare și ofensare.

— Butelia găsită la dumneavoastră a aparținut familiei Predescu și a dispărut din locuința acesteia după provocarea dezastrului!

— Glumiți probabil? mă consultă el, mirat.

— Aștept să vă explicați! l-am anunțat, pe un ton ce trebuia să-l asigure de contrariul.

— Tovarășu' căpitan, începu el, cu fața împurpurată de enervare, vă rog să nu mă jigniți! Eu sunt un cetățean onest și n-admit o astfel de acuzație! Ce, vreți să spuneți, că butelia-i de furat?!

— Exact! intră pe fir Dan.

— Fii serios, tovarășu'! îl repezi audiatul. De unde până unde rezultă că această butelie a aparținut vecinilor mei?! Ce, scrie pă ea numele familiei Predescu?! Toate buteliile sunt la fel, ne asigură el, cu aplomb.

— Ia vino-ncoace! se încinse Dan.

Martorul, devenit suspect, îl urmă târându-se în cârje.

Când ajunseră lângă butelie, Dan începu să citeze semnalmentele furnizate de nepoata victimelor și să le indice pe obiectul respectiv.

— Poate e o coincidență… îngăimă abătut Stoian, după ce Dan își termină repertoriul.

— Nu-i nicio coincidență! Spune adevărul! De ce și cum ți-ai ucis vecinii?

Deși, ținând seama de infirmitatea suspectului, era exclusă acuzația ce i-o aducea Dan, i-am admirat metoda. Chiar dacă nu putuse participa la uciderea bătrânilor, un amestec tot avea. Nu exista niciun dubiu în această direcție.

— Hai, spune repede adevărul! i-am cerut, când am ajuns lângă el.

— Da' v-am spus… E doar o coincidență… bâigui el.

— Îmbracă-te! Vom continua discuția în altă parte! am decis eu.

Capitolul XVIII
Domnul Nelu

Când am intrat în biroul locotenentului Tănăsache, eram sigur că noua mea achiziție o să-l dea gata. Dar m-am înșelat. Tot ce l-a mirat pe colaboratorul meu a fost faptul că am intrat odată în birou. În rest, însoțitorul nostru nu-i era deloc necunoscut.

— Ei, domnule Stoian, v-ați hotărât să recunoașteți fapta ce vi se impută? a zis, în timp ce s-a ridicat de pe scaun și ne-a zâmbit.

— Nu, bineînțeles! Cum pot să admit o învinuire gratuită? replică lezat însoțitorul nostru.

— Am crezut că răgazul pe care vi l-am lăsat v-a fost de folos, spuse locotenentul, încruntându-se și ridicând din umeri. În orice caz, așteptați afară până vă chem. Acum sunt ocupat cu tovarășii.

Dan m-a privit cu ochii rotunzi, iar eu, nemulțumit de indiferența ce-o arăta Tănăsache vânatului nostru, am protestat:

— Domnul Stoian este invitatul nostru, și am dori să continuăm o discuție începută la dânsul acasă.

Abia după ce mi-am expus opinia s-a mirat. S-a mirat atât de mult, încât a uitat să-și mai închidă gura. Temându-mă să nu se aleagă cu o amigdalită, am ocupat cele trei scaune din jurul biroului său și i-am povestit în câteva cuvinte despre ce este vorba în propozițiune.

— Bravo, domnule Stoian! a exclamat locotenentul, când am tăcut. Deci, te ocupi și cu astfel de treburi?

— S-ar părea că vă cunoașteți bine? a constatat Dan.

— E firesc, doar ne este client vechi.

— Adică?

— Are cinci condamnări penale. Iar în prezent i-o

pregătesc pe a șasea.

După felul în care mi-am plimbat ochii de la el la Stoian, a priceput că e invitat să n-o facă pe discretul.

— Ultima condamnare, de acum șase ani, a fost pentru falsificarea unui buletin prono-expres; operație care trebuia să-i aducă un premiu de vreo 30.000 lei… dar i-a adus doi ani de închisoare. Din păcate, n-a învățat nimic din această condamnare. În urmă cu o săptămână, am primit de la întreprinderea loto-pronosport o reclamație și un buletin loto falsificat, de dumnealui, pentru un premiu de 400 de lei. Probabil, urmare a experienței câștigate, și-o fi spus că buletinele pentru premii mici nu sunt verificate. Însă n-a ghicit-o…

— V-am spus că nu eu l-am falsificat, protestă Stoian. L-am cumpărat, din fața unei agenții, de la un necunoscut, care, arătându-mi-l, mi-a spus că trebuie să plece-n provincie și n-are timp să încaseze premiul. M-am oferit să-l preiau eu. I-am dat 200 de lei pe el. Asta a fost totu'. De unde puteam să știu eu că-i falsificat?

— Ca să vedeți cum poate să cadă pacostea pe capul unui om nevinovat… Și fără experiență… ca domnul Stoian, îl ironiză locotenentul Tănăsache.

— Domnule Stoian, eu aș propune să revenim la oițele noastre, am zis. Vreau să știu care-i adevărata proveniență a buteliei găsite la dumneavoastră acasă.

— Nu v-am spus că…

— Fără basme! îl repezi Dan.

— Vă rog să mă credeți că…

— Hai, repede, adevărul! se răsti și Tănăsache.

— Așteptăm! Dar n-avem timp de pierdut! le-am ținut și eu isonul.

— Bine. Am să vă spun, se decise el, parcă resemnat. Am cumpărat-o acum trei zile, adică miercuri, de la o cunoștință de-a mea. I-am dat două mii de lei pe ea și speram să câștig diferența până la 4000 de lei. Dându-mi seama, după prețul cu care-mi fusese vândută, că-i de furat, n-am vrut să mă acuzați de complicitate…

— Cine-i persoana care ți-a vândut-o? întrebă Dan, deschizându-și notesul.

— Nu știu cum îl cheamă…

— Iar începi? îl consultă Tănăsache.

— Noi îi spunem Nelu, se decise, în sfârșit dânsul.

— Care „noi”? am întrebat.

— Păi noi, clienții bufetului „Cisnădie”.

— Pe unde vine acest bufet? a întrebat Dan.

— Lângă Tunari, pe strada Mihail Eminescu, ne spuse Tănăsache.

— Vine des la acest bufet? s-a informat Dan.

— Da. E zilnic în local.

— Cum arată acest domnu’ Nelu? Dați-ne semnalmentele lui, am zis.

După ce Dan și-a notat datele cerute, mi-am privit ceasul. Era ora opt seara.

— Cu mine cum rămâne? a vrut să știe Stoian.

— Rămâne că veți rămâne-n arestul secției, l-am înștiințat.

— De ce?! Pentru că am cumpărat o butelie de proveniență dubioasă? N-aveți decât s-o confiscați… și gata! Nu m-a reclamat nimeni, așa că n-aveți dreptul să mă rețineți! s-a supărat dumnealui.

— Vă reținem pentru fals și uz de fals, ca urmare a reclamației întreprinderii Loto-pronosport.

— Fiind vorba de un prejudiciu sub 500 de lei, pot fi judecat și în libertate…

— Numai anchetatorul hotărăște modul de desfășurare al procesului penal. De altfel, culpa sub care vă reținem e provizorie. Definitivarea acuzației va fi făcută după ce ne vom lămuri complet asupra gradului în care sunteți implicat în drama consumată pe strada Drobeta.

Nu cred să-i fi convenit hotărârea mea. Numai așa îmi explic vehemența protestelor sale când l-a luat în primire subofițerul chemat de Tănăsache.

— Tovarășe locotenent, am zis, după ce am rămas singuri, afară, pe culoar, e o butelie de aragaz. Pentru a ne achita și de aspectul formal al meseriei noastre, te rog s-o inviți aici pe Elvira Popa, nepoata victimelor. Deși

descrierea făcută corespunde aidoma, vreau s-o vadă și să ne dea o declarație de confirmare.

— Am înțeles, tovarășe căpitan. Am s-o invit mâine la secție…

— Urcați obiectul într-o mașină și-l duceți la martoră acasă, l-am întrerupt, răzgândindu-mă. Trebuie să ne edificăm chiar în seara asta. Între timp, eu și locotenentul Simionescu ne ducem să mâncăm ceva la… la bufetul „Cisnădie".

— Tovarășe căpitan, mai e ceva…! își aminti Tănăsache, în clipa când, parcurgând 180 de grade pe dispozitivul de pivotare al călcâielor, i-am dat posibilitatea să-mi admire ceafa.

— Ei? l-am stimulat, după ce, continuându-mi cursa de revoluție, am revenit la potou.

— Am fost la spitalul de boli nervoase „Dr. Gh. Marinescu" și…

— Și? îl zori Dan, probabil grăbit să ajungă cât mai repede în fața unei fripturi duble.

— Niciun piroman n-a fost eliberat din spital în ultimii ani…

Vestea n-a reușit să anihileze semnalele care mă anunțau că trebuie să dau cezarului ce-i al cezarului… adică sărmanului meu stomac, ce mă anunța că-i mai gol decât un balon captiv. Am ridicat din umeri și m-am rotit din nou cu 180 de grade. Altfel ar fi trebuit să ies

din birou în marșarier.

*

Când am deschis ușa și am intrat în bufet, ne-a izbit un miros greu. Un miros de băutură trezită, de usturoi și tutun ordinar. După ce ne-am obișnuit ochii cu fumul greu de țigară, și am început să deosebim consumatorii de mese și pe acestea de pereți, ne-am strecurat spre încăperea din partea stângă. Dar nici aici n-am avut noroc. Toate mesele erau ocupate.

Dan a strâmbat din nas și l-am înțeles. Era de acord să mergem să mâncăm într-o bombă mai puțin bombă decât cea în care nimerisem. Bineînțeles, nu mai înainte de a ne face meseria.

Mi-am aruncat privirea peste puzderia de clienți care, ocupând dublul numărului de locuri prevăzut. În jurul meselor, gesticulau și argumentau cu glasuri ridicate. Întrucât vorbeau însă cu toții odată, mă îndoiesc că ar fi putut să se facă înțeleși de cineva, asta admițând că printre cei de față ar fi existat vreunul suficient de curios, și mai ales de treaz, pentru a-și putea urmări vizaviul. Căutam să disting prin gloată o mutră care să aducă cât de cât a responsabil de local, a chelner sau cam așa ceva, pentru a-mi putea termina cât mai repede treaba care mă obliga să nu mă catapultez în stradă mai înainte de a fi edificat asupra depoziției lui Stoian. N-am găsit ce căutam. În schimb, am avut ghinionul să

văd ce nu-mi mai doream. Unica masă ocupată numai de cinci persoane s-a eliberat prin plecarea foarte legănată a respectivilor. Dan, reconsiderându-și dorința de a mai rămâne prin partea locului, s-a lansat spre ea și a ocupat-o. Când am ajuns lângă el, haina-i de piele era agățată de un cuier, iar el, satisfăcut, se lăsă să cadă pe unul din scaunele rămase fără ocupant. L-am imitat.

Tocmai începusem să-i demonstrez colaboratorului meu că localului nu-i lipseau decât două uși batante și câteva focuri de Colt, trase în oglinzi, pentru a fi un veritabil „Saloon" texan. Dar n-am mai apucat să-mi termin argumentarea. Trei farfurii zburătoare mi-au răzmutat nasul și au aterizat, cu o măiestrie remarcabilă, pe fața de masă cadrilată și stropită din belșug cu un coctail de țuică, bere și vin. Până să mă dumiresc, trei vrăbioare de vacă, trei tacâmuri și un coșuleț cu pâine au luat locul paharelor și sticlelor rămase ca amintire de suvenir de la înaintașii noștri (la masă, nu în echipa națională de fotbal).

— Ați văzut că tot le-am adus? ne-a spus, cu satisfacție, directorul de zbor.

Am privit spre figura zâmbitoare a chelnerului, ceea ce i-a permis acestuia să-mi remarce aerul nu tocmai inteligent ce-l arboram. Brusc, surâsul i-a dispărut și s-a uitat la mine de parcă mă vedea pentru prima oară în viața lui, și sunt sigur că lucrurile stăteau chiar așa.

— Nu le-am comandat noi, i-a comunicat Dan.

În timp ce-și întindea mâinile spre farfurii, și-a rotit ochii peste mesele din preajma noastră. Cred că rezultatul cercetării sale nu l-a încântat prea mult.

— La această masă se aflau cinci domni, a zis el, perplex, pe când își retrăgea mâinile de pe marginea farfuriilor din fața noastră.

— Au ieșit acum două minute din local, l-am anunțat.

În secunda următoare s-a răsucit pe călcâie și, propulsat cu o viteză superioară celei de-a treia trepte a rachetelor Saturn, s-a lansat pe o orbită ce trebuia să-l conducă direct în stradă.

— Fifty-fifty? m-a întrebat Dan.

— Da. Da' vezi să nu-mi umbli cu coțcării. Eu aleg, l-am avertizat.

A mârâit ceva din care trebuia să pricep că nu trebuie să-l confund cu un oarecare Alexandru Macedon. Dar nu i-am acordat atenție. Nu vedeam de ce ar trebui să-mi chinuiesc creierii pentru a-mi aminti ce condamnări a suferit individul invocat, când eu eram leșinat de foame.

În consecință, am recepționat partea mea de friptură impară și m-am pus pe treabă.

— N-a fost rea, am comentat, cu regret, după dispariția ultimei bucățele de carne din farfurie.

— Îh, și-a dat asentimentul și Dan. Însă mai lipsește

ceva… a continuat, în timp ce se uita în jur.

A remarcat masa de debarasare a ospătarului, s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre ea. Când a revenit era acompaniat de două sticle cu bere și tot atâtea pahare.

După ce-am golit sticlele și, satisfăcuți, ne-am aprins țigările, a venit lângă noi chelnerul. Era foarte indispus și respira ca un alergător după ce a terminat o cursă de maraton.

— Acu mi-au scăpat ei, da' tot îi prind eu! N-aveți grijă, o să-mi plătească întreit consumația din seara asta!

Întrucât incidentul nu mă afectase în mod deosebit, i-am luat de bune spusele și nu mi-am făcut griji. Probabil că la această atitudine, de încredere fără rezerve, au contribuit într-o bună măsură și propriile mele preocupări. Prin urmare, i-am făcut semn să se apropie, l-am lăsat să-mi admire zâmbetul imortalizat de fotografia proptită pe legitimația de serviciu și i-am spus:

— Îl cunoașteți pe Mihai Stoian?

— Da, e un client de-al nostru.

— Pe Nelu îl cunoașteți?

— Nelu? Nelu și mai cum?

— Nu-i cunosc numele de familie, dar știu că-i nelipsit din acest local.

— Are următoarele semnalmente… a început Dan.

Citind din notes descrierea făcută de Stoian.

— Ah! E vorba de Nelu Moise, l-a întrerupt chelnerul chiar de la primele precizări.

— Azi a fost pe aici?

— Bineînțeles, ca de obicei. A fost și încă mai este. Veniți să vi-l arăt, s-a oferit el.

I-am făcut semn lui Dan să rămână la masă și, urmându-mi ghidul, am ajuns în prima încăpere a bufetului, unde mi-a indicat o masă la care stăteau cinci persoane:

— Ăla care cântă, a precizat, arătându-mi un tip stând cu spatele spre mine.

Deși ne aflam în luna ianuarie, era îmbrăcat cu un balonzeid alb, la origine, deoarece acum avea aspectul unei salopete militare de camuflaj. Când am ajuns la vreun metru de el, i-am dat dreptate chelnerului. Într-adevăr, tipul cânta. Deși vocea-i era alterată de alcool și tutun, cânta foarte bine. Glasul lui, plăcut și cald, mi-a amintit de fostul Gianni Spineli[7].

L-am lăsat să-și termine melodia și i-am pus ușor mâna pe umăr. Și-a întors capul spre mine. După figura sa buhăită, dezabuzată și brăzdată de riduri, ca scoarța unui stejar bătrân, și barba nerasă de câteva luni, părea să fi trecut de 60 de ani. Eu știam însă că abia a împlinit

[7] Gianni Spinelli, cântăreț, care alături de Aldo Sollini, întreținеau atmosfera la localul Șapte Păcate.

40. M-a privit câteva clipe întrebător, apoi, recunoscându-mă, a zvâcnit de pe scaun.

— Dom' comisar Apostolescu! Să trăiți! a strigat el, cu cordialitate, și până să-l evit m-a și strâns în brațe.

Văzând că tipii de la masă se holbează la noi, i-am șoptit la ureche:

— Nelușule, avem ceva de discutat la secție.

— Gata băiatu', dom' comisar, mi-a răspuns el cu promptitudine.

— Rămâi aici câteva minute, am adăugat și am pornit spre cea de-a doua încăpere, unde mă aștepta Dan.

— Plătește și să mergem! L-am găsit!

— Și l-ai lăsat singur? s-a minunat Dan.

— Nu ridică probleme. Suntem prieteni…

Câteva minute mai târziu, i-am făcut cunoștință lui Dan cu vechiul meu amic și am ieșit în stradă. În taximetrul care ne ducea la secție, Nelu a ținut să-i povestească colaboratorului meu ce șef cumsecade are. În timp ce-mi ridica în slăvi calitățile profesionale și sufletești, mi-a fugit gândul în urmă cu vreo douăzeci de ani, când am arestat un solist cu o voce ce promitea să-l situeze în topul ierarhiei muzicii ușoare. Din păcate, s-a încurcat cu un derbedeu și cu sora acestuia și a început să cotrobăie prin camerele hotelului unde cântau. Dându-mi seama că delictul comis reprezenta de fapt acțiunea necugetată a unui adolescent supus

unei influențe nefaste, am făcut tot ce-am putut pentru a-l ajuta. Astfel, cei doi frați, care de altfel mai avuseseră de-a face cu organele penale, s-au ales cu trei ani de căciulă, iar Nelu, care, după cum a fost manevrat de complicii săi, părea a fi unicul vinovat, a scăpat doar cu șase luni de închisoare. Fiind însă un om ușor influențabil, în închisoare a căzut sub mrejele altor pușlamale. Cum a fost eliberat, s-a apucat de găinării ce-l conduceau mereu în dosul gratiilor. În ultimii ani, auzisem că s-a specializat în vânzarea și furtul de butelii de aragaz.

Gândurile mi-au fost întrerupte de oprirea taximetrului la destinație.

Capitolul XIX
Neconcordanța

— Dom' comisar, băiatu' nu face turnare, m-a anunțat Neluțu, când am ajuns în fața ușii biroului locotenentului Tănăsache.

— Fii liniștit. Nu te-am adus aici pentru a-ți cere informații, am zis, deschizând ușa.

— E în regulă, tovarășe căpitan, a raportat Tănăsache, când m-a văzut intrând la el.

Nu i-am cerut explicații suplimentare. Am înțeles, fără să mă mir, că nepoata victimelor din strada Drobeta

recunoscuse butelia ridicată de la Mișu Stoian.

Am început să-mi scot haina de piele și l-am poftit și pe Neluțu să-mi urmeze exemplul. După ce și-a agățat spențărul în cuier, a rămas într-un pulovăr zdrențuit și jegărit. Prin deschizătura lăbărțată de sub bărbie, se vedea o cămașă, cadrilată, ponositǎ și cu primii doi nasturi lipsă.

— Neluțule, am zis, după ce a luat loc pe scaunul oferit, nu ne-am mai văzut de multișor. Așa-i?

— Tocmai la asta mă gândeam și eu. Și zău, fără tromboneală, chiar mi-era dor de dumneavoastră.

— Neluțule, pentru a-mi completa inventarul de cunoștințe folositoare, ia zi-mi și mie cu ce te mai ocupi?

— Nimic interesant pentru dumneavoastră.

— Totuși?

— Dom' comisar, pă bune. Trăiesc, după cum spuneți dumneavoastră, ca un parazit social. Da' atât! De acu trei ani, când am fost săltat c-o butelie șutită, n-am mai făcut nimic care să ducă la priponeală.

— Bine, dar din ce trăiești? Lucrezi undeva?

— Aș! Sunt prea bătrân pentru a mă mai apuca acu de treburi d-astea. Mă duc la „Cisnădia" în fiecare zi și mai cânt câte ceva pe la mesele chefliilor. Din treaba asta-mi umplu burdihanu' cu băutură și, câteodată, mai ciugulesc și câțiva leoșteni să-mi cumpăr o bucată de pâine și câteva felii de salam.

Am dat din cap aprobator, apoi, brusc, l-am întrebat:

— Îl cunoști pe un oarecare Mihai Stoian?

— Care Stoian? Ceferistu?

— Exact!

— Îl cunosc, da' mai mult din vedere. Și el face parte din gașca de la „Cisnădia". Da' ce-aveți cu el? A dat vr'un tun?

— De unde aveai butelia pe care i-ai vândut-o?

— V-a spus el că i-am plasat o butelie? s-a arătat surprins Neluțu.

— Recunoști? l-a întrebat Dan.

Văzând că nu se înghesuie să răspundă. Îl luă în primire și Tănăsache:

— Răspunde! E ora unsprezece și n-o să ne pierdem toată noaptea cu tine.

Acordă presiunilor colaboratorilor mei tot atâta atenție cât acordă și statuia aviatorilor autoturismelor care o ocolesc. Aș fi putut să jur că a surzit dintr-odată, dacă n-aș fi citit în privirea sa că mă imploră să-l ajut.

— Neluțule, e adevărat că i-ai vândut acum trei zile o butelie? l-am întrebat cu blândețe.

A mai avut un moment de ezitare, apoi, făcând cu umerii un gest de resemnare, mi-a spus:

— Dom' comisar, ce să vă mai amărăsc… M-ați prins, m-ați prins, aia-i! Dați-mi o hârtie și un toc, să zic pă bune tot ce doriți. Mai bine fac un an de pârnaie decât

să vă supăr…

— De unde aveai butelia? l-a întrerupt Dan, pentru a-l ghidona spre miezul problemei.

— Domnule…

— Locotenent Simionescu.

— Dom' subcomisar, ce-mi puneți întrebări d-astea? Eu-s meseriaș vechi. Dacă mi-a intrat-n cap să dau un astfel de tun, îl dau!… Îl dau oriunde există un obiect de felu' ăsta! Băiatu' are dreptate, dom' comisar? m-a luat el drept martor.

— N-ai răspuns la întrebare! De unde aveai butelia pe care i-ai dat-o lui Stoian? întrebă Dan, inflexibil.

— Cine v-a reclamat furtul buteliei? se interesă el.

— Aici numai noi punem întrebări! îl anunță Tănăsache, fără menajamente.

Se uită la mine întrebător, și văzându-mi rezerva, se decise:

— Am săltat-o acu vo' două săptămâni. Da' n-am putut s-o trântesc imediat… Știți, era prea caldă. Am ținut-o undeva, pe blat, și când mi-am zis că s-a răcit destul am scos-o la negoț…

— Nelușule, nu învârti limba în gură! l-am întrerupt. De unde ai luat butelia?

— Am topit-o dintr-o mașină cu butelii. Am așteptat până a intrat husanu cu o butelie într-un bloc și, în viteză, i-am ușurat gestiunea c-un balon. Asta-i tot! E-n

regulă, dom' comisar? Vedeți că Neluțu Moise e un tip salon?

M-am rezemat, oftând, de spătarul scaunului:

— Neluțule, îmi creezi probleme, am constatat, cu sinceritate.

— Eu, dom' comisar? Eu, care vă iubesc mai mult ca pe ochii mei din cap? m-a consultat el, revoltat de ingratitudinea mea.

— Neluțule, tu ai uitat cu ce fel de treburi mă ocup?

— Nu, bineînțeles. D-aia m-am și mirat… Adică, chiar vreau să vă-ntreb de ce vă băgați în rahaturi d-astea? s-a grăbit el, apoi, descumpănit, s-a oprit.

— Dați-mi vă rog dosarul, i-am cerut lui Tănăsache.

După ce l-am primit și l-am răsfoit, am extras fotografiile celor doi bătrâni, așa cum i-am descoperit.

— Sper că n-așteptți felicitări pentru treburile astea? i-am sondat opinia, înmânându-i-le.

Le-a luat și s-a uitat la ele cu indiferență. Dar, în clipa următoare, când a realizat ce reprezentau, s-a înverzit la față și a început să tremure ca un bolnav de malarie.

— Ce… Ce-i c-cu a-astea?… a întrebat el, cu o voce de ventrilog.

— Cum ai putut să comiți o faptă atât de odioasă?

— N-nu-nțeleg… C-ce a-amestec am eu în…? a îngăimat, în timp ce cu gesturi febrile încerca să lărgească nodul cravatei pe care n-o purta. N-nu știu n-

nimic…

— Dacă ai memoria atât de scurtă, să te ajutăm, am zis, înmânându-i și fotografiile de ansamblu a casei incendiate.

— N-nu-i c-casa d-de pe s-strada D-Drobeta…? a spus, pe când bărbia lui a început să danseze în toate sensurile, ca o barcă tangată și ruliată de valurile unei mări înfuriate.

— Ce rost are această întrebare, când cunoști cel puțin tot atât de bine ca și noi răspunsul?

— A, nu! Asta nu!… Nu-i adevărat! Sunt nevinovat!… Vă jur… N-am intrat niciodată în această casă, a zis, aruncând terifiat fotografia respectivă pe birou, în fața mea.

— Atunci cum ai intrat în posesia unei butelii care a dispărut odată cu uciderea victimelor? a strigat Dan, indignat.

— Nu-i adevărat!… Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! a început el să protesteze, în neștire, ca o placă de patefon stricată.

— Ascultă, mă, n-o fă pe Sfânta Fecioară cu noi! Deșartă-ți repede sacul, c-altfel o-ncurci! îl bubui și Tănăsache.

— De unde cunoșteai victimele? îl reluă în primire Dan.

— Cum ai pătruns în casă? îl hărțui și Tănăsache.

Ca și cum întrebările ar fi fost adresate altcuiva și altundeva, bănuitul, cu fața leoarcă de transpirație, mă privea cu o totală inexpresivitate. Tocmai voiam să-l rog să nu mă confunde cu un ecran panoramic și să-și pună în funcțiune casetofonul. Dar nu mi-a dat răgazul necesar pentru a-mi formula propunerea. Cu totul pe neașteptate, a decolat de pe scaun și a aterizat în patru labe pe covor. Până să-l întreb ce avantaje prezintă noua sa poziție, a început să-și dea cu fruntea de covor, ca drept-credincioșii musulmani când sunt chemați la rugăciune de muezin, și, prin hohote de plâns, să țipe:

— Nu sunt vinovat!… N-am omorât pe nimeni!… Nu știu nimic!… Ce aveți cu mine?… Dom' comisar, jur că n-am nicio legătură cu butelia… Credeți-mă, sunt nevinovat!…

Lovea atât de vârtos în pardoseală, încât m-am temut să n-o desființeze și, orice s-ar spune, fiind vorba de un bun al statului, eram obligat să-i apăr integritatea. În consecință, și cu promptitudine, am sărit de pe scaun și din doi pași am fost lângă el. L-am apucat de umeri și, ridicându-l, l-am așezat în poziția ce-o avusese inițial.

— Ce, Nelușule, faci circ cu mine? l-am repezit, înfuriat, și chiar că eram. Când vreau să văd un spectacol de teatru obișnuiesc să mi-l aleg singur, nu așa, să mi se impună, pe nepusă masă, vizionarea unei scene absurde și grotești.

— Nu, dom' comisar, da' sunt nevinovat…

— Pentru a-ți putea aprecia sinceritatea, trebuie să vorbești! Să-mi spui adevărul! Numai adevărul și tot adevărul! am strigat la el, deși între timp îmi trecuse supărarea.

— N-am nicio legătură cu ce s-a petrecut pe strada Drobeta… Credeți-mă, dom' comisar! m-a implorat el, înnebunit de desperare.

— Dacă ești nevinovat, cum ți-ai dat imediat seama că imobilul din fotografia arătată e situat pe strada Drobeta? prinse firul Dan.

— Cum să nu recunosc casa când trec pe lângă ea în fiecare zi. E-n drumu' meu spre „Cisnădia"…

— Spune repede, de unde ai avut butelia pe care i-ai vândut-o lui Stoian? ceru Tănăsache.

— Nu i-am vândut nicio butelie! Nu-i adevărat! Minte! Vrea să mă bage la apă…

— Stop! Nu așa. Ia-o de la început! am intervenit surprins de turnura pe care o dădea depoziției sale.

A început să-și șteargă transpirația de pe față cu dosul mâinilor. L-am lăsat să se liniștească. Când respirația i-a devenit mai regulată, mai puțin șuierătoare, mi-a spus:

— Dom' comisar, să știți că v-am mințit. N-am dat nimănui nicio butelie… De trei ani, de când m-am eliberat de la Văcărești, nu m-am mai ocupat de

furtișaguri. Nu știu de ce v-a trimis la mine Stoian. Jur că nu i-am vândut nimic… Ăsta-i adevăru'… Vă rog să mă credeți…

— Nelușule, tu mă cunoști bine și știi că jocul „uite popa, nu-i popa nu-mi place. Admițând că adevărul l-ai spus abia acum, la urmă, te rog să-ți explici prima susținere!

A plecat privirea, precum o preacuvioasă călugăriță, și a început să vorbească cu opinteli:

— Dom' comisar, o duc foarte prost… Fac o foame cumplită… Cei câțiva lei pe care-i câștig cântând pe la mesele consumatorilor nu-mi ajung să-mi potolesc foamea nici la o singură masă. Acasă e frig… Consumatorii localului potolesc pă ghiftuite, trag la măsea pân' se matolesc și abia p-ormă mă cheamă să le cânt… Eu plesnesc de foame și ei îmi dau să beau… Toți îmi dau de băut, da' nimeni nu mă-ntreabă dac-am pus ceva-n gură-n ziua aia… Când beau nu mai simt crampele foamei, da' a doua zi dimineața, când mă trezesc, parc-am plumb topit-n stomac…

— De ce nu te-ai prezentat niciodată în locurile unde te trimiteam să te angajezi, să-ți dea de lucru? l-am întrebat, deși cunoșteam răspunsul, un răspuns care-i propriu infractorilor recidiviști.

— Știți bine, nu suport o muncă regulată… Nu pot să mă scol dimineața la oră fixă… Nu-mi place să primesc

ordine de la un șef…

— Și e mai bine să te chinuiești, să faci foamea și să umbli dezbrăcat iarna? a spus Dan.

— N-o fi mai bine, da' asta-i viața mea… Eu nu pot altfel… Mai bine mă mulțumesc cu puțin, da' știu că n-am stăpân…

— Revino la subiect! i-am zis.

— Văzând că sunteți în căutarea unui șut de butelii, mi-am spus că nu mi-ar strica o vacanță-n pensiunea republicii. Deși potolul de la pârnaie nu-i chiar la fel cu haleala oferită la „Athenee Palace" sau „Lido", de bine, de rău ține… Și, în orice caz, se dă de trei ori pe zi. Dacă butelia șutită tot a fost găsită, iar eu n-am mai avut nicio condamnare-n ultimii ani, nu puteam să umflu mai mult ca șase luni, adică exact cât îmi trebuia pentru a ieși din iarna asta amărâtă… Aceasta mi-a fost intenția până m-am prins că nu-i vorba de un simplu tun, ci de un omor… Și asta-i cu totu' altceva. Altceva pentru care, în loc să te alegi cu un concediu, te trezești-n fața unui pluton care te pune să donezi sânge în fața unui zid.

— Ce-ai făcut luni seară? l-am luat eu altfel.

— Ca de obicei, am fost la „Cisnădia". De la ora patru și până la unsprezece, când s-a-nchis localu'…

— Ce persoane te-au văzut acolo?

Bănuitul a citat vreo duzină de martori și Tănăsache s-a grăbit să le picteze numele în notesul său.

Apreciind că, deocamdată, lucrurile sunt clare, l-am trimis la arest.

— Ce părere ai, șefu'? a întrebat Dan, după plecarea bănuitului.

— Nu prea-l văd pe Neluțu să facă moarte de om.

— Da' să fure o butelie de aragaz?

— Asta-i cu totul altceva.

— Oare? E exclus să fi fost surprins de victime pe când încerca să le fure butelia?

Nefiind prea convins că-i pot infirma bănuiala, am preferat s-o fac pe diplomatul. Am ridicat din umeri și am spus:

— Mâine, adică azi după ora opt, trecem la verificarea alibiurilor clienților noștri.

Întrucât la sugestia mea nu s-a adus niciun amendament, ne-am împărțit între noi martorii ce trebuiau audiați. Chestia asta n-a durat prea mult, deoarece abia ne mai puteam ține ochii deschiși.

Capitolul XX
Opiniem pentru ipoteza complicității

Pe la ora șapte dimineața, când m-a trezit ceasul deșteptător, am înjurat o anumită meserie care nici duminica nu-ți permite să dormi mai mult. Dar mai târziu, după ce m-am dușuit și m-am îmbrăcat, mi-a

trecut necazul. Mi-a trecut atât de bine, încât s-a transformat în optimism. Numai așa îmi pot explica de ce am amânat audierea martorilor, de care trebuia să mă ocup, în favoarea unei vizite pe la biroul meu de la inspectorat. Speram, plin de speranță, să aflu că am fost avansat în grad, dar dinspre partea asta, liniște deplină. Probabil că marile mele merite nu fuseseră încă apreciate de onor șefii mei. Deci, constatând că din această direcție nu sunt noutăți, am trecut la probleme mai serioase și mi-am triat în viteză corespondența adunată pe birou.

Tot ce mi-a atras atenția în legătura cu ancheta pe care o întreprindeam au fost două bilețele. Unul era de la căpitanul Maier, care-mi aducea la cunoștință că serviciul tehnico-științific a stabilit că ceasul găsit asupra victimei descoperite în podul casei din strada Drobeta se oprise la ora 1 și 27 de minute din motive de neîntoarcere la timp. În consecință, îmi atrăgea atenția că ora respectivă n-are nicio semnificație pentru anchetă, ca și cum eu aș fi susținut altceva. Al doilea bilet provenea de la subofițerul rugat să-mi depisteze pe amicii lui Emil Nicolau, tipul care bănuiam că ar fi putut să paseze cheile de la locuința din strada Drobeta unei alte pușlamale. Raportul era mai mult decât edificator. Când doctorița Nicolau, vecina victimelor, a fost anunțată de accidentul suferit de fratele ei, a comunicat

mesagerului nostru că a găsit cheile de care s-a interesat un domn căpitan, ăla, după toate probabilitățile, fiind eu! După spusele ei, cheile căzuseră în dosul servantei și au rămas prinse între aceasta și peretele de care se sprijinea. Făcând curățenie și mișcând mobila, le-a auzit căzând pe parchet.

Raportul subofițerului mi-a cam diluat optimismul. Numai așa se poate motiva graba mea de a coborî spre garajul inspectoratului.

*

Mașina de serviciu s-a angajat pe strada Lizeanu și curând a ajuns pe strada Maica Domnului, unde a oprit în fața unei case cu un etaj, gen vilă.

Am deschis poarta scundă, din plasă de sârmă, și am intrat pe o alee îngustă ce m-a condus în fața a două uși. Le-am privit pe rând și am optat pentru cea care avea o plăcuță din bronz pe care era săpat numele locatarilor: „Familia Vera și Aurică Ghiță". Am apăsat pe butonul soneriei și am așteptat. Curând, am auzit zgomotul produs de un zăvor tras de pe cealaltă parte a ușii și m-am trezit examinat printr-o pereche de ochelari cu lentile fumurii. Posesorul lor era un tip de vreo 55 de ani, voinic, gras și cu un palton aruncat peste umeri.

— Bună dimineața. Sunt căpitanul de miliție Apostolescu și aș dori să discut cu domnul Ghiță.

— Eu sunt. Cu ce vă pot fi de folos? s-a oferit el,

intrigat.

— Am nevoie de câteva relații despre Mihai Stoian.

— Mihai Stoian?… Vă rog să poftiți în casă, m-a invitat, după o scurtă ezitare.

L-am urmat pe o scară îngustă din ciment și am intrat într-o cameră mare, mobilată cu o garnitură de sufragerie.

— Ce ispravă a mai făcut? m-a întrebat gazda, după ce mi-am scos haina și ne-am așezat în jurul mesei din mijlocul încăperii.

— Există bănuiala că ar fi participat la un furt.

— Of! Omul ăsta nu vrea cu niciun chip să se potolească… a oftat el. Și dacă ați ști câte speranțe mi-am pus în discuțiile ce le-am avut după ultima lui condamnare… Am făcut tot ce-am putut. În definitiv, a depășit de mult vârsta majoratului, așa că-l privește cum își așterne… a adăugat, făcând un gest de resemnare.

— Vă rog să-mi spuneți când l-ați văzut ultima oară?

— La începutul săptămânii trecute, luni seara, mi-a răspuns, după un moment de gândire.

— Ați putea preciza unde anume?

— La el acasă. M-a invitat la ziua de naștere a lui Vasilică, fiul lui.

— Au mai participat și alte persoane la petrecere?

— Da. În afară de mine și Vera, soția mea, mai era și

doamna Radu, o vecină de-a lui Mihai.

— Când ați ajuns și când ați plecat de la familia Stoian?

— Am ajuns acolo pe la ora șapte fără ceva și am rămas până la ora douăsprezece, douăsprezece și jumătate, deoarece ne temeam să nu rămânem fără tramvai.

— Pe cine ați găsit în casă când ați venit?

— Numai pe Mihai. O jumătate de oră mai târziu a venit și Rodica, nevasta lui, împreună cu Vasilică, pe care-l adusese de la grădiniță.

— Și doamna Radu?

— Vecina lui Mihai a venit pe la ora zece. Îmi amintesc că și-a scuzat întârzierea prin faptul că a fost reținută la serviciu.

— În intervalul de timp în care v-ați aflat în casa familiei Stoian, de câte ori a plecat de acasă Mihai? l-am luat eu la sigur.

M-a privit mirat.

— Unde să plece?… N-a plecat nicăieri.

— Sunteți sigur că între orele zece și douăsprezece n-a ieșit deloc din încăperea unde erați și dumneavoastră?

— Bineînțeles. A stat tot timpul cu noi.

— Nici chiar zece minute? am întrebat.

— Nici chiar un minut. Dacă înainte de ora nouă s-a mai sculat de câteva ori pentru a o ajuta pe Rodica să

aducă câte ceva din bucătărie, după ora nouă și jumătate nu s-a mai mișcat de lângă mine. Știți, îmi explică el, zâmbind cu superioritate, am făcut un mic concurs de rezistență. Rezultatul a fost că s-a făcut țăndări, și după ora zece am rămas singur pe baricadă.

— Domnule Ghiță, problema pentru care mă aflu aici este deosebit de importantă. Vă rog să vă gândiți bine, sunteți sigur că între orele zece și douăsprezece n-a plecat de lângă dumneavoastră, am insistat, pentru completa-mi edificare.

— Sunt foarte sigur. Nu s-a mișcat de lângă mine de la ora zece și până am plecat cu soția mea. De altfel, nici n-ar fi putut să realizeze o astfel de performanță. S-a îmbătat atât de cumplit, încât la plecare a trebuit s-o ajut pe Rodica să-l dezbrace și să-l bage-n pat.

Dacă alibiul lui Mihai Stoian nu era aranjat, rezulta că nu face parte din necunoscutele ecuației ce trebuia să o rezolv. În acest scop, am trecut la partea a doua a schemei. Verificarea seriozității martorului.

— Cu ce vă ocupați, domnule Ghiță?

— Sunt maistru strungar la uzina „Automatica”.

— Lucrați de mult la această întreprindere?

— De când am terminat școala profesională, adică de vreo patruzeci de ani.

— Și soția dumneavoastră are serviciu?

— Da, tot la „Automatica”. E șefa serviciului

financiar.

— E acasă? Aș putea discuta și cu dânsa?

— E la bucătărie. Vă rog să așteptați un picuț.

Zece minute mai târziu, mi-am cerut scuze pentru deranj și am plecat. Declarația doamnei Ghiță era în deplină concordanță cu cea făcută de soțul ei. Dacă la depozițiile celor doi soți mai adăugam și poziția lor socială, care dădea suficiente garanții că n-am de-a face cu martori mincinoși, era evident că Stoian n-a avut posibilitatea să participe la generarea cazului anchetat.

*

În birou se afla numai Dan. Probabil că Tănăsache nu-și terminase încă felia sa de treabă.

— Cum e, Dane? am zis, în chip de salut, și am început să mă dezbrac.

— Prost. Nu se lipește. Doamna Radu, vecina de apartament a lui Stoian, susține că bănuitul s-a îmbătat în așa hal, încât după ora zece a ațipit cu capul pe masă. Această poziție păstrându-și-o până la miezul nopții, când s-a terminat bâlciul. Stoian e în afara oricăror bănuieli. De la soții Ghiță ai scos ceva?

I-am povestit și eu ce discutasem cu martorii respectivi.

— Deci, una peste alta, depoziția lui Stoian cu privire la modul în care a obținut butelia poate fi considerată corectă și nu ne rămâne decât să-l luăm iar la-ntrebări

pe „amicul” tău Neluțu Moise.

— De acord, dar să nu ne pripim. Mai întâi și-ntâi, vreau să-l mai văd o dată pe Stoian.

Fără să comenteze dar vizibil indispus că-l deranjez, s-a ridicat și a ieșit pe culoar pentru a-i spune subofițerului de serviciu să-l aducă pe arestat.

— Oare tipii ăștia, din secție, or fi descoperit efectele miraculoso-binefăcătoare ale cafelei? m-a întrebat el, după ce și-a reocupat scaunul.

Întrucât mă gândeam la modul cel mai potrivit de a-l aborda pe Stoian, nu m-am grăbit să-i răspund. Iar când am vrut să mă solidarizez cu ideea lui și să-i propun să pornească cercetările necesare pentru obținerea unor cești cu cafea, nu mi s-a mai dat posibilitatea.

— Să trăiți, tovarășe căpitan! Ordinul a fost executat! mă anunță subofițerul, lovindu-și cu putere călcâiele și arătându-mi-l pe Stoian, care, așa cum stătea agățat în cârje, aducea al naibii de mult cu o sperietoare de ciori.

— Sper că ați clarificat lucrurile, zise el, privindu-mă ironic pe sub streașină nelipsitei sale caschete de ceferist.

— Luați loc, am spus, arătându-i scaunul.

— După cum se poate remarca, în această încăpere nu plouă, îi atrase atenția Dan, când suspectul se așeză pe scaun și își puse cârjele pe genunchi.

Cu regret, își scoase șapca și o instală peste cârje.

— A respins afirmația că v-ar fi dat butelia găsită la domiciliul dumneavoastră, am spus, brusc.

Mi-a surâs disprețuitor și și-a săltat epoleții mantalei de feroviar spre urechi.

— Și v-ați așteptat să recunoască?

Întrucât nu mă simțeam obligat să-i răspund, am făcut-o pe artileristul.

— Deci, cum ați intrat în posesia buteliei?

— Trebuie să-mi repet declarația? s-a mirat el.

— Nu, să ne spuneți adevărul!

M-a asigurat că declarația lui corespunde adevărului adevărat și că se miră că-i punem la îndoială onestitatea.

— Adică, cum vine asta?! Dumneavoastră îl credeți pe Moise, care-i un infractor binecunoscut la miliție?

— Din câte știm, nici dumneata nu ești chiar pruncul din brațele femeii pictate pe icoane, îi reaminti Dan.

— E cu totul altceva… a încercat el, confuz, să explice.

L-am întrerupt și timp de un sfert de oră l-am torpilat cu întrebări meșteșugite. Dar n-am scos nimic de la el. Nu s-a abătut cu o iotă de la prima sa declarație. Când am chemat subofițerul de la arest, a protestat:

— În conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, n-aveți voie să mă rețineți mai mult de 24 de ore…

— Încă nu le-am depășit, încercă să-i reamintească Dan.

— Acest abuz nu va rămâne fără urmări! ne promise dânsul fără să țină seama de binevoitoarea precizare a colegului meu.

Întrucât nu mă simțeam cu musca pe căciulă, probabil unde nici nu port un astfel de obiect, m-am făcut că nu-l aud.

— Îl reținem, în continuare, sub acuzația de fals și uz de fals în dauna Pronosportului? mă consultă Dan, după evaporarea lui Stoian.

— Ai ceva împotrivă?

— Împotriva justificării acuzației, nu. Mă întrebam însă de ce-l mai reținem. Având în vedere alibiul lui Stoian, n-ar fi firesc să ne întreținem numai cu Moise?

— Fără-ndoială că ai dreptate. Dar, din păcate, după cum prea bine știi, sunt un tip altruist. Nu pot admite ca Stoian să aibă un șoc psihologic când va fi condamnat pentru isprava cu falsificarea lozului. De ce nu i-aș crea condiții de acomodare cu închisoarea, când oricum nu va scăpa de condamnarea ce i se cuvine pentru isprava cu Pronosportul?

Dan s-a încruntat, ceea ce însemna că bunele mele intenții nu l-au mișcat prea mult, și a întrebat:

— Îl ducem sus pe Moise?

Vrând să-i dovedesc că, în pofida răcelii ce-o arătase față de interesul ce-l purtam pușlamalei, nu sunt un tip ranchiunos, m-am declarat de acord cu propunerea sa.

— Nelușule, am început, câteva minute mai târziu, după ce Moise a binevoit să staționeze de cealaltă parte a biroului, pe scaun, în urma cercetărilor întreprinse a rezultat că nu te-ai prea înghesuit să-mi spui adevărul.

Zâmbetul arborat la intrarea în birou i-a înțepenit, iar o destindere a mușchilor feței i-a întredeschis buzele suficient de mult pentru a-i putea admira cerut gurii și câțiva dinți îngălbeniți. Văzând că stă ca la dentist, ceea ce eu nu prea eram, i-am sondat părerea:

— Nu crezi că a venit momentul să ne spui povestea buteliei? Adică cum i-ai ucis pe bătrâni… Și așa mai departe. Cum se obișnuiește la miliție.

Mai întâi m-a privit de parcă aș fi fost „Yeti”-Omul zăpezilor, apoi fața lui, care nici așa nu era bălană ca a domnișoarei Albă ca Zăpada, a devenit și mai maronie. A deschis și închis de câteva ori gura, dar, ca într-un film mut, n-a scos niciun cuvânt.

Tocmai voiam să-i spun că a uitat să-și deschidă sonorul, când, brusc, și-a părăsit scaunul și a pornit în picaj spre pardoseală. Dar n-a mai apucat să-și facă numărul. Dan, care prinsese figura cu închinatul la covor, l-a prins de pulovăr și l-a readus pe scaun.

— Ce-nseamnă bâlciul ăsta, Nelule? m-am răstit.

— Nu-s vinovat, dom’ comisar… Stoian încearcă să mă bage-n găleată! Vă jur că n-am niciun amestec!… Nu i-am dat nimic lui Stoian… a aruncat el, cu înverșunarea

disperării.

După jumătate de oră, timp în care mi-am epuizat toate trucurile de persuasiune, fără a-l putea determina să spună și altceva decât că-i nevinovat, am renunțat să-mi mai pierd vremea și l-am expediat la arest.

Nici n-a ieșit bine Moise din birou și și-a făcut apariția locotenentul Tănăsache.

— Susținerea lui Moise pare corectă, mă anunță el. Martorii vizitați m-au asigurat că luni, între orele patru și unsprezece seara, bănuitul s-a aflat în permanență la bufetul „Cisnădia".

— Și după ora aceea? l-a întrebat Dan.

— A plecat pe șapte cărări. Mai mult n-am putut afla… răspunse Tănăsache, cu regret.

— Deci ne aflăm într-o situație al dracului de încurcată, conchise Dan, după ce-l puse la curent pe Tănăsache cu ultimele noastre constatări.

— Nu fi chiar atât de pesimist, l-am încurajat. Nu uita că am găsit butelia jefuită victimelor. Ceea ce demonstrează, în mod cert, că ne aflăm pe o pistă corectă.

— O fi pista corectă, dar nu-i suficient. Avem nevoie de un vinovat, nu de doi bănuiți care se acuză reciproc, spuse abătut Tănăsache.

— Șefu', se decise Dan, ținând seama de alibiuri, cred că ar trebui să ne concentrăm atenția asupra lui Moise.

Ora comiterii dublului asasinat coincide cu momentul din care nu mai știm ce a făcut „amicul” tău.

— Asta cam așa-i, i se ralie Tănăsache. E adevărat că butelia incriminatorie a fost găsită la Stoian, dar acesta, după cum s-a probat prin martori, n-a avut posibilitatea să comită fărădelegea. Deci rolul jucat de el nu poate depăși învinuirea de tăinuire…

— Așa că, indiferent cum o sucești, tot „amicul” tău rămâne personajul numărul unu, mă anunță Dan.

Întrucât repetarea noțiunii „amicul tău” începuse să-mi calce pe nervi, am izbucnit:

— Dacă n-am descoperit urme de efracție, ai putea să-mi explici cum a putut intra „amicul meu” în locuința victimelor după ora unsprezece noaptea?!

Cred că amănuntul ăsta îi cam scăpase, că prea se uita la colegul lui ca un elev ce așteaptă să i se sufle din clasă o lecție neînvățată.

— Sau ai obținut date suplimentare din care rezultă că Moise era în relații de prietenie cu victimele? m-am repezit și la Tănăsache.

— Bine însă alibiul lui Stoian… încercă Dan să-și reia argumentarea.

— Ia-o cu ușurelul! l-am povățuit. După mine situația poate fi rezumată cam în felul ăsta: 1. Moise a avut la dispoziție timpul material comiterii mârșăviei ce o anchetăm, dar n-a avut posibilitatea să pătrundă în

locuința victimelor. 2. Stoian n-a avut când să comită fărădelegea, dar, dintre cei doi bănuiți, el e singurul care ar fi putut intra în casa bătrânilor. Deci amândoi se află în aceeași oală. Asta-i!

— Dacă însumăm ceea ce bănuiții ar fi putut face, lucrurile apar într-o lumină nouă. Stoian și Moise au lucrat în colaborare! Stoian a furnizat datele necesare și cheile locuinței, iar Moise a pătruns în casă. Restul se știe, zise Dan.

— Față de ceea ce cunoaștem până-n prezent, nu văd altă ipoteză, am recunoscut.

Tănăsache își plimbă ochii de la mine La Dan și dădu aprobator din cap. Apoi, realizând că nu prin presupunerea unor presupuneri presupuse elucidăm cazul, puse punctul pe litera care-l reclamă:

— Această ipoteză ar trebui dovedită prin probe. Nu?

— Haideți, să facem o plimbare, am zis, renunțând la avantajele oferite de scaunul meu.

Când am ajuns lângă cuier, am arătat spre sertarele biroului lui Tănăsache.

— Dane, printre obiectele găsite în buzunarele arestaților se află și niște chei. Rechiziționează-le!

Capitolul XXI
Găsim niște chestii interesante

Moise locuia, undeva prin spatele Grădinii Icoanei, în fundul unei curți. „Buildingul” în care își avea reședința, după „arhitectură”, fusese cândva, înainte de inventarea automobilelor, grajdul pentru caii boierilor care locuiseră în clădirea de la stradă.

În fața ușilor, consolidate cu diferite scânduri și bucăți de tablă ruginite, pentru a le împiedica dezagregarea, se vedeau nenumărate pete de ulei, ceea ce demonstra că, în pofida aparențelor, minunea poluantă a secolului XX nu cruțase nici acest anacronic vestigiu.

Deasupra ușilor, ca un cozoroc de șapcă, trena* o punte îngustă, iar în spatele acesteia se vedea portiera unui automobil care stătea pe postul de ușă de acces la fostul pod de fân al fostului grajd de cai. Acolo, sus, se aflau vastele apartamente ale domnului Neluțu Moise.

Întrucât trebuia să le dovedesc băieților mei curajul și inițiativa ce-i caracterizează pe șefi, n-am mai chemat liftul, ci am pornit ascensiunea pe cont propriu. În timp ce mă cățăram pe scara verticală din lemn, care avea o treaptă îngrijorător de putredă și următoarea lipsă din inventar, mi-am spus, cu regret, că mi-am ratat o carieră mai mult decât promițătoare. Dacă m-aș fi făcut acrobat de circ, performanța mea ar fi fost răsplătită cu aplauzele a sute de spectatori entuziasmați. În locul acestei satisfacții, pe deplin meritate, am întâlnit numai privirile dezaprobatoare ale colaboratorilor mei.

— Ce așteptați?! m-am informat eu, de sus, temându-mă că dacă-i mai las să-și cedeze, cu o reciprocă politețe, întâietatea la urcarea scării, am toate șansele să mă prindă concediul de vară pe platforma îngustă și șubredă pe care reușisem să ajung.

Urmarea întrebării mele a fost că au renunțat să se mai invite ca grecii la pușcărie.

După ce Dan a ajuns pe platformă și mi-a dat cheile găsite la arestați, am potrivit una dintre ele la lacătul care asigura clanța portierei printr-un lanț ruginit și l-am îndepărtat.

Întrucât geamul unicei ferestre a podului fusese locuit cu scânduri, am apelat la se viciile serviabilelor noastre lanterne de serviciu și am pătruns, bineînțeles, înăuntru. Evident, după ce în prealabil ne-am aplecat suficient de mult pentru a nu demola cu capetele formele de susținere a acoperișului.

Percheziția s-a terminat într-un sfert de oră. În afară de o cantitate uriașă de praf și sticle goale, care nu mi-au suscitat prea mult interesul, mobilierul se compunea dintr-o saltea de paie, după aparență utilizată cândva ca suport de țintă într-un poligon de trăgători debutanți, și un cui de care atârnau câteva haine rupte, ponosite și jegoase. În timp ce Dan s-a ocupat de „garderob", eu și Tănăsache am controlat prin toate ungherele considerate apte pentru dosirea unor obiecte. Dar n-am

descoperit nimic din ceea ce numim noi capătul unui fir.

Am încuiat podul și, dându-ne silința să nu ne punem colegii în situația de a face o chetă pentru a ne așeza pe piept jerbe de flori, am descins cu bine pe suprafața mult iubitei noastre Terre.

*

Când am intrat în curtea stimabilului Mișu Stoian, m-am întâlnit nas în bot cu potaia ce asigura paza casei. Mai întâi, părând dispus să se achite de sarcinile sale de serviciu, mi-a arătat colții, apoi, brusc, s-a răzgândit și a dispărut cu o viteză supersonică în cușca lui. Am fost atât de fericit că am scăpat nevătămat de efectul „bang"-ului sonor, încât am uitat să mă întreb de ce-l înspăimântă atât de mult apariția mea. Deși ar fi trebuit să-mi pun această întrebare, deoarece dintotdeauna mi-au fost dragi patrupezii lătrători; afecțiune la care nici ei n-au rămas indiferenți.

Am coborât la subsol și m-am oprit în fața ușii apartamentului lui Stoian. Mai înainte de a rosti formula magică „Sesam, deschide-te!", pentru orice eventuală eventualitate, am bătut în ușă. Și am fost inspirat. Demersul meu a fost răsplătit cu un zgomot de pași.

Prin ușa întredeschisă și-a făcut apariția capul unei femei, scundă și uscățivă. După ce m-a examinat cu curiozitate, și-a ridicat privirea peste umerii mei și a

făcut același lucru și cu băieții mei. Când a ajuns la uniforma lui Tănăsache, curiozitatea i s-a transformat în teamă.

— Bună ziua. Doamna Stoian? am întrebat-o.

— Ce-i cu soțul meu? Iar a făcut vreo prostie? s-a interesat, neliniștită, după ce în prealabil a confirmat printr-o înclinare a capului că dânsa este presupusa persoană.

I-am răspuns afirmativ și, dând curs invitației făcute, am intrat în casă.

— Ce-a mai făcut? m-a întrebat, speriată, când ne-am așezat pe scaunele oferite.

— Este bănuit că n-ar fi străin de uciderea a două persoane, am spus în timp ce o examinam. Figura prelungă, nefardată, părul castaniu, încărunțit, și ridurile adânci, care porneau de la ochi spre tâmple, te făceau să crezi că a depășit vârsta de 45 de ani. Cred însă că nemulțumirea sufletească și grijile o îmbătrâniseră prematur, cu cel puțin 10 ani.

— Vă referiți la familia Predescu?! Nu se poate! Mișu nu-i în stare de așa ceva! a protestat ea, fără să mai aștepte confirmarea mea.

— Ce vă face să credeți că e vorba de familia Predescu? a întrebat-o Dan.

— Tot cartierul vorbește numai despre această dramă, și Mișu era prieten cu bătrânii… Da' nu-i adevărat, așa-

i? m-a consultat ea, cu speranța că-i voi putea înlătura temerile.

Întrucât nu eram nici eu edificat asupra proporției în care era amestecat soțul ei în afacerea anchetată, m-am abținut să-i măresc teama sau să-i dau vreo speranță. Am ridicat din umeri și i-am răspuns cu sinceritate:

— Deocamdată e vorba numai de o bănuială, iar bănuielile nu conduc în mod obligatoriu la o încriminare. De altfel, acesta e și scopul vizitei noastre. Dorim să stabilim dacă soțul dumneavoastră este implicat în cazul de care ne ocupăm.

— Vă spun eu că n-are niciun amestec… Potlogării mici, da. Cu de-astea m-a necăjit toată viața… Da' să facă moarte de om, e imposibil! mi-a spus ea, convinsă.

— Când a fost ultima oară Nelu Moise la dumneavoastră acasă? am întrebat-o.

— Nelu Moise? N-am mai auzit acest nume, s-a mirat gazda.

— E un prieten de-al soțului dumneavoastră.

— Nu-l cunosc.

— Când a adus soțul dumneavoastră acasă butelia de aragaz? am întrebat, arătând spre încăperea de unde o ridicasem cu o zi mai înainte.

— Acum câteva zile… a șovăit ea.

— Încercați să precizați ziua, o rugă Dan.

— A doua zi după ce am avut musafiri, răspunse ea,

după ce medită câteva clipe. Marți seară, când m-am înapoiat de la serviciu, era în bucătărie.

— Poate era de luni acolo, dar n-ați observat-o…

— Nu-i un ac. Așa cum am văzut-o marți, aș fi remarcat-o și luni, dacă ar fi fost în casă.

— N-ați cerut explicații asupra provenienței ei?

— Ba da, bineînțeles. Mi-a spus că a primit-o de la un amic de-al lui pentru a o vinde unei cunoștințe.

— Luni seara, când ați avut musafiri, v-a spus la cine se duce sau a dispărut pur și simplu? o luă la fix Tănăsache.

— După ora șapte seara, când am ajuns eu acasă, n-a mai plecat nicăieri. De altfel, nici înainte de venirea mea nu cred să mai fi ieșit, deoarece mi-a spus că toată după-amiaza i-a supărat spondiloza.

— Dar după ora douăsprezece, când au plecat musafirii? o prelua Dan.

— Cu atât mai puțin. În afară de faptul că se făcuse criță, dacă s-ar fi ridicat din pat l-aș fi simțit. Am un somn foarte ușor.

Întrucât eram sigur de sinceritatea femeii, mi-am spus că Stoian nu mai poate candida la primul loc de pe lista bănuiților. Nu-mi mai rămânea decât să-l iau mai serios la întrebări pe amicul Neluțu Moise. În consecință, m-am ridicat de pe scaun cu intenția de a-mi lua rămas bun de la gazdă. Dar m-am răzgândit. Nu pentru că aș fi

cusurgiu, ci pentru că un spiriduș, pe care noi, anchetatorii, îl numim Sfânta Rutină, mi-a șoptit la ureche că nu-i frumos să-i omit existența.

— Sunteți de acord cu efectuarea unei percheziții domiciliare? m-am interesat, nu întâmplător, ci pentru că neglijasem să aduc patalamaua Procuraturii.

Dovedind că e sinceră și n-are nimic de ascuns, mi-a răspuns, cu promptitudine, că locuința ei ne stă la dispoziție.

O oră mai târziu, când tocmai începusem să-mi argumentez că dacă am nevoie de niscaiva cai verzi nu trebuie să-mi pierd timpul căutându-i în locuința lui Stoian, ci la Moși, în chip de călușei, Dan a pus pe masă un aparat de radio cu tranzistori. Privea aparatul de parcă n-ar mai fi văzut în viața lui o astfel de sculă. Îl examina cu atâta atenție, încât am început să cred că s-a decis să-și dea demisia din miliție pentru a se putea dedica concurării producătorilor japonezi. Abia după ce și-a tras afară din buzunar notesul și l-a deschis la o anumită pagină, mi-am dat seama că nutresc speranțe iluzorii. Și-a mai plimbat privirea de câteva ori de la aparat la notes și invers, apoi s-a uitat la mine. L-am priceput imediat…

Am luat aparatul în mână și l-am examinat cu un aer cât mai absent posibil.

— Frumușel aparat, am comentat admirativ. Îl aveți

de mult timp, doamnă Stoian?

— Nu. L-am cumpărat acum vreo două luni. E un aparat foarte bun, da' din păcate nu prea se găsesc baterii pentru el. Din această cauză, nici nu l-am prea folosit… Acum însă, după ce soțul meu a învățat să-i adapteze baterii pătrate din exterior, cred că n-o să mai avem probleme. Știți, de-astea se găsesc berechet.

Faptul că avea aparatul de două luni de zile nu prea mi-a convenit. Dar parcă sunt eu vreodată întrebat ce-mi convine și ce nu? Deci, indispunându-mă, am fabricat rapid două noi ipoteze: ori cucoana-gazdă, profitând de aerul ei de Mona Lisa, m-a mințit de când am intrat în casă, ori nu știe pe ce lume trăiește. Deși ambele variante erau la fel de plauzibile, din motive tactice am optat pentru prima. Când vrei să n-ai surprize neplăcute, e preferabil să înlocuiești Steaua polară cu ipoteza cea mai nefavorabilă.

— Vă rog să reluați percheziția! le-am spus băieților.

Uimirea arborată pe fața doamnei Stoian nu m-a mirat. Ba mai mult, fiind un om plin de înțelegere față de semenii mei, am priceput-o. Când începuse să facă numărătoarea inversă a decolării noastre, și-a dat seama că, datorită unei defecțiuni neprevăzute, zborul se amână pentru altă dată, fără dată.

Ne-am pus din nou pe treabă, dar nu de mântuială, ca unii revizori când verifică gestionarii care sunt „atenți"

cu ei. Am început să examinăm tot ce era cuprins între podea, pereți și plafon. După vreo două ore, când tocmai mă apucasem să deschid o ladă cu scule vârâtă în cămară, Tănăsache, care cotrobăia prin bucătărie, și-a făcut auzit glăsciorul:

— Tovarășe căpitan, vreți să veniți puțin…

Când am ajuns lângă el, mi-a arătat pe pardoseală o foaie din masă plastică, de vreun metru pătrat, pe care erau puse câteva rufe murdare.

— Se aflau deasupra acestui vas, a zis, arătându-mi un lighean vârât între mașina de gătit și dulapul de bucătărie.

M-am apropiat și am privit ligheanul. În apa care ocupa cam o treime din volumul său se vedea scufundată o stofă de culoare bleumarin. Am apucat-o cu două degete și am ridicat-o. Era un pantalon. Un pantalon de la o uniformă de ceferist. N-am avut când să-l examinez mai bine deoarece atenția mi-a fost captată de altceva. Lichidul din vas avea o culoare maronie. O culoare pe care am mai întâlnit-o și știam prin ce rețetă poate fi fabricată. Fără să fac vreun comentariu, am început să privesc și pantalonii uzi. Dar nu pe toate părțile, ca un telal[8] tuciuriu, ci numai partea din față, care ar fi putut prezenta interes pentru noi.

[8] Negustor ambulant (de haine vechi).

Imediat am descoperit ce căutam. Pe porțiunea cuprinsă între jumătatea pantalonului și manșete se vedeau nenumărate pete de culoare brună.

— Ce-au pățit acești pantaloni, doamnă Stoian? am spus, privind spre gazdă, care, atrasă de apelul lui Tănăsache, mă urmase în bucătărie.

— S-au murdărit și i-am pus la înmuiat… mi-a răspuns ea, confuz.

— Cu ce s-au murdărit?

— Nu știu… Așa i-am găsit… bâigui ea, cu obrajii goliți de sânge.

— De ce i-ați dosit sub alte rufe? am întrebat, arătând spre foaia de masă plastică.

Nu s-a înghesuit să-mi răspundă, probabil unde era foarte ocupată să-și frângă mâinile în poală.

— Vă rog să răspundeți la întrebare! i-a cerut Dan.

— I-am găsit azi-dimineață-n debara… a început ea, cu glasul stins și ochii înotându-i în lacrimi. Vecinii mi-au spus că l-au văzut pe Mișu plecând cu doi domni… Toată noaptea m-am întrebat ce-i cu el de nu mai vine acasă… Mi-am dat seama că iar a fost arestat… Când am văzut pantalonii pătați cu sânge… Mi-a fost frică… Și atunci…

Și-a luat capul între mâini și a început să plângă cu hohote.

— Când i-a murdării? am întrebat, după ce s-a mai

liniștit puțin.

— Nu știu. Azi, vrând să-mi spăl niște rufe, am dat de ei…

— Utilizează în permanență cârjele… sau numai când îl supără maladia pentru care a fost pensionat?

— Nu poate umbla fără ele, doar e bolnav…

Am înțeles și n-am mai insistat.

După ce Tănăsache a împachetat pantalonii în foaia din masă plastică, iar Dan a rechiziționat aparatul cu tranzistori, ne-am luat valea.

Când am trecut prin curte, potaia ne privea precaută din adăpostul oferit de cușca ei.

Capitolul XXII
Ziua a 7-a

Mai înainte de a ajunge la secție, am făcut o haltă pe la nepoata victimelor. Deși consideram inutil ocolul făcut, l-am făcut. Deosebit de faptul că descrierea tranzistorului corespundea aidoma cu obiectul ridicat, am vrut să-l vadă și martora care ne vorbise despre el. Și l-a văzut. Ceea ce mi-a înlăturat și ultima rezervă.

Am vrut să mai știu cât e de sigură că a văzut într-adevăr aparatul la ultima vizită făcută victimelor, adică cu două zile mai înainte de consumarea dramei. Când mi-a povestit că în ziua respectivă a umblat cu

tranzistorul împricinat și l-a închis, deoarece, datorită zgomotului ce-l producea, le bruia discuția, m-am declarat satisfăcut.

*

În timp ce așteptam ca Tănăsache să dispună aducerea lui Stoian de la arest, ne-am instalat la birou.

— E ora trei, a constatat Dan. Sunt sigur că domnul Stoian a mâncat de mult.

Văzând că nu vreau să-i pricep aluzia, și-a scos notesul și l-a trântit pe masă, în fața lui, apoi a făcut același lucru și cu bricheta.

Știind ce va urma, am întins mâna după ea și am lăsat-o să-mi alunece în buzunarul hainei. Dan n-a mai avut când să protesteze împotriva samavolniciei mele, deoarece s-a deschis ușa. Mai întâi au apărut cârjele, apoi, pendulându-se între ele, domnul Stoian urmat de Tănăsache.

— De unde ai acest aparat cu tranzistori, domnule Stoian? am zis, de îndată ce s-a așezat pe scaun.

M-a privit de parcă m-ar fi văzut îmbrăcat cu frac și joben pe o plajă de nudiști.

— Nu-nțeleg întrebarea. Cum adică de unde-l am?

— L-am găsit la dumneata acasă și aș vrea să știu cum a ajuns acolo.

— Simplu. L-am cumpărat în urmă cu câteva luni, mi-a spus, cu dezinvoltură.

— Domnule Stoian, acest aparat a aparținut familiei Predescu!

— Probabil că-i vorba de o simplă asemănare…

— Nu-i vorba de nicio asemănare! Seria de fabricație a aparatului înlătură orice dubiu! blufă Dan.

Intervenția lui Dan își atinse scopul. Bănuitul m-a privit câteva clipe dezorientat, apoi, afișând un aer de resemnare, spuse:

— Am încercat să-mi acopăr o cunoștință. Dar, dacă lucrurile stau așa cum spuneți dumneavoastră…

— Numele „cunoștinței”! i-o scurtă Dan.

Cristea Cârlan.

— Cu ce se ocupă și unde locuiește? vru să știe Tănăsache.

— Nu știu. L-am întâlnit întâmplător pe stradă și m-a întrebat dacă nu vreau să cumpăr un chilipir. Mi-a cerut o centă[9] pe aparat. N-am rezistat tentației. Acum îmi pare rău că…

— De unde-l cunoști pe acest Cristea Cârlan? am întrebat, în timp ce-mi spuneam că oița sau ied e un nume foarte potrivit pentru un borfaș.

— Știți, la ultima mea detențiune am fost colegi de celulă… mi-a răspuns el, jenat de indiscreția la care l-am obligat.

---

[9] O sută de lei.

— Când ți-a vândut aparatul?

— Păi, cred că sunt aproape două luni de atunci…

Neconcordanța dintre declarațiile interlocutorului și cea a nepoatei victimelor era atât de mare, încât am renunțat să stabilesc pe loc cine greșește sau, poate, minte. În consecință, am trecut la cea de-a doua parte a interogatoriului.

— Cum explici proveniența acestor pete de sânge? l-am întrebat, arătându-i pantalonii găsiți în lighean.

Eram sigur că prin această întrebare îl demontez în atomi. Dar nu mi-a ieșit pasiența.

Și-a privit o clipă încruntat pantalonii, parcă încercând să priceapă întrebarea, apoi, uitându-se la mine, a izbucnit într-un hohot de râs. Râdea atât de dezlănțuit, încât am fost tentat să mă ridic de la birou și să mă uit într-o oglindă pentru a vedea dacă n-am devenit, dintr-odată, sosia lui Louis de Funès.

Noroc că m-a scos din dilemă Dan, care a intervenit cu promptitudine:

— Poate te hotărăști să ne spui și nouă ce-ai găsit de râs?

— Știți, a început el să explice, amuzat, acum câteva zile am tăiat coada câinelui… Eram cam afumat și am vrut să-l fac mai nobil… Cum îs câinii boierești… Dacă ați ști ce scandal mi-a făcut nevastă-mea când a venit acasă?… Când i-am ras coada cu toporul, m-a împroșcat

cu sânge pe pantaloni.

Mai întâi, m-a uluit cruzimea lui, apoi am realizat de ce se ascundea cu atâta disperare sărmana potaie. Se temea să nu i se scurteze și picioarele, pentru a fi transformat într-un basset!

Considerând că mi-am epuizat repertoriul, am sistat audierea și l-am expediat pe Stoian la arest.

— Dacă într-adevăr a cumpărat aparatul de radio în urmă cu două luni, înseamnă că martora Elvira Popa se înșală când susține că l-a văzut mai înainte cu două zile de uciderea rudelor ei, aprecie Tănăsache, după ce am rămas singuri.

— Trebuie să verificăm dacă se înșală martora sau se încearcă înșelarea noastră, am replicat, ridicând receptorul telefonic.

M-am conversat câteva minute cu Evidența operativă.

— Cum-îi? a întrebat Dan, după ce am închis aparatul.

— Cristea Cârlan e un vechi client de-al nostru. Băieții de la „Evidență” mi-au promis că se vor strădui să-mi facă cunoștința cu el, cât mai curând posibil.

— Ce specialitate?

— Hoț de „bună-dimineața”!

— Ah! Atunci se lipește.

— Așa s-ar părea, am aprobat.

— Cum adică hoț de „bună-dimineața”? s-a mirat

Tănăsache.

— Cârlan face parte din categoria pușlamalelor care, dacă văd o fereastră deschisă, ți se strecoară în casă când ți-e somnul mai dulce, pe la patru-cinci dimineața, și șterpelesc obiecte mici: mai un ceas, mai un pantalon sau un sacou puse la îndemână. În sfârșit, nu-s deosebit de pretențioși. Se mulțumesc cu orice găsesc.

— Și de ce li se spune hoți de „bună-dimineața"?

— Pentru că sunt foarte grijulii cu gazdele lor. Nu le strică somnul, apucându-se să le dea bună-dimineața, spuse Dan, amuzat. Și dintr-o astfel de incursiune ar fi putut să se aleagă și cu un aparat cu tranzistori, nu?

— Trebuie să ducem de urgență pantalonii la laborator, am zis.

— Mâine, a replicat Dan.

— Astăzi! m-am supărat.

— Tțț! Nu ține. Băieții de la „labo", conspectând cu atenție Biblia, au aflat că-n Ziua a 7-a nu se lucrează! Și nu lucrează!

— Bine, atunci mâine, m-am resemnat.

Capitolul XXIII
Invalidul

Evidența operativă făcuse o treabă bună. A doua zi dimineața, Cristea Cârlan se afla în fața mea și,

emoționat, învârtea între mâini o șapcă de schior. Era de statură potrivită, bine legat și nu-i dădeam mai mult de 25 de ani. După fișă avea cu zece ani mai mult. Părea mai tânăr datorită „sportului" cu care se îndeletnicea. Nu-i chiar atât de ușor să escaladezi două-trei ferestre pe noapte și apoi, datorită unor gazde neprimitoare, să faci cale-inversă pentru a nu-ți lăsa pielea tăbăcită de vreun tip lipsit de simțul ospitalității!

Dacă privirea sa n-ar fi avut o căutătură piezișă, specifică unei anumite categorii de oameni cu care, prin meseria mea, mă aflu în relații de „afaceri", aș fi putut spune că e un băiat frumușel.

— Cu ce te ocupi în prezent, domnule Cârlan? am întrebat.

— Practic meseria pe care am învățat-o la-nchisoare. Sunt strungar la Uzina „23 August".

— De când n-ai mai avut de-a face cu noi?

— De aproape trei ani, când mi-am terminat ultima condamnare.

— După ce-ai fost eliberat ai mai lucrat și în alte întreprinderi? a întrebat Dan, nu întâmplător, ci pentru a stabili dacă face parte din clanul celor ce-și schimbă serviciul de trei ori pe lună.

— Nu. M-am astâmpărat. Și să știți că n-am lipsit niciodată nemotivat de la uzină. De fapt, sunt chiar fruntaș în producție.

— Te-ai însurat? am remarcat eu, arătând spre verigheta din inelarul mâinii stângi.

— Da. Am și o fetiță de un an și două luni, a zâmbit el, de astă dată privindu-mă cu sinceritate.

— Îl cunoști pe Mihai Stoian?

— Sigur. Doar am locuit în aceeași garsonieră, la Văcărești. Da' ce-i cu el?

— Vă vedeți des?

— Nu. Numai întâmplător pe stradă. Când ai familie, e de preferat să nu-ți mai întâlnești vechii camarazi…

— Când v-ați văzut ultima oară?

— Acu vo două luni, la comalimentu „Unic". În timp ce nevastă-mea își făcea cumpărături, am schimbat câteva cuvinte.

— Despre ce?

S-a pornit să se foiască pe scaun, apoi și-a virat privirea de la mine. L-am lăsat câteva clipe să admire tapetul fără gust al încăperii.

— Ai început prin a ne convinge că te-ai făcut om cinstit, nu te opri să strici clișeul!

— N-am fost niciodată turnător, a zis, privindu-mă din nou cu franchețe.

— Turnători sunt numai borfașii. Dacă într-adevăr ai intrat în rândul oamenilor, n-ai voie să ascunzi nimic din ceea ce ar putea servi justiției! îl lămuri Dan.

— Da' nu-i o chestie care ar putea să vă privească pe

dumneavoastră… a spus, după ce a mai lustruit puțin cu fundul pantalonilor scaunul.

— Lasă aprecierile pe seama noastră! îl repezi Tănăsache.

Fără să pară prea impresionat de intervențiile colaboratorilor mei, a reînceput să studieze tapetul.

— De unde ai avut aparatul cu tranzistori pe care l-ai vândut lui Stoian? am zis, brusc.

— Poftim?! a sărit el, renunțând să mai studieze peretele, pentru a putea să admire, uimit, frumusețea splendizilor mei ochi.

— Ai auzit bine! De unde ți l-ai procurat?

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă știu despre ce vorbiți! De ce vreți să mă-nfundați pă nevinovate?… Acu sunt cinstit… Nu mă mai ocup cu d-astea…

— Stoian a declarat că i-ai vândut un aparat cu tranzistori! am continuat, cu asprime.

— Nu-i adevărat! Chemați-l la confruntare. Veți vedea că minte!

— Nu ne învăța ce avem de făcut! îl repezi Dan.

— Ce-ai discutat cu Stoian? Îți deșerți sacul sau te bag la preventiv?

A început să-i tremure bărbia și să-și articuleze buzele ca un pește scos din apă.

— Formularele pentru reținerea preventivă sunt în sertarul din dreapta, sus, mă anunță, galant, Tănăsache.

— V-a spus Stoian că i-am vândut eu ceva? m-a întrebat Cârlan, când a văzut că iau în considerare informarea colaboratorului meu.

— Altfel n-ai fi acum în fața noastră!

— Dumnezeii mă-sii! Deci, vrea să mă bage la pârnaie? Ei bine! Lasă că-i arăt eu lui! Când l-am întâlnit, mi-a povestit că i-a aiurit pe ăia de la asigurările sociale. Că, deși n-are nici pă dracu, s-a-nvârtit să primească pensie pe daiboj! Asta-i!

Dan și Tănăsache au făcut ochi mari. De altfel surpriza lor nu m-a lăsat nici pe mine prea indiferent.

— Ați mai discutat și altceva? l-am strunit.

— Nu. Numai atât. Între timp s-a apropiat nevastă-mea și ne-am despărțit. Vă rog să mă credeți. N-am nici în clin nici în mânecă cu treaba pe care mi-o punea-n cârcă.

Am luat o foaie de hârtie și am scris că trebuie verificată comportarea lui Cârlan la întreprinderea unde lucra. I-am înmânat-o lui Tănăsache, care, după ce a citit ce vreau, a plecat să vorbească de la un alt telefon.

Câteva minute mai târziu, a revenit și, printr-o înclinare a capului, mi-a confirmat că vizaviul meu își vede de treabă.

— Domnule Cârlan, cu speranța că ați fost sincer, nu vă spun la revedere. Sunteți liber.

Temându-se să nu mă răzgândesc, nu mi-a mai dat

timp să-mi repet invitația. A și decolat spre ușă.

— Un moment! i-am tăiat avântul. Ia și asta cu dumneata. O să-ți folosească la motivarea absenței din producție, am spus, înmânându-i citația pe care o uitase pe birou.

— Deci ipoteza că Stoian, fiind paralitic, n-ar fi putut comite dublul asasinat cade… comentă Tănăsache.

— Și ce importanță are asta, atâta vreme cât alibiul, care-i determinant, îl exclude ca autor potențial?

— Dane, laboratorul nu și-o fi terminat treaba?

— Pe-ncercate, șefu', a zis, trăgând telefonul lângă el.

După ce s-a conversat câteva minute și și-a notat ceva în carnet, a închis aparatul.

— Sângele de pe pantaloni e de origine animală. S-au găsit însă și câteva pete mici de origine umană…

— Grupa? m-am grăbit.

— Aceeași cu a victimei descoperite în podul casei: AB.

— Interesant. Foarte interesant! Tănăsache, să vină Stoian sus.

— Domnule Stoian, am început, câteva minute mai târziu, după ce l-am avut în mijlocul nostru, deosebit de sângele câinelui, pe pantalonii dumitale s-au găsit și urme de sânge uman. Ai putea să ne explici cum a ajuns acolo?

Mai întâi și-a țuguiat buzele, mirat, apoi a adoptat

mimica unui candidat la concursul „Cine știe câștigă” pus în dificultate la întrebarea a noua de profesorul Ion Mustață.

— Ah, da! a anunțat el. În timp util, adică mai înainte de scurgerea color șaizeci de secunde reglementare. Îmi amintesc. Mi-a curs sânge din nas și, fără să-mi dau seama, m-oi fi pătat.

Băiețașul din fața mea se credea șmecher, dar nu m-am supărat. Îmi picase pentru prima oară în mână și nu știa ce-mi poate pielea.

Am tras tacticos sertarul unde se aflau lucrurile pe care i le reținusem când l-am expediat la arest. Cu mâna virilă în sertar, ca să nu-și dea seama ce învârtesc, i-am răsfoit buletinul de identitate. Când am ajuns la fila unde era consemnată grupa sanguină a posesorului; m-am dezumflat. Scria foarte clar: „AB”.

— Cârlan nu recunoaște că ți-a vândut aparatul cu tranzistori, a intervenit Dan, care își dăduse seama de ce cotrobăisem prin sertar și după indispoziția ce-o afișam, că n-a ieșit nimic.

— Nici nu mă mir. Nici eu, dacă aș fi fost în locul lui, n-aș fi recunoscut.

— Aceeași poveste și cu Moise!

— Aceeași mentalitate. Și Moise știe ce-l așteaptă dacă recunoaște că el mi-a plasat butelia!

M-am ridicat de pe scaun și, ocolindu-mi biroul, m-

am dus spre el. I-am luat cârjele de pe genunchi și le-am rezemat de zid.

— Ce înseamnă asta?! s-a mirat.

— Ridică-te în picioare și mergi fără ele!

— Vă bateți joc de un infirm?! Sunt invalid! Cum să umblu fără cârje?! a protestat.

— Ridică-te! i-a cerut Dan.

— E inuman…

— În picioare! De nu, te ridic eu! s-a oferit Dan, cu bunăvoința unui tigru flămând.

N-a mai avut nevoie de un alt îndemn. În secunda următoare se afla în poziție de drepți.

— S-ar părea că te poți dispensa de serviciile cârjelor. Nu?

— De azi-dimineață a-nceput să-mi cedeze durerea, mi-a explicat, zâmbind. Cum de v-ați dat seama că mă simt mai bine?

— Ai putea să-mi spui ce-ai făcut joi seară? am întrebat.

— Joi seară? da! Am stat la televizor.

— Singur?

— Nu, cu nevastă-mia și cu vecina noastră…

— În ce împrejurări ai cunoscut-o pe Gina Petre? am întrebat, examinându-l cu atenție.

— Pe cine??? s-a mirat el, convingător.

— Pe Gina Petre, de pe șoseaua Colentina! l-a

informat Dan.

Cred că dacă, într-o bună zi, un sculptor s-ar decide să creeze o statuie simbolizând ipostaza mirării omenești, de la facerea lumii și până în prezent, ar trebui să treacă pe la mine pentru a i-l prezenta pe Stoian, ca model.

— Bătrâna pe care ai ucis-o acum patru zile! se simți obligat să completeze Tănăsache.

— De ce ai ucis-o? am continuat, ca și cum ar fi răspuns afirmativ la întrebarea precedentă.

— Nu știu despre cine vorbiți! N-am ucis pe nimeni! Ce, vreți să băgați la închisoare un nevinovat?! Vreau să stau de vorbă cu un domn procuror! a protestat dânsul, ultragiat.

— La arest! i-am spus lui Tănăsache, pentru a nu-mi mai pierde timpul.

— Tipul ăsta e cu mult mai puțin nevinovat decât susține, a remarcat Dan, după expedierea lui Stoian la arest.

— Și nu prin metoda persuasiunii îl vom determina să vorbească! am mârâit.

— Bine, dar avem probe că e amestecat în combinație… a protestat Tănăsache. Corpurile delicte găsite la el acasă nu-s destul de convingătoare?

— Probele la care te referi au aceeași eficiență ca și apa sfințită! Susținând în continuare că a primit butelia și

tranzistorul de la Moise și Cârlan, ale căror antecedente îi indică ca furnizori potențiali, nu poate fi incriminat. Dubiile sunt întotdeauna în favoarea acuzatului!

— Și urmele de sânge de pe pantaloni? insistă Dan.

— Tot apă de ploaie! Are o grupă sanguină similară cu a uneia din victime, așa că… nu prea ține.

— Dacă n-ar avea alibi, povestea ar fi mai simplă, mi-a dat dreptate Dan.

Am dat aprobator din cap. Și bine am făcut! Prin înclinarea poziției creierului am declanșat sistemul de punere în funcțiune a dispozitivului de gândire, care la mine funcționează după principiul ceasurilor automate, prin scuturare.

— Având în vedere modul de operare al cazurilor pe care le anchetăm, dacă Stoian e amestecat în afacerea de pe strada Drobeta, e implicat și în cea de pe șoseaua Colentina…

— Și viceversa! pricepu Dan.

Am tras sertarul unde se aflau obiectele găsite asupra lui Stoian în momentul reținerii sale. Mi-am strecurat în buzunar buletinul de identitate al respectivului și, arătând spre cârjele lui Stoian, i-am spus lui Tănăsache:

— O cârjă mânuită cu pricepere are tot atâta eficacitate ca și un *casse-tête*. Trimite-le la laboratorul inspectoratului pentru depistarea unor eventuale urme de sânge. După ce le-ai expediat, ia legătură cu soția și

vecina lui Stoian și încearcă să afli cum și-au petrecut timpul joi seara.

M-am ridicat de pe scaun și am pornit spre cuier pentru a-mi lua haina.

Capitolul XXIV
Clarificăm o problema

Când mașina noastră a oprit în fața secției a IV-a, căpitanul Gavrilă și locotenentul Cernea tocmai ieșeau din clădire.

— Ce-a rezultat din verificarea tipului care a luat butelia de la bătrână? am întrebat, după ce s-au suit în mașină și șoferul a demarat spre locuința victimei.

— Nimic. Are un alibi inatacabil. Între orele zece și unsprezece noaptea, când s-a comis agresiunea, nu s-a mișcat din bufetul „Oborului". Toți martorii audiați, și n-au fost puțini! au declarat că bănuitul n-a părăsit localul în intervalul care ne interesează. Am încercat să vă raportez situația, însă n-a fost chip să dau de dumneavoastră, s-a scuzat căpitanul Gavrilă.

— Altă urmă?

— De patru zile numai după așa ceva umblăm, dar fără spor. Nu putem pune mâna pe niciun fir. Niciodată n-am mai avut de-a face cu un caz atât de mut…

Mașina a oprit pe șoseaua Colentina, în fața

cvartalului unde locuise Gina Petre și am coborât.

După ce-am intrat în curtea respectivă, timp de patru ore ne-am conversat cu toți vecinii victimei, adică cu vreo patruzeci de familii. N-am neglijat nicio ființă știutoare a graiului omenesc, de la copii și până la bătrâni. Deși le-am arătat fotografia de pe buletinul de identitate al domnului Stoian, nimeni nu și-a amintit să-l fi văzut vreodată prin curtea sau compania femeii ucise.

— Într-o astfel de curte, cu peste o sută cincizeci de locatari, e imposibil să intri fără a te face remarcat. Mai ales cu mutra și cu recuzita individului pe care-l bănuiți, a comentat rotofeiul căpitan Gavrilă, când, plimbându-ne ca într-o sală a pașilor pierduți, ne-am oprit în fața locuinței victimei.

— Și totuși, modul de operare arată că ambele cazuri sunt legate între ele prin agresiunea aceluiași autor, zise locotenentul Cernea.

— Aceasta e și ideea care ne-a guvernat. Dacă Stoian, în pofida probelor care-l desemnează a fi cel puțin suspect! nu poate fi acuzat de ceea ce s-a întâmplat pe strada Drobeta, datorită adăpostului oferit de un alibi implacabil, ne-am spus că poate aici, în acest caz, are o apărare mai slabă… Dacă am fi putut demonstra că bănuitul a ucis-o pe Gina Petre, n-am mai fi întâmpinat greutăți majore în a-l acuza și de lichidarea familiei

Predescu… a spus Dan, cu amărăciune.

— Așa însă, în situația în care nu se evidențiază nici măcar faptul că ar fi cunoscut victima, stratagema dumneavoastră este ineficientă, a completat Gavrilă.

— Asta încă n-ar fi nimic, dacă nu s-ar impune cu totul altă concluzie. O concluzie și mai neplăcută. Dacă Stoian nu-i amestecat în cazul de aici, nu e vinovat nici de cele întâmplate pe strada Drobeta!… Iar noi ne-am pierdut vremea bănuind un nevinovat! zise Dan înciudat.

— N-ar fi prima oară când ne-am vedea puși în fața unei astfel de situații. O să facem ca la școală. Ștergem tabla cu buretele și-o luăm de la început! zâmbi Gavrilă, acru, din dosul ochelarilor săi fumurii.

În timp ce înregistram în mod mecanic discuția băieților, priveam absent ferestrele locuinței Ginei Petre, unde ne oprisem.

— Să nu tragem concluzii pripite. Să așteptăm și rezultatul cercetării pe care o întreprinde locotenentul Tănăsache, am spus peste umăr, continuând să privesc fereastra. Era formată din două tronsoane și avea un singur rând de geamuri, negre ca lentilele ochelarilor de soare. Evident, metamorfozarea lor fusese cauzată de fumul degajat de incendiu.

— Așa-i! se înveioră Dan. Chiar dacă are alibi pentru noaptea de joi spre vineri, vom continua să ne ocupăm

de el. Independent de aparențe!

— Bine, dar n-a fost văzut pe aici, protestă Cernea.

— Nu-i concludent! Dacă și-a premeditat fapta – și în cazul de față totul pledează pentru o astfel de ipoteză! – era firesc să ia măsuri necesare asigurării anonimatului său…

Nu i-am mai ascultat. Necunoscând zicala sanscrită: „*Les noms des fous sont écrits sur tout les murs*”[10], m-am apucat să-mi iscălesc cu degetul numele pe geam, și am rămas deziluzionat. Scârboasa suprafață de sticlă și-a permis să refuze imortalizarea gloriosului meu nume. Jignit în amoru-mi propriu, mi-am repetat gestul pe cealaltă jumătate de geam. Dar refuzul s-a menținut. Mai întâi, mi-am spus că cele două tronsoane de geam, deși antagonice prin poziția lor, s-au înțeles să-mi refuze un drept inalienabil, apoi am privit vârful peniței, adică anvelopa de piele a degetului arătător, și am remarcat că nu era nimic de remarcat. Mănușa, de culoare deschisă, a rămas imaculată. Chestia asta m-a surprins. M-a surprins atât de mult. Încât, intrigat, am început să examinez locul de lemn al geamurilor. După ce le-am privit din exterior, am ocolit colțul casei și am intrat în locuința devastată de incendiu. Odată înăuntru, mi-am ferit cât am putut ghetele de rosturile

[10] Numele proștilor pe toate gardurile.

carbonizate de pe dușumea și m-am îndreptat spre fereastră. Mi-am văzut colaboratorii, care, fără să fi remarcat dispariția mea, continuau să-și dea cu presupusul asupra cazului. Dar nu le-am acordat nicio atenție! Mă interesau cercevelele [11] și geamurile ferestrei. După o scurtă examinare, am constatat, cum era și firesc, că lemnăria și geamurile erau arse și afumate. Și totuși ceva nu se învârtea tocmai rotund…

— Ce faci acolo, șefu'? și-a amintit Dan să constate că sunt de cealaltă parte a ferestrei.

Deși era foarte frig, mi-a picat fisa și am simțit cum mă cuprinde un val de căldură. N-am mai avut nicio îndoială că dacă mi s-ar fi pus în față o oglindă aș fi putut admira chipul celui mai idiot detectiv de pe mapamond.

— Rămâneți pe loc. Mă întorc imediat, am zis, catapultându-mă prin ușă spre poarta cvartalului.

Când am ajuns în stradă, am smucit portiera mașinii noastre și am pus mâna pe receptorul radio-telefonului.

— Dați-mi vă rog legătura cu maiorul Tache de la Compania întâia de pompieri! am cerut centralei inspectoratului.

Am așteptat câteva minute, care, datorită nerăbdării, mi s-au părut fără sfârșit. Cred că la această stare de

[11] Margine de lemn în care este prinsă fereastra în tocuri prin balamale.

anxietate a contribuit și teama că amicul meu ar putea să fie plecat la vreun incendiu sau, ceea ce ar fi fost și mai rău, să aibă zi liberă. Spre șansa mea, temerea a fost gratuită.

— Ce s-a întâmplat, Nicule? s-a interesat Tache. Te-a blestemat vreun client de-al tău și vrei să-ți trimit o tulumbă să te stingă? a adăugat râzând.

Aș fi putut să-i spun ceva care să-i strice bună dispoziția, dar n-am făcut-o. Deosebit de faptul că eram grăbit, mi-am rezervat plăcerea pentru momentul când îl voi avea în față.

— Te aștept pe șoseaua Colentina, la locul dezastrului din noaptea de joi spre vineri…

— Te ții de bancuri? s-a informat, probabil îngrijorat de starea sănătății mele.

— Acum n-am timp de așa ceva! am precizat, înțepat. Vino imediat împreună cu oamenii care au forțat ușa. Locuinței incendiate! am completat și am închis radio-telefonul.

Când am revenit, am fost întâmpinat de privirile intrigate ale colaboratorilor mei. Pentru a nu le forța răbdarea, le-am spus dintr-o bucată ce constatasem. Nu le-au trebuit și alte explicații pentru a tăbărî pe fereastra locuinței. După ce au examinat-o din curte și din interior, cum făcusem și eu înaintea lor, s-au apropiat de mine.

— Aveți dreptate, a spus Cernea. Nu e nicio îndoială că observația dumneavoastră este corectă.

— Ce semnificație atribuiți acestei curioase constatări? s-a interesat Gavrilă.

— Am impresia că schimbă complet datele problemei, dar încă nu-mi dau seama în ce direcție… am mărturisit îngândurat.

În timp ce-mi chinuiam meningele, în speranța că voi putea fabrica o interpretare a descoperirii mele, și-a făcut apariția maiorul Tache însoțit de doi ostași.

— Ce-i, Nicule? a întrebat el, intrigat de atmosfera gravă ce ne domina.

— Aurele, vreau să știu ce s-a întâmplat din momentul în care ați ajuns în fața acestei uși? am spus, arătând spre intrarea locuinței victimei.

— Păi, nu ți-am spus…

Repetă.

Și-a dat seama că n-am chef de glume și, ridicând din umeri, nemulțumit, a spus:

— Ajungând în fața ușii și constatând că e încuiată, am dat dispoziții să fie spartă… Ca de obicei în astfel de situații, focul s-a întețit și a izbucnit afară, peste noi…

— La fel ca și în strada Drobeta?

— Bineînțeles! E și firesc ca în momentul alimentării unui incendiu, mocnit, acesta să…

— Cunosc asta! i-am scurtat-o. Ce ai văzut în cameră,

după înlăturarea ușii?

— În astfel de treburi n-avem timp de contemplare! Constatând, după puterea focarului, că există un risc iminent de extindere a incendiului la întregul cvartal, m-am ocupat numai de coordonarea măsurilor de localizare a dezastrului. Înainte de organizarea luptei cu focul, le-am spus băieților, a zis, arătând spre însoțitorii săi, să verifice dacă nu se află în locuință vreo ființă omenească…

M-am întors spre ostași și am spus:

— Vreau să-mi descrieți, cu amănunte, ce ați văzut în casă. Vă rog să nu omiteți nimic. Constatările pe care le-ați făcut, după deschiderea ușii, sunt de-o importanță capitală. E clar?

Ambii au lovit cu putere călcâiele și m-au asigurat (printr-un „Să trăiți, tovarășe comandant, am-nțeles!") că m-au priceput.

— Începe dumneata, l-am invitat pe cel care avea gradul de fruntaș.

— Vă raportez că-ntreaga-ncăpere se afla-n flăcări și fum, mai ales fum… Totu' ardea… Și dulapu', și dușumeaua, și victima… După ce-am evacuat victima „s-au introdus furtunurile cu apă și…

— Ușurel. Vreau amănunte! am zis. Hai cu mine și arată-mi ce-ai văzut.

Când am intrat în locuință, l-am invitat să-mi arate

poziția pe care o aveau victima și obiectele din cameră, înainte de evacuarea primei, respectiv intrarea în acțiune a jeturilor de apă.

Mi-a arătat că lângă peretele opus ușii se afla un dulap, iar în paralel, la vreo doi metri de acesta, se afla victima, cu fața în sus.

— Ai ceva de adăugat la spusele colegului dumitale? l-am întrebat pe celălalt ostaș, care avea pe epoleți două trese, de caporal.

— Nu știu dacă vă interesează… s-a codit el.

— Mă interesează orice.

— Mai înainte de a fi putut ridica femeia de jos, s-a răsturnat și dulapul… Știți, focul se declanșase de jos în sus și, datorită acestei cauze, partea inferioară, făcută scrum, n-a mai suportat greutatea lucrurilor îngrămădite deasupra dulapului.

— Ce fel de lucruri se aflau pe dulap?

— Sticle și borcane goale.

— Dulapul, s-a răsturnat spre mijlocul camerei?

— Da, au confirmat ostașii.

— Și sticlele au ajuns până la locul unde se afla victima?

— Ba au sărit și peste ea, a zis fruntașul.

Descrierea pe care mi-o făcuseră contribuise la lămurirea unor aspecte importante, dar, din păcate, nu a celor esențiale.

— Care din voi a deschis fereastra? am trecut la întrebarea-cheie pentru verificarea noilor mele supoziții.

S-au uitat unul la celălalt mirați.

— Poate tovarășul sergent Florea… s-a decis caporalul. Știți, dânsu' a făcut recunoașterea terenului…

— Unde-i sergentul Florea? m-am întors spre Tache, care, de surprindere, făcuse ochii mari și rotunzi. Atât de mari, încât nu am mai avut nicio îndoială că pricepuse bine însemnătatea relatărilor făcute de subordonații săi.

S-a dezmeticit repede și i-a ordonat fruntașului:

— Du-te și cheamă-l! apoi mi-a explicat: E afară, la volanul mașinii noastre.

— Sergent Florea, l-am luat repede în primire pe lunganul care a apărut în pas alergător, s-ar părea că dumneata ai fost prima persoană care a pătruns în această cameră. Așa e?

— Să trăiți, tovarășu'… Vă raportez că eu am intrat primul, deoarece aveam salopetă și mască antifoc, a explicat el, după o scurtă ezitare la menționarea gradului; nu era vina lui că nu purtam epoleți la haine civile.

— Ce ți-a atras atenția la primul contact cu interiorul încăperii?

— Fumul. Era atât fum că nu-mi vedeam nici mâinile…

— Ce-ai făcut când ai intrat în cameră?

— Mi-am aprins lanterna și am examinat terenul. Când am văzut femeia de pe dușumea, mi-am chemat oamenii s-o ridice, a spus, arătând spre ostașii audiați mai înainte.

— Dumneata ce-ai făcut în timp ce ei se ocupau de ridicarea victimei?

— Ce puteam să fac? Am depistat fereastra și m-am repezit s-o deschid pentru a evacua fumul. Știți, subordonații mei n-aveau echipament antifoc și se puteau asfixia…

— Fereastra era închisă bine?

— Da. Cu două foraibere[12]. Unul sus și altul jos.

Mi-am disimulat un oftat de ușurare și am privit cu semnificație spre colaboratorii mei. Făceau gesturi automate de aprobare și, stăpâniți de curiozitate, mă priveau de parcă voiau să-mi ghicească, prin hipnoză, gândurile. Dacă ar fi știut că sunt cu mult mai puțin deștept decât îmi plăcea să las să se creadă, s-ar fi scutit de o osteneală gratuită.

Deși supoziția mea fusese sancționată, prin depoziția sergentului, lucrurile nu erau clarificate în totalitatea

---

[12] Dispozitiv de metal în formă de șurub îndoit în unghi drept, prevăzut cu filet pe unul dintre brațe, cu care se blochează o ușă, o fereastră etc.

lor. Și în meseria mea, chestii de astea, în coadă de pește, nu țin! Procurorii abia așteaptă să dibuiască o zală mai slabă în lanțul reconstituirii evenimentului cercetat, pentru a te trimite în viteză la plimbare. Iar în cazul în speță nu era vorba de o simplă zală, cumpărată de la solduri, ci de elementul esențial elucidării afacerii.

— N-ai mai văzut nimic care ți-a reținut atenția? l-am întrebat.

A ridicat din umeri și și-a clătinat capul.

— Ai văzut când s-a prăbușit dulapul?

— Sigur! S-a răsturnat chiar în clipa când am intrat în cameră. Am avut noroc. Altfel, dacă prăbușirea mai întârzia câteva clipe, cădea peste mine. Da' nici așa n-am scăpat complet nevătămat, adăugă sergentul, arătându-mi palmele bășicate de arsuri. Fiind cu ochii la fereastră, m-am împiedicat de ceva și m-am întins cât sunt de lung pe podea…

— În ce te-ai împiedicat? s-a repezit Dan, mai înainte de a apuca să articulez aceeași întrebare.

— De un scaun, a răspuns lunganul, cu indiferență, apoi, rotindu-și ochii prin cameră; ne-a arătat un scaun de bucătărie. Scaunul se afla sub fereastră; răsturnat cu picioarele spre noi și cu fundul lipit de perete.

Am decolat, spre obiectul indicat, cu maneta de gaze împinsă până la refuz.

— Ala e… a spus sergentul, în timp ce ridicam

scaunul și-l examinam.

Fundul scaunului, protejat de peretele lângă care căzuse, nu fusese degradat de furia focului. Vopseaua vernil a plăcii de lemn era intactă. M-am uitat la dușumea și, pe porțiunea ce fusese acoperită de tăblia scaunului, am văzut un papuc din pâslă cu ștaiful strivit.

— E perechea celui găsit în piciorul victimei, a spus Gavrilă, în timp ce-l învârteam în mâini și mă întrebam unde-i văzusem fratele.

— Ai putea să pui scaunul în poziția avută înainte de a te împiedica de el? am spus, întorcându-mă spre sergent.

Dând aprobator din cap, a luat scaunul și l-a așezat spre mijlocul încăperii, lângă locul unde fusese găsită victima. Am privit spre tavan și am văzut o farfurioară metalică, oxidată, suspendată de trei bucăți de sârmă prinse de cârligul de lampă al plafonului.

Am început să scormonesc cu vârful ghetei resturile arse de pe dușumea. Câteva clipe mai târziu, m-am aplecat și am ridicat un dispozitiv metalic, înnegrit de fum. Era exact obiectul care-mi trebuia. L-am strâns satisfăcut în palmă și le-am mulțumit ostașilor pentru informațiile furnizate.

— Ei? m-a luat în primire Tache, după plecarea pompierilor. Ai lămurit lucrurile?

— Ei ce? m-am interesat, dominat de starea euforică ce mă încearcă ori de câte ori elucidez un caz scârbos.

— N-o face pe deșteptul! Cine-i criminalul? m-a repezit el, nerăbdător.

— Știi foarte bine cine e. Doar i-ai fost naș.

— Poftim?! a spus, privindu-mă ca pe a noua minune a lumii, admițând că a opta a fost omologată între timp.

— Nu-i vorba de o omucidere, ci de un accident stupid! a intervenit Dan, probabil nemulțumit de calitatea umorului meu.

— Așa este, i s-a raliat și căpitanul Gavrilă. Victima, dorind probabil să se culce, s-a urcat pe scaun pentru a stinge lampa cu petrol. Poziția în care a fost găsit cel de-al doilea papuc arată ca acesta s-a aflat inițial pe scaun, evident, odată cu victima. Probabil că datorită unei amețeli sau dezechilibrări, victima a căzut ținând în mână lampa pe care dorise s-o stingă. Dacă la insuficiența cardiacă relevată de necropsie se adaugă și șocul provocat de izbirea craniului de pardoseală, este evident că decesul s-a instalat aproape instantaneu…

— Numai așa se explică de ce căile respiratorii ale victimei n-au fost afectate de oxidul de carbon provocat ulterior de incendiu, preciză, ca la carte, locotenentul Cernea.

— Deci incendiul a fost provocat de spargerea lămpii cu petrol… comentă gânditor Tache.

— Tovarășe căpitan, sări deodată Cernea, nu merge! Plaga întinsă, constatată în regiunea occipitală, ar fi putut să fie cauzată prin căderea victimei, dar celelalte… de pe fața victimei?

— Au fost provocate de obiectele proiectate de pe dulap, în momentul răsturnării acestuia, l-a liniștit Dan.

— Nicule, cum dracu ai reușit să mai reconstitui cele petrecute aici, după harababura pe care am provocat-o stingând incendiul? m-a întrebat Tache, privindu-mă admirativ.

— Simplu. Apucându-mă să mâzgălesc ceva pe suprafața exterioară a geamului, am constatat că nu este afumată, în mod normal, dacă fereastra ar fi fost deschisă în timpul incendiului, ar fi trebuit să fie. Probabil că intervenția voastră a fost deosebit de promptă, dacă nu s-au făcut depuneri sesizabile de funingine pe geam. Pe scurt, constatând o anomalie, am examinat cu atenție lemnăria ferestrei. Astfel, am stabilit, în mod indubitabil, că în timpul incendiului fusese închisă. În această situație, era firesc să mă întreb pe unde a ieșit criminalul, dacă și ușa era zăvorâtă pe dinăuntru. Nu? Plecând de la această nouă premisă, restul a fost un fleac. Am făcut o investigație criminalistică banală și… gata!

— Dacă n-am fi fost informați, eronat, că fereastra a fost găsită deschisă, ne-am fi scutit de-o alergătură după

fantome, mârâi Dan, privind cu subînțeles spre Tache.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, tinere, s-a mirat cel vizat.

— Ne-ați spus că fereastra încăperii era deschisă…

— Cine, eu?! s-a încruntat Tache, după ce în prealabil s-a uitat în spatele lui pentru a se asigura că apostrofarea nu-i adresată altuia.

— De fapt, eu am făcut această afirmație… a intervenit Cernea, stânjenit. Când am intrat în încăpere, imediat după localizarea incendiului, și am întrebat pe pompieri cine a deschis fereastra, mi s-a răspuns că ei așa au găsit-o. M-am mulțumit cu acest răspuns.

Era atât de nefericit de parcă ar fi înghițit o bobină de sârmă ghimpată. M-am simțit obligat să intervin:

— Tovarășe căpitan, i-am spus lui Gavrilă, cazul fiind elucidat, vă rog să întocmiți referatul de clasare și să-l înaintați Procuraturii.

Am dat mâna cu Gavrilă și indispusul locotenent Cernea și, pornind spre ușă, am ieșit. În urma mea am auzit pașii lui Dan și Tache.

Capitolul XXV
În sfârșit, începem să ne dumirim

Tănăsache era în biroul lui și, în timp ce ne dezbrăcăm de haine, s-a apucat să-mi raporteze rezultatul cercetărilor făcute:

— Am verificat alibiul lui Stoian și corespunde cu declarația sa. Joi seară, după ce s-a întunecat, n-a mai ieșit din casă…

— Știu, l-am oprit. Cazul în care-l consideram implicat a fost lămurit.

În câteva cuvinte l-am pus la curent cu modul de elucidare a afacerii respective.

— Ce-a rezultat din cea de-a doua problemă? l-am readus eu pe pământ, că prea mă privea ca pe „Miss-Univers".

— Laboratorul n-a relevat niciun fel de urme care să ducă la concluzia că bănuitul și-a utilizat cârjele ca armă de agresiune, mă anunță el, continuând să mă privească admirativ.

Deși, de la bun început, mi-am spus că am tot atâtea șanse să găsesc în acest mod arma crimei câte posibilități de câștig îmi oferă un loz în plic, comunicarea lui Tănăsache n-a avut o contribuție deosebită la ameliorarea dispoziției mele. Cum puteam să fiu vesel când realizam că nu sunt capabil să-mi fac datoria? Mă învârteam în jurul criminalului, ca un câine după propria-i coadă, fără să-i pot proba vinovăția. M-am așezat pe marginea unui birou. Aveam capul tot atât de gol ca și plosca de apă a unui beduin, după ce-a traversat Sahara.

— Acum, după lămurirea poveștii din șoseaua

Colentina, ne putem apuca serios de afacerea din strada Drobeta, ne înștiință Dan, instalându-se pe scaunul biroului alăturat. Apoi, pentru a-și demonstra seriozitatea intențiilor, se puse cu hărnicie pe demontatul brichetei.

— Și până în prezent m-am ocupat serios de cercetări, îl anunță locotenentul Tănăsache, posomorât. Am chestionat pe toți vecinii victimelor, dar absolut pe toți… Și ce folos? Nimeni n-a văzut pe nimeni!

— Nu mai fi modest. Ai dibuit totuși un „martor" prețios…

— Ce martor? se interesă Tănăsache, surprins, privind spre Dan.

— Vezi ce uituc ești, colega? Mă refer la tipul ăla… de cinci ani, care a văzut un străin intrând în casa victimelor în jurul orei șase după-amiaza, îl persiflă Dan, fără să-și ridice privirea de pe brichetă.

Deoarece disputa lor nu mă amuza, am închis aparatul de recepție și m-am apucat să revăd principalele aspecte ale afacerii. Dintre cei doi indivizi implicați în afacere, admițând că nu mai există și un al treilea, nedepistat! numai Stoian putea fi omul care-mi trebuia. Și totuși, ținând seama de trăinicia alibiului său, era scos din cauză!

Am decolat de pe colțul biroului și am început să-mi plimb picioarele prin încăpere. În timp ce mărșăluiam

ca un pensionar, cu pași mărunți și mâinile la spate, mi-am pus din nou meningele la contribuție. De astă dată, aș fi vrut să aflu cam pe unde ar putea bănuitul să-mi întoarcă căciula-n cap, admițând că el este criminalul. Răspunsul a picat cu viteza unui meteorit. La alibi!

— Hei, șefu'! mă readuse Dan pe Terra, probabil sesizându-se că le ignor prezența. E ceva care nu merge?

— Da… E ceva care nu se lipește. Și dacă nu mă înșel, acest ceva e un pic esențialul! Ce-a căutat victima în podul casei?… Taman în jurul orei unsprezece noaptea și la o temperatură de minus douăzeci de grade!

Mai întâi s-au arătat surprinși, apoi m-au aprobat. După ce-au admis obiecția, nu-mi mai rămânea decât să le oier explicația cuvenită. Dar de unde s-o scot? În astfel de cazuri, în care enigma e completă, detectivul are întotdeauna la dispoziție trei căi de elucidare și, ca un prerogativ al meseriei, e liber s-o aleagă pe cea mai convenabilă. În consecință, le-am trecut în revistă în ordinea infailibilității lor. Să dau o fugă până la morgă și s-o rog pe victimă să-mi furnizeze explicația ce-mi trebuia? Deși ideea, recunosc, era excelentă, am renunțat la ea. Probabil unde nu prea mă pricep la spiritism.

Să-l rog pe agresor să mă lămurească? Bineînțeles, și această cale prezenta avantaje suficiente pentru a nu o neglija. Dar, cum nimeni încă nu-și declinase calitatea

de asasin, m-am lipsit, cu larghețea care mă caracterizează, și de această cale.

Astfel, eliminând primele două posibilități, deși de o eficiență indiscutabilă, am optat pentru ultima. Adică pentru cea mai scârboasă!

— O luăm de la început, băieți! am zis.

— Adică cum? s-a mirat Dan.

— Simplu! De la acoperișul podului și până la pardoseala pivniței!

Pentru o clipă, nepricepând pe unde înot, au rămas impasivi, apoi s-au uitat la mine ca două domnișoare de pension picate în labele fiorosului King Kong. Întrucât nu mi-au plăcut niciodată mutrele unor oameni înspăimântați, am făcut în viteză stânga-mprejur și m-am îndreptat spre cuier. Când am ieșit pe ușă, am auzit în spatele meu un zgomot precipitat de pași. N-am mai avut nicio îndoială că fusesem priceput.

*

Mașina nu oprise bine și eu m-am catapultat pe trotuar, în fața casei incendiate din strada Drobeta. Odată ajuns pe terasă, am descuiat ușa și m-am îndreptat spre scara care ducea la pod.

Când am ajuns la cota maximă, am virat la stânga, am deschis ușa podului și mi-am aruncat privirea spre grinzile acoperișului. Apoi, sistematic și fără grabă, am examinat și pereții laterali. Câteva minute mai târziu,

am constatat că-mi pierd vremea degeaba. Podul nu beneficia de cea mai importantă cucerire a secolului XX, adică de o instalație de lumină electrică. Până să ajung la această descoperire epocală, am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a nu auzi cum le clănțăne dinții de frig colaboratorilor mei, care mă talonau.

Întrucât n-am găsit ce căutam, am depășit cadrul ușii și am intrat pentru a căuta ce n-am găsit. Exact în clipa când am ajuns pe locul unde fusese descoperită victima, în spatele meu s-a declarat răzmerița. Mai-marele răsculaților fiind, bineînțeles, Dan.

— Șefu', dacă ai impresia că-s vreun urs polar, fă-mi barem rost de-o blană corespunzătoare!… Nu așa!… Să crăpăm de frig căutând cai verzi pe pereți!

Dacă ar fi fost ceva mai cald, probabil că aș fi râs. Dar nu prea era cazul. Dar chiar deloc!

— Dacă nu-ți convine meseria pe care ți-ai ales-o, schimb-o! Eventual, du-te la Hollywood, angajează-te ca starlet în locul Raquelei Welch[13] și trăiește întregul an sub soarele Californiei, la căldurică! am strigat, înfuriat.

A rămas atât de blocat, încât nu mi-a urmat sfatul.

— Vă rog să nu stați în ușă ca doi popândăi! am continuat, cu asprime. Trebuie să aflăm cum a fost

[13] Raquel Welch (n. 5 septembrie 1940, Chicago, Illinois; ca Jo Raquel Tejada) este o actriță americană.

luminat acest pod în noaptea comiterii agresiunii!

S-au apropiat atât de plecați și smeriți, încât parcă mă vedeam pe mine, în urmă cu peste două decenii, când mă chema la catedră „Țapu", profesorul nostru de latină, materie unde am fost dintotdeauna cea mai tămâioasă tămâie.

— Dacă nu găsim urma utilizării recente a unei lumânări sau lămpi cu petrol, eu nu mai pricep nimic din toată această combinație… am decretat, descumpănit, deoarece, cu toată străduința-mi depusă până atunci, nu reușisem să depistez nimic care să aducă cu ceea ce căutam.

După un sfert de oră, nici cercetările migăloase ale lui Dan și Tănăsache n-au putut evidenția urmele după care cotrobăisem cu toții. În această privință, praful depus de-a lungul anilor pe grinzi nu lăsa loc la dubii.

— În definitiv, ce importanță atribui modului de lumânare a podului? a spart Dan tăcerea, când am ajuns în stradă, lângă mașină.

— Dacă în pod n-a existat nicio sursă de lumină în momentul atacării victimei, înseamnă că n-a existat niciun agresor… Deoarece, dacă ultimul n-avea vedere de pisică, n-ar fi putut „opera". Și eu, în pofida basmelor citite în copilărie, n-am întâlnit până în prezent un om capabil să vadă pe întuneric!

— Bine, da'… a bâiguit el, dezorientat.

— Poate că victima, suferind de somnambulism, s-a urcat pe întuneric în pod și a început să-și izbească capul de grinzi, până a căzut jos, moartă. Adică s-a sinucis. Ce părere ai, se lipește?

După felul în care m-au privit amândoi, mi-am spus că dacă nu mă grăbesc am să mă trezesc legat, ca o mumie egipteană, și expediat la Spitalul Dr. Gh. Marinescu. Cum o astfel de perspectivă nu mă încânta, în mod deosebit, am spus:

— Ne-am pierdut timpul ca niște berbeci! Agresiunea n-a fost comisă la ora unsprezece noaptea…

— Bine, dar medicul legist… a protestat Tănăsache.

— Puțin îmi pasă de ce-a spus medicul! l-am întrerupt, înfuriat, cu gândul la timpul irosit degeaba. De fapt, m-am calmat, medicul legist n-are nicio vină. A fost debusolat de schimbările de temperatură la care a fost supus corpul victimei: de la minus douăzeci de grade, la plus treizeci de grade în timpul incendiului…

— Când consideri că s-a comis omuciderea? m-a întrerupt Dan, cu proverbialul său simț practic, arareori dovedit.

— Între orele cinci după-amiază, când victima a fost văzută făcându-și cumpărături, și ora șase, când podul nu mai era luminat, datorită înserării.

— Atunci puștiul care spunea că a Văzut… își reaminti Tănăsache de subiectul ironiei lui Dan.

— Nu s-a înșelat! i-am scurtat-o.

— Bine, dar individul purta bască, iar Stoian… protestă Dan.

— Și noi avem uniforme și caschete, însă în anumite situații, când nu suntem pe post de pisică cu clopoței, renunțăm la ele. Nu?… Gata! Ne-am conversat suficient! Tănăsache, du-te la bufetul „Cisnădia” și verifică alibiul lui Moise în intervalul care ne interesează. Executarea!

În timp ce Tănăsache se zorea spre colțul străzii, unde se afla venerabilul stabiliment, eu am deschis portiera mașinii și m-am aruncat pe bancheta din spate. Dan mi-a urmat cu atâta viteză exemplul, încât m-a pus în dilemă: pare promptitudinea lui se datora faptului că era un subordonat disciplinat, sau – mai știi! – poate tentat de aerul supraîncălzit din mașină?

Capitolul XXVI
Rechiziționez un ciocan

— Deci merge și fără cârje? l-am consultat pe Stoian, după ce a poposit, pe scaun, în fața mea.

— Oarecum, deoarece am ieșit din criză, mi-a răspuns cu nonșalanță.

Nu părea prea afectat de cele trei zile petrecute în arestul preventiv al secției. Era și firesc, doar nu locuia

pentru prima oară într-un astfel de hotel.

— Te-ai mai gândit la acuzația care ți se aduce?

— Bineînțeles. Cum ies de aici, scriu la gazete despre modul abuziv în care m-ați anchetat.

— N-am să încerc să te opresc, îți promit. Dar până ți se va oferi ocazia în care speri, am să te rog să-mi mai dat o explicație. De acord?

— De ce nu? Poate în felul acesta o să vă puteți convinge că ați arestat un nevinovat, un om cinstit…

— În regulă! Până acum ne-ai povestit cum ți-ai petrecut timpul lunea trecută, după ora șapte seara. Te rog să faci același lucru și pentru intervalul dintre orele cinci după-amiaza și șapte seara.

O fracțiune de secundă, m-a țintuit brusc cu privirea, apoi, reluându-și aerul obișnuit, de nepăsare, a spus:

— De la ora patru și până la șapte seara, când mi-au venit musafirii, am dormit.

— Deci în acest interval n-ai mai ieșit din casă? întrebă Dan.

— Întrebarea e fără rost. De îndată ce vă spun că am dormit…

— Lasă aprecierile pe seama noastră! îl întrerupse Dan, autoritar, cum îi stă bine unui anchetator.

— N-am mai ieșit, consimți Stoian, plictisit.

— Cum explici atunci faptul că în jurul orei cinci și jumătate ai fost văzut de-un martor intrând în casa

victimelor? l-am acroșat eu, evident omițând să-i precizez că „martorul” avea cinci ani.

— Într-un singur fel, replică el, cu promptitudine. Martorul despre care-mi vorbiți ori minte, ori suferă de halucinații!

— Mai porți și altceva pe cap? am întrebat, arătând spre cascheta lui de ceferist, pe care o tot învârtea între mâini.

— Nu, numai cascheta.

— Mă gândeam că iarna o chestie de asta nu prea ține cald, m-am arătat eu îngrijorat.

— V-am răspuns. Nu port bască… sau căciulă, a adăugat el, repede, după o nouă ezitare.

M-am declarat satisfăcut și onorat de interviul ce-mi acordase și l-am expediat din nou la arest, omițând să-i solicit o fotografie cu dedicație.

— E în găleată! N-are alibi, constată Dan, când rămăseserăm singuri.

— Nu te pripi. Simplul fapt că nu poate dovedi prin martori ce-a făcut într-un anumit interval de timp reprezintă numai un element de sporire a suspiciunilor. Pentru o incriminare, nouă ne revine sarcina de a demonstra că în intervalul respectiv a comis fapta ce i-o imputăm. Nu bănuitul trebuie să-și dovedească nevinovăția, ci anchetatorul acuzația.

— Cum?

Nu i-am răspuns, deoarece explicația respectivă îmi lipsea din inventar.

— Ia hai să mai facem o plimbare. E abia opt seara, l-am îndemnat, câteva minute mai târziu, după ce m-am gândit la afirmația puștiului, pe post de martor principal, și totodată unic.

*

Am aruncat o privire spre cușca unde știam că se află ascunsă sărmana potaie și am coborât treptele spre subsol.

După ce ni s-a deschis ușa, am remarcat că doamna Stoian era trasă la față și ne privea cu desperarea unui om gata să se înece. M-a încercat un sentiment de compasiune față de această femeie, dar n-aveam de ales. Trebuia să-mi fac datoria.

— Bună seara, doamnă Stoian, am zis, pășind peste prag. Soțul dumneavoastră ne-a spus că are o bască acasă. Am vrea să o vedem.

A dat din cap cu amărăciune și s-a îndreptat spre un bufet. După ce a tras un sertar și a cotrobăit puțin prin el, a revenit cu obiectul cerut.

Era bleumarin, decolorat de soare și pătat cu pomezi pe partea interioară.

— Îl poartă des? am întrebat.

— Da, da' numai prin casă.

Am întâlnit privirea lui Dan și i-am recepționat

mesajul. Îmi transmitea ceva în genul „Ce așteptați, șefu'?"

— Suntem nevoiți să mai facem o percheziție la dumneavoastră. Aveți ceva împotrivă? am întrebat.

Mai întâi a ridicat din umeri, cu indiferență, apoi mi-a spus că putem face ce vrem.

Ne-am dezbrăcat de haine și ne-am apucat de treabă. O treabă precisă, deoarece, spre deosebire de perchezițiile precedente, știam ce căutăm. Ceea ce înseamnă că știam și pe unde ar trebui să căutăm ceea ce căutam. Ce rost ar fi avut să-mi vâr nasul prin rufele curate și călcate din garderobă sau prin pungile cu zahăr și făină, din dulapul de la bucătărie? Chestia de care aveam nevoie trebuia să fie o ustensilă capabilă să înfunde oasele craniene ale unui individ. Adică un obiect care să aibă două-trei kilograme și gabaritul unei cozi de topor; la propriu, nu la figurat.

În consecință, ne-am îndreptat atenția asupra boxelor unde se țin obiectele inutile în prezent, dar cu perspective de a căpăta cândva o utilizare. Astfel, am examinat niște capete de țeavă din plumb, un vătrai, două făcălețe și, bineînțeles, toporul. Dar nu mi-au făcut cu ochiul. Tocmai începusem să mă întreb dacă nu caut un produs al propriei mele imaginații, când mi s-au oprit ochii pe dulăpiorul de scule pe care-l mai cercetasem o dată, la precedenta mea vizită. Gândindu-

mă, fără bucurie, că va trebui să extind investigația până la podul casei, am deschis ușiță dulăpiorului și am contemplat ordinea în care se aflau grupate sculele, în funcție de utilizare și calibru. Am măturat cu privirea șurubelnițe, clești și dălți, fără a le acorda atenție. În schimb, m-am uitat la cele șase ciocane frumos orânduite; de la tipul ușor, utilizat de geamgii, și până la un baros de două kilograme. Cum mai-marele ciocanelor aducea, în linii mari, cu obiectul care lipsea din gestiunea dosarului la care lucram, l-am scos frumușel, cu ajutorul batistei, de pe stativ și m-am uitat la el. Constatând că la locul de rendez-vous al părții metalice cu coada din lemn se zăresc niscaiva urme brune, am apelat la serviciile microscopului de buzunar. Sub lentila lupei, am avut impresia că urmele brune sunt de fapt roșietice. În consecință, declarându-mă de acord cu principiul „prima impresie contează", am înfășurat ciocanul în batistă și am anunțat-o pe doamna Stoian că i-l voi restitui în următoarele două zile.

Când am plecat, speram să nu mă văd în situația de a fi parolist.

*

— Vă duc acasă, tovarășe căpitan? a întrebat Vartunian, după ce ne-am instalat în mașină.

Mi-am consultat ceasul. Era zece fără cinci minute.

— Băiețel, dă-i drumul la inspectorat. Dar știi cum…?

Nu mai știu ce mi-a răspuns, deoarece în clipa următoare am simțit armătura fotoliului împungându-mi spatele și capul mi-a fugit spre înapoi, poziție care mi-a oferit posibilitatea să admir plafoniera capotei. Dacă n-ar fi existat acompaniamentul motorului, turat la maximum, și al scrâșnetului frânelor, aș fi putut jura că trăiesc un coșmar. Un coșmar în care se făcea că, urmare unei reprofilări profesionale, particip la un concurs de rodeo pe un mustang[14] sălbatic. Când am apreciat că m-am menținut suficient timp în șa, pentru a-mi asigura premiul întâi, odată cu sărutul unei fete de calibrul Michelei Mercier[15], m-am trezit cu nasul și gura proptite în parbriz.

— Băiatu' le vede mai bine ca Jackie Stewart[16] în Grand Prix-ul de la Monaco, ținu să-mi comunice costelivul și tuciuriul nostru șofer.

Aș fi dorit să-l asigur că sunt gata să-i susțin veleitățile

---

[14] Cal sălbatic din America de Sud.

[15] Michèle Mercier, (născută Jocelyne Yvonne Renée Mercier, n. 1 ianuarie 1939, Nisa, Franța) este o actriță franceză de film. Mama sa era italiancă iar tatăl era de profesie farmacist. La început a vrut să devină dansatoare dar părinții, fiind săraci, nu și-au putut permite să-i plătească studiile de balet. Își câștigă proprii bani lucrând împreună cu tatăl ei. S-a mutat la Paris cu familia, unde a fost primită în trupa de balet Ballets of the Eiffel Tower, fiind remarcată de Maurice Chevalier.

[16] Jackie Stewart, (născut 11 iunie 1939), este un fost pilot de Formula 1, campion mondial în 1969, 1971 și 1973.

de șofer de concurs, numai să fie cât mai departe de mine, dar n-am putut. Eram prea grăbit.

Cu tot zorul nostru, am ajuns la spartul târgului. Fiind ora zece noaptea, băieții de la „labo" trăseseră obloanele prăvăliei. Dar nu m-am lăsat. Văzând o dâră de lumină infiltrându-se pe sub ușă, am început să bat și să scutur de clanță.

Un minut mai târziu, prin ușa întredeschisă și-a făcut apariția chelia maiorului Celac.

— Nu știi să citești?! s-a interesat, arătându-mi orarul de pe ușă și privindu-mă cu bunăvoința leului de la Metro Goldwin și Mayer.

Față de drăgăstoasa-i primire, n-am văzut decât două moduri de reacționare: 1. Să-i întorc spatele și să plec, dar asta ar fi semănat cu povestea văcarului care s-a supărat pe sal… și, firesc, nu-mi doream să fiu considerat plagiator! și 2. Să admit principiul că tonul face muzica și punând potențiometrul la volum maxim, să-i amintesc că noi, tipii de la miliție, nu lucrăm după un program fix, ca la Aprozar! Dar cum nici acest fel de argumentare nu-mi oferea prea multe garanții că voi obține ceea ce mă adusese în fața lui, am emis în viteză cel de-al treilea mod de persuasiune.

— Fănică, nu mă lăsa, am început eu, adoptând un ton mai suav decât cel al sirenelor care au vrut să-l corupă pe domnul Ulise, un tip care se plimba într-o zi

cu barca pe ecranul cinematografului Patria. Dă-mi o mână de ajutor, l-am conjurat, făcând apel la cel mai patetic glas al casetofonului meu.

— Dar ce s-a întâmplat, Nicule? s-a emoționat el, ceea ce mi-a dovedit că nu-i de lemn, precum catargul de care era legat tipul la care, fără nicio legătură, mă gândisem mai înainte.

— Te rog, nu mă lăsa, am repetat, pentru a nu se răzgândi, în timp ce el deschidea ușa larg.

Înăuntru era o sală mare, unde, sub o lumină de neon, șase ofițeri, învârtindu-se printre nenumărate aparate alambicate, își îmbrăcau mantalele sau își potriveau caschetele. M-am făcut că nu remarc privirile lor, care grăiau ceva în genul: „Mițo, fă patul, că musafirii vor să plece!”

— Ce-i, Nicule? s-a interesat iar maiorul.

— Trebuie să prelevați urmele de pe ăsta, am spus, arătându-i ciocanul din batistă.

— În regulă! Mâine la prima oră primești rezultatul expertizei, încercă s-o cotească Celac.

— Fănică, e urgent…

— Lasă, mă, că am mai văzut eu urgențe din-astea! Acum mai bine ai da și tu un coniac… sau chiar o vodculiță…

— Fănică, nu putem amâna până mâine!

— Aș! Ce, arde pământul?

— E vorba de un tip de talia lui Râmaru[17]! Dacă nu producem dovada vinovăției sale, poate să lovească din nou… chiar în noaptea asta, am adăugat, fără să clipesc.

— Iar o canalie din asta?! a sărit el, cu ochii cât intrarea unui depou de autobuze de tip englezesc, cu imperială. Dezbrăcarea, băieți! Avem de lucru! a decis el, punându-și o pereche de mănuși de cauciuc și luându-mi fulgerător din mână ceea ce eu consideram că ar putea să se numească corp delict.

În timp ce-mi sprijineam umerii de un perete, Fănică s-a îndreptat spre mijlocul încăperii, unde, pe un piedestal metalic, se afla o mașină de scris cu husa pe ea. După ce-a înlăturat anvelopa, am constatat că „mașina de scris" aduce mai mult cu un dulăpior de medicamente, din acelea care se pun în baie, la o înălțime cât mai mare, pentru a împiedica anumite persoane, neinițiate în secretele abecedarului, să devoreze, precum gândacii de Colorado, trei duzini de tablete Koprol[18], numai prin faptul că au puțin gust de ciocolată, sau să fabrice baloane de cauciuc din niște

---

[17] Ion Râmaru (sau în scrierea curentă, Râmaru; n. 12 octombrie 1946, Corabia, Olt, România – d. 23 octombrie 1971, Jilava, Ilfov, România) a fost un criminal în serie român condamnat la moarte și executat. El a terorizat Bucureștiul în perioada anilor 1970–1971, când era student, comițând patru omoruri, mai multe violuri și tentative de omor.

[18] Laxativ purgativ, indicat în constipațiile de diferite origini, dar cu gust de ciocolata.

ustensile cărora părinții lor le dau cu totul altă întrebuințare.

A așezat obiectul adus de mine pe polița „dulăpiorului", l-a inundat cu lumina unei lămpi de cuarț și, manevrând o manetă, a început să coboare partea superioară a dispozitivului, ca pe o presă, peste ciocan. Când a ajuns la o palmă deasupra achiziției mele, și-a proptit ochii în două vizoare și a început să se periscopeze prin ele în timp ce rotisa ciocanul pe toate fețele, ca pe un pui înfipt în frigare.

— Anghelescule, o pensă! a strigat el.

Un vlăjgan brunet s-a apropiat și i-a luat locul la binoclare, iar câteva secunde mai târziu, după ce a pescuit ceva cu o pensă, a pornit spre un microscop.

— Nazarie, o lamelă! a cerut, după ce a mai privit o dată prin vizoare.

Un tip blond și dotat cu o chelie mai elegantă ca a superiorului său s-a apucat să racleze și să colecteze pe o placă de sticlă substanța maronie de la locul de încastrare a cozii de lemn în ciocan.

Când respectivul s-a îndepărtat cu lamela, maiorul a întors spatele aparatului și a spus, fără o adresă anumită:

— Ridicați impresiunile!

Deși n-a pronunțat niciun nume, doi locotenenți s-au repezit să ia ciocanul, de parcă ar fi fost al lor de când

lumea.

Fiind un tip foarte muncitor, n-am putut rămâne inactiv în atmosfera laborioasă ce se stârnise, așa că m-am pus și eu pe treabă, spunându-i lui Dan să dea o fugă până la Evidență și să aducă fișa dactiloscopică a persoanei în chestie.

— Ia zi-i, Nicule, cum e cu omologul lui Râmaru? s-a interesat Celac, după plecarea lui Dan.

Dacă mă apucam să-i spun adevărul, adică să-i povestesc că, de fapt, e vorba de un descreierat mărginit, m-ar fi șutuit afară, odată cu niște urări nu tocmai flatante la adresa arborelui meu genealogic.

— E lată rău, Fănică, am spus, în timp ce încercam să fabric o poveste destul de bună pentru a justifica ținerea laboranților peste program.

Cum n-am dibuit nimic plauzibil, am adoptat mimica unei cucoane care a uitat laptele pe foc și am zbughit-o pe ușă, explicându-i din mers că trebuie să-i raportez ceva șefu'lui meu.

După ce am ieșit pe culoar, am pășit agale spre ușa unui birou deschis și, după ce am aprins lumina, m-am dus la telefon. Am sunat la secția unde-mi instalasem cartierul general. Ofițerul de serviciu mi-a comunicat că am fost căutat de locotenentul Tănăsache, care, văzând că mă încăpățânez să nu-mi arăt nasul pe acolo, a plecat spre casă. În replică, mi-am rugat interlocutorul să

trimită pe cineva după locotenent și să-l poftească la sediul secției, deoarece intenționez să nu-l lipsesc de plăcerea de a-mi vedea mutra.

Uitându-mă la ceas și constatând că încă n-a venit momentul să mă înapoiez în laborator, am luat loc pe un scaun.

Mi-am abandonat ascunzătoarea abia după ce am auzit răsunând zgomot de pași pe culoarul gol. Așa cum m-am așteptat, era Dan.

Plecând de la principiul că unde-s doi puterea crește, m-am decis totuși să dau ochii cu Celac.

— Cum e, Fănică? am întrebat îngrijorat, și chiar eram.

— Firul de păr găsit pe obiectul examinat, după grosime și decolorare, aparține unei femei în vârstă de circa 60 de ani. S-au constatat urme de sânge uman, din grupa AB și s-a remarcat prezența unui singur tip de amprente digitale…

— Or fi astea, Fănică? l-am întrerupt, dându-i fișa dactiloscopică adusă de Dan.

— Exact astea! mi-a răspuns el, câteva minute mai târziu, după ce le-a examinat în aparatul comparator.

— În regulă. Mai ai nevoie de ciocan?

— Nu. Poți să-l iei. Mâine dimineață primești și rezultatul scris al expertizei.

— Multe mulțumiri, băieți, și noapte bună! le-am urat

pornind spre ușă.

— Hei! Nu așa… Spune-ne și nouă despre ce-i vorba! mi-a strigat Celac când am dat să ies.

— Acum când criminalul zburdă în libertate?! m-am mirat.

— Ai dreptate. Trec eu pe la tine când ești mai liber. Du-te și succes! mi-a urat el, înțelegător.

— L-ai cam dus pe dom' Fănică, a comentat Dan, amuzat, când am ieșit pe sală.

— Chestie de revanșă. Și el mă duce pe mine, la câte un coniac, fără a se simți ofensat că-l plătesc eu.

Capitolul XXVII
Unul din arestați va fi eliberat

Când am aterizat la secție, Tănăsache, auzindu-mi pașii, ne-a ieșit în întâmpinare.

— Tovarășe căpitan, în urma verificării alibiului lui Moise a rezultat că în intervalul care ne interesează nu s-a mișcat din bufetul „Cisnădia"…

— Tănăsache, la voi se poate bea o cafea tare?

— Sigur!

— Perfect! Fă rost de trei cești.

L-am lăsat să pregătească cafeaua pe un reșou electric. Când am trecut la savurarea substanței, l-am pus la curent cu ce învârtisem de când ne-am despărțit de el.

După ce Tănăsache și-a epuizat repertoriul întrebărilor suplimentare, am constatat că se epuizase și cafeaua din fața mea. Eram gata să fac o cerere de suplimentare a cotei repartizate, dar am renunțat. Mai erau trei minute până la miezul nopții și vream să profit de ora strigoilor pentru a mă conversa cu un reprezentant al breslei.

— Tănăsache, adu mușteriul aici, am decis.

A intrat în birou clipind des și frecându-și de zor ochii umflați.

— Aveți de gând să mă mai torturați mult? a mârâit el, foarte indignat.

Nu m-a supărat supărarea lui, deoarece știam că nu-i prea amuzant să fii deșteptat când ți-e somnul mai dulce. Nu de mult m-a sunat unul la telefon, pe la două dimineața, pentru a-mi cere să văd dacă curge apa la baie. Bineînțeles că, mirosindu-i replica următoare, în loc să-i furnizez informația cerută, l-am rugat, în cea mai neaoșă limbă română, să facă o anumită verificare, de care propria sa mamă nu era deloc străină. Deși, în acest fel, mi-am răcorit năduful, două ore, până s-a lipit din nou somnul de mine, am rămas foarte indispus.

— Nu. Dacă ești om de înțeles, terminăm foarte repede, am spus eu, cu speranța că bunele mele intenții vor găsi ecou în persoana somnorosului meu interlocutor.

— Ca să fiu om de înțeles, probabil că ați dori să recunosc făptuirea unei fărădelegi de care sunt străin. Nu? m-a contrat dânsul, persiflându-mă.

— Doamne ferește! am exclamat, fără să mă mai închin, cum fac alții mai habotnici ca mine. Ne vom limita numai la o faptă-n care ai drepturi de autor indiscutabile…

— Asta-nseamnă că vă referiți la povestea buletinului Loto… Ei bine, l-am falsificat! a recunoscut el, cu mărinimie.

— Aș! am replicat, cu disprețul cuvenit fleacului mărturisit. Domnule Stoian, vreau să ne vorbești despre asasinarea familiei Predescu! l-am anunțat, de astă dată cu răceală.

— Sunt nevinovat și, oricât mă veți tortura, n-am să admit o astfel de acuzație!

— Nu mai juca teatru! s-a revoltat Dan, care, fiind un suporter convins al cinematografului, nu suporta scenele.

— Știm că dumneata ești criminalul, domnule Stoian, l-a asigurat Tănăsache.

— Nu-i adevărat! Singura mea vină e că sunteți obsedați de această idee! Cer să fie chemat un procuror care să constate reținerea mea fără temei, abuzivă! a explodat el, foarte indignat.

Am realizat, oftând, că n-am ales calea cea mai bună

pentru a-l determina să ciripească. În consecință, mi-am spus pardon și am întors placa.

— Ce părere ai despre chestia asta? l-am consultat, după ce am scos din sertar ciocanul și i l-am pus în față, pe birou.

— Cum a ajuns aici? a întrebat, renunțând brusc s-o mai facă pe ofensatul.

— După urmele prelevate, rezultă, în mod cert, că acest ciocan a fost utilizat pentru suprimarea victimelor din strada Drobeta. Ce zici, dacă coroborăm arma crimei cu butelia și aparatul de radio găsit la dumneata acasă, mai există vreo îndoială asupra persoanei criminalului? l-am sondat.

După felul în care a plecat privirea și s-a făcut mic în scaun, am priceput că nu mai știe să pedaleze.

— Bine. Am să vă spun adevărul… a zis, trăgând adânc aer în piept și adoptând un aer de bunăvoință slugarnică.

Văzându-i schimbarea de atitudine, schimbare caracteristică infractorului după ce i s-a demonstrat prin probe că nu-și mai poate susține nonculpabilitatea, am răsuflat ușurat.

— Vă ascultăm, l-a anunțat Tănăsache, punând în funcțiune magnetofonul.

— După cum mă înțelesesem cu familia Predescu, lunea trecută m-am dus la ei acasă să le repar un studio.

Pentru că trebuia să înlocuiesc o scândură, care se rupsese, și bătrânii nu mă puteau ajuta la ridicarea patului, m-am învoit cu Moise să lucrăm împreună…

— Ați fost împreună deci? a întrebat Dan.

— Da.

— La ce oră? am cerut.

— Pe la cinci-cinci și jumătate.

— Bine. Continuă!

— După ce am intrat în casă, Moise a rămas jos cu bătrânul, iar eu m-am urcat în pod cu doamna Predescu pentru a căuta scândură de care aveam nevoie… Dar nici n-am ajuns bine în pod și l-am auzit pe Moise urcând după noi… Am crezut că vine să ne ajute la găsirea scândurii și nu m-am întors spre el… Vai, Doamne! A fost îngrozitor… Mai întâi am auzit o lovitură înfundată, apoi, după un vaiet scurt, zgomotul căderii unui corp greu… Când am privit surprins în spate… Am văzut, am văzut…

Stoian, înfricoșat și respirând cu dificultate, ca un bolnav de astmă, și-a curmat relatarea.

— Continuă! l-am îndemnat.

— Doamna Predescu era căzută jos și Moise o lovea cu ciocanul… a spus el, luându-și fața între palme. I-am strigat „Moise, ce faci?!”, și m-am repezit să-l opresc, dar, fiind mai voinic decât mine, m-a dat la o parte… Când bătrâna n-a mai mișcat, mi-a spus că nu-i prost să

muncească pentru doi poli când bătrânii au în casă zeci de mii de lei. Când i-am spus că nu vreau să am niciun amestec cu… cu ce-a făcut, mi-a zis că dacă nu merg la parte cu el mă ucide și pe mine…

— Pe bătrân cine l-a ucis? Dumneata? am întrebat.

— Nu, Doamne ferește! Tot Moise l-a omorât și pe el, încă înainte de a urca după mine în pod…

— Ce s-a întâmplat după ce ați coborât din pod?

— În timp ce Moise a început să caute banii, mi-am luat geanta cu scule și am plecat fără să mă observe. Știți, îmi era frică să mai stau acolo…

— N-ai luat nimic din locuința victimelor? a întrebat Tănăsache.

— Ba da, am luat, fără să-mi dau seama, radioul pe care l-ați găsit la mine…

— Atât?

— Da.

— Și butelia cum a apărut la dumneata acasă? am zis.

— A doua zi dimineață, după plecarea soției mele la serviciu, m-am trezit cu Moise la ușă. Mi-a dat butelia și a spus că reprezintă partea mea din lovitură… Ce era să fac? Am primit-o, deoarece faptele tot erau consumate, iar eu, oricum aș fi întors-o, în fața legii îi eram complice.

— Cine a dat foc la casă?

— Probabil Moise, după plecarea mea, a sugerat el,

ridicându-și fața din palme și învăluindu-mă. Cu o privire fără adresă, de om epuizat.

— Deci, în această afacere, n-ai avut decât un rol de spectator întâmplător, neavizat? am tras concluzia, mâhnit.

A dat de câteva ori din cap, cu aerul unui om cumsecade care a dat de bucluc numai datorită unei conjuncturi cu nimic provocate.

— Domnule Stoian, deși apreciez povestirea dumitale ca foarte interesantă, îți reamintesc că eu și colegii mei nu ne aflăm aici pentru a asculta basme, ci pentru a stabili adevărul!

— N-nu în-înțeleg… a început dânsul, confuz, să se bâiguie.

— Schimbă placa! i-a retezat-o Dan.

— Spune adevărul! l-a susținut și Tănăsache.

— Păi, da' până acum ce am spus? s-a mirat Stoian, cu o nevinovăție de îngeraș. Ce, aveți impresia că v-am mințit?

— Domnule Stoian, am zis, încercând să-mi păstrez calmul, ia-o de la început, de la ora cinci, când ai intrat în casa victimelor, dar fără să-l mai amesteci și pe Moise în combinație…

— Cum să nu-l amestec, când el i-a ucis pe sărmanii bătrâni? m-a consultat dânsul, foarte surprins.

— Moise n-a jucat niciun rol în drama din strada

Drobeta!

— Aha! Pricep… a spus, rânjind cu șiretenie. Vreți să-l scoateți basma curată pentru că sunteți preten cu el…

— Când anchetez, n-am prieteni! am strigat la el, apoi, dominându-mă, am continuat: Moise poate dovedi, prin nenumărați martori, că n-ar fi putut să se afle, atunci când pretinzi dumneata, în casa victimelor. E clar?

— Deloc! Ceea ce v-am spus eu reprezintă adevăru' gol-goluț, iar martorii de care-mi vorbiți ori sunt mincinoși, ori se înșală.

Întrucât ultima lui afirmație putea conține niscaiva adevăruri, fără să mai insist asupra alibiului lui Moise, am cotit-o.

— Arma crimei a fost găsită la dumneata acasă…

— Firesc! După ce a ucis femeia, Moise a aruncat ciocanul lângă ea, iar eu, nefiind dispus să mă las compromis de prezența sculei mele, mi-am recuperat-o! m-a întrerupt el.

Am continuat ca și cum nu l-aș fi auzit:

— Cum explici prezența sângelui victimei pe hainele dumitale și lipsa acestuia de pe cele ale lui Moise? Când, după afirmația făcută, nici nu te-ai apropiat de victimă. Cum explici prezența obiectelor jefuite la dumneata acasă și absolut nimic de acest fel la Moise?

Văzând că buzele lui, deși se mișcau frenetic, nu

articulau niciun sunet, am continuat:

— Cum explici prezența unui singur fel de amprente digitale pe arma crimei? Ale dumitale!

A început să transpire abundent și să mă privească aiurit, fără să mă vadă, ca prin sticlă, apoi și-a acoperit fața cu palmele și a lăsat capul să-i cadă cu bărbia pe piept.

— Acum, dacă la cele spuse mai adaugi și alibiul lui Moise, rezultă clar că ești unicul autor al dublului asasinat. Ți-am dat toate aceste amănunte pentru a te convinge că nu de noi, ci de dumneata depinde sistarea „torturii" la care te supunem.

Convins de rezultatul neîndoielnic al speach-ului meu, mi-am rezemat bine umerii de spătarul scaunului și am așteptat. Știam că, fiind un vechi client de-al nostru, domnul Stoian va pricepe repede că probele adunate împotriva lui i-au redus la zero orice posibilitate de a mai manevra împotriva adevărului. Și nu m-am înșelat.

— Am să vă spun totul… a început el, cu un glas distorsionat, strangulat. Eu i-am ucis… Eram beat și nu mi-am dat seama de ce fac…

— Ia-o de la început! i-a curmat Dan lamentările.

— Vreau să-ți văd fața! l-am anunțat eu, nu pentru că mi-ar fi fost dragă mutra lui, ci pentru a putea să-i studiez și reacțiile fizionomiei, care, câteodată, pot da

rezultate similare cu cele obținute prin detectorul de minciuni.

Ascultător, și-a ridicat capul din piept. Exceptând sprâncenele și mustața, negre ca trei bucăți de cărbune, nimic nu mai amintea de figura lui anterioară. Avea pungi mari sub ochi, iar privirea, mai înainte încărcată de șiretenie și sfidare, îi devenise la fel de lăptoasă ca și a unui prunc nou-născut. Culoarea arămie a chipului alunecase atât de mult spre verde, încât nasul său, drept și ascuțit, părea un ardei înfipt în mijlocul unui tort de fistic.

— Ascultăm, am zis, pentru a-l trezi din apatia ce-l cuprinsese.

— La ora cinci și jumătate am fost acolo… Mi-a deschis doamna Predescu… Când m-am urcat în pod, să căutăm scândură care-mi trebuia, am lovit-o… Eram beat… a ținut el să ne reamintească. Nu mi-am dat seama ce fac… Când n-a mai mișcat, am coborât jos și l-am lovit și pe bătrân… Imediat, am început să caut banii, dar nu erau în dulapul unde bănuiam eu… De teamă să nu fiu surprins, m-am grăbit să plec… N-am luat decât tranzistorul și butelia… Când am ajuns acasă am pitit butelia în dosul cuștii câinelui. Era întuneric și nu putea fi văzută… A doua zi, după plecarea soției mele la serviciu, am adus-o în casă…

— La ce oră te-ai înapoiat acasă? a întrebat Dan.

— La ora șase… M-am culcat imediat… Eram epuizat… M-am deșteptat o oră mai târziu, când au venit musafirii…

— Când te-ai dus la victime ce aveai pe cap? Cascheta de ceferist? a vrut să afle Tănăsache, probabil cu gândul la micul martor al afacerii noastre.

— Nu. Purtam o bască… Cascheta mea era binecunoscută în cartier și am vrut să iau o măsură suplimentară de precauție…

— Deci isprava dumitale, contrar afirmației pe care ai făcut-o, nu-i rezultatul unei reacții afective cauzate de alcool, ci al unei acțiuni deliberate, premeditate! am remarcat la adresa benzii de magnetofon, pentru a-i atrage atenția procurorului care urma să asculte imprimarea.

— Nu! N-am premeditat nimic! Totul s-a datorat beției! s-a animat el, brusc.

N-am mai insistat asupra ideii, întrucât, chiar dacă se admitea teza influenței etilice, concluzia rămânea aceeași. Ingurgitarea alcoolului înainte de a purcede la o faptă reprobabilă nu acorda circumstanțe favorabile, ci agravante, deoarece prin această cale și-a creat autorul resursele morale pentru comiterea fărădelegii respective. Deci, contrar credinței unora, starea de beție indica de fapt primul pas al premeditării infracțiunii.

Revăzând starea în care găsisem victimele, am simțit

cum mi se strânge stomacul de greață. Și totuși, o astfel de fiară odioasă, ca Stoian, putea să aibă chip de om! Am reușit să-mi domin instinctul de revoltă și am împins interogatoriul mai departe:

— Dumneata erai detectivul angajat de Predescu?

— Da, a schițat el un zâmbet, apoi l-a îndepărtat fulgerător, probabil amintindu-și că, față de situația în care se află, e mai bine să afișeze un aer de pocăință. Voiam să mai câștig un ban și, când mi-a spus că-și bănuiește nevasta că se are cu altu', m-am oferit s-o filez.

— Ce-ai urmărit prin telefoanele cu care-l hărțuiai?

— Să-l mențin cald. Cum o vedeam pe soția lui ieșind după cumpărături, cum îl sunam și nu vorbeam. În felul ăsta mă asiguram că nu va renunța la serviciile mele…

Nu l-am mai întrebat nimic. Era trecut de patru dimineața și mă simțeam vlăguit și scârbit de faptul că sunt obligat câteodată să mă scufund în cloaca inumanului. Disimulându-mi un oftat de deznădejde, m-am încurajat spunându-mi că și meseria mea trebuie făcută de cineva.' Oare se poate concepe existența unei societăți civilizate lipsită de servicii de salubritate?

— Tănăsache, trimite-l la arest! am izbucnit. Mi-e silă de el.

— Ce scelerat! a mârâit Dan, după ce Tănăsache l-a scos din birou pe ticălos.

— Mâine-l eliberăm pe Moise, am zis, pornind să-mi

iau haina din cuier.

Voiam să ajung mai repede în stradă și să respir puțin aer curat, proaspăt, printre oameni…

Epilog

Tribunalul Municipiului București, prin sentința penală din 14 august 1971, a condamnat la moarte pe inculpatul S. M. Cererile de recurs și grațiere fiind respinse, sentința a fost executată!

București – 1974

II. „Acțiunea Anda”

Mulțumesc tovarășului general Valeriu Buzea, adjunctul inspectorului general al miliției, Florin Dimitriu, procurorul-șef adjunct al municipiului București, și Constanța Stoia, președintele Secției a II-a penală, pentru asistența acordată în realizarea acestei cărți.

8 iulie

Pe treptele largi, din marmură cenușie, ale Judecătoriei sectorului 7 coborau patru persoane: Vasile Stan, douăzeci și nouă de ani, lăcătuș, soția lui, Steliana, douăzeci și șase de ani, vânzătoare, Valentin Georgescu, patruzeci și doi de ani, maistru, și Marin Miroiu, douăzeci și cinci de ani, tâmplar. Ultimii doi fiind martorii familiei Stan într-un proces civil ce le fusese intentat de proprietarul lor.

Când au ajuns jos, pe trotuar, Steliana a așteptat ca autobuzul 37, care rula pe strada Știrbei-Vodă hodorogindu-și caroseria deșelată, să oprească în stație, douăzeci de metri mai departe, și s-a adresat soțului ei, iritată:

— Sile, de ce-ai fost de acord ca avocatul să amâne procesul pentru ora zece?

— Ce puteam să fac, Steluța?… Dacă a zis că mai are un proces cu arestați la Tribunalul Suprem… Trebuie să fim oameni înțelegători.

— Lasă că nu suntem singurii păcăliți… a zis Valentin Georgescu, arătând cu bărbia spre capul scării, unde apăruse un bărbat de aproximativ șaizeci de ani, îmbrăcat într-un costum bine croit, dar și bine uzat. Ia uitați-vă cum mai turbează și proprietarul vostru…

— Eh, urâtu', puțin îmi pasă de el! a replicat Steliana cu nepăsare, deși remarca reușise să-i smulgă un zâmbet de satisfacție.

— E ora opt, a constatat Marin privindu-și ceasul. Cum ne pierdem două ore?

— Cunosc eu pe-aici o bodeguță… a început insinuant Vasile.

— Fără chestii d-astea! i-a retezat-o Steliana. Dacă vă duceți să beți, eu plec la servici!

— Am o idee! Vizavi este un parc grozav, a intervenit Marin, arătând cu mâna, de cealaltă parte a Căii Plevnei, colțul opus al intersecției.

— Probabil că pe aici își plimbă fetele… Când e clar de lună… și mai ales când nu-i, a remarcat chicotind Vasile, în timp ce traversau strada prin fața clădirii oficiului poștal.

— Ce să-i faci… Asta-i amărâta soartă a burlacilor, a râs Marin, adoptând un aer voit nefericit, pe când se

îndreptau către cele câteva trepte care conduceau spre Parcul Hipodrom.

După ce au intrat în parc, s-au angajat pe o alee paralelă cu strada Știrbei-Vodă și perpendiculară pe Splaiul Independenței. Continuând să sporovăiască între ei, au trecut pe lângă terenul de tenis, care se zărea pe partea dreaptă, la câțiva zeci de metri de drumul ce-l străbăteau.

*

Trasajul cu vopsea albă și semafoarele automate indicau cu precizie modul de circulație a autovehiculelor în zona Pieței Operei. Dar, pentru orice eventualitate, Margareta Roșu, stând pe trotuarul din dreapta podului Elefterie, supraveghea modul de deplasare a automobilelor.

Margareta avea până în 25 de ani, era blondă, cu ochii albaștri, iar uniforma de agent de circulație îi era atât de bine ajustată, încât și cea mai elegantă stewardesă de la „Air France" ar fi putut face o criză de ficat văzând-o, din gelozie. Ceea ce ar putea explica de ce conducătorii auto se uitau mai mult la picioarele ei lungi și frumoase decât la semafoare.

Margareta însă, conștientă de importanța muncii ei, adoptase o atitudine marțială, deși, din colțul genelor lungi, înregistra cu plăcere ochiadele admirative ce i se adresau. Făcu câțiva pași să se dezmorțească, și se uită

de-a lungul cheiului. Pe când privea cu silă apa Dâmboviței, care se scurgea murdară pe sub pod, auzi în spate o bufnitură caracteristică opririi unei mașini în portbagajul alteia. După ce s-a răsucit pe tocul pantofului, a constatat că auzul n-o înșelase și a pornit spre mijlocul podului, spre cele două mașini accidentate.

*

Spațiul de joacă rezervat copiilor în Parcul Hipodrom are o formă rectangulară, cu laturile de aproximativ treizeci de metri, cuprins din toate direcțiile de copaci sau arbuști. Mijloacele de distracție ale copiilor sunt numeroase: de la leagăne pendulante sau în cumpănă, până la un tobogan din beton, de șapte-opt metri înălțime.

Nici însoțitorii copiilor n-au fost uitați. În stânga și în dreapta laturii întrerupte de aleea care asigură accesul în scuar se afla câte o bancă.

Când familia Stan și cei doi însoțitori ai ei au intrat în spațiul de joacă, n-au fost întâmpinați decât de ciripitul păsărilor. Copiii încă nu veniseră la joacă.

Marin, care servise grupului drept ghid, a simțit nevoia să le ceară părerea:

— Așa că-i grozav?

— Hm, ce liniște… a remarcat Steliana aprobativ, și a pornit spre banca din partea stângă. Exemplul ei a fost

urmat și de ceilalți, așezându-se cu toții pe bancă.

— Ce-i acolo? a întrebat Vasile, arătând înainte, spre dreapta, o clădire înaltă și masivă în construcție.

— Deocamdată, nimic. În curând însă va fi cel mai mare spital din țară, i-a spus Marin.

Astfel, discuția a divagat de la așezămintele de sănătate, până la filmele ce rulau pe ecrane.

La un moment dat, Steliana s-a aplecat spre urechea soțului ei și i-a șoptit câteva cuvinte.

Vasile a înălțat capul, a privit în jurul lui, apoi, ridicând din umeri, a arătat spre spatele băncii lor.

Steliana, ridicându-se, s-a îndreptat spre tufișurile și arbuștii din spatele băncii, dispărând.

— Unde s-a dus? s-a adresat Marin lui Vasile.

— Unde se duce și regele pe jos, a intervenit glumind Valentin.

— Ești șmecher, hm? nu s-a lăsat mai prejos Marin.

— Ce film om avea astăzi la televizor? a întrebat Vasile, o clipă mai târziu.

— Nu-mi amintesc cum se numește, a început Valentin, dar știu că…

Nu a mai putut termina fraza. Liniștea odihnitoare care domnea în parc a fost desființată cu brutalitate de un urlet care nu avea nimic omenesc.

Pentru o fracțiune de secundă, cei trei bărbați au înlemnit, apoi, ridicându-se în picioare, au privit

buimăciți spre tufișurile și arbuștii dindărătul băncii pe care stătuseră până atunci.

— Dumnezeule, un șarpe! s-a dezmeticit Vasile și s-a repezit ca un alergător pe suta de metri spre tufișurile în spatele cărora dispăruse soția lui. Exemplul lui a fost urmat fără zăbavă și de către însoțitorii lui.

Când, câțiva metri mai departe, au văzut-o, Steliana tremura, scâncea fără vlagă și privea ca hipnotizată spre tulpina unui arbust.

Urmărindu-i privirea, au înțeles ce-o îngrozise pe Steliana.

Primul care și-a revenit a fost cel mai vârstnic dintre ei, Valentin:

— Plecați să căutați un milițian! Eu rămân să împiedic apropierea cuiva…

*

În timp ce cele două mașini care se accidentaseră se îndepărtau, Margareta Roșu, stând pe mijlocul carosabilului de pe podul Elefterie, își vâra în buzunarul bluzei pixul cu care întocmise procesul-verbal de constatare. Aruncă o privire circulară în jurul ei și remarcă un bărbat care traversa strada anapoda, prin șirul de autovehicule în mișcare. Ridică repede fluierul și șuieră puternic, în timp ce-l amenința cu degetul.

Când își dădu seama că pietonul n-are de gând să se

oprească și continuă să se apropie de ea, se decise să-i vină în întâmpinare mai înainte de a fi lovit de vreo mașină.

— Bună ziua. Buletinul de identitate! ceru ea când ajunse lângă contravenient, cu intenția să-i dea o amendă care să-l dezvețe să mai traverseze strada la întâmplare.

Pietonul, părând să nu-i fi auzit cererea, începu să-i îndruge o poveste atât de incoerentă, încât nu reuși să priceapă nimic din ce-i spunea. Înțelesese totuși că vrea să-i arate ceva care poate interesa miliția. Se decise să-l însoțească în direcția Parcului Hipodrom.

*

Când Valentin a rămas singur, i-a părut rău că s-a oferit să rămână de pază până la întoarcerea prietenilor săi. Deși om în toată firea, nu se simțea în largul lui în preajma locului de unde strigase Steliana. Se întoarse cu spatele și își aprinse o țigară, cu mâna nesigură.

Auzind zgomot de pași se sperie de-a binelea. Se liniști însă când îl văzu pe Marin însoțit de o milițiancă.

— Ce s-a întâmplat? a zis ea mai mult amuzată decât intrigată de neliniștea manifestată de Valentin.

Valentin, fără să-i răspundă, s-a întors și a arătat cu mâna în direcția tulpinii unui arbust.

Margareta Roșu i-a mai aruncat o privire compătimitoare și a pornit spre punctul indicat. După

ce a făcut cinci-șase pași, a remarcat un pachet aruncat pe pământ, la câteva palme de arbust. Nu și-a dat seama despre ce-i vorba și a mai înaintat cu doi pași. Mai întâi n-a distins decât un pantalon murdar și mototolit, apoi, brusc, a început să-i tremure picioarele. De teamă să nu vomite, s-a întors cu spatele și, încercând să pară calmă, a manevrat postul de radio portativ.

*

Ajungând lângă ușa biroului, am auzit telefonul sunând. Când am apăsat pe clanță și am intrat, locotenentul Dan Simionescu tocmai ridica receptorul și-l ducea la ureche.

— Da, să trăiți! Imediat… a zis, făcând ochii mari, apoi, acoperind pâlnia cu mâna, mi-a spus: Repede, șefu'!

Am luat receptorul, care părea să-i ardă mâna, și am ascultat ordinul pe care mi-l dădea șefu'l direcției.

— Am înțeles, tovarășe general. Plec imediat, l-am asigurat, când a terminat ce avea să-mi spună.

— Ce-i? a întrebat Dan.

— Iar ne-a căzut pe cap o poveste urâtă. Vine! am răspuns pornind spre ușă.

*

Plutonierul Vartunian pilotă mașina de-a lungul străzii Știrbei-Vodă ca la raliu. Când am ajuns în intersecția cu Calea Plevnei, a dat drumul la sirenă și a

pus piciorul pe pedala frânei, însă fără să apese pe ea. A mai rulat vreo două sute de metri pe lângă Parcul Hipodrom și a oprit pe colț, lângă intersecția cu Splaiul Independenței, în spatele ambulanței serviciului medico-legal, care, venind de-a lungul cheiului Dâmboviței, a avut de străbătut un drum cu mult mai scurt decât noi.

Când am deschis portiera și am coborât împreună cu Dan pe trotuar, în spatele mașinii noastre au scrâșnit frânele autolaboratorului criminalistic. Lângă o spărtură în gardul de sârmă împletită, care împrejmuia Parcul Hipodrom, se afla un subofițer de miliție, care, salutându-mă, m-a rugat să-l însoțesc.

Urmărindu-mi ghidul prin spărtură am urcat un deal cu o înălțime de vreo trei metri. Oprindu-mă pentru o clipă, m-am uitat în spate. Dan era lângă mine, iar căpitanul Maier încerca să-și strecoare gabaritul depășit prin gaura practicată în plasa metalică.

Am mers pe coama dealului, în paralel cu strada Știrbei-Vodă, vreo 60 de metri, apoi am schimbat direcția și, după aproximativ 30 de metri, ne-am trezit într-un scuar de joacă pentru copii.

Lângă un tobogan din beton, un sergent-major cu fustă, din Batalionul de circulație rutieră, discuta cu un grup format din trei bărbați și o femeie. Câțiva metri mai departe, lângă banca din dreapta scuarului,

medicul legist Olimp Dobrescu fuma în timp ce-l asculta pe unul din cei doi tipi care stăteau lângă el. După mutre și halatele albastre, nu puteau fi decât brancardieri.

— Căpitane, iar ai probleme! mi-a strigat de îndată ce m-a zărit apropiindu-mă de el.

— Când n-am? am strâmbat din nas. Unde-i obiectul?

Mi-a făcut semn să-l urmez și, ocolind banca și străbătând câțiva metri, mi-a arătat un arbust, care de la nivelul solului bifurca două tulpini, groase de vreo 20 de centimetri. Pe pământ, ceva care semăna cu un pachet. Priveam locul indicat de medic de la o distanță de circa cinci metri și n-am realizat imediat despre ce-i vorba. Când însă ochii au început să se obișnuiască cu penumbra cauzată de vegetația care ne acoperea, am zărit un pantalon mototolit, aruncat parcă la întâmplare.

Am mai avansat doi pași și am văzut și restul… Dintr-o manșetă de pantalon ieșea laba unei mâini, cu palma pe pământ.

— Ce părere ai? m-a consultat medicul legist.

— O blestemăție! a răspuns pentru mine căpitanul Maier, din spatele nostru.

M-am întors spre el:

— Eugen, fă pozele și depistează eventualele urme. Când ești gata, și caută să fii cât mai repede, anunță-mă!

am zis, întorcându-mă și pornind urmat de Dan spre scuarul de joacă al copiilor.

M-am apropiat de subofițerul cu fustă care se conversa cu grupul de martori. I-am cerut aparatul de radio-emisie. După ce am anunțat dispeceratul că am nevoie de un câine de urmărire, am trecut la chestionarea martorilor, după ce, în prealabil Dan și-a notat datele lor de identificare.

edificându-mă asupra împrejurărilor în care au făcut macabra descoperire, am încercat să aflu ce persoane au zărit din momentul în care au intrat în parc. Mi-au vorbit despre o educatoare însoțind douăzeci-treizeci de copii sub șapte ani și două perechi de tineri, din categoria absolvenților de liceu, care o începuseră cu sărutatul încă de dimineață, probabil pentru a avea spor toată ziua.

Când mi-au spus că au un proces pe rol, i-am lăsat să plece la judecătorie. Declarațiile urmând să le scrie acasă și să le lase a doua zi la sediul inspectoratului.

Pe când dădeam mâna cu ei, m-a strigat Maier dindărătul băncii:

— Eu am terminat, m-a informat el. În colet sunt ambele mâini.

— Și?

— Despre mâini îți va vorbi doctorul. În ceea ce privește ambalajul, avem de-a face cu o pereche de

pantaloni din tergal și voi încerca să scot tot ce se poate din el. Terenul afinat, frunzele care acoperă solul și trecerea martorilor în câmpul infracțional împiedică relevarea unor urme dinamice. Voi continua însă cercetarea după plecarea voastră.

M-am îndreptat spre medicul legist. Olimp Dobrescu era un bărbat înalt, suplu și bine legat. Tipul sportivului care a știut să-și mențină condiția fizică și la cincizeci de ani. Figura plăcută, cu trăsături bine proporționate, fruntea înaltă și părul scurt, gen boxer.

Eram obișnuit să lucrez cu doctorul Capolide, însă acesta nu mai exista. La începutul anului a făcut un infarct pe stradă și, culmea ironiei, a poposit pe una din mesele din ciment pe care făcuse disecții mai bine de treizeci de ani.

Când am ajuns lângă Dobrescu, a înțeles că i-a venit rândul și mi-a făcut semn să vin mai aproape și să mă aplec. După ce i-am făcut pe voie, mi-a arătat cu vârful unui pix degetele uneia din mâini:

— Remarci carnația matricelor unghiale? a întrebat el, arătându-mi că unghiile aveau o culoare albastru-vineție.

— Cianoză… am zis eu.

— Întocmai. Sângele a fost insuficient oxigenat înainte de instalarea decesului. Deci, moarte prin asfixie.

— Toxică? Oxid de carbon?

— Nu. Mecanică. Impermeabilizarea căilor respiratorii probabil. Certitudinea o putem avea numai după examinarea organelor esențiale, a răspuns.

— Altceva?

— Intervalul de la moarte, aproximativ 48 de ore. Sexul feminin. Vârsta victimei, circa 20 de ani. Amprentarea se face la S.M.L., deoarece mâinile au nevoie de o tratare prealabilă.

— Fără amprente nu mă pot mișca, l-am avertizat.

— Știu. Va fi primul lucru de care mă voi ocupa. Pot să le ridic? a arătat el spre cele două brațe.

— De ce or fi ieșit din pantaloni? m-am adresat lui Maier, fără să-i răspund doctorului Dobrescu. Pachetul a fost aruncat de la distanță?

— Nu. Nu cred. În orice caz n-a venit cu pachetul în brațe. Ar fi atras atenția. Probabil că pantalonul și conținutul lui au fost transportate cu o sacoșă. Când a ajuns aici, a răsturnat conținutul. Astfel s-ar putea explica alunecarea unuia dintre brațe din pantalon.

— Ce fac? s-a impacientat medicul.

— Mai aștepți câteva minute, am spus, întorcându-i spatele și pornind din nou spre scuar. Mai înainte însă de a ajunge în luminiș, mi-a răsărit în față o namilă de câine lup alsacian, mai mult negru decât roșcat.

— Să trăiți, tovarășe căpitan, m-a salutat plutonierul

adjutant Ilie Barcea, care-l ținea în lesă. Câinele de urmărire așteaptă ordine.

M-am răsucit pe jumătate și am arătat cu mâna spre coletul pe care-l străjuia doctorul Dobrescu.

Subofițerul s-a îndreptat spre pantalon, l-a ridicat și l-a întins spre botul câinelui. Acesta, după ce l-a adulmecat de câteva ori, pentru a memora mirosul, a ridicat capul spre însoțitorul lui și a început să joace pe labele din față.

— Putem porni, tovarășe căpitan? a vrut să știe subofițerul, și, când am confirmat, a lăsat lesa mai lungă și și-a îndemnat câinele cu un: Dun, ia urma!

N-a mai avut nevoie de altă invitație. Trăgând puternic de lesă, a pornit în direcția Căii Plevnei. I-am făcut semn lui Dan să vină cu mine.

După ce am străbătut vreo două sute de metri printre boschetele și copacii care mărgineau aleea, am ajuns la ieșirea din parc. Dun a coborât treptele și, când a ajuns în stradă, a mers la stânga, spre Calea Plevnei. A străbătut 25–30 de metri și s-a oprit lângă bordura trotuarului, între un copac și un stâlp de iluminat. Apoi s-a culcat pe labe și s-a uitat în ochii însoțitorului său.

— Aici se termină urma, a ridicat din umeri subofițerul. Știți, asfaltul, gaz de eșapament…

— E în ordine. Poți pleca, am zis, aplecându-mă și mângâind capul câinelui.

*

Cum am ajuns la inspectorat, l-am trimis pe Dan după lista persoanelor dispărute. Când a adus-o, ne-am apucat împreună s-o căutăm pe cea susceptibilă să ne intereseze.

Mai întâi, cum era și firesc, am exclus bărbații. Am căutat femeile care aveau o vârstă apropiată de cea a victimei și, în final, din acestea am trecut la alegerea celor care au dispărut în ultimele două-trei zile. Ultima operațiune a fost foarte simplă, deoarece o singură persoană răspundea la această selecție: o tânără care nu s-a mai înapoiat acasă de două zile.

În timp ce Dan își nota adresa indicată de listă, am telefonat la serviciul pază și ordine. Am cerut șefu'lui formațiunii să-i atenționeze pe toți subofițerii care patrulează în raza municipiului că o persoană necunoscută va încerca să abandoneze niște pachete cu părți dintr-un corp omenesc. De asemenea, mai cu seamă seara, vor trebui controlate toate persoanele care au asupra lor valize sau sacoșe grele.

Când mi-am terminat mesajul, m-am apucat de treburile mele curente. După câteva minute, m-a sunat doctorul Dobrescu pentru a-mi da niște amănunte ce considera că-mi pot fi necesare.

Două ore mai târziu, căpitanul Maier și-a făcut apariția în biroul nostru.

— La mine e-n regulă! La voi? s-a interesat el.

— Prezumtiv, da, am replicat, ridicându-mă dindărătul biroului.

*

Mașina în care mă aflam cu Dan și Maier a ocolit Foișorul de Foc, a traversat Bulevardul Republicii și s-a angajat pe strada Traian. După ce am trecut prin intersecția cu Calea Călărașilor. Vartunian a cotit pe prima stradă din dreapta și a oprit pe aceeași parte, în fața unei clădiri masive în stil baroc, cu două etaje.

Ajunși la primul etaj, am apăsat pe soneria apartamentului pe care scria: „Ing. George Cornea".

Ne-a deschis o femeie trecută de șaptezeci de ani, scundă și grăsană, gen Mahalia Jackson[19]. După felul în care era îmbrăcată, mi-am spus că trebuie să fie femeia de serviciu.

— Bună ziua. Cu doamna Cornea se poate vorbi? am zis.

Fără să spună nimic, mi-a făcut semn să aștept și a închis ușa.

„Doamnă, vă caută trei domni!" am auzit-o strigând dindărătul ușii.

---

[19] Mahalia Jackson (n. 26 octombrie 1911, New Orléans, Louisiana, SUA – d. 27 ianuarie 1972, Evergreen Park, în apropiere de Chicago, Illinois, SUA) a fost o cântăreață Gospel americană. Ea a crescut în New Orléans unde a început să cânte într-o biserică baptistă. În 1928 se mută în Chicago, unde va face parte din grupul Johnson Brothers, unul din primele grupuri profesioniste de muzică Gospel.

Câteva clipe mai târziu, ușa s-a redeschis și în pragul acesteia se afla o femeie, până în patruzeci de ani, ochii albaștri și părul blond, legat la spate într-un coc. Era de statură înaltă, iar capotul lung, bleu, strâns cu cordonul, lăsa să se presupună o siluetă bine proporțională.

— Domnii? a întrebat, privindu-ne chipurile cu o vădită neliniște.

— Sărut mâna. Suntem de la miliție, am zis, arătându-i legitimația. Dacă se poate, am vrea să discutăm cu dumneavoastră despre reclamația pe care ați făcut-o ieri.

— Ați găsit-o pe Anda? a spus, tresărind cu nerăbdare. Ce face? Unde este?

Nu puteam să-i vorbesc despre realul motiv al vizitei noastre, deoarece acesta se baza numai pe o simplă bănuială, iar bănuielile în meseria noastră n-au nicio valoare, dacă nu sunt dovedite prin probe materiale.

— Dorim să organizăm o căutare sistematică, ceea ce este foarte dificil dacă nu cunoaștem circumstanțele în care s-a produs dispariția, am spus.

— Oh, iertați-mă! Vă rog să poftiți în casă, și-a reamintit ea că ne ține în ușă.

Trecând printr-un vestibul; am intrat într-o încăpere mobilată cu o somptuoasă garnitură de sufragerie, de culoarea abanosului. Sus, o lampă grea, tip candelabru; pe pereți tablouri originale; pe podea, un covor greu,

plușat, probabil persan veritabil.

— Pentru început trebuie să facem identificarea dispărutei, m-am declanșat, de îndată ce ne-am așezat pe scaunele care împresurau masa din mijlocul camerei. Numele și vârsta tinerei, vă rog.

— Anda Ambros, optsprezece ani.

— Ocupația?

— A luat bacalaureatul și se pregătește pentru a da examenul de admitere la Academia de Științe Economice.

— Sunteți rude?

— Nu. Sunt consăteană cu tatăl ei și am rămas prieteni. Astfel, familiile noastre se vizitează reciproc în timpul concediilor.

— În ce oraș are domiciliul stabil?

— În Sibiu.

— Părinții ei ce ocupație au?

— Tatăl este medic și mama profesoară.

În timp ce eu întrebam și gazda răspundea, Dan stenografia cu conștiinciozitate, iar Maier arbora un aer de adâncă plictiseală. M-am decis să stabilesc dacă bănuielile mele au vreun temei.

— Doamnă Cornea, ați remarcat vreun semn particular la mâinile Andei?

A ridicat din umeri și a spus ezitând:

— Nu… Știu că avea mâini frumoase… Altceva nu

reținîn…

— Vreo cicatrice n-ați remarcat pe brațele ei? am insistat.

— A, ba da! în regiunea cotului drept avea o cicatrice de mărimea unei monede de cincisprezece bani, iar pe brațul stâng avea urma lăsată de vaccinare.

În timp ce ea răspundea, am privit un ceas așezat pe servanta din spatele ei. Era încadrat într-un suport din lemn lustruit. M-am uitat la ora pe care o indica și, surprins, la ceasul meu.

Interlocutoarea, care-mi urmărise gestul, a explicat:

— Nu vă lupți după el, s-a oprit. Andei îi plăcea să-l întoarcă, dar de două zile…

Maier, ieșind din apatie, m-a privit întrebător. Avea dreptate, bănuielile noastre se conturaseră suficient pentru a fi necesară o certitudine.

— Doamnă Cornea, o tânără a suferit un accident și noi credem că ar putea fi vorba de Anda. Datorită însă unor condiții mai deosebite, identificarea o putem face numai prin sprijinul dumneavoastră.

— Ce accident?! a întrebat, privindu-mă speriată.

— Și deci important este să știm dacă Anda este tânăra la care ne-am referit, am continuat, evitând să-i răspund.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră. Ce trebuie să fac?

— Să-i permiteți colegului meu să examineze acel obiect, am spus, arătând pe rând spre Maier și spre ceasul din spatele ei.

Mai întâi m-a privit mirată, apoi a făcut cu mâna un gest de indiferență prin care arăta că ceasul e la dispoziția lui Maier.

În timp ce colegul meu se ridica de pe scaun și se apropia de servantă, mi-am reluat chestionarea:

— Anda stă de mult la dumneavoastră?

— De o săptămână, adică din 29 iunie, când a adus-o tatăl ei de la Sibiu și a lăsat-o la mine în gazdă pentru perioada examenelor de admitere în facultate. Eu ajutând-o să-și definitiveze pregătirea la matematică.

— Dumneavoastră ce profesie aveți?

— Sunt conferențiară la catedra de matematică de la Politehnică.

— Când v-ați sesizat de dispariția Andei?

— Miercuri după-amiază.

— Vă rog să-mi relatați ce s-a petrecut în acea zi?

— La ora opt dimineața am plecat cu fiul meu la Liceul Mihai Viteazu, unde a dat examenul de admitere. La ora douăsprezece când am revenit acasă am găsit-o pe Anda învățând. În jurul orei unu, Anda m-a întrebat dacă am trecut pe la Academia de Științe Economice să văd locurile afișate pe facultăți. I-am răspuns că n-am avut când și i-am propus să facă o pauză și să se ducă

ea să le vadă. Știți, de când se afla la mine, a învățat încontinuu și nu-i strica o pauză. S-a declarat de acord, iar fiul meu s-a oferit s-o însoțească. După aceea ne-am așezat ia masă și am mâncat…

— Ce anume? a deschis Dan gura pentru prima oară de când ne aflam acolo, punând o întrebare pe deplin justificată pentru cazul pe care-l anchetam.

— Ciorbă de zarzavat cu smântână, papricaș cu carne de miel și o prăjitură de caise.

— La ce oră a plecat de acasă spre facultate?

— La ora două și jumătate.

— Însoțită de fiul dumneavoastră?

— Nu. Înainte de plecarea Andei, s-a răzgândit și nu s-a mai dus cu ea.

— Deci a ieșit neînsoțită.

— Da. Când a plecat i-am dat tichete pentru autobuz și am rugat-o ca la întoarcere să cumpere patru suluri de hârtie igienică și o jumătate de kilogram de lămâi.

— Cu ce autobuz pleca?

— Cu 40, pe care-l lua de la Hala Traian și o lăsa în Piața Cosmonauților, lângă A.S.E.

— Deci ultima oară ați văzut-o la ora două și jumătate după-amiază?

A aprobat.

— Vă rog să încercați? să ne-o descrieți, i-am cerut.

— E o fată foarte frumoasă, înaltă…

— Cât de înaltă?

— Ca mine, adică un metru și șaptezeci… Suplă și bine proporționată.

— Părul? Chipul? am ghidat-o eu.

— Părul șaten-castaniu, căzut pe umeri și cu breton pe frunte. Gura frumoasă, nasul mic, ridicat puțin în vânt, ochii căprui și mari… a spus ea, începând să plângă.

Am lăsat-o să se mai liniștească și am reluat:

— Cum era îmbrăcată?

— Cu o bluză cu mâneci scurte, de culoare alb-crem, cu niște imprimeuri. Un pantalon din tercot, culoarea lila deschis, adică mov spre roz, și în picioare avea saboți galbeni, cu o căpșună roșie pictată pe bombeuri.

— Poșeta?

— Nu. Purta o traistă agățată pe umăr.

— Avea bani la ea?

— Cred că avea vreo 400 de lei.

— Când ați început să vă îngrijorați? am întrebat în timp ce-l priveam pe Maier, care în timpul discuției ridicase cu folie adezivă amprentele digitale de pe carcasa ceasului și acum se apucase să le examineze și să le compare cu cele luate de doctorul Dobrescu de la mâinile găsite în Parcul Hipodrom.

— La ora șapte seara. Când a plecat i-am spus să nu întârzie mult, deoarece fiind liberă după-amiază aș

putea lucra cu ea la matematică. Văzând că au trecut cinci ore de la plecarea ei, m-am impacientat. Știam că este serioasă și punctuală… Am început să dau telefoane la rudele și cunoștințele pe care le are în București, dar n-am putut să-i dau de urmă. Văzând că până la ora zece nu s-a înapoiat acasă, soțul meu a plecat cu mașina s-o caute la miliție, la spitale și la morgă. După miezul nopții, când a revenit fără să fi putut afla ceva, am telefonat familiei Ambros, la Sibiu. Apoi, a doua zi, am anunțat dispariția la miliție, a zis, ridicând neputincioasă din umeri.

— Cunoașteți relațiile pe care le are în Capitală?

— Nu.

— Atunci cum ați știut unde s-o căutați?

— Din agenda ei cu numere de telefon.

— Am să vă rog să mi-o dați mie.

S-a ridicat de la masă și a ieșit din cameră.

— Eugen, care-i rezultatul? am întrebat, văzând că Maier își strânge ustensilele și le bagă în trusă.

— Pozitiv, victima a fost identificată.

Am dat din cap, fără să comentez. Când el și-a reocupat scaunul, a intrat în încăpere doamna Cornea și mi-a înmânat o agendă cu coperta albastră.

— Părinții Andei aveau dușmani? am întrebat în timp ce răsfoiam agenda.

— Nu… Adică n-am de unde să știu…

În acel moment s-au auzit voci din vestibul. Când s-a deschis ușa, a apărut un puști de vreo paisprezece ani, blond, ochi albaștri, nasul cârn și stropit cu pistrui, iar după el a intrat un bărbat înalt, voinic, în jur de cincizeci de ani, care ne-a privit surprins.

Doamna Cornea ne-a făcut cunoștință cu soțul și fiul ei.

— E un copil cuminte. Nu putem înțelege unde ar putea să fie, s-a mirat George Cornea.

Am privit cu semnificație spre băiat.

— Marian, du-te la tine în cameră, l-a expediat gazda.

Când puștiul a părăsit încăperea, bosumflat, am arătat spre Maier:

— Colegul meu confirmă temerea care m-a adus la dumneavoastră. Anda a suferit un accident…

— Grav?! s-a albit la față doamna Cornea, în timp ce-și prindea obrajii între palme.

Am privit-o fără să-i răspund.

— A… A murit? a îngăimat ea cu glasul șoptit.

Am admis prin înclinarea capului.

— Ce fel de accident? Unde…? a întrebat soțul ei, care înlemnise în picioare, lângă scaunul pe care se pregătise să se așeze.

— A fost ucisă, am precizat, în timp ce-l invitam să-și ocupe scaunul.

N-a remarcat gestul meu. Mă privea într-un amestec

de uluială și neîncredere.

Liniștea care s-a așternut în cameră îmi permitea să-mi aud tic-tacul ceasului.

— Vorbea mult la telefon? am întrebat.

— Nu, n-avea când… învăța tot timpul… a spus plângând doamna Cornea. Numai o singură dată am văzut-o vorbind la telefon, cu o prietenă de la Sibiu…

— Știți cum se numea această prietenă?

— În timpul convorbirii am auzit-o spunându-i Corina.

— V-ați putut da seama despre ce discutau?

— Despre examenele de admitere la facultăți. Probabil că erau colege.

— Dumneavoastră mai puteți adăuga ceva la precizările soției dumneavoastră? m-am adresat domnului Cornea, care între timp se așezase sau alunecase sub șocul știrii pe scaun.

A clătinat capul:

— Plec la ora șapte dimineața și mă întorc acasă seara. Poate ar fi bine să discutați cu Teodosia, femeia noastră de serviciu. Ea este toată dimineața acasă, mi-a sugerat el.

— Poate că și Marian ar putea să vă dea unele relații, a completat soția lui. În afară de faptul că și el stătea acasă și se pregătea pentru examenul de admitere în liceu, ieșea adesea să se plimbe cu Anda.

Am aprobat recomandarea.

Domnul Cornea s-a ridicat și a părăsit camera. Când a revenit era însoțit de bătrâna care ne-a deschis ușa și de puștiul pistruiat.

M-am adresat femeii de serviciu:

— Anda a ieșit vreodată dimineața din casă?

— Nu. Stătea tot timpul cu nasul în cărțile ei, ca degeaba îi ziceam eu să mai iasă un picuț la aier…

— Discuta des la telefon?

— O singură dată am auzit-o vorbind cu cineva și-i tot zicea că se teme de esamen.

— A pronunțat vreun nume?

A făcut semn că nu.

— Ați reținut ceva din dialogul ei?

— Da… Parcă zicea că: „Ție ce-ți pasă, că ți-ai luat diplumat”.

— Când a avut loc această discuție?

— Cu o zi înainte de-a pleca fără să mai vină-napoi acasă.

— La ce oră vorbea la telefon?

— Să fi fost ora zece.

— În ziua următoare, a mai vorbit cu cineva la telefon?

— N-am văzut… Dară o fi vorbit, că eu am tot fost după cumpărături pe la peață.

M-am adresat puștiului:

— Marian, tu ai văzut-o vorbind la telefon?

— Nu. De altfel, de pe terasă, unde învățam eu, nu puteam să văd sau să aud telefonul din cauza zgomotului străzii.

L-am rugat să-mi spună dacă în ieșirile lui cu Anda, aceasta s-a întâlnit cu cineva. M-a asigurat de contrariu, adăugând că Anda n-a ieșit niciodată din casă fără el.

— Anda a mai fost în București? am întrebat-o pe doamna Cornea.

— Da. În luna aprilie, după ce a participat la Olimpiada de economie politică de la Târgoviște, unde a obținut o mențiune; a stat la mine o săptămână și a învățat la matematică. Din câte știu, a mai fost în București și anul trecut, când a locuit la o rudă de-a ei.

— Știți cum se numește această rudă?

A răspuns negativ, iar eu, considerând că nu mai pot obține alte informații, m-am ridicat de pe scaun.

— Nu știu dacă vă-nteresează, dar în ultimele zile a tot sunat cineva la telefon. Când răspundeam eu, închidea, dar cu Anda vorbea, a spus femeia de serviciu.

— Vă rog să ne permiteți să vedem camera și lucrurile Andei, am cerut.

În afară de cursuri școlare și lucruri de îmbrăcăminte frumoase și curate, n-am găsit nimic din ceea ce numim noi „capete de ață”.

*

Când am ajuns la inspectorat, era aproape ora zece noaptea. Am intrat în birou cu Dan. Pe Maier l-am trimis acasă, deoarece n-avea cu ce să ne mai ajute.

— Hai să ne apucăm de treabă, Dane. Întâi ne ocupăm de depistarea tuturor persoanelor din anturajul victimei, începutul îl facem cu asta, am zis, punând pe masă agenda luată de la doamna Cornea. De numerele locale mă ocup eu. De celelalte, tu. Motiv pentru care vei pleca cât de curând posibil la Sibiu, unde va trebui să urmărești ipoteza că asasinul poate să fie concetățean cu victima.

În timp ce Dan s-a apucat să extragă din agendă numerele de telefon cu cinci cifre, am tras un sertar al biroului meu și am scos o cutiuță metalică. M-am dus spre zidul acoperit cu o draperie și am tras-o la o parte. Am plimbat degetul pe harta Bucureștiului, care ocupa întregul perete, și am înfipt un steguleț în punctul unde descoperisem mâinile victimei. M-am dat înapoi câțiva pași și am privit harta, întrebându-mă unde voi pune următorul steguleț. Cum, firesc, nu puteam da un astfel de răspuns, am acoperit din nou harta cu draperia și am lăsat cutia cu stegulețele pe colțul biroului meu. Știam că voi mai avea nevoie de ele, curând.

9 iulie

Ziua a debutat cu un cer albastru, senin și un soare care dogorea puternic, deși era abia ora opt și jumătate.

Pe Bulevardul Aviatorilor, troleibuzul liniei 83 își târa cu greutate caroseria hodorogită, înțesată cu pasagerii care au așteptat aproape o jumătate de oră sosirea vehiculului. Majoritatea călătorilor era formată din amatorii de apă și plajă, care se îndreptau spre ștrandul Bordei.

Când troleibuzul a oprit în stația Piața Aviatorilor, o bătrânică, ce făcea notă discordantă cu voioșia și tinerețea celorlalți pasageri, a reușit cu greutate să-i convingă pe cei trei adolescenți care călătoreau pe scară s-o lase să coboare.

În timp ce troleibuzul se punea în mișcare, Steliana Drobotă a privit dezaprobatoare după ei, apoi a traversat șoseaua în direcția Parcului Herăstrău. Deși avea șaizeci și cinci de ani și era pensionară, pentru a-și mări veniturile, lucra câteva luni pe an ca îngrijitoare la W.C.-ul din parc. Când ajunse la intrarea parcului, a pornit paralel cu Aleea Trandafirilor, pe aceea asfaltată…

*

Nicolae Buzatu, cincizeci și șapte de ani, lăcătuș, s-a deșteptat odihnit și bine dispus. Cu o zi înainte avusese puțină temperatură și doctorul întreprinderii unde lucra, temându-se de o gripă virotică, s-a grăbit să-l

expedieze acasă, cu trei zile de concediu medical.

S-a ridicat din pat și a început să se întindă a lene, în timp ce se întreba cum ar putea să-și folosească zilele libere pe care le obținuse. Când a privit ceasul deșteptător, care arăta ora nouă fără douăzeci, un guiț at venit din curte i-a reamintit că încă n-a dat de mâncare la cei doi purcei pe care-i creștea; unul pentru vânzare, de Crăciun, și celălalt pentru pomana porcului.

Așa cum era îmbrăcat, în pijama, și fără să-și mai pună în picioare papucii, a ieșit în curte. A luat găleata cu resturile de mâncare adunate cu o zi înainte de la cantina întreprinderii și a răsturnat-o în troacă. Pe când purceii asaltau cu mult apetit terciuiala eterogenă din copaie, Buzatu s-a întrebat cu îngrijorare ce le va da de mâncare în următoarele două zile, când, fiind în concediu medical, n-avea ce căuta la cantina întreprinderii. A ridicat din umeri și, spunându-și cu filosofică resemnare că avantajele au întotdeauna și dezavantaje, a intrat în casă gândindu-se că într-un fel sau altul se va descurca el până la urmă. În cazul cel mai rău, cumpărând câteva pâini negre.

După ce a prăjit niște costiță și a aruncat deasupra ei cinci ouă, s-a așezat la masă. Când a terminat de mâncat, a scos apă din puțul american pe care-l avea în curte și a început să se bărbierească…

*

Am consultat agenda victimei și am extras unsprezece numere de telefon locale. Un sfert de oră mai târziu, am obținut de la Telefoane adresele care mă interesau și am coborât la mașina de serviciu.

*

După ce Steliana Drobotă a străbătut vreo trei sute de metri, a pornit spre stânga, pe o scurtătură, a trecut pe lângă Teatrul de păpuși și, câteva zeci de metri mai departe, a ajuns la locul destinației. W.C.-ul de a cărui curățenie răspundea este situat sub nivelul solului, la patru metri, și are două scări de acces, una pentru bărbați și cealaltă pentru femei.

A început să coboare cele douăzeci de trepte ale scării pe care era imprimat un B. Când a ajuns jos, a deschis cu cheia prima ușă din dreapta, care era utilizată pentru păstrarea ustensilelor ei. A scos afară o găleată și o mătură, le-a pus pe culoar și a vârât cheia în broasca ușii următoare. A răsucit cheia și a împins ușa, dar aceasta nu s-a deschis, decât de-o jumătate de palmă, apoi s-a blocat. După ce s-a mai opintit de câteva ori în ea, fără succes, a încercat să privească înăuntru prin geamul spart al ușii. A trebuit însă să renunțe. Poziția ferestrei era prea înaltă pentru statura ei.

După ce, surprinsă și înciudată, a lăsat să-i scape un: „Ce dracu o mai fi și cu ușa asta!”, s-a văzut nevoită să urce, gâfâind, din nou treptele scării pe care abia le

coborâse.

Un sfert de oră mai târziu, a revenit cu șefu'l ei. Ion Lupșa, un bărbat voinic, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, după ce și-a vârât capul prin fereastra lipsită de geam și a zărit ce bloca ușa din cealaltă parte, a lovit de câteva ori cu umărul în portieră, până a reușit s-o întredeschidă atât cât să se poată strecura înăuntru.

*

La ora nouă și un sfert, reușisem să mă deplasez la patru din adresele pe care mi le notasem. Dar n-am avut șansă să-mi răspundă cineva, deși am apăsat mult și cu perseverență pe butoanele soneriilor de la ușile respectivelor apartamente.

Cătrănit am deschis portiera și m-am așezat lângă Vartunian. Când am vrut să-i spun care-i noua destinație, radio-telefonul a început să zbârnâie imperios…

*

La ora nouă și jumătate, când m-am apropiat de W.C.-ul din parcul Herăstrău, căpitanul Maier s-a desprins din grupul de ofițeri criminaliști pe care-i comanda și mi-a venit în întâmpinare.

— Doctorul Dobrescu e acolo, mi-a arătat el treptele care coborau spre toaletă. E coletul numărul doi. Cu fotografiatul am terminat. Aștept să isprăvească doctorul și apoi mă apuc de căutarea urmelor.

În pragul ușii deschise, l-am văzut pe Dobrescu. Lega gura unei pungi mari, din polietilenă, prin folia căreia se zăreau niște resturi secționate. Alături, lângă picioarele lui, pe ciment, se afla o pânză roșie, murdară și mototolită. M-am strecurat pe lângă doctor și am intrat în încăperea dindărătul ușii. Mă aflam într-un vestibul de patru metri pe doi. Pe dreapta, un lavoar cu oglindă, în față, trei pisoare din porțelan alb; pe stânga, patru cabine.

Am mai făcut doi pași, pentru a examina interiorul, când a intervenit Dobrescu:

— Nu-ți pierde vremea degeaba! N-ai ce găsi înăuntru. Era încuiată, a arătat el spre ușa de acces a vestibulului. Criminalul a aruncat pachetul prin fereastra spartă.

— Ce-ai găsit? am arătat spre pungă de lângă el.

— Coapsa stângă și gamba piciorului drept, m-a informat, dezgustat.

— Și asta? am arătat spre pânza roșie.

— Ambalajul exterior al pungii în care erau vârâte resturile dezmembrate de care ți-am vorbit…

S-au auzit pași coborând scara și și-a făcut apariția Maier.

— A sosit câinele de serviciu, m-a anunțat el.

— Să-l aducă aici, am cerut.

În timp ce Maier striga în susul scării: „Mihuț, vino cu

potaia jos!”, medicul legist m-a întrebat, arătând spre pungă, dacă se poate retrage. Am fost de acord.

Când plutonierul a coborât cu câinele, i-am indicat cu degetul pânza roșie.

— Urma, Ebat! l-a îndemnat subofițerul, vârându-i sub bot pânza.

Când l-am văzut că-și întoarce capul spre scări și trage de lesă, i-am dat o palmă ușoară peste coapsă pentru a-l face să înțeleagă că poate trece la treabă. După felul în care și-a întors repede capul spre mine, a mârâit și mi-a arătat niște colți ca de tigru, cred că n-a apreciat în mod pozitiv intimitatea gestului meu.

— Nu suportă decât mâna mea, l-a scuzat subofițerul, deși, după cum zâmbea, era evident că incidentul nu i-a diminuat buna dispoziție. Doriți să pornim?

După ce am confirmat, și-a îndemnat câinele, și acesta a început să urce scările mirosind treptele. Când a ajuns sus, a pornit la dreapta pe aleea asfaltată. A străbătut vreo optzeci de metri și, când a ajuns la intersecția străjuită de bustul lui George Coșbuc, a pornit din nou spre dreapta, trecând prin fața Teatrului de păpuși. A parcurs aproximativ patru sute de metri pe aleea asfaltată, iar când a ajuns la ieșirea din Bulevardul Aviatorilor s-a orientat spre stânga, în direcția lacului Herăstrău. A trecut pe lângă bazinul cu apă din fața parcului, a mai mers încă douăzeci de metri și s-a oprit

lângă bordura trotuarului. S-a culcat pe labe, cu ochii în ochii însoțitorului său.

— Tovarășe căpitan, asta-i tot ce-a putut face. De aici urma este pierdută. Știți, asfaltul fierbinte, circulația mare…

L-am întrerupt, spunându-i că nu mai am nevoie de câine. Când am văzut unde s-a pierdut urma, mi-a căzut fisa și am priceput că exista o explicație mai bună decât cea pe care se străduia el să mi-o furnizare.

Gândind că deja știu ceva despre criminal, am pornit pe drumul pe care venisem, înapoi, spre locul unde-mi lăsasem colaboratorii.

Când am ajuns la W.C., am coborât din nou scările. Maier și doi oameni de-ai lui prăfuiau cu pensulele ușa fără geam, pentru a ridica eventualele impresiuni digitale.

— Nu mai durează mult și am terminat, a zis, peste umăr, zărindu-mă în spatele lui. Am luat și amprentele femeii de serviciu și ale administratorului, pentru comparare cu cele relevate.

— Parcul nu prea-i luminat noaptea. Oare W.C.-ul ăsta o fi? am întrebat, fără adresă, privind fasungul din tavan, văduvit de orice urmă de bec.

S-a întors imediat cu fața spre mine, ținând pensula ca pe un stilou cu care se pregătește să acorde autografe admiratoarelor.

— La ce te gândești? a vrut să știe.

— Fiind întuneric, e posibil să fi pipăit cu mâna liberă faianța de pe peretele scării. Coletul pe care-l ținea în cealaltă mână, probabil, îl dezechilibra și deci trebuia să se sprijine de ceva. Fie și numai pentru a se ghida la coborâre.

Mai întâi s-a uitat la mine urât, crezând probabil că am chef de glume, apoi, realizând că remarca mea nu-i lipsită de logică, a confirmat că se va ocupa și de pereți.

— Când termini treaba, încearcă să mă găsești am zis, întorcându-mă și începând să urc treptele.

*

La ora douăsprezece, Nicolae Buzata a mai aruncat o privire la cei doi purcei, care năvăliseră cu picioarele în troacă în speranța că ar mai putea găsi ceva de mâncat, și a ieșit pe poartă, fără să uite să tragă zăvorul, vârându-și mâna printre stinghiile gardului din lemn.

A mers de-a lungul străzii Baicului, până a ajuns la Gara de Est, unde, câteva minute mai târziu, s-a urcat în troleibuzul liniei 85. Găsind o bancă liberă, s-a așezat și a privit pe fereastră cum vehiculul străbate Bulevardul Dimitrov. Când a trecut pe lângă Foișorul de Foc, pentru a se angaja pe Bulevardul Republicii, Buzatu și-a părăsit locul și, strecurându-se cu greutate prin aglomerația care se făcuse între timp, s-a îndreptat spre ușa din față a troleibuzului. A coborât la a doua oprire,

în stația străzii Armenească. Treizeci-patruzeci de metri mai departe se afla clădirea Băii Arcului. S-a îndreptat cu un pas hotărât spre intrarea băii publice…

*

Când am ajuns în birou, m-am dus direct spre telefon. Mai întâi am completat apelul general pe care-l făcusem cu o zi înainte, privitor la individul care abandona colete macabre, arătând că acesta utilizează după toate probabilitățile un autoturism. Apoi am sunat la unitatea câinilor de urmărire și, povestind comandantului acesteia despre individul care avea mania să-și plaseze pachetele prin parcuri, l-am rugat să alcătuiască niște echipe pentru cercetarea imediată și sistematică a tuturor parcurilor Bucureștiului.

Înainte de a ieși din birou, am luat un steguleț din cutia lăsată de ieri pe colțul mesei și am marcat pe hartă locul descoperirii coletului numărului doi.

*

La ora trei fără un sfert, după-amiaza, Nicolae Buzatu a ieșit de la Baia Arcului, după ce a făcut o baie de aburi la care jinduise de mult. Când a ajuns la intersecția cu Bulevardul Republicii, s-a oprit cu un aer meditativ. Nu prea avea chef să se întoarcă acasă atât de devreme. Nu i-a trebuit însă mult timp pentru a lua o decizie. A pornit la dreapta, spre parcul Cișmigiu, unde întotdeauna se găseau niște microbiști cu care se putea

pune la cale viitorul promițător al echipei de fotbal „Rapid”.

*

Era aproape de ora cinci, când am intrat în biroul meu cu o dispoziție foarte fragilă. Reușisem să abordez numai una din persoanele înscrise în agenda victimei, dar fără niciun rezultat. Nu văzuse victima în ultimul an, iar cunoștințele pe care știa că le are aceasta în București s-au încadrat în lista pe care o aveam deja. Dacă n-aș fi avut de audiat un martor într-o cauză pe care o anchetam mai de mult, și pe care am mai fost o dată obligat să-l amân, mi-aș fi continuat cursa de anchetare și chestionare a persoanelor cunoscute de victimă. Când am auzit ușa deschizându-se, am crezut că mi se introduce în birou persoana programată, însă m-am înșelat. Era căpitanul Maier, care n-a întârziat să facă raportul cercetărilor criminalistice întreprinse la W.C-ul din Parcul Herăstrău.

— Am colecționat sute de amprente digitale ale vizitatorilor toaletei respective. Sunt conservate și clasate. Când vei pune mâna pe ucigaș, vom putea să-i probăm prezența în câmpul infracțional. Dar numai în cazul că s-a sprijinit cu palmele de pereți, ipoteză pe care eu n-aș vota-o.

L-am privit întrebător și a continuat:

— În W.C. El n-a ajuns întâmplător. Cunoștea la

perfecție locul. Altfel, așa cum ai remarcat și tu, pe întunericul care domnește în acea porțiune a parcului, nu ar fi putut să-l vadă, să-l depisteze. Iar dacă îl cunoștea bine, n-avea nevoie să se ghideze pipăind pereții.

Nu l-am contrazis. Deși sunt bucureștean get-beget, probabil că fără incidentul care m-a obligat să vizitez toaleta respectivă, n-aș fi aflat niciodată de existența ei. Cu criminalul, lucrurile au stat, în mod obligatoriu, diferit.

— Oricum, eu așa văd lucrurile, a adăugat el.

— Nu spun că n-ai dreptate, ci că meseria noastră nu ne permite să neglijăm nicio posibilitate, chiar și când există o șansă din zece mii.

— Ai ajuns la vreo concluzie? a făcut el un gest de indiferență.

I-am vorbit de presupunerea mea că asasinul se deplasează într-un autoturism.

— Da, numai așa se poate interpreta faptul că ambii câini au pierdut urma în condiții identice, la bordura trotuarului, m-a aprobat el.

— Și în toată povestea asta e ceva ilogic, ceva care mă intrigă la culme… am dat eu glas unei întrebări care m-a preocupat în permanență, din momentul când cel de-al doilea câine a pierdut urma.

— Anume? m-a încurajat el, curios.

— În mod firesc, omul nostru ar trebui să fie înnebunit de frică, cel puțin în timpul în care transportă pachetele cu încărcătura lor sinistră… într-o astfel de stare, ar trebui să-și abandoneze coletele cât mai repede posibil. Dar el procedează pe dos. În Parcul Hipodrom s-a plimbat aproximativ trei sute de metri, iar în Herăstrău de două ori mai mult. De ce, când normal ar fi fost să le abandoneze în cel mai apropiat tufiș?

— Sfidare la adresa noastră?

— Nuu… în niciun caz. Nu-i arde lui acum s-o facă pe grozavul… am zis, când m-a întrerupt soneria telefonului.

După ce am ridicat receptorul și am ascultat mesajul, m-am ridicat imediat de pe scaun, făcându-i semn lui Maier să-mi urmeze exemplul. Pe culoar i-am spus plantonului că audierea martorului se amână din nou.

*

Vartunian conducea atât de repede, încât simțeam vibrațiile caroseriei. Când am intrat în Piața Aviatorilor, am ocolit la stânga, pe Aleea Trandafirilor. Pe partea dreaptă se vedea Parcul Herăstrău, cu latura în care descoperisem al doilea colet. Ajunși în fața Arcului de Triumf, am virat la dreapta, pe șoseaua Kiseleff. Am rulat aproximativ o jumătate de kilometru, având pe partea stângă Stadionul Tineretului sau, „Federația”, cum se continuă să i se spună leagănului rugby-ului

românesc. La prima întrerupere a medianei care desparte cele două sensuri de circulație ale șoselei, mașina și-a redus viteza și a virat la stânga, în fața străduței care desparte Stadionul Tineretului de ștrandul cu același nume. Vartunian a așteptat ca autobuzul 31 să oprească în stația de pe colțul străzii, apoi, ocolindu-l prin dreapta, a urcat pe trotuarul lat și a oprit în spatele celor trei mașini alb-albastre care sosiseră înaintea noastră.

Când am coborât cu Maier din mașină, ne-a venit în întâmpinare un locotenent, care, aflând cine suntem, ne-a rugat să-l urmăm. Am mers pe trotuar vreo douăzeci de metri, în direcția Arcului de Triumf, apoi am pornit spre dreapta, prin liziera pădurii. După ce am străbătut șuvița de arbori de aproximativ cincisprezece metri, am văzut gardul de beton care împrejmuia Stadionul Tineretului, iar lângă el un grup de oameni de-ai noștri cercetau terenul. M-am apropiat de cei care fixau cu obiectivul aparatelor de fotografiat un punct anume. Lângă zidul cenușiu, pe pământul acoperit cu frunze veștede, se afla un tricou, roșu închis și deasupra lui un segment de carne, mare. Nu mi-am dat seama ce reprezenta și nici n-am găsit tăria să-l examinez mai îndeaproape. Am întors repede capul și m-am adresat celor prezenți:

— Cine l-a găsit?

— El, a zis plutonierul Mihuț, arătând spre câinele care stătea lângă ei, culcat pe picioarele dinapoi. În timpul cercetării acestei porțiuni, Ebat a depistat coletul.

— S-ar putea să mai fie și altele, a zis Maier.

— Nu mai sunt, a replicat plutonierul, arătând spre aparatul de radio-emisie ce-l avea atârnat pe piept. Cercetarea parcului și zonei verzi a șoselei Kiseleff s-a terminat, fără ca vreunul din însoțitorii de câini să fi semnalat evenimente.

— Ai luat urma celui care a adus coletul? l-am întrebat, privind peste gardul din beton.

Îndărătul acestuia, se vedea acoperișul scund al unei construcții din lemn. Pentru o clipă am uitat pentru ce mă aflam acolo, și mi-am amintit cu nostalgie de cele aproape două decenii care mă legau de clădirea respectivă. De vestiarele în care m-am dezbrăcat de sute de ori pentru antrenamente sau meciuri. Pe vremea aceea nu mi-ar fi putut trece prin cap că voi privi vreodată vestiarele din locul unde mă aflam, și cu atât mai puțin îngrozitorul motiv care mă adusese acolo.

— Dacă doriți să cunoașteți drumul urmat de infractor, vă rog să mă însoțiți, m-a invitat, plutonierul Mihuț.

Am confirmat și am pornit după el, mergând pe lângă gard, în direcția Pieții Scânteii. Douăzeci-douăzeci și

cinci de metri mai departe, am ajuns la strada care despărțea stadionul de șstrand. Subofițerul a pornit la stânga și după șapte-opt metri mi-a arătat bordura trotuarului.

— Aici. Tovarășe căpitan, am impresia că infractorul circulă cu un autoturism, a presupus el.

— Eu am certitudinea, Mihuț, am răspuns, pornind înapoi.

Revenind la punctul de plecare, l-am găsit pe doctorul Dobrescu aplecat deasupra pulovărului.

După ce s-a ridicat, mi-a spus:

— Jumătatea inferioară a abdomenului și bazinul…

Când am plecat, oamenii de la serviciul criminalistic cercetau fiecare palmă de teren.

*

La ora șase și jumătate, am virat la stânga, din șoseaua Ștefan cel Mare în șoseaua Colentina. Am trecut pe lângă marele imobil în care își are sediul magazinul „Bucur-Obor" și ne-am continuat drumul spre strada Doamna Ghica. Apoi Vartunian a întors la stânga și a oprit lângă trotuar, în fața unui bloc cu zece etaje.

Am intrat în holul imobilului și m-am urcat în lift. La etajul X am coborât și am sunat la ușa apartamentului 45. Mi-a deschis ușa un bărbat până în patruzeci de ani, blond și bronzat. Era îmbrăcat cu un pantalon alb și o cămașă albastră, cu mâneci scurte.

— Domnul Cornescu? am întrebat, iar după ce a răspuns afirmativ, i-am arătat legitimația.

— Cu ce vă pot fi de folos? a spus surprins.

— Vă deranjez cu rugămintea de a-mi furniza relații despre o persoană pe care o cunoașteți.

S-a retras din prag și m-a invitat printr-un gest al mâinii să intru în casă.

Când, la invitația amfitrionului, m-am lăsat într-un fotoliu-scoică, pivotant, din cealaltă cameră s-a auzit un glas de femeie:

— Cine a venit, Titel?

— Cineva de la miliție. Cred că pentru Anda. Vino și tu, Dina! a replicat gazda mea.

— De unde știți că vizita mea este legată de numele Andei? n-am pierdut ocazia să întreb.

— Nu văd de ce m-ar căuta miliția pentru altceva, a răspuns imediat.

— Și pentru Anda, de ce v-ar putea căuta?

— Probabil pentru că e rudă cu mine.

— Presupun că mai aveți și alte rude. De ce v-ați gândit că mă interesez în mod special de Anda și nu de altă persoană din cercul dumneavoastră de rude?

— Pentru că, după cunoștințele mele, numai Anda poate fi căutată de miliție, ca persoană dispărută…

Și-a întrerupt explicația, deoarece în cameră a intrat o femeie frumușică, în jur de treizeci de ani, statură

potrivită, șatenă, părul tuns scurt, băiețește. Era îmbrăcată într-un capot înflorat, suficient de lung pentru a nu-mi putea da seama dacă poartă sau nu pantofi cu tocul înalt. M-a fixat cu o pereche de ochi căprui, mari și frumoși.

— Ce-i cu Anda? a zis dintr-o bucată.

— De unde știți despre dispariția Andei? am contrat.

— Ne-a telefonat gazda ei, doamna Cornea, pentru a ne întreba dacă știm ceva despre ea. Ulterior, am sunat-o și noi cu speranța că ne dă o veste bună… Ce i s-a întâmplat? a vrut să știe amfitrioana.

Le-am spus și, firesc, au rămas stupefiați.

— Cum vă înrudeați, am întrebat, când am apreciat că și-au mai revenit din șoc.

— Soția mea este soră cu mama Andei, a răspuns el, deoarece nevasta sa nu mai contenea din plâns.

— A fost la dumneavoastră în ultima săptămână?

— Nu? Nici n-am știut că se află în București, până s-a interesat de ea doamna Cornea.

— Ce puteți să-mi spuneți despre Anda?

— Nimic în afară de faptul că era o fată cuminte și ascultătoare.

— Când ați văzut-o ultima oară?

— Anul trecut, când a stat la noi câteva zile în timpul vacanței mari.

Am încercat, fără succes, să iau informații despre

persoanele cu care ar fi putut avea relații.

Terminându-mi repertoriul, m-am ridicat din fotoliu. Când domnul Cornescu m-a condus spre ieșire, soția lui continua să plângă.

După ce m-am suit în mașină și Vartunian a demarat spre noua adresă, mi-am privit ceasul. Indica ora șapte și un sfert.

*

La ora șapte și un sfert seara, Nicoale Buzatu se decise să plece spre casă. Cele peste trei ore de discuție cu suporterii „Rapid"-ului, aciuați zilnic pe o anumită alee din Cișmigiu, rezolvase problema ce. O argumentase în acest interval de timp. Dacă echipa lor câștigă toate etapele pe care le mai avea de jucat, iar echipele care au înfrânt-o nu mai câștigă niciuna, „Rapid"-ul câștigă campionatul și intră în prima divizie. Și odată ajunsă în A, va avea la degetul mic toate echipele divizionare, ceea ce înseamnă că drumul pentru câștigarea campionatului național se va limita, în fond, la un galop de sănătate.

Ieșind din Cișmigiu, începu să urce Bulevardul Gh. Gheorghiu-Dej, cu gândul la Cupa R.S.R. Uitase să stabilească strategia prin care „Rapidul" trebuie s-o obțină. „În sfârșit, mai e și mâine o zi!" se consolă el, văzându-și de drum. Merse pe partea stângă, strecurându-se cu greu prin aglomerația celor care

intrau sau ieșeau din nenumăratele cinematografe înghesuite unul lângă altul. Ajuns la Universitate, coborî în diagonală prin pasajul subteran, trecu pe lângă Biserica Colțea, merse înainte pe Bulevardul 1848, până la prima intersecție, și porni la stânga. După vreo douăzeci de metri, traversă pe trotuarul din dreapta străzii și, la ora opt fără un sfert, intră în W.C.-ul care se afla la intersecția străzii Mavrogheni.

În dreapta două cabine, în față un geam prin care femeia de serviciu Gherghina Dragoș, patruzeci și unu de ani, îi aruncă o privire plictisită, apoi întoarse capul. Pe peretele din partea stângă patru pisoare. Îl alese pe ultimul. Când se întoarse, încheindu-și șlițul pantalonului, privirea îi alunecă prin ușa deschisă a cabinei a doua. Brusc își amintește de o problemă pe care, în toiul discuțiilor din Cișmigiu, o uitase complet. Își suci repede capul spre geamul supraveghetoarei, asigurându-se că aceasta stă cu spatele la el și discută cu o vizitatoare a compartimentului pentru femei, opus cu cel în care se afla el, intră în cabina care-i atrăsese atenția. Se aplecă și ridică pachetul pe care-l zărise, pitit în dosul scaunului de faianță, lângă racordul sifonului. Faptul că era mai greu decât își imaginase el nu-l deranja, din contră… Ceea ce-l intriga însă era faptul că nu simțea eterogenitatea bucăților de pâine veche pe care spera să le poată duce celor doi purcei ai săi. Se

decise să deschidă traista. Constată că nu-i vorba de o traistă, ci de un pulover verde. Înlăturându-l și ajungând la o pungă din masă plastică mată, pipăi pentru aș da seama de natura darului oferit de providență. Când realizează ce ține în mâna, cu senzația că i s-a oprit inima, începe să transpire și picioarele refuzară să-l mai susțină. După câteva secunde, care i se părură ore fără sfârșit, puse pachetul de unde l-a luat și plecă din W.C., împleticindu-se de parcă s-ar fi aflat într-o stare avansată de beție etilică.

Pe colțul din față, în diagonală, văzu un depozit de hârtie și se îndreaptă spre el, ca un hipnotizat. Când reuși să ceară un pahar cu apă, funcționara care l-a întâmpinat, văzându-i chipul livid, nu ezită să i-l aducă.

— Vă simțiți mai bine? îl întreabă ea, după ce l-a văzut golind paharul, cu mâna tremurând.

— Da, mulțumesc… îngăimă el.

— Mai doriți un pahar…?

— Nu, acum e bine. Mulțumesc… răspunse respirând cu dificultate, ca un astmatic.

— Inima? întreabă ea, compătimitoare.

Dădu din cap aprobator și plecă. Plecă și merse repede, aproape alergând, spre Ministerul Agriculturii, unde se află stația troleibuzului liniei 85.

Ajungând în stație, începe să privească cu insistență în direcția Universității, de unde trebuia să vină

troleibuzul. „Întârzie întotdeauna, da' ca-n seara asta, niciodată!" își spuse Buzatu, în nerăbdarea cu care dorea să pună o distanță cât mai mare între el și pachetul care l-a îngrozit atât de mult.

Când troleibuzul sosi, în sfârșit. Buzatu dădu din coate și se strecură prin lumea care se îmbulzea cu aceeași intenție ca și el. După ce reuși să apuce cu mâna o bară și puse piciorul pe scară, avu o revelație instantanee. „Dumnezeule, mi-am lăsat amprentele pe pungă!" își spuse și, coborând de pe scară, începu să se împingă cu spatele spre înapoi, fără să țină seama de protestele nevoalate ale călătorilor dindărătul său, pe care, prin retragerea sa intempestivă, îi îndepărta de ușă și le lua orice șansă de a mai putea urca în troleibuzul atât de mult așteptat. De fapt, Buzatu era prea preocupat de problema lui pentru a-i băga în seamă. Posibil chiar să nu-i fi auzit. Cert este că, de îndată ce ieși din împresurarea călătorilor, a pornit decis pe drumul pe care venise.

Gherghina Dragoș era la postul ei, când l-a zărit pe Buzatu intrând din nou în W.C. Faptul că a revenit atât de curând n-a surprins-o deloc. De la fereastra de unde supraveghează de mulți ani toaleta pentru bărbați și femei, observase destule ciudățenii pentru a nu mai avea suficiente resurse ca să se poată mira.

Văzându-l venind direct spre ea, cu o mână a deschis

ferestruica, iar pe cealaltă a întins-o spre ruloul de hârtie igienică.

— Hârtie? a întrebat ea.

— Un cap de copil… Acolo… a spus surescitat, arătând cu mâna spre cabina în care crezuse că l-a invitat zeița Fortuna.

— Nu înțeleg ce vrei! Ce cap, dom'le?

Când a reușit să-i explice despre ce-i vorba. Gherghina Dragoș a rămas stupefiată.

— Nu se poate! a protestat ea.

— Vino să vezi!

— Eu nu vin! a zis, cu hotărâre, în timp ce-și vâra îngrozită capul între umeri.

— Atunci du-te și cheamă miliția!

— Nu-i treaba mea! Dumneata l-ai găsit, dumneata anunți! a replicat ea, decisă, trăgând geamul care-i despărțea.

*

După ce am ieșit de la familia Carandim, nu eram mai deștept ca la venire. Nu își mai vizitase mătușa din ianuarie, când a stat două ore, apoi a fost condusă acasă de vărul ei Leonard, un tânăr frumușel, student la Facultatea de medicină. Pentru orice eventualitate, mi-am propus ca după terminarea audierii persoanelor din agenda victimei, să mai discut încă o dată cu Leonard.

Când am ajuns la mașină, Vartunian mi-a spus că a

primit un nou mesaj pentru mine…

*

În timp ce ofițerii de la criminalistică căutau urmele, am ieșit afară cu martorii și am început să discutăm împrejurările în care au făcut macabra lor descoperire. Gherghina Dragoș mi-a spus că de la ora două, când a preluat serviciul, n-a văzut pe nimeni intrând cu un pachet sau o sacoșă suficient de mare pentru a fi putut conține coletul abandonat. Precizând, la cererea mea, că ultima curățenie a făcut-o la ora șase seara. Iar dacă pachetul s-ar fi aflat atunci în cabină, n-ar fi fost posibil să nu-l vadă.

— După ora șase seara, au intrat multe persoane în cabina respectivă?

— Zece-douăsprezece… Nu pot să știu precis, a ridicat ea din umeri.

— Și ești sigură că niciunul dintre ei n-a avut asupra lui o sacoșă, am insistat, deoarece nu puteam admite că pachetul a venit singur acolo unde a fost găsit.

— Sunt foarte sigură, deoarece sunt atentă la cei care intră în cabine. Altfel ar pleca fără să plătească taxa de 25 de bani… și-a justificat ea vigilența.

Deși argumentul pe care mi-l servise părea decisiv, nu m-a convins, deoarece am depășit de multișor vârsta la care se poate admite existența spiridușilor.

— După ora șase seara, când spui că ai făcut curățenie

în cabine, ai părăsit W.C.-ul? am întrebat-o cu severitate.

S-a foit puțin, a mai ezitat o clipă, apoi a aprobat cu capul:

— M-am dus să-mi iau țigări, la debitul de lângă magazinul „București”… Dar n-am lipsit decât câteva minute.

Eram edificat. Cele câteva minute trebuiau să fie echivalați cu cel puțin un sfert de oră. Iar timpul maxim necesar pentru abandonarea coletului nu a putut depăși treizeci de secunde.

— La ce oră ai plecat?

— În jurul orei șapte… Da’ am venit imediat înapoi, s-a grăbit să-mi reamintească.

Am dat din cap și m-am înapoiat la echipa care cerceta în toaletă. Medicul mi-a spus că, după fotografiile de identificare, în pachet se afla capul victimei. Apoi mi-a spus că, dacă-l caut peste două ore la morgă, poate să-mi furnizeze câteva date pentru cercetare. I-am spus că voi veni. După plecarea lui, s-a apelat la câinele de serviciu Elar. Urma pe care a luat-o a fost scurtă. A mers circa douăzeci de metri pe strada Colței, a traversat și s-a oprit pe colțul străzii din stânga, lângă trotuar. Admițând că aș mai fi avut unele dubii cu privire la faptul că asasinul utilizează un autoturism, acum puteam să le abandonez.

*

La ora unsprezece noaptea, am intrat în biroul medicului legist Dobrescu. Mă aștepta, bând cafea dintr-o ceașcă mare, de ceai. A vrut să-mi. Ofere și mie una, dar l-am refuzat:

— Mulțumesc. Și fără cafea am destui draci. Dă-i drumul și spune-mi ce-ai constatat.

— Examinarea coletului ridicat de lângă Stadionul Tineretului a condus la următoarele concluzii: victima a fost fată cuminte. Am constatat o deflorare, cu sângerare și lichid seminal…

— L-ai trimis la laborator pentru obținerea datelor specifice autorului?

A confirmat prin înclinarea capului și a continuat:

— În ciuda deflorării, victima n-a fost violată. Cel puțin asta indică lipsa infiltratelor sanguine, a vânătăilor, care, în astfel de cazuri, apar pe partea interioară a coapselor. Far coapsa găsită în parcul Herăstrău nu purta urme de violență. Analizând sângele victimei, care face parte din grupa zero, am crezut că am găsit o explicație pentru absența urmelor clasice în cazurile de viol. În momentul acela, victima avea în sânge o îmbibare alcoolică de 0,5 la mie…

— O astfel de concentrație nu înseamnă stare etilică, am ținut să subliniez.

— Alcoolemia stabilită victimei se putea obține dintr-

o sticlă de bere sau cincizeci de grame de coniac, a continuat medicul, ca și cum n-ar fi auzit remarca mea. Cantitatea este minimă, e adevărat, însă noi știm că nu toți oamenii se îmbată în aceleași condiții. O tânără cuminte, cum era victima, ingerând echivalentul unui păhărel cu coniac, s-ar fi putut griza suficient de mult pentru a fi pierdut posibilitatea de a se opune agresiunii. Acesta este un mod de a vedea lucrurile. După examinarea capului victimei, mai apare și o altă explicație.

— O aștept, l-am îndemnat.

— S-o luăm metodic. Umărul obrazului stâng a suferit un traumatism puternic, probabil provocat de o lovitură de pumn. Creștetul capului, în regiunea occipito-nucală, este de asemenea traumatizat de un corp dur, cu formă rotunjită.

— Care a fost succesiunea loviturilor? am vrut să știu.

— N-am fost acolo când s-au consumat faptele, a zis el cu acreală. Prezumtiv, și mai ales logic, primul moment al agresiunii trebuie să-l fi constituit lovitura de pumn. Al doilea moment, ca o consecință al primului, a dus la dezechilibrarea victimei și căderea acesteia pe spate…

— Ai spus că rana de la capul victimei a fost produsă de un corp cu forma rotunjită. Dușumeaua e plană, am subliniat eu.

— Și înainte de a ajunge pe dușumea, în cădere, nu se putea lovi de altceva?

— Un radiator de calorifer? am tatonat.

— Nu. Rana ar fi avut un caracter mai profund. Mai degrabă un scaun sau o masă.

— Se putea produce o pierdere a cunoștinței? am întrebat pentru a încerca să văd cu ochii minții cum s-au derulat faptele.

— Chiar dacă n-a leșinat, groggy a fost în orice caz.

— Deci așa se explică pasivitatea victimei în timpul violului. Urmare a violentării prealabile, n-a mai fost în stare să se opună agresorului.

— Asta este cea mai plauzibilă explicație, m-a aprobat.

— Care-i cauza decesului? Asfixie? am spus, amintindu-mi de aprecierea pe care a făcut-o când a văzut degetele de la mâna victimei.

A dat din cap cu amărăciune:

— E o treabă urâtă. Un omor cum n-am mai întâlnit niciodată… Nici chiar în literatura de specialitate. Criminalul este o fiară! Ai văzut că gura victimei era deschisă?

— Nu. Nu m-am apropiat să privesc.

— Știi de ce? a continuat ca și cum i-aș fi răspuns pozitiv.

— Ți-am spus că nu m-am uitat. De ce?

— Întreaga cavitate bucală era umplută cu hârtie igienică…

— Căluș? am spus, în timp ce mă încerca o senzație de repulsie.

— Așa s-ar părea, deși modul în care a fost executat indică sadism, bestialitate. Hârtia a fost împinsă cu putere în faringe și esofag, pe o lungime de zece centimetri. Pricepi? Un astfel de omor nu putea fi comis decât de un individ care nu se putea controla, un dement.

— În acest mod a fost ucisă? am întrebat, pe când îmi spuneam că remarca doctorului a deschis o nouă pistă de cercetare.

— Ar fi putut fi, dacă nu o sugruma, cu mâna dreaptă.

— Dacă victima a lăsat să i se înfunde gura cu hârtie, probabil că nu-și revenise încă din leșinul provocat de lovitura de la creștetul capului… am gândit cu glas tare.

— Când a început să-i bage în gură tampoanele de hârtie, victima era conștientă, și s-a opus. Pe ambele arcade ale maxilarului am găsit infiltrații sanguine. Asta arată, fără niciun dubiu, că agresorul a obligat-o să deschidă gura prin apăsarea zonei gonioanelor, a spus punându-și demonstrativ mâna pe bărbie și apăsând cu degetele gros și arătător pe mandibulă. Cu cât îți dinții mai încleștați, cu atât se deschid mai ușor la o astfel de compresare.

— Depesajul s-a făcut după deces? am zis, speriat de propria mea întrebare.

— Da, după… m-a liniștit Dobrescu. Apropo, starea segmentelor mi se pare relativ bună și mă întreb dacă n-au fost conservate înainte de abandonare.

— Congelare?

— Nu. Nici chiar așa! Probabil ținute într-un frigider casnic.

— Nu mi-ai spus când a decedat.

— Nu mi-ai spus ce a mâncat la ultima masă.

— Papricaș din carne de miel, ciorbă de zarzavat și o prăjitură, am spus, amintindu-mi precizarea făcută de gazda victimei.

— Da. Asta am găsit și eu. După stadiul de digestie gastrică, a decedat la trei-patru ore după ultima ingestie.

Am dat din cap și m-am gândit. Dacă ultima masă a luat-o la ora două, rezultă că a fost ucisă în jurul orei șase, miercuri 6 iulie.

— Când a fost omorâtă? s-a interesat doctorul, ghicindu-mi parcă gândurile.

I-am zis și l-am întrebat dacă mai are ceva de spus. A răspuns negativ, dar mi-a promis că, de îndată ce va obține noi date, mă va anunța fără întârziere.

Când mi-am privit ceasul, era trecut de miezul nopții.

10 iulie

Primul lucru pe care l-am făcut, când am intrat în birou, a fost să însemn pe hartă locul de abandonare a ultimelor două colete. M-am retras câțiva pași și am privit cele patru puncte. Toate steguleţele erau plasate în mijlocul părții superioare a hărții, ca un semicerc, cu bolta pe direcția est. Am încercat să stabilesc o relație între cele patru puncte și locul unde a fost comis omorul, dar am renunțat. De îndată ce criminalul avea la dispoziție un autoturism, localizarea pe care încercam s-o stabilesc prezumtiv nu putea constitui o ipoteză de lucru.

Amintindu-mi de precizarea medicului legist, am ridicat telefonul și am format numărul Brigăzii moravuri. Când mi-a răspuns maiorul Ciocârdel, i-am dat elementele afacerii de care mă ocupam și l-am rugat să-și pună oamenii să verifice dacă isprava n-a fost comisă de vreunul din obsedații sexual pe care îi are în evidență.

— Eu și oamenii mei îți rămânem recunoscători. Tocmai ne întrebam cum să ne ocupăm timpul ca să nu ne plictisim, că doar știi că suntem prea mulți în serviciu și n-avem de lucru! a replicat acid.

— Regret, Fănică, însă după toate aparențele, omorul nu-i străin de un viol, iar de autorii acestui gen de

porcării te ocupi tu. Te rog să pricepi că nu-i posibil să neglijăm o astfel de ipoteză, i-am spus cu o voce mai suavă ca cea a unei sirene mitologice, pentru a-l îmblânzi, deoarece știam că cererea mea presupune verificarea a mii de derbedei, eliberați din închisori sau bolnavi externați din clinicile de psihopați. Adică o investigație care urma să-i dea bătaie de cap săptămâni sau chiar luni de zile.

— Bine, Nicule… Am să dau dispozițiile de rigoare. Dacă obțin ceva, te anunț, a zis cu resemnare și s-a grăbit să închidă telefonul; din precauție, pentru a nu-mi lăsa răgazul să-i mai cer și altceva.

Când am așezat receptorul pe furcă, plutonierul a introdus în birou pe martorul a cărui audiere am fost nevoit s-o amân de două ori. L-am poftit să ia loc pe un scaun. Chiar în clipa când am deschis gura pentru a începe chestionarea, am avut certitudinea că martorul personifică ghinionul. A început să sune telefonul.

*

Mașina rula pe Calea Victoriei. A trecut prin intersecția străzii Locotenent Lemnea și, după câțiva zeci de metri, a virat la stânga, pe strada Nicolae Iorga. Am lăsat în urmă parcul și două imobile, ne-am strecurat printr-o mulțime de curioși, ținuți la distanță de câțiva subofițeri, și am oprit pe partea dreaptă, în spatele mai multor mașini de serviciu. Când am coborât

pe trotuar, am văzut o curte cuprinsă între două clădiri înalte, cu tencuiala cariată de intemperii, în genul celor construite de oamenii cu multe parale, după primul război mondial. Clădirea din dreapta își oferea calcanul, cealaltă fațadă cu o scară largă, acoperită de o copertină vitraliu, din care nu rămăsese decât rama metalică. Un gard din zid ar fi trebuit să închidă latura dinspre stradă, dar n-o mai făcea, deoarece cutremurul de pământ din 4 martie îi redusese înălțimea la două-trei palme.

Maier cu oamenii lui și doctorul Dobrescu își făceau meseria în extremitatea stângă a ceea ce mai rămăsese din gard, lângă peretele clădirii. M-am apropiat și am privit o sacoșă tip sport, vișinie, în carouri. Era vârâtă în lăcașul cuprins între gard, peretele clădirii și boxa din zid a contorului de gaze.

— E complet, doctore? am întrebat.

Și-a clătinat capul:

— Înăuntru e numai partea superioară a toracelui.

— Câinele a luat urma, dar a pierdut-o. Ca de obicei… a intervenit Maier.

— Ce direcție a luat?

A arătat cu brațul de-a lungul străzii Nicolae Iorga, în direcția Bulevardului Ana Ipătescu, un punct la o distanță de aproximativ o sută cincizeci de metri:

— S-a oprit pe colț, la intersecția cu strada I.C. Frimu.

M-am întors și am privit în direcția opusă, spre Calea Victoriei.

— A vrut să abandoneze coletul în parcul de pe colț. Dacă a renunțat, înseamnă că l-a speriat ceva, mai exact cineva. Sunteți de la secția a doua? m-am adresat unui grup de trei ofițeri pe care nu-i cunoșteam.

Au confirmat.

— Începând de la Calea Victoriei și până la intersecția cu strada I.C. Frimu, discutați cu toți locatarii acestei străzi. Și pe partea stângă și pe partea dreaptă, casă cu casă, apartament cu apartament. Trebuie să aflați dacă există cineva care a văzut o persoană cărând această sacoșă, ieri, după ce s-a întunecat, am arătat spre ambalajul coletului de lângă gard.

— Am înțeles… tovarășe comandant! a zis unul dintre ei, cu mâna la chipiu, după ce a încercat să ghicească gradul pe care hainele mele civile, firesc, nu-l puteau arbora.

— Încă ceva! mi-am amintit, pe când ei dădeau să plece. Întrebați-i și dacă au avut musafiri după ce s-a lăsat scara. În caz afirmativ, notați adresele lor, îi căutați și repetați întrebările puse celor care i-au găzduit.

— Coletul a fost descoperit de o locatară, a spus Maier, arătând spre treptele clădirii. A crezut că este o sacoșă cu gunoi pusă lângă fereastra ei de către o vecină cu care era în ceartă. În consecință a chemat un subofițer

care patrula pe Calea Victoriei pentru a constata mizeriile pe care i le face colocatara. Subofițerul, care era deja alertat, și-a dat imediat seama despre ce-i vorba și, fără să deschidă coletul, a anunțat dispeceratul…

— Eugene, preia tu cercetarea. Eu vreau să profit de ocazie că duminica e o zi nelucrătoare și lumea stă pe acasă, am zis, făcându-i un gest de salut.

A încruntat sprâncenele și m-a privit contrariat. M-am făcut că nu-i remarc mirarea și m-am îndreptat spre mașină, pe al cărei volan, probabil datorita căldurii care începuse deja să coacă orașul, Vartunian își sprijinise capul și medita adânc, sforăind…

*

La ora patru după-amiaza, am ajuns la concluzia că prezumpția mea cu privire la principala caracteristică a duminicii a fost corectă: nu era zi lucrătoare! Dar, pe parcursul peregrinărilor mele, s-a mai impus și concluzia că, pe o zi de caniculă, majoritatea bucureștenilor își abandonează casele în favoarea unui picnic la iarbă verde sau niște băi bune la șstrand. Cum persoanele înscrise în agenda victimei n-au vrut să facă opinie separată la exodul concetățenilor lor, mi-am pierdut toată ziua sunând degeaba la nenumărate uși. Cele trei persoane găsite totuși acasă erau rude cu victima și n-o mai văzuseră de peste doi ani.

Când, în sfârșit, am priceput că-mi pierd vremea fără

rost, l-am rugat pe Vartunian să mă lase în fața unui restaurant din apropierea locuinței mele. După ce m-am străduit să mănânc o friptură tot atât de tare și gustoasă ca o scândură reformată, am plecat spre casă.

De îndată ce am descuiat ușa apartamentului meu, m-am dezbrăcat și am nimerit direct sub duș. Am reușit numai să mă răcoresc, sila pe care o tot acumulez de trei zile rămânând intactă.

Întrucât aveam în permanență pe retină imaginea conținutului coletelor, am vrut să schimb decorul și, dând drumul la televizor, m-am așezat într-un fotoliu. Se transmitea „Linia maritimă Onedin". Am urmărit aproximativ jumătate din episod. Tocmai când se creaseră toate condițiile ca domnul James Onedin să se însoare, ceea ce ar fi putut duce la schimbarea serialului, cine știe, din greșeală, chiar cu unul bun… speranțele mi-au fost pulverizate de soneria telefonului.

Când am întins mâna după receptor, am luat în considerare două posibilități: ori vreo amică de-a mea vrea să mă întrebe dacă sunt singur – și nu-mi doream nimic altceva decât să fiu numai eu și cu mine! –, ori eram chemat la locul de descoperire a unui alt colet macabru.

Pronosticurile mele au fost nefondate. Mă chema Dan de la Sibiu.

— Cum merge, șefu'? a vrut el să știe.

Nu i-am răspuns nimic, și a înțeles că nu-i cazul să insiste.

— Ce-ai făcut în cele două zile de când ești la Sibiu? l-am întrebat, rece.

— Cam asta aș vrea să știu și eu… a zis, oftând, apoi a continuat repede: Am cerut băieților din miliția locală să întocmească lista tuturor colegilor de școală pe care i-a avut victima în ultimii cinci ani, precum și a celor cu care a copilărit, în cartier. Azi-dimineață se ajunsese la aproximativ 400 de persoane, iar dintre aceștia peste o sută și cincizeci sunt plecați în vacanță la mare, la munte sau la susținerea examenelor de admitere în învățământul superior. Pricepi cum stau lucrurile?… Din trei, depistezi numai o singură persoană. Și aceasta, bineînțeles, nu te poate ajuta cu nimic. Constat apoi că alibiu-i alibi, zic pardon, și, foarte voios, plec în căutarea următorului martor, cu convingerea că nu-i acasă…

Întrucât avatarurile de care-mi vorbea nu-mi erau chiar deloc străine, l-am întrerupt:

— Interesează în mod special indivizii care s-au aflat în capitală în ziua de 6 iulie.

— Lista este întocmită. E vorba de patruzeci și trei de candidați la studenție. Am adresele unde pot fi găsiți, mai puțin doisprezece dintre ei, care stau la gazde ocazionale. Pentru cei cu adresa necunoscută, știu facultățile unde urmau să candideze… Deci ai putea să-

i găsești, admițând că te ispitește o cercetare în această direcție.

— Mă tentează, însă deocamdată nu-i practicabilă. Dacă e vorba de viitori studenți, înseamnă că sunt în frigurile examenelor și nu-i putem stingheri. O să ne ocupăm de ei după terminarea concursului de admitere în facultăți. De la familie ai obținut ceva?

— Absolut nimic. Sunt la pământ. Era unicul lor copil.

— Dane, a fost violată, l-am informat.

— Am înțeles, șefu'! a spus după o pauză care-i demonstra surpriza. Voi acorda o atenție prioritară „specialiștilor" în acest gen de infracțiune, din Sibiu.

În continuare l-am rugat să-mi trimită câteva fotografii de-ale victimei.

Când am pus receptorul jos, căpitanul Onedin dădea ordin echipajului să ridice ancora și pânzele corabiei pentru ieșirea în larg. Datorită discuției cu Dan, n-am reușit să aflu dacă s-a însurat, ori ba. Dar cum în viață este bine ca fiecare să-și rezolve singur problemele, nu mă preocupau necazurile lui, ci ale mele…

11 iulie

Era ora șapte seara când am intrat, frânt de oboseală, în birou. Reușisem să abordez toate persoanele din agenda victimei. N-am obținut însă nimic din ceea ce m-

ar fi interesat. Nu putuseră furniza nicio informație ajutătoare și nici nu s-au evidențiat elemente pentru suspectarea lor.

Când m-am lăsat să cad pe scaun, am văzut un plic, 1 pe birou.

După ce l-am deschis am găsit înăuntru trei fotografii. Scoțându-le, a căzut pe masă un bilet. Era de la Dan care, odată cu fotografiile victimei, îmi ura succes. Am examinat pozele, din care mă privea o puștoaică de șaisprezece-șaptesprezece ani. Păr lung, căzut pe umăr, breton pe o frunte înaltă, ochii frumoși și limpezi, privind amuzați spre obiectivul aparatului de fotografiat, nasul mic, cu vârful ușor în vânt, și o gură frumos desenată, schițând un zâmbet ironic, probabil la adresa celui care o imortalizase pe clișeu.

Am așezat pe birou cele trei fotografii, ca într-un evantai, și le-am examinat mult timp. Avea o figură de adolescentă mulțumită de sine, satisfăcută de ce a făcut și convinsă că viitorul nu poate fi decât cel pe care și-l dorește. Privindu-i chipul frumos și nevinovat, n-am putut să nu-mi reamintesc de conținutul coletului găsit lângă Spitalul Colțea, într-un closet infect.

Am strâns fotografiile printr-un gest rapid, fără să le mai privesc, și m-am smucit cu nervozitate de pe scaun.

M-am dus întins la laboratorul foto și am cerut să-mi scoată câteva sute de copii după cele trei poze ale

victimei.

O oră mai târziu, cu vraful de fotografii în brațe, m-am dus la secretariatul Direcției. În câteva cuvinte am explicat ce doresc. Am fost înțeles și mi-au promis că fotografiile vor fi distribuite mâine dimineața, la prima oră, tuturor lucrătorilor în probleme judiciare, inclusiv subofițerilor sectoriști, care vor primi misiunea de a vizita cu fotografia victimei în mână toate imobilele care intră în jurisdicția lor.

— Ai dreptate! Poate iese ceva din asta, m-a încurajat Doina, șefa secretariatului.

Deși dintotdeauna i-am admirat ochii, mari, verzi, cu o profunzime incomensurabilă, ca a oceanelor, de data asta nu i-am mai văzut.

— Am să te rog să dai ordin ca la fiecare facultate de la Academia de Științe Economice să fie afișată, la vedere, câte o fotografie a victimei. Fără explicații! Numai cu rugămintea ca cine o cunoaște să anunțe decanatul, am zis.

În timp ce mă îndreptam spre biroul meu, m-am întrebat dacă mi-am luat la revedere de la Doina. Speram că am făcut-o.

După ce m-am așezat pe scaun, am scos din sertarul biroului agenda victimei și am început s-o examinez furios. Câteva minute mai târziu, am aruncat-o pe masă. Nu scăpasem nicio persoană care avea număr de telefon

cu șase cifre. Cu coatele pe birou și capul în palme, am privit agenda cu gândul aiurea. Încercam să-mi imaginez cum aș putea să-l dibuiesc pe criminal într-un oraș cu două milioane de locuitori.

Nu știu cât timp a trecut, clar când mi-am privit ceasul arăta că e trecut de nouă seara. M-am decis să plec acasă. Am întins mâna după agendă, cu intenția s-o bag în sertar. Atât o răsfoisem, încât stătea deschisă ca un evantai. Cu un gest distrat, am încercat să-i redau forma inițială. Pe când o îndoiam în sens invers încovoierii ei, coperta din spate mi-a scăpat dintre degete și a făcut o flexiune largă, peste cotorul agendei. Atunci am Văzut ceva scris, lângă cusătura filelor.

Am scos o lupă și am privit însemnarea, scrisă mărunt cu un creion foarte ascuțit: „Cristy 133410".

Faptul că era un număr de telefon local, ca să nu mai spun că, spre deosebire de celelalte nume, acesta era în mod evident dosit, mi-a fost destul.

Am sunat imediat Telefoanele și le-am cerut să-mi spună numele și adresa abonatului cu numărul ascuns în agenda victimei.

Când le-am obținut, mi-am privit din nou ceasul. Era aproape de zece seara. Cum după ora opt seara nu se poate intra în nicio casă, fără mandat, am amânat investigația pe a doua zi.

12 iulie

Când am ajuns în fața magazinului „Bucur”, am coborât din mașină și am mers pe jos pe șoseaua Colentina, privind numărul scărilor pe care le avea masivul imobil intitulat ALMO. Ajungând în fața scării pe care o căutam, am intrat în hol, am verificat lista locatarilor și m-am urcat în lift.

După ce ascensorul s-a oprit la ultimul etaj, am ieșit pe palier și am aruncat o privire circulară asupra numărului de pe cele patru uși de apartamente.

M-am îndreptat spre cel care mă interesa. După ce am sunat, am auzit un tropăit ușor. Ușa a fost deschisă de o fetiță brunetică, în vârstă de cinci-șase ani.

— Frumușico, părinții tăi sunt acasă? am întrebat-o, pe când ea mă examina cu capul lăsat spre ceafă.

— Nu, a zis, plimbându-și bărbia între umeri. Sunt la servici.

— Unde lucrează?

În timp ce ea ridică din umeri, am auzit o ușă deschizându-se în spatele meu.

— Pe cine căutați? s-a interesat o voce melodioasă îndărătul meu.

Întorcându-mă, am văzut o femeie. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani, blondă plinuță și de statură potrivită. Purta un capot, imprimat cu flori mari și

strâns cu cordonul, iar în picioare niște papuci albaștri.

— Aș vrea să discut cu familia Samuilă, am zis, apropiindu-mă de ea și arătându-i legitimația.

— Numai după-amiază îi puteți găsi. Sunt la serviciu.

— Unde lucrează?

— Grigore este șofer la Getax, iar Elena e funcționară la o întreprindere.

— Știți la ce garaj lucrează domnul Samuilă? am vrut să știu, cu intenția de a-l aborda imediat.

Răspunzându-mi negativ, am întrebat-o dacă poate preciza unde este locul de muncă al doamnei Samuilă.

— Din cine este formată familia Samuilă? am întrebat, după ce mi-a indicat adresa pe care o doream.

— Din cinci persoane. Grigore, Elena și cei trei copii ai lor. Acesta fiind cel mai mare, a arătat ea spre fetița care rămăsese în deschizătura ușii pentru a urmări discuția noastră.

— Cum vă numiți?

— Mioara Pintea.

I-am mulțumit pentru informații și am pornit spre lift.

*

Când m-am aruncat pe bancheta de lângă Vartunian, n-am mai apucat să-i spun care este noua noastră destinație. A început să zbârnâie radio-telefonul…

*

Din Calea Moșilor, am virat la dreapta pe strada Taras

Sevcenko. După ce am străbătut aproape întreaga stradă, am oprit pe stângă, în fața unui imobil gen vilă, cu latura superioară a ferestrelor în formă de arcadă. Înaintea noastră, lângă trotuar, mai erau oprite câteva mașini de serviciu. Îndărătul gardului din zid și vergele metalice l-am văzut pe doctorul Dobrescu și căpitanul Maier împreună cu un grup de oameni de-ai noștri.

Când am vrut să intru în curte, m-am oprit și am făcut un pas lateral, pentru a lăsa un subofițer să iasă afară cu un câine de serviciu, pe care-l îndemna: „Cec, urma! Urma, Cec!"

După ce am străbătut circa zece metri, am văzut o sacoșă tip sport, cu carouri, pe fond verde. Fermoarul era deschis și se vedea conținutul. Se afla lângă un maldăr de cărămizi, probabil rezultate după devastarea produsă de cutremurul de pământ din martie trecut. Am privit întrebător spre doctor.

— Livrarea coletelor e terminată… Admițând că nu se apucă să-și caute o nouă victimă, mi-a răspuns el, într-un amestec de scârbă și cinism.

— Eugen, cine a descoperit-o? am arătat spre sacoșă.

— Una din locatare i-a sesizat prezența încă de aseară, în jurul orei unsprezece. A presupus însă că aparține vreunui vecin, și nu s-a apropiat de ea. O altă vecină mai curioasă a făcut-o, acum dimineața.

— S-a discutat cu vecinii?

— De treaba asta s-au ocupat băieții de la circumscripție. Dar, ca de obicei, nimeni nu știe nimic.

Dacă și vecinii fuseseră interogați, prezența mea nu mai avea niciun rost. Cercetarea urmelor intra în atribuțiile criminaliștilor.

M-am întors și am pornit spre poartă.

Când am vrut să ies în stradă am dat nas în nas cu subofițerul care însoțea câinele de serviciu.

— S-a terminat misiunea? am întrebat.

— Da, tovarășe comandant.

— Ce traseu a avut criminalul?

— A trecut prin fața Liceului „Dimitrie Cantemir", a traversat strada Viitor, a intrat pe strada Orientului și s-a oprit la bordura pieții Galați, lângă semaforul electric, a precizat el.

Nu m-a surprins punctul terminus al urmăririi. M-am aplecat, am mângâiat capul câinelui și am plecat spre mașina în care Vartunian moțăia iar cu capul pe volan.

*

Din Calea Rahovei am virat la stânga pe șoseaua Viilor și după câteva sute de metri am oprit în fața întreprinderii care mă interesa. Am coborât din mașină și m-am dus la portar. După ce i-am explicat ce doresc, mi-a indicat unde pot găsi persoana pe care o căutam. Încăperea în care am intrat era mobilată numai cu o masă lungă, cu tăblia uzată și pătată. Pe peretele din

stânga, orificiul unui ghișeu, deasupra căruia, pentru a nu exista îndoieli, era scris cu vopsea albă: „CASERIA.”

M-am apropiat de ghișeu și am bătut ușor în placajul care-l închidea. Când s-a ridicat, ca o cortină, a apărut capul unei femei care mă privea întrebător. Avea trăsături frumoase, dar aspre, tenul arămiu pronunțat, părul șaten, bogat și strâns la spate.

— O caut pe doamna Samuilă, am zis.

— Eu sunt. Ce doriți? a vrut să știe.

— Trebuie să discut ceva cu dumneavoastră, am anunțat-o, scoțând și arătându-i legitimația.

— În ce problemă? a întrebat, în timp ce privea intrigată când la legitimație, când la mine.

Cum n-am mai discutat niciodată cu persoanele pe care le-am chestionat prin intermediul unui ghișeu, n-am vrut să-mi creez un precedent.

În spatele ei două colege se aflau instalate la tot atâtea birouri și se înfruptau voinicește din niște sandvișuri barosane, făcute din câte o jumătate de franzelă tăiată pe orizontală și umplută cu salam. Una, slabă ca o stinghie, mânca, probabil, cu speranța că-și va putea îmbrăca oasele cu câțiva milimetri de carne, iar cealaltă, sprijinindu-și sânii opulenți pe birou, îi ținea isonul de teamă să nu-și coboare greutatea sub nouăzeci de kilograme.

Deși înfulecau cu un apetit pentru care le-ar fi putut

invidia chiar și gândacii de Colorado, își fixaseră privirile asupra mea de parcă aș fi fost Rudy Jordache[20]. Mai înainte de a le lăsa timpul să-mi facă o declarație de dragoste, ori să mă avertizeze că trebuie să mă feresc de Falconetti[21], m-am aplecat spre casieră.

— Este vorba de o problemă confidențială, i-am spus, uitându-mă cu semnificație spre colegele ei.

A dat din cap aprobativ, a ridicat mâna dreaptă spre un punct din dosul paravanului care ne despărțea și placajul a închis orificiul ghișeului, căzând ca lama unei ghilotine.

Aproape imediat a deschis ușa încăperii în care mă aflam numai eu și masa uzată și pătată. Era înaltă, probabil că avea un metru și șaptezeci. Purta o bluză și o pereche de blugi, suficient de cambrați pentru a-i pune în evidență corpul bine proporționat.

— Ce doriți? a întrebat, pe când își ținea mâinile la piept și își frământa cu nervozitate degetele.

— Pentru început să-mi spuneți dacă aveți rude la Sibiu? ’.

— La Sibiu? s-a mirat.

Am confirmat, iar ea a făcut un gest de negație.

— Dar prieteni?

— Nu… Adică nu știu. Nu-i exclus ca vreo cunoștință

---

[20] Personaj din serialul „Om bogat, Om sărac”, interpretat de Peter Strauss.

[21] Personaj din serialul „Om bogat, Om sărac”, interpretat de William Smith.

de-a mea să se fi stabilit la Sibiu. Pentru ce mă întrebați?

— Trebuie să înțeleg că dacă ați avea prieteni la Sibiu nu sunteți în relații cu ei? am zis, făcându-mă că nu i-am auzit întrebarea.

— Exact. Dar de ce vă interesează?

— Numele Ambros, Anda Ambros vă spune ceva?

— Nu, îl aud pentru prima oară.

Am scos fotografia victimei și i-am dat-o s-o vadă.

— Cunoașteți această tânără?

— N-am văzut-o niciodată. Ce-i cu ea? a întrebat după ce a privit chipul victimei și mi-a restituit fotografia.

— Atunci cum vă explicați că numărul dumneavoastră de telefon se află în agenda ei? am arătat fotografia.

— De ce n-o întrebați pe ea? Ea și-a notat telefonul meu, și pe mine mă întrebați de ce a făcut-o? s-a înfuriat, ridicând tonul și accelerând îndoitul degetelor.

— La telefonul dumneavoastră răspunde vreo persoană cu numele „Cristy”? am spus flegmatic pe când vâram fotografia în portofel.

— Cristy?! a tresărit, atât de surprinsă, încât pentru o clipă a uitat să-și mai torsioneze degetele. Nu… Vă rog să-mi mai dați o dată fotografia s-o văd… s-a decis ea după o scurtă ezitare.

I-am făcut pe plac.

După ce a privit-o mai îndelung ca prima dată, mi-a restituit-o.

— V-ați reamintit?

— Nu, n-am întâlnit-o niciodată.

— Pentru ce-ați cerut să mai priviți o dată fotografia?

— Voiam să văd mai bine cum arată putorile cu care umblă soțul meu, a zis, cu fața crispată de furie. Dacă există vreun soț încornorat care vrea să-i spargă capul lui Grigore, n-are decât! Puțin îmi pasă! M-am săturat până peste cap de femeile care-l caută mereu la telefon…

— I se spune și Cristy?

— Parcă numai Cristy? În fiecare lună se rebotează.

— Unde-l putem găsi?

— Astăzi nu-l puteți găsi. A plecat de dimineață la Pitești pentru a-și face rodajul la mașină.

— Vă rog să-l anunțați că mâine dimineață, la ora șapte și jumătate, îl aștept la mine în birou, am zis, dându-i o carte de vizită.

13 iulie

La ora șapte și jumătate, când am ajuns lângă ușa biroului meu, am văzut pe o banchetă alăturată un bărbat, între douăzeci și cinci și treizeci de ani, care mă privea cu un interes nedisimulat. Purta o cămașă maro,

un pantalon din tergal bej și în picioare pantofi din piele, la culoare cu cămașa.

— Dumneavoastră pe cine așteptați? am zis.

— Am fost convocat la tovarășul căpitan Apostolescu a zis, ridicându-se repede în picioare, ca un soldat disciplinat.

— Domnul Grigore Samuilă?

Când a confirmat, am deschis ușa și l-am poftit să între. Urmându-l, i-am examinat silueta. Cu aproximație, avea înălțimea de un metru șaptezeci și cinci, suplu spre slab și umerii înguști, ușor curbați spre în față.

— Cred că știți de ce ați fost chemat, am zis, în timp ce porneam magnetofonul, iar el ocupa scaunul din fața biroului meu.

— Soția mea mi-a spus că vă interesați de o tânără pe care aș cunoaște-o eu, a răspuns, privindu-mă zâmbind ușor, parcă amuzat. Avea figura lunguiață, ochii negri, pătrunzători, nasul ascuțit și ușor vulturesc, bărbia proeminentă ca vârful unui galoș. Părul negru tuns scurt, cu cărare și o mustață îngustă care-i curgea peste buza superioară, până la colțurile gurii.

— Și o cunoașteți?

— Fotografia tinerei de care vă interesați i-ați arătat-o numai soției mele… a ridicat din umeri și a privit intrigat draperia care acoperea harta de pe peretele din

dreapta.

— Cunoașteți o tânără cu numele Anda Ambros?

— Numele de familie nu-mi spune nimic. Dar Ande cunosc mai multe.

— Cunoașteți persoana? i-am zis, dându-i fotografia victimei.

— Da… s-a decis, după ce a examinat-o lung și apoi mi-a restituit-o. Locuiește la Sibiu și cred că într-adevăr se numește Anda. Ce-a făcut? a vrut să știe, fixându-mă cu ochii săi negri și sfredelitori.

— De unde o cunoașteți? Vă rog să faceți o relatare amănunțită, am spus repede, pentru a-și da seama că numai unul dintre noi pune întrebări, și acela nu poate să fie el.

— Din tramvaiul 21. Când am ajuns la intersecția cu șoseaua Ștefan cel Mare, o voce feminină m-a întrebat unde este magazinul „Bucur-Obor". Când am întors capul, era ea, a zis, arătând spre fotografia pe care o lăsasem pe birou. I-am spus că trebuie să se dea jos la prima oprire. După ce am coborât în stație, i-am arătat magazinul care o interesa. Atunci mi-a spus că este din Sibiu și mă roagă s-o însoțesc, deoarece se temea să nu se rătăcească. Cum tot eram liber în dimineața aceea, iar ea era o fată foarte frumușică și vorbăreață, m-am declarat de acord. A interesat-o în mod special raionul cu obiecte de artizanat, însă n-a găsit nimic care să-i

placă.

Când am ieșit în stradă, m-a întrebat dacă am telefon acasă. Dându-mi seama că-i copil, n-am vrut să-mi complic existența și i-am spus că n-are rost să mă caute, deoarece sunt însurat și am trei copii. Desigur că nu acesta era adevăratul motiv al refuzului, ci acela că n-aveam chef să mă plimb și să mă sărut cu o școlăriță prin parcuri…

— Și totuși, avea telefonul dumneavoastră, i-am reamintit.

A dat aprobator din cap:

— A insistat, argumentând că dacă eu aș avea vreo problemă la Sibiu sau ea la București, ne-am putea ajuta reciproc. Deși nu m-a convins prea mult ideea ei, i-am dat telefonul meu și, pentru a-i face pe plac, l-am notat și eu pe al ei pe un bilet de tramvai…

— Când a avut loc această discuție?

— Anul trecut, cam pe vremea astă.

— Acum vă rog să-mi vorbiți de relațiile care au fost între dumneavoastră, ulterior momentului ce mi l-ați relatat.

— Ulterior?… Nimic. Eu am aruncat biletul pe care notasem numărul ei de telefon de îndată ce ne-am despărțit, iar ea nu m-a mai sunat… Sau poate a făcut-o când lipseam eu de acasă și i-a răspuns soția mea. Ceea ce ar fi putut s-o determine să renunțe să mă mai

caute…

— Deci, din momentul în care v-ați cunoscut, nu v-ați mai întâlnit și nici n-ați. Mai discutat?

A confirmat prin înclinarea capului.

— Vă rog să răspundeți la întrebare, i-am cerut, arătându-i cu degetul că microfonul magnetofonului nu se află degeaba în fața lui.

— Da. Din ziua când am condus-o prin magazinul „Bucur-Obor", n-am mai văzut-o, mi-a făcut el pe plac, închizându-și șmecherește un ochi pe când își apropia demonstrativ gura de microfon.

— Dacă am înțeles bine, femeile nu vă prea displac…

— Chiar deloc! a ținut el să-mi comunice, râzând.

— Și atunci, cum se explică că n-ați încercat s-o cunoașteți mai bine pe Anda? Doar spuneați că vă plăcea.

— Tovarășe căpitan, pe cinstite acum, era bine făcută! De aceea am și consimțit s-o conduc prin magazin. Pe măsură însă ce discutam, a reieșit că este nu numai elevă, dar, pe deasupra, și fată cuminte… Categorie pe care am evitat-o întotdeauna. Chestie de precauție elementară. N-aveam chef să mă trezesc după nouă luni că o astfel de fâță îmi sună la ușă, cu burta la nas și cu taică-său de mâna. Când mie îmi lipsește timpul, nu femeile frumoase, nu sunt atât de prost încât să-mi bat singur cuie în pingele, riscând un scandal cu soția mea.

Acesta a fost motivul pentru care am bătut în retragere la despărțire. Dar ce-i cu ea? A șters-o de acasă? a întrebat din nou.

— Ce vă face să credeți într-o astfel de posibilitate?

— I-am chestionat, în timp ce-mi spuneam că-i un tip cu haz.

— Știți, ziua bună se cunoaște de dimineață. Una peste alta ea a intrat în vorbă cu mine. Și avea ochii foarte zburdalnici. Pricepeți genul? m-a consultat el cu subînțeles.

Am aprobat, gândindu-mă cu amărăciune la complicația cu totul deosebită pe care o punea în evidență spusele lui. De unde până în prezent am admis că victima era cuminţică, și deci cercul cunoștințelor ei putea fi determinat, acum situația se răsturna cu o sută optzeci de grade. Îi plăceau bărbații și era ușor abordabilă. Ceea ce înseamnă că ar fi putut cunoaște întâmplător un bărbat oarecare chiar în ziua dispariției, în drum spre facultate, și-a ajuns la el acasă. Iar felul în care a plecat de acolo mă obliga să-i cunosc cât mai repede posibil amfitrionul. Dar acum, când el ieșea din cercul persoanelor care ar fi putut veni în mod firesc în contact cu ea? Scăzând femeile, bătrânii și copiii din cele două milioane de locuitori ai Bucureștiului, rezultă că ar trebui să caut criminalul, la întâmplare, printre patru-cinci sute de mii de bărbați. Grozavă treabă!

Intempestiv, soneria telefonului a curmat senzația de deznădejde ce mă cuprinsese.

Când am ridicat receptorul, am auzit vocea lui Dan:

— Salut, șefu'! Cum merg treburile?

Am tăcut și am oftat ușor. A înțeles cum stau lucrurile, și, băiat subțire, fără să mai insiste, a continuat:

— Problema sibienilor care s-au deplasat în capitală în ziua de 6 iulie este rezolvată. Lista lor este completă. Dar mă îndoiesc de eficiența acestei piste…

— De ce?

— Acest gen de călători se cazează ori în hoteluri, ori în locuințele unor rude sau prieteni. Deci n-ar fi avut unde invita victima.

— Asta-i numai o aparență, Dane, am zis, spunându-mi că prietenul său ruda care a oferit găzduirea ar fi putut, plecând la serviciu sau cu alte treburi, să-l lase singur în casă. Criminalul a adus victima, apoi a făcut tot ce era necesar pentru ca gazda să nu mai poată găsi nicio urmă a isprăvii sale.

— Ești cu cineva în birou? a întrebat, probabil datorită laconismului meu.

— Întocmai. Continuă.

— Am alcătuit și eu o listă. Este vorba de nouă sibieni care și-au stabilit domiciliul în București. Se crede că au cunoscut victima. Ce-ar fi dacă m-aș întoarce acasă și m-

aș apuca de treaba asta? a propus el.

— Ideea nu-i rea! Dacă iei prima cursă, după-amiază ești aici.

— Vin mâine, cu avionul de ora zece.

— De ce nu azi? m-am mirat eu.

— Există o persoană care sosește astă-seară din vacanță. Trebuie să stau de vorbă cu ea. Era în relații strânse cu victima.

— Cum crezi. La revedere, am spus, lăsând receptorul pe furcă, apoi am privit spre Samuilă, care urmărise monologul meu telefonic cu ochii săi negri și curioși: Vă cer scuze pentru întrerupere. În ceea ce privește persoana despre care discutăm, am arătat din nou spre fotografia victimei, n-a dispărut de-acasă, cum ați presupus dumneavoastră, ci a fost ucisă, am spus dintr-o bucată, privindu-l cu atenție.

— Nu! a exclamat el, cu pupilele dilatate.

— Probabil că ați auzit despre o persoană ale cărei segmente au fost împrăștiate în diferite puncte ale capitalei?

— Anda este?

Când am făcut un gest de confirmare și el a început să mă privească de parcă ar fi văzut hoardele lui Attila dând buzna peste el, a reînceput să sune telefonul.

— Salut, Nicule! a zis vocea din receptor. Cum merg treburile?

— Așa și așa, am replicat, cu rezervă, încercând să-mi dau seama cine-i stăpânul vocii, care de altfel îmi era foarte cunoscută.

Și-a dat seama că pilotez, și a continuat:

— Ce-ar fi dacă i-ai face o vizită bătrânului Udrea?

— De ce aș face-o, Tudore? l-am întrebat pe comandantul Secției a VII-a de miliție.

— Am la arest pe cineva care ar putea fi omul pe care-l cauți…

— Ne vedem într-un sfert de oră, l-am asigurat și am închis.

Samuilă, cu capul întors spre stânga, privea draperia de parcă s-ar fi așteptat ca îndărătul ei să apară un ansamblu de dansatoare de striptease. Majoritatea celor care vin la mine în birou o privesc la fel… De ar fi fost ceva adevărat din ceea ce-și imagina Samuilă, aș fi dat imediat draperia jos.

— Credeți că ne puteți spune ceva care să ajute la descoperirea vinovatului? l-am întrebat, obligându-l să întoarcă capul spre mine.

A făcut un gest de negație, cu umerii înălțați spre urechi.

— În timpul discuției avute cu victima, v-a vorbit de relațiile pe care le avea în București? A pomenit vreun nume?

— Nu, am reținut numai că urma să mai stea câteva

zile în București și că locuiește la o mătușă de-a ei.

— Bine. Dacă o să mai am nevoie de relații, am să vă caut, am scurtat-o, ridicându-mă grăbit de pe scaun.

*

Mașina rula pe Bulevardul Hristo Botev. Am traversat Calea Moșilor, am mai depășit o intersecție și am virat la dreapta, pe strada Stelea Spătaru. Câțiva zeci de metri mai departe, strada se lărgea cu o piațetă în mijlocul căreia se afla un rondou cu bordură din ciment, iar în fața acestuia, pe partea dreaptă, locul unde fusesem invitat.

Am străbătut curtea, am intrat în hol, unde obiecțiunile ofițerului de serviciu au fost înlăturate de legitimația mea, și am urcat la primul etaj.

Când am deschis ușa pe care scria: „Comandantul", Udrea stătea la birou, iar în fața acestuia, în picioare, un tip scund în uniformă de maior și o fetișcană înăltuță și zveltă.

— Termin imediat, mi-a zis Udrea, cu vocea lui groasă, de bariton, ridicându-se să dea mâna cu mine și invitându-mă să ocup unul din cele două fotolii din fața biroului său.

După ce m-am așezat, i-am văzut din față pe interlocutorii colegului meu. Maiorul, în jur de cincizeci de ani, privea fetișcana zâmbind ironic, iar aceasta, cu o figură de copil cuminte, se uita spre comandant. Părul

de culoarea acaju, tăiat scurt, avea o coafură olandeză, cu extremitățile rotunjite și ridicate. Tenul alb, nasul mic și drept, gura frumos conturată, ochii negri și calzi, pleoapele ușor fardate. O rochie mulată, din tricou bej, îi punea în valoare un corp pentru care ar fi putut s-o invidieze chiar și componentele ansamblului parizian de balet de la „Maxim". Picioarele deosebit de frumoase, cu genunchii rotunzi, erau încălțate într-o pereche de pantofi fini, din piele maro, cu toc înalt și subțire.

Mi-am spus că trebuie să fie studentă, iar după înfățișarea și gustul cu care era îmbrăcată, probabil la Institutul de teatru și cinematografie.

— Și de unde spuneai că ai chestia asta? a întrebat maiorul Udrea, învârtind pe deget o brățară plată, din zale masive de aur.

— V-am spus… a zis ea, cu o voce plăcută și un aer candid. Mi-a dat-o un prieten…

— Numele și adresa lui? a întrerupt-o Udrea.

A clipit de două ori cu nevinovăție și n-a răspuns.

— Tovarășul comandant te-a întrebat ceva! a intervenit maiorul în uniformă, păstrându-și în colțul buzelor zâmbetul ironic.

— Vă rog să mă iertați… a catadicsit ea, cu voce șoptită.

— Serios? a zis Udrea. Acum două ore, când ai fost

adusă aici, spuneai că n-ai mai avut de-a face cu miliția. Mai menți această afirmație?

S-a rezumat numai la un gest de confirmare, prin înclinarea repetată a capului ei de fetiță frumoasă și neprihănită.

Udrea a luat o hârtie de pe masă și a spus cu amărăciune:

— Ai mai avut două condamnări, una de șase luni și alta de zece… Tot pentru furt! Ori e o greșeală?

— Vă rog să mă iertați… a repetat ea, impasibilă ca o placă de patefon stricată.

— De ce te-a dat în urmărire Secția a XII-a?

— Nu știu… a răspuns, după ce în prealabil s-a arătat surprinsă.

— Pentru că ești uitucă, am să-ți amintesc eu, a intrat pe fir maiorul, accentuându-și zâmbetul. În urmă cu trei luni de zile, ai „ajutat" un cetățean să te acosteze. Și fiind o fire sentimentală, te-ai îndrăgostit de el și l-ai însoțit acasă, deoarece soția lui tot era într-o delegație. A doua zi dimineața, când s-a trezit, tu erai deja plecată… cu obiecte în valoare de peste treizeci de mii de lei, inclusiv o brățară de aur a naibii de asemănătoare cu cea găsită la tine, a zis, arătând bijuteria de pe masa lui Udrea.

— Nu știu despre ce vorbiți, a șoptit cu nevinovăție mai mult decât convingătoare. Pentru fapta de astăzi vă

rog să mă iertați și să mă lăsați să plec… Nu știu ce s-a întâmplat cu mine când am umblat în poșeta doamnei din magazin… Mi s-a întunecat mintea, a continuat, ridicând o mână cu degete fine spre frunte, pentru a sugera pierderea rațiunii.

— Și celelalte două condamnări tot pentru astfel de furturi le-ai avut, a zis Udrea, cu silă, apoi s-a adresat maiorului: la arest. Până mâine dimineață întocmește dosarul de trimitere în judecată!

În timp ce maiorul o scotea afară pe tânăra și frumoasa domniță, am întors capul spre Udrea. Era un bărbat voinic, brunet, ochii căprui și sfredelitori, sprâncenele groase și negre, fruntea înaltă și părul de la încărunțit spre alb ca neaua. Purta un costum gri, cu vestă, o cămașă cu dungi late, albastre, și o cravată cu fond roșu.

Când m-a privit, figura severă pe care și-o compusese în timpul interogatoriului s-a metamorfozat într-un zâmbet cald:

— Dacă o vezi pe stradă, juri că-i un înger coborât de pe o icoană…

— Cum s-a descurcat tipul care a dus-o acasă? am întrebat, amuzat pentru o clipă de situația în care presupuneam că s-a aflat păgubașul când a trebuit să-i explice soției sale de ce nu mai are brățara.

— Ca să iasă din încurcătură, și-a spart ușa

apartamentului și a anunțat miliția că în lipsa lui de acasă a fost călcat de hoți. Pe chestia asta s-a ales cu o amendă contravențională pentru inducerea în eroare a organelor de anchetă. Totodată, nu s-a considerat necesar să i se spună soției sale despre adevăratul mod în care a fost ușurată de bijuterie… Ea crede și acum în varianta inventată de soțul ei.

— În regulă, Tudore. Să trecem la motivul invitației tale, am zis, reamintindu-mi că nu sunt în situația de a-mi pierde timpul cu anecdote.

— Bei o cafea?

— Nu, mulțumesc! Sunt și așa destul de nervos.

— Dar o acriturâ?

— Poftim?! m-am mirat, gândindu-mă că-mi oferă murături. Nu. Mulțumesc. Nu sunt după chef, ci fără chef!

Fără să-mi acorde atenție, s-a ridicat, a pornit spre ușă și a ieșit. A revenit după câteva clipe și și-a reocupat fotoliul.

— De îndată ce am aflat de cazul de care te ocupi, am trecut în revistă toți infractorii din parohia secției mele. Și, bineînțeles, n-am putut să nu-mi concentrez atenția asupra unui oarecare Gheorghe Cârban. Are douăzeci și opt de ani și trăiește din expediente, mai cu seamă din bișniță. N-are domiciliu stabil…

S-a întrerupt când a intrat în birou un plutonier-

major, cu fustă. Avea în mână o tăviță cu două pahare. Unul a fost pus în dreptul meu, celălalt lângă comandant.

După ce subalterna s-a retras, am examinat lichidul tulbure din pahar, cu aspect de zeamă de varză murată, și apoi am privit spre el întrebător.

— Nu face rău! a zis el. E cu zaharină.

Mai întâi am gustat precaut, cu vârful buzelor, apoi am golit paharul până la fund. Era o citronadă formidabilă.

— Eu nu mă ocup de bișnițari, am ținut să subliniez, pe când puneam paharul pe masă.

— Individul de care-ți vorbesc, a continuat el fără să pară că mi-a auzit remarca, a fost condamnat pentru o tentativă de viol… Iar la o lună după eliberarea din închisoare, a fost din nou condamnat, însă pentru viol-viol! Pricepi?

Am înțeles ce voia să spună. Experiența noastră a arătat că indivizii care ajung să comită două violuri, sunt psihopați și vor repeta infracțiunea de câte ori vor avea condiții prielnice.

— De ce crezi că este implicat tocmai în cazul meu?

— Când m-am gândit la el, mi-am pus oamenii să-l caute. L-au găsit, firesc, pe strada Covaci, în preajma magazinelor „Consignația". Este în arestul nostru. Vrei să-l vezi? Are pantalonii și cămașa pătate de sânge.

— Ce explicații dă?

— Nu știu, a ridicat el din umerii săi masivi. A fost reținut pentru comerț fără autorizație. N-am cerut nicio relație despre petele de sânge. Pur și simplu, m-am făcut că nu le văd. Necunoscând amănuntele cazului, m-am gândit că e mai bine să-l chestionezi tu.

— Când l-ai reținut?

— Ieri seară. Vrei să discuți cu el?

— Mai întrebi?

S-a ridicat din fotoliul lui, mi-a făcut semn să-l ocup eu, și a ieșit din încăpere.

Câteva minute mai târziu a introdus în birou un individ scund, slab și tuciuriu. După ce maiorul Udrea mi-a făcut semn că are alte treburi și s-a retras, l-am examinat mai bine pe noul-venit. Pantofii roșii cu talpa și tocurile multisupraetajate, pantaloni galbeni, jos foarte evazați și sus cambrați pe șoldurile lui scheletice. Cămașa, albastră, era mototolită și murdară. De altfel, odată cu sosirea lui, încăperea începuse să miroasă a om care are de-a face cu apa numai când e surprins de ploaie.

În ciuda faptului că era îmbrăcat în culorile curcubeului, mi-a fost silă de el și nu l-am invitat să ia loc pe fotoliu.

Am remarcat câteva pete brune pe cămașa lui, în regiunea abdomenului, și pe pantaloni, spre genunchi.

Maiorul Udrea avusese dreptate. Erau urme de sânge.

I-am privit chipul. Bărbia teșită. Buzele atât de subțiri, încât gura părea să fie rezultatul unei incizii fine. Nasul borcănat, ochii mici, cu o căutătură șireată. Fruntea-i era așa de îngustă, încât sprâncenele păreau să crească chiar de la rădăcina părului. Urechile, clăpăuge, se evidențiau în pofida unui păr lung și soios care-i cădea pe umeri.

Stătea într-o atitudine de așteptare slugarnică, specifică infractorilor când ajung la miliție.

— Știi pentru ce te afli aici? l-am întrebat dezgustat.

— Nu, dom' comandant. Când am fost arestat, mă plimbam pe stradă… a zis el cu o voce mieroasă.

Greața pe care mi-o provoca aspectul lui m-a obligat să ocolesc subtilitățile interogatoriului și să intru direct în subiectul care mă interesa.

— De unde sunt urmele de sânge? am arătat spre petele brune de pe cămașa și pantalonii săi.

Pentru un moment a părut speriat și descumpănit, apoi s-a regăsit și a spus râzând:

— Nu-i sânge, dom' comandant… Am băut vin roșu… și când m-am matolit am mai dat și p-afară…

— E sânge! am spus aspru.

— Nuu… Dom' com…

— Băiete, e sânge! am ridicat tonul. Și dacă continui să negi, îți trimit hainele la laborator!

— Aveți dreptate, s-a decis el. E sânge. Mi-a curs din

nas.

— Fie! Voi cere laboratorului să precizeze dacă petele sunt produse de sângele tău. Îți menții afirmația?

A început să-și lase greutatea de pe un picior pe celălalt, foarte preocupat cu examinarea covorului așternut pe pardoseală.

— Cum vrei. Rămâi în arest sub învinuirea de omor cu cruzime, m-am resemnat, când am văzut că n-are intenția să vorbească.

— N-am omorât pe nimeni! s-a decis el, ridicându-și privirea înspăimântată spre mine. M-am bătut cu cineva… A vrut să dea cu cuțitu', da' eu am fost mai iute… Nu puteam să-l omor, că i-am băgat cuțitu' numa-n umăr. Dac' a mierlit-o, înseamnă că l-a ras altu'…

— Cum se numește?

— Sile…

— Numele complet și adresa exactă!

După ce mi-a furnizat datele cerute, le-am notat pe o hârtie. Apoi m-am ridicat și, deschizând ușa biroului, am rugat-o pe plutonerița care ne adusese citronadele să-l caute pe comandantul secției.

— Menține-l în arest, i-am zis lui Udrea, câteva minute mai târziu, când și-a făcut apariția.

— El e omul de care ai nevoie? a vrut să știe, când am rămas numai noi în încăpere.

Am ridicat din umeri și, după ce i-am povestit ce susținea pușlamaua, i-am oferit hârtia pe care notasem datele prezumtivei victime.

— Te rog să dispui căutarea tipului. Și pentru mai multă operativitate, trimite-i hainele la laborator. Dacă petele nu provin din grupa sanguină „O", e în afara cazului de care mă ocup.

— Fii liniștit. Te anunț de îndată ce primesc rezultatul laboratorului, m-a asigurat el, în timp ce ne strângeam mâinile.

14 iulie

Când Dan a intrat, tocmai începusem să examinez obiectele pe care Maier le întinsese pe birouri ca pe tejghele de solduri.

— Salut! a zis el.

Am întors capul spre ușă și, răspunzându-i prin înclinarea capului, i-am făcut semn să se apropie.

— Ambalajul? a vrut să știe.

— Cam așa ceva… a răspuns Maier în locul meu.

— E destul de eterogen… a comentat el. Prezența pantalonilor în care au fost găsite mâinile victimei se explică prin faptul că asasinul este, indubitabil, bărbat. În schimb, aceste două pulovere de damă sunt anacronice…

— Nici pantalonii nu se potrivesc în context… am zis, oftând ușor.

— Au aparținut unui bărbat cu o înălțime de 1,65 metri, gras, având probabil 80 de kilograme, a precizat Maier.

— Și? a vrut să înțeleagă Dan.

— O fată tânără și frumoasă e greu de presupus că s-ar fi lăsat acostată de un individ care purta un pantalon cu astfel de dimensiuni. Și cu atât mai puțin credibil mi se pare faptul că l-ar fi putut însoți de bună voie la el acasă, am spus.

— În București sunt magazine mari, cu lucruri frumoase și tentante pentru o femeie, mai cu seamă dacă este și provincială. Poate a avut nevoie de bani, a insinuat Dan, că doar nu degeaba a lucrat cândva la „Moravuri".

— Nu merge, Dane. În afară de faptul că era fată cuminte, când a plecat spre facultate avea la ea 400 de lei. Numai o prostituată, cu stagiu în „profesie" ar fi putut însoți pe bărbatul care purta un astfel de pantalon. Aici este un clenci. Pricepi?

— Cred că ai dreptate, șefu', a cedat el. Criminalul nu putea fi atât de prost, încât să ambaleze victima în niște haine ce i-ar fi putut trăda anonimatul pe care și-l dorește. Pentru a ne deruta, a utilizat numai lucruri care erau departe de a-i fi aparținut lui.

— Întocmai! l-am aprobat. Dar de unde a avut la îndemână aceste boarfe? Nu s-a dus să le cumpere ad-hoc! Au existat în preajma lui, după comiterea omorului.

— Și dacă le-a pregătit în prealabil? a sugerat Dan.

— N-a fost un omor premeditat, a zis Maier, clătinându-și capul cu convingere.

— Asta e numai o supoziție, s-a arătat Dan sceptic.

— Dacă criminalul își premedita fapta, ar fi avut grijă ca omorul să fie comis, în primul rând, oriunde numai la el acasă nu, l-am susținut pe Maier, care nu întâmplător lucra de două decenii în miliție. E un lucru bine cunoscut că-i mult mai ușor să iei viața unui om decât să scapi, ulterior, de cadavrul lui. Iar faptul că asasinul a recurs la secționarea victimei, pentru a o putea scoate din casă, fără să atragă atenția vecinilor, demonstrează că n-a știut dinainte că va ajunge la un omor. Continuă raportul, i-am cerut lui Maier.

— Aceste tricouri, a arătat el spre două pulovere, unul verde și altul roșu-bordo, cu gulerul pe gât, sunt din lână pură, măsura 44. Făcând abstracție de petele de sânge, sunt curate și noi-nouțe…

— E posibil să le fi cumpărat victima, înainte de a ajunge la criminal? l-am întrerupt, plecând de la ideea că hârtia igienică care a fost folosită ca un căluș putea fi adusă tot de victimă.

— Nu. Sunt purtate. Puțin, dar purtate. Eu am urmărit să subliniez ideea că făceau parte din categoria unor lucruri care, în mod firesc, nu sunt abandonate, nici chiar de membri familiei Onassis[22].

— Deci criminalul a fost obligat să folosească, datorită crizei de timp, ce a avut la îndemână… am cugetat eu cu glas tare, apoi brusc am prins ideea: Unde-i fum e și foc… Dacă a avut acces la pulovere de damă, în preajma lui trebuie să existe și o femeie.

— Să fie însurat? s-a mirat Dan.

— Un om căsătorit n-ar comite o astfel de mârșăvie! Asta-i treabă de holtei! a ținut Maier să-l pună la punct, pentru a apăra clanul din care el făcea parte, iar Dan ba.

— Eugen, poate că tocmai starea lui civilă l-a obligat să evacueze cât mai repede posibil victima din casă. Sau vrei să spui că nu există bărbați căsătoriți care își înșală „un pic" consoarta?… Eventual, chiar la domiciliul conjugal.

— Această ipoteză nu face nici două parale! Dacă ar fi fost însurat, nu putea să țină victima în casă de-a lungul

---

[22] Dinastie întemeiată de Aristotelis Sokratis Onassis, născut la 20 ianuarie 1906, în orașul Smyrna (astăzi Izmir, Turcia), într-o familie din clasa de mijloc. În acea perioadă, orașul trecea printr-o perioadă prosperă, aflat sub ocupație greacă, perioadă însă ce nu va dura prea mult. În vâltoarea evenimentelor ulterioare Primului Război Mondial, orașul este recucerit de Turcia, și acesta este punctul ce marchează declinul familiei Onassis, care-și pierde afacerile cu tutun și tot ce acumulase de pe urma lor, lucru ce-i determină să se refugieze în Grecia.

a cinci-șase zile, până a terminat de răspândit toate coletele, m-a contrat Maier.

— Sunt două elemente pe care le-ai omis, m-am ținut și eu tare. Primo, soția putea fi plecată în concediu sau într-o delegație. Secundo, soția (care putea să-i fie chiar și numai amantă!) a fost de conivență cu tot ce-a făcut criminalul.

— Da, e posibil… a cedat Maier.

— Șefu', a spus Dan, clătinând nemulțumit din cap, mie varianta complicității nu-mi surâde… La acest gen de omoruri nu se „lucrează" în colectiv. Mai cu seamă că omorul a fost generat de un viol, la care cu atât mai puțin autorul avea nevoie de-o femeie ca asistentă!

— Dane, eu nu știu dacă ipoteza complicității este corectă, dar prezența puloverelor de damă ne obligă să nu omitem că în preajma asasinului este posibil să se afle o femeie, am spus eu.

— Prezența unei femei trebuie admisă aprioric, deoarece n-avem voie să uităm clasicul principiu al polițiștilor din întreaga lume: „Chercher la femme![23]", a zis Dan, zâmbind malițios.

— Eugen, te rog să continui raportul cu privire la examinarea preliminară a corpurilor delicte, am zis, considerând că discuția a devenit suficient de sterilă

[23] Se traduce literar prin „Căutați femeia", iar literar și liber ar fi „Aici trebuie să fie o femeie la mijloc".

pentru a mă decide s-o tranșez. Ce-i cu această pânză? am arătat spre un material mătăsos, roșu-închis, mototolit și pătat.

— A servit ca dos de plapumă.

— Astfel de lucruri sunt păstrate numai de femei. Pentru un bărbat nu mai poate avea utilitate și-l lăsa plăpumarului, am remarcat privind cu subînțeles către Dan, apoi l-am rugat pe Maier să continue.

— Aici, a arătat el spre buzunarul lateral al sacoșei verzi în carouri, găsită în strada Taras Sevcenko, a fost descoperită această cheie.

Am luat-o și am privit-o. Era o cheie din fontă, tip wertheim. Pe toartă se vedeau patru crestături făcute cu o pilă, două verticale și două orizontale.

— Cu asta criminalul a făcut o greșeală. Probabil că, datorită spaimei care l-a încercat în timpul abandonării coletelor, a neglijat controlarea sacoșei. Când vom găsi broasca pe care o descuie, persoana pe care o căutăm nu va fi prea departe, a apreciat Dan.

— Asta-i totul, deocamdată, a zis Maier.

— Bine. Cheia rămâne la noi, restul merge la laboratorul de cercetări criminalistice.

Maier a dat aprobator din cap și a început să strângă lucrurile de pe birouri. Când a terminat, a plecat cu ele în brațe.

— Dane, spune-mi ce-ai făcut la Sibiu? l-am

îndemnat, când am rămas singuri.

— Comand cafele la bufet? a vrut să știe, pe un ton rugător.

Inițiativa lui fiind oportună, am aprobat-o.

— Așa cum ți-am spus la telefon, părinții victimei sunt distruși. Îți dai seama cât de cumplit trebuie să fi fost pentru ei când au aflat că unicul lor copil, plecat pentru a da examene la facultate, a fost ucis și aruncat prin parcuri și W.C.-uri publice. Jalea e atât de mare, încât a cuprins și orașul. Municipiul fiind relativ mic, victima și părinții ei erau cunoscuți de majoritatea sibienilor. În cele cinci zile petrecute acolo, n-am văzut pe nimeni râzând. Și nici nu mă mir că n-am văzut… a zis el, ștuguindu-și buzele cu amărăciune. Ai mai întâlnit un caz atât de îngrozitor?

I-am răspuns numai printr-un gest de negație, deoarece, transpunându-mă în situația sărmanilor părinți, gâtul mi s-a uscat atât de tare, încât n-aș fi putut articula niciun cuvânt.

— Cum îți spuneam, cu părinții victimei nu am putut discuta. Li se administrează în permanență sedative…

— Vorbește-mi de rezultatul cercetărilor întreprinse!

— I-am întrerupt, simțind că încep să mi se umezească ochii.

— Din investigațiile făcute de miliția locală rezultă că asasinul nu-i din Sibiu.

Când a văzut că-l privesc contrariat, a completat:

— Știu că o astfel de concluzie nu se poate trage până la arestarea criminalului. O știu și ei! De altfel cercetările sunt continuate…

A fost întrerupt de sosirea bufetierei cu cafelele comandate. După ce le-a așezat pe birourile noastre a ieșit.

— Dă-mi un foc, a zis, ridicându-se de pe scaun și venind spre mine cu țigara în mână.

— Unde-i bricheta ta? l-am întrebat, plin de optimism, pe când trăgea în piept primul fum.

— Nu știu unde am pus-o. Mă tem că am pierdut-o, a spus, pornind să-și reocupe locul dindărătul biroului său.

N-am comentat, deși, de ce să nu recunosc, vestea că a rămas fără brichetă nu m-a lăsat indiferent. Mi-a produs o mare bucurie. De câte ori aveam ceva serios de discutat, mă enerva demontându-și bricheta cu sadism, în piese și piesuțe.

— Continuă, te rog, i-am cerut.

— Și la Sibiu s-a confirmat că Anda a fost un copil cuminte și…

— Dane, în afara tabelului cu persoanele suspecte adus de la Sibiu, ai mai obținut și alte date lucrative pentru anchetă? l-am întrerupt, grăbit să trec la verificarea indivizilor respectivi.

— Da, șefu'. Există și o pistă deosebit de interesantă, însă nu văd cum vom putea intra pe față. Un coleg apropiat victimei mi-a relatat o discuție avută cu Anda, referitoare la faptul că în anul precedent, când a fost în București, un bărbat a atras-o în locuința lui și a încercat s-o violeze, însă n-a reușit să scape. Sugerându-mi că o altă colegă de-a lor ar putea cunoaște mai multe amănunte despre incident, am mai rămas o zi la Sibiu pentru a aștepta înapoierea ei din vacanță…

— Și? l-am zorit eu.

A făcut un gest de confirmare.

— Acesta a fost motivul pentru care n-am putut veni ieri, când m-ai chemat… a spus scoțându-și notesul și începând să-l răsfoiască, până a găsit pagina pe care o căuta, apoi a reluat: Martora Corina Buzdughină, 18 ani, colegă de bancă cu victima… Citez din stenograma audierii:

Martora: Știu că în vara anului trecut a cunoscut la București un bărbat care a acostat-o spunându-i că „este femeia visurilor lui" și că „așa și-a închipuit femeia ideală".

Anchetator: Unde l-a cunoscut?

Martora: În tramvai. Era împreună cu o altă tânără, dar a părăsit-o și a venit la Anda.

Anchetator: Știți pe ce linie de tramvai s-au cunoscut?
Martora: Nu-mi amintesc ca Anda să fi făcut vreo

precizare de genul acesta, dar mi-a spus că era în drum spre sora mamei ei…

Anchetator: V-a făcut o descriere a bărbatului care a acostat-o?

Martora: Da, mi-a spus că era înalt, brunet, cu ochii negri, în vârstă de aproximativ 25 de ani. După afirmația Andei era „un bărbat bine”.

Anchetator: Ce profesie avea?

Martora: Inginer electronist.

Anchetator: Vă rog să reluați relatarea din momentul în care l-a cunoscut pe bărbatul din tramvai.

Martora: Mi-a spus că era foarte insistent. Nu s-a lăsat până nu i-a dat numărul său de telefon și a obținut promisiunea că va fi sunat. După o zi sau două, Anda i-a dat telefon. După ce s-au întâlnit, s-au plimbat foarte mult…

Anchetator: V-a spus pe unde anume?

Martora: Nu, n-a precizat.

Anchetator: Ce s-a întâmplat în timpul plimbării și ulterior?

Martora: A povestit că tatăl lui este colonel în Securitate, dar nu se împacă cu el, motiv pentru care și locuiește singur. A adăugat că, în schimb, se înțelege foarte bine cu mama lui. Apoi, privindu-și ceasul, a spus că trebuie să vină cineva la el pentru a-i aduce niște tuburi electronice, de care avea nevoie pentru

definitivarea unei invenții la care lucra de mult. În consecință a invitat-o la el acasă pentru a-l aștepta împreună pe vizitatorul său. Anda mi-a povestit că era fascinată de el și n-a putut să-l refuze. Expresia ei a fost: „Îmi mergeau picioarele singure".

— Dane, i-am întrerupt citirea stenogramei, ai cerut relații asupra adresei necunoscutului?

— Ce părere ai? Crezi că am făcut ochii odată cu ultima ploaie? Din păcate, tot ce-a reținut martora din spusele victimei a fost că: „…locuiește într-un bloc situat într-un cartier nou, în construcție". A mai spus, a continuat Dan, trecând cu degetul peste rândurile înghesuite în notes… că liftul era stricat și a urcat la scări de a ameți. Înțelegi? Cu elementele furnizate de martoră, n-o să dibuim niciodată pe individul la care s-a dus Anda, a zis, făcând un gest de silă, apoi, uitându-se în notes, a reluat: De îndată ce au intrat în apartament, necunoscutul a încuiat ușa și i-a spus: „Astăzi trebuie să fii neapărat a mea!"…

Dan, văzându-mă că, involuntar, am zâmbit, m-a privit contrariat.

— „Ești fata visurilor mele!"… „Așa mi-am închipuit femeia ideală!"… „Astăzi trebuie să fii neapărat a mea!" Norocul individului de care-mi vorbești este că Eugene Sue a murit la jumătatea veacului trecut, altfel autorul

foiletonului *Misterele Parisului*[24] l-ar fi dat în judecată pentru plagiat. Nivelul „cultural” al domnului inginer electronist are marca depusă!

— Ceea ce n-a împiedicat-o pe victimă, deși terminase liceul, să-l ia în serios pe acest fante de mahala, a completat Dan, făcând o grimasă de dezgust.

— După ce și-a afirmat intenția de a avea raporturi intime cu Anda, ce s-a întâmplat?

— Dan a reluat citirea notițelor sale.

Martora: …Anda s-a speriat și tremura toată de frică. Apoi, când a văzut că s-a năpustit asupra ei, i-a oferit medalionul de aur pe care-l avea la gât pentru a o lăsa să plece. Bărbatul a acceptat cu ușurință această variantă și a condus-o până la ieșire…

— Ai obținut o descriere a locuinței, a mobilei? l-am întrerupt spre o mai bună edificare.

— Am întrebat-o, dar Anda n-a făcut nicio referire asupra acestor aspecte, a ridicat Dan din umeri și a reluat: Ulterior, dându-și seama că nu va putea justifica părinților lipsa medalionului, i-a dat telefon și a cerut să-i restituie bijuteria. Inginerul s-a declarat de acord și au stabilit să se întâlnească la intrarea blocului unde locuia. Când a ajuns la locul stabilit, i-a spus că a uitat medalionul în apartament și a invitat-o să urce cu el și

[24] Roman de Eugene Sue, în care un duce de origine germană deghizat în simplu muncitor, colindă mahalalele Parisului.

să i-l dea. Anda, care știa deja ce este în stare, a refuzat să mai meargă la el și i-a cerut să aducă medalionul jos. N-a vrut. I-a spus că nu i-l restituie decât dacă vine la el. În aceste condiții, s-au despărțit. Martora spune că victima l-a sunat la telefon pe „inginer". Chiar și în acest an, de la Sibiu, și i-a cerut restituirea obiectului sechestrat. Dar fără să-l poată obține. O dată, în urmă cu câteva luni, a vorbit și martora la telefon cu necunoscutul, spunându-i să restituie medalionul sustras. Pușlamaua însă a râs și i-a închis telefonul.

— Ce număr avea?

— N-a fost atentă la numărul format de victimă. Nici numele n-a fost reținut, a ghicit Dan următoarea mea întrebare. Își amintește numai că era un diminutiv de prenume. De asemenea, a continuat Dan, cu privirea la hieroglifele lui, din spusele martorei rezultă că Anda nu era amatoare de cunoștințe noi printre bărbați… în ziua de 6 iulie, ziua omorului, a vorbit la telefon cu victima, de la Sibiu, și aceasta nu i-a spus că intenționează să se vadă cu cineva…

A închis notesul, l-a aruncat demonstrativ pe birou și m-a prins în obiectivul ochilor săi albaștri, arătându-mi palmele cu gestul „asta-i totul".

— E interesantă povestea pe care mi-ai spus-o… am apreciat.

— Aș spune că este chiar deosebit de interesantă, mi-

a dat el dreptate. Dar de unde-l scoatem? în București sunt sute de cvartaluri în construcție. De imobile cu liftul stricat, nici nu mai vorbesc, că mi se face greață… Și al meu e în revizie de două săptămâni…

— Toată compasiunea. Trebuie să fie îngrozitor de greu de urcat pe scări două etaje… am spus, străduindu-mă să adopt o figură gravă.

— Fără bancuri! Nu-i vorba de mine, ci de oamenii în vârstă, care trebuie să urce nouă-zece etaje, sau de cei cu copii în brațe… a protestat el ofensat.

— Dacă m-aș pricepe, l-aș repara eu. Dar, după cum bine știi, nu-i cazul. Motiv pentru care nici nu mă ocup de ascensoare, ci de criminali. De aceea, am să-ți spun că din relatarea ta au rezultat câteva elemente de selecție importante, sau mai degrabă niște coincidențe…

— Coincidențe cu ce? s-a arătat el intrigat.

I-am făcut pe plac și am relatat despre un martor audiat cu o zi mai înainte.

— Mă rog, și de unde rezultă că el ar putea fi persoana la care s-a referit martora Corina Buzdughină? a vrut Dan să știe, după ce mi-am terminat speach-ul.

— Ți-am spus, din coincidențe. Și, spre convingerea ta, hai s-o luăm pe bucăți. Martora ți-a spus că Anda a fost acostată de necunoscut într-un tramvai, pe când se îndrepta spre mătușa ei. Are una singură în București.

Adresa acesteia figura în agenda victimei. De altfel am și contactat-o. Anda a locuit la ea în perioada în care l-a cunoscut pe individul despre care mi-ai vorbit. Și necunoscutul tău și mătușa victimei locuiesc pe șoseaua Colentina. Primul la stația Obor, iar mătușa, respectiv gazda Andei, la stația Teiul Doamnei, adică la oprirea următoare. Ai înțeles?

— Deci, în mod firesc, ar fi putut călători amândoi într-unul din tramvaiele care circulă pe șoseaua Colentina.

Localizarea pe care ai făcut-o fiind susținută și de faptul că zona respectivă se află în construcție, așa cum a remarcat victima când s-a confesat martorei. Da, merge, a consimțit el. Evident, cu niște aproximații foarte aproximative.

Am continuat ca și cum nu l-aș fi auzit:

— Victima a spus că, liftul fiind defect, a urcat la scări de-a amețit. E adevărat? Când Dan a confirmat printr-un gest, am reluat. O tânără care n-a împlinit optsprezece ani, la câte etaje urcate pe scări obosește? Patru-cinci? Poate! Dar pentru expresia utilizată: „Am urcat de-am amețit!" eu aș fi gata să cred că ascensiunea ei a avut o altitudine dublă celei la care ar fi trebuit să se considere obosită.

— Și? s-a străduit colegul meu să mă priceapă.

— Amicul despre care ți-am vorbit stă la un astfel de

nivel. Ce zici de această nouă coincidență?

N-a zis nimic. Probabil unde privea pierdut covorul, peste rama biroului, și gânditor se scărpina după ureche.

— Și dacă aceste coincidențe nu te satisfac, mai am una. Martorul meu are aceleași semnalmente cu cele furnizate de către victimă: prezentabil, înalt, brunet și ochii negri.

Când am terminat expunerea punctului forte al argumentării mele, Dan s-a decis să nu-și mai clatine capul cu scepticism.

— Ascultând relatarea martorei eram convins că nu-l vom putea dibui niciodată pe acest individ, iar tu mi-l pui pe tavă, dintr-o bucată! Ești grozav, șefu'! a exclamat el admirativ.

Întrucât afirmația lui nu m-a surprins (chiar deloc!), deoarece am știut dintotdeauna ce șef inteligent are Dan, am scos din sertarul biroului agenda victimei și am căutat numărul lui „Cristy". Când l-am găsit, l-am format pe discul aparatului. După ce a sunat suficient de mult pentru a-mi da seama că nu-i nimeni acasă, am închis.

M-am ridicat și m-am dus să iau cartea de telefon din dulap. Când am venit cu ea în brațe și am pus-o pe birou, m-am făcut că nu remarc curiozitatea cu care Dan îmi urmărea gesturile. Am răsfoit paginile până la litera

unde era înscrisă întreprinderea pe care o căutam. Am format numărul ei.

— Casieria, vă rog, am cerut, când mi-a răspuns o voce plictisită de centralistă.

— E rost de niscaiva parale? a întrebat Dan, frecând buricele degetelor gros și arătător într-un gest care poate fi înțeles de toate semințiilor de pe mapamond.

— Cu doamna Samuilă, am cerut, după ce, de la celălalt capăt al firului, o voce feminină m-a întrebat ce doresc.

— Chiar eu sunt! m-a anunțat pe un ton vesel interlocutoarea mea.

Când mi-am spus numele și, pentru orice eventualitate, i-am amintit că am mai stat de vorbă împreună, cu două zile mai înainte, a știut cine sunt.

— L-am căutat pe soțul dumneavoastră acasă, dar nu răspunde nimeni. Știți cumva unde poate fi găsit?

— Lucrează în schimbul de dimineață. Până la ora trei nu vine acasă… a zis ea, cu un ton mai puțin exuberant.

— Vă rog să aveți amabilitatea și să-i spuneți că-l aștept la inspectorat, la era cinci după-amiază. Vă mulțumesc.

— Ăsta-i domnul din propozițiune? a întrebat Dan, după ce am închis.

— Da. Dar cu asta încă nu înseamnă că am rezolvat problema… am zis eu, începând să mă plimb gânditor

prin birou.

— De ce? a vrut să știe, cum era și firesc, Dan.

— Samuilă este căsătorit și are trei copii. Adică o categorie de oameni care au tot felul de preocupări, mai puțin aceea a comiterii unui viol…

— Lumea e plină de nebuni, a aruncat Dan, fără adresă.

— Și dacă victima s-a speriat atât de mult de individul care a atras-o la el în casă, nu văd de ce ar fi vrut să-l reîntâlnească cu un an mai târziu. Știu, l-am întrerupt, văzându-l că deschide gura să vorbească, pentru a-și recupera medalionul! Să nu uităm însă că, după ce i s-a luat medalionul, s-a mai văzut o dată cu „adoratorul" ei, la ușa imobilului în care acesta locuia, dar n-a vrut să urce la el. După un an, când firesc ar fi fost să uite sau să se obișnuiască cu pierderea suferită, să se fi decis totuși să-l însoțească la el acasă? Normal, nu! Cum însă în meseria noastră nimic nu-i normal, putem admite și că l-a reîntâlnit. În sfârșit, să revedem datele cazului.

M-am dus spre draperia care adăpostea harta orașului și am tras-o într-o parte.

— Astea-s punctele de abandonare a coletelor… a constatat Dan, apropiindu-se să privească cele șase steguleț de pe hartă! Hei! a exclamat după câteva clipe. Punctul central este Piața Romană!

— Întocmai. Distanța între punctul central și locurile

de abandonare este între 1500–1600 de metri, excepție făcând cel din strada Nicolae Iorga, care se află la 150 de metri…

— I-a fost teamă să-l ducă mai departe, mi-a subliniat el ideea.

— Frica care l-a cuprins rezultă și din faptul că, la ultimele două transporturi, n-a mai răsturnat sacoșele, ca în cazurile anterioare, ci le-a abandonat pentru a nu fi surprins lângă ele.

— Asta înseamnă că omorul a fost comis în preajma Academiei de Științe Economice… Locul de destinație avut de victimă când a plecat de acasă.

Am făcut un gest de confirmare:

— Dane, te rog să asculți felul în care cred eu că s-a consumat drama, trăgându-mă de mânecă dacă vezi că deraiez. Victima a plecat de acasă la ora două și jumătate. S-a dus la Hala Traian, de unde a cumpărat hârtia igienică cerută, de gazda ei, și a luat autobuzul liniei 40. În jurul orei trei-trei și un sfert a ajuns în Piața Cosmonauților, și câteva minute mai târziu în fața Academiei. Colindarea tuturor facultăților, pentru a vedea numărul de candidați înscriși, precum și discuțiile care se încing de obicei între tinerii care vor să intre în învățământul superior, i-au luat cam o oră și jumătate. Deci, cu aproximație în jurul orei cinci a părăsit A.S.E.-ul.

N-a mers prea departe, deoarece omorul a fost comis în jurul orei cinci și jumătate. Deci într-un interval de o jumătate de oră. Timp în care criminalul și victima au stat de vorbă și au băut ceva. La Anda găsindu-se o îmbibare alcoolică de 0,5 la mie, adică conținutul unei sticle de bere sau echivalentul a 50 de grame de coniac. Tot în acest interval de jumătate de oră s-a comis și omorul…

— Deci criminalul n-ar fi avut timpul material necesar îndeplinirii acestor obiective dacă n-ar fi locuit în imediata apropiere a Pieței Romane… a remarcat el, apoi, brusc, s-a răzgândit și a început să-și clatine capul. Nu ține! Ai omis că urmele luate de câinii de serviciu au indicat că asasinul are un autoturism! Dacă a urcat victima într-o mașină, în câteva minute o putea duce la o distanță de câțiva kilometri de Piața Romană.

— Cu stopurile care sunt pe bulevarde, în câteva minute n-ajungea el prea departe… Dar, admițând că ai dreptate, tot mai important mi se pare punctul de unde ar fi putut difuza coletele… am zis, punând degetul gros pe locul unde harta indică a fi Piața Romană, apoi, folosindu-l ca pe un pivot, am rotit degetul arătător peste steguleț, circumscriind un cerc ca într-o rotație de compas. Ipotetic, omorul s-a comis în interiorul acestei zone.

— De ce nu în cartierele Drumul Taberei sau Balta

Albă? Având mașină se putea deplasa în orice direcție, mai puțin cea în care într-adevăr locuiește… Cum tot ce-a făcut până acum a urmărit derutarea noastră, nu văd de ce n-ar fi avut același scop și când a abandonat coletele, a spus, uitându-se la mine întrebător.

— În consecință, ce zonă de cercetare propui? Berceni, Baba Novac, Drumul Taberei, Floreasca…

— Nu sunt Mafalda! a protestat el.

— Nici eu. Aceasta fiind motivul pentru care am fost obligat să mă rezum la ceva cât de cât mai concret. De altfel varianta mea, spre deosebire de ipotezele tale foarte ipotetice, are calitatea de a fi aplicabilă.

— În ce fel?

— Aproximativ o sută de lucrători de miliție umblă din locuință în locuință, pe o rază de cinci sute de metri în jurul Pieței Romane, arătând fotografia victimei și cerând relații despre persoanele care au fost văzute transportând colete în ultimele zile.

— Și crezi că va ieși ceva?

Am ridicat din umeri.

— Dacă aș fi știut că nu dă rezultate, n-aș fi dispus efectuarea acestei acțiuni. Dar cum noi încă nu știm nimic, suntem obligați să admitem orice variantă de cercetare.

— Dacă considerăm că omorul a fost comis aici, a arătat Dan spre punctul central dintre steguleț, tipul pe

care l-ai chemat la noi locuiește tocmai în Obor, adică la o distanță de șase-șapte kilometri…

— Poate să locuiască și la Honolulu! Dacă, într-un fel sau altul, a venit în contact cu victima sunt obligat să-i cer relații… Indiferent de faptul că nu se încadrează în varianta mea de lucru…

Brusc, a început să sune telefonul.

— Cu tovarășul căpitan Apostolescu, a cerut o voce răgușită, când am lipit receptorul de ureche.

— La telefon, am spus, în timp ce mă întrebam de ce are interlocutorul meu vocea atât de alterată: să fie bere, să fie tutun ori cumularea ambelor?

— Sunt locotenentul Vintilă Ornaru. Vă rog să-mi permiteți să vă raportez că am dat de-o urmă a infractorului implicat în cazul de omor al tinerei de care mi s-a spus că vă ocupați dumneavoastră. Ordonați reținerea lui?

— Cine este, cu ce se ocupă și unde locuiește? i-am tăiat avântul.

— Se numește Ghiță Ghiță, este măcelar pe strada Mihai Eminescu și locuiește pe Calea Rahovei numărul 394, m-a informat, pe nerăsuflate.

— În care capăt al străzii are prăvălia? am întrebat fără nicio ezitare, când mi s-a precizat că bărbatul este măcelar.

— Înspre Piața Romană. La o distanță de 70 de metri

de Academia de Științe Economice.

— În ce constau bănuielile? am vrut să mai știu, în timp ce, ținând receptorul cu umărul, m-am ridicat de pe scaun, am luat haina de pe spătar și am început s-o îmbrac.

— O martoră a recunoscut în fotografia arătată pe o tânără care a intrat în prăvălia lui. De asemenea, mai mulți vecini m-au informat că l-au văzut în nenumărate ocazii cărând sacoșe grele.

— Ești îmbrăcat în uniformă?

— Nu, sunt în civil, tovarășe căpitan.

— Atunci dumneata va trebui să mă recunoști pe mine. Mașina de serviciu este o Dacie-1300 albă, cu numărul 2-B-225. Vom parca la intersecția cu Bulevardul Dacia.

— Ce-i? a întrebat Dan, după ce am închis.

— S-ar părea că plasa pe care am întins-o a început să dea rezultate…

*

În trei ore eram edificați. Tânăra, despre care o vecină susținea că ar fi una și aceeași persoană cu victima, era prietena măcelarului. Am depistat-o, am confruntat-o cu martora și lucrurile s-au lămurit fără drept de apel.

În ceea ce privește coletele grele pe care le căra, situația s-a clarificat și mai repede. Măcelarul, ca mai toți măcelarii, făcea și un pic de speculă cu carnea pe

care o dosea.

Cum eu nu mă ocup de probleme economice, l-am lăsat pe locotenentul Vintilă Ornaru să lămurească ce era de lămurit.

15 iulie

Când am intrat în birou, Dan încă nu venise. Nici nu m-am așezat bine pe scaun și am auzit bătându-se în ușă. Mi-am spus că iar se ține de glume colaboratorul meu, și am făcut-o pe artileristul.

— Dumneavoastră pe cine căutați? am auzit câteva clipe mai târziu vocea lui Dan dindărătul ușii.

N-am mai auzit răspunsul interpelatului, dar prin ușa care s-a deschis i-am văzut pe Dan și pe Samuilă. Ultimul fiind îmbrăcat ca în urmă cu două zile: cămașă cu mâneci lungi, maro și pantaloni din tergal, bej.

— Să trăiți! a zis el, când a dat cu ochii de mine. Vă cer iertare pentru ziua de ieri. Când am ajuns acasă eram obosit și am vrut să mă odihnesc o oră… M-am trezit din somn abia la ora opt seara, a spus el cu o atitudine spășită.

— Întrucât faptul este consumat, nu ne rămâne decât să uităm incidentul, am zis, cu un ton neutru, arătându-i scaunul.

— Cum a ajuns Anda la dumneata în casă? a întrebat

Dan, de la biroul lui, de îndată ca Samuilă s-a așezat pe scaun.

Probabil că uitase de prezența colegului meu, deoarece, când a întors capul spre el, a tresărit.

— Pentru ce ai luat medalionul fetei? l-am obligat eu să privească din nou spre mine.

— Nu i l-am luat! Mi l-a dat ea… a aruncat el. Dar să știți că n-am nicio legătură cu omorul! Eu…

Am ridicat mâna pentru a-i tăia avântul.

— S-o luăm de la început. Relatează cum ai cunoscut-o… și tot ce-a urmat.

Și-a fixat privirea pe sita cromată a microfonului și a început să vorbească:

— Am cunoscut-o, așa cum v-am spus, în tramvai… După ce am colindat magazinul Bucur, am invitat-o la mine. Când am ajuns în apartament, am stat de vorbă și, apoi, i-am propus să ne iubim. Când mi-a spus că este fată mare, m-am lăsat păgubaș. N-aveam nevoie de încurcături cu o puștoaică. Astea ori îți vin și sună la ușă cu burta la nas, ori ți-l trimit pe taică-su să-ți facă scandal. Decât așa plăcere, mai bine lipsă.

— Copiii dumitale nu erau acasă? a întrebat Dan.

— Nu. În perioada aceea am fost certat cu soția mea și a plecat cu ei la maică-sa.

— Continuă, te rog, relatarea, i-am cerut eu.

— La despărțire, i-am spus că aș vrea s-o mai văd,

însă ea mi-a răspuns că nu mai poate să vină deoarece a doua zi urmează să plece la mare. I-am cerut numărul ei de telefon, dar nu mi l-a dat pentru că se temea să nu nimeresc peste părinții ei. În schimb, și l-a notat ea pe al meu.

— De atunci n-ai mai văzut-o? a întrebat Dan.

— Ba da, a zis, după o imperceptibilă ezitare. Trei sau patru luni mai târziu mi-a telefonat și a spus că vrea să discute cu mine. I-am spus că am musafiri, dar ea a insistat să mă vadă. Ne-am întâlnit la intrarea blocului meu. Am stat câteva minute de vorbă, apoi ea a plecat.

— De ce te-a căutat? am spus eu.

— Fleacuri de fată! Mi-a zis că i s-a făcut dor de mine și a vrut să mă vadă, fie și pentru o clipă.

— Nu înțeleg bine, am recunoscut. Spuneai că, aflând că este fată mare, nu te-a mai interesat. Atunci de ce, după ce a fost la dumneata acasă, i-ai spus că vrei s-o mai vezi?

— Tovarășe căpitan, era o fată foarte frumușică, foarte drăgălașă. Mi-a plăcut mult și sub imperiul momentului am dorit s-o mai văd. Abia după ce a plecat, și eu m-am răcorit, m-am felicitat pentru șansa pe care am avut-o de a nu intra într-o încurcătură în care numai mânzoaicele din categoria ei te pot băga. Credeți că un om însurat și tată a trei copii își poate dori o astfel de încurcătură?

Desigur că aș fi putut să-i spun că un om însurat și tată a trei copii n-ar fi trebuit să invite în casa lui o „mânzoaică”, dar, cum cu nu sunt trecut în schema de funcțiuni a Patriarhiei pe post de dojenitor, m-am abținut.

— Anul acesta v-ați mai întâlnit? am întrebat.

— Nu. După cum v-am spus, ultima oară am văzut-o anul trecut, la intrarea imobilului unde locuiesc.

— Dar la telefon ați vorbit?

— Da, m-a mai sunat de la Sibiu de câteva ori să mă întrebe ce mai fac.

— Anul acesta?

— Da, în primele două-trei luni. Ultima dată mi-a spus că s-a logodit și n-o să mă mai sune. M-am bucurat atât pentru ea, cât și pentru mine că n-o să mă mai bată la cap. Mai cu seamă că suna la ore anapoda și dacă ar fi nimerit-o pe nevastă-mea, vă dați seama că s-ar fi lăsat cu un scandal de care n-aveam nevoie, a spus el, cu o căutătură amuzată în ochii lui negri.

— Mai ai legături și cu alte femei? a întrebat Dan.

Deși n-am priceput ce-i pasă lui de relațiile audiatului, am rămas în expectativă. Și am făcut bine, deoarece în momentul următor l-am înțeles și, în gând, l-am aprobat.

Samuilă a făcut-o pe stingheritul, pe jenatul, apoi, privind mustrător spre Dan, a spus zâmbind:

— Cărui bărbat tânăr nu-i place o femeie frumoasă?

— În ultimul an ai avut de-a face cu multe femei? a continuat Dan.

— Cinci-șase… a răspuns el, după ce a clătinat capul gânditor.

— Numele și adresa lor? s-a grăbit Dan să-i ceară.

Samuilă a aruncat o privire mirată spre colegul meu, apoi a spus cu imputare:

— Dumneavoastră faceți publice relațiile pe care le aveți cu femei?

— Întrebări punem numai noi, domnule Samuilă, am ținut eu să pun lucrurile la punct. Vă rog să faceți precizările cerute de colegul meu.

— Un bărbat căsătorit n-are timp să stabilească legături cu o femele. Mă vedeam cu ele o dată, și atât! În astfel de condiții puteam să aflu cel mult numele mic, iar la plecare să-l uit.

— Și unde te vedeai cu ele?

— La mine acasă, dimineața, când soția mea se afla la serviciu.

Deci nici nume, nici adrese. Îl făcuse marț pe Dan. Tipul ori era un mare șmecher, ori spusese adevărul.

— S-ar părea că ai succes la femei? l-am luat eu în primire cu binișorul.

— Nu pot să mă plâng, mi-a surâs el, flatat.

— Probabil că nu ți s-a întâmplat niciodată să te

refuze o femeie, să-ți reziste, am continuat, adoptând o atitudine admirativă.

— Aiurea! a exclamat, strâmbând scârbit din nas. Din trei femei, una neapărat face nazuri, ca și cum n-ar fi știut pentru ce-a venit! Niște sclifosite care-și închipuie că dacă nu se culcă de prima dată cu un bărbat fac impresie bună.

— Așa este, am admis eu, pe un ton voit amical. După ce-ți pierzi vremea cu una din astea și vezi că începe să facă nazuri, îți vine s-o iei la palme, am adăugat, cu aplomb.

— A, nu! Băiatu nu face treburi din astea, a protestat el. Vrea, bine. Nu vrea, îmi trece cheful și-i arăt ușa. Cu violență nu se face dragoste, mi-a adus la cunoștință, strâmbând dezgustat din nas.

Dacă Dan urmărise să afle adresele partenerelor sale de pat pentru a le cere informații asupra comportamentului său în intimitate, răspunsul i-l dădusem eu prin chestionarea mea meșteșugită. Domnului din fața noastră, cum era și firesc, îi repugna ideea unor relații sexuale prin siluire, deci, sub acest aspect, n-ar fi putut ajunge s-o ucidă pe Anda.

— De ce i-ai sustras medalionul? am vrut să clarific penultimul aspect al problemei.

A ridicat o mână la nivelul umărului, așa cum fac agenții de circulație mai înainte de a amenda unui

conducător auto care a depășit viteza legală. Apoi, apropiindu-și gura de microfon, a protestat:

— Nu i l-am luat, ci mi l-a oferit ea!

— N-ai impresia că este cel puțin neobișnuit ca o femeie să ofere unui bărbat în dar un medalion? l-a luat Dan tare.

— Tovarășe căpitan, mi s-a adresat el, probabil unde o fi ajuns la concluzia că eu sunt bunătatea personificată, nu căpcăun ca colegul meu, vă rog să-mi permiteți să vă spun cum s-au petrecut lucrurile.

— Te rog, l-am încurajat cu amabilitate.

— După ce i-am propus să facă dragoste cu mine și n-a fost de acord, am început să stăm de vorbă despre vrute și nevrute. Mi-a spus că în anul următor intenționează să revină în București pentru a da examen la facultate, mi-a vorbit de piesele de teatru pe care le-a văzut și așa mai departe. Când m-a întrebat cu ce mă ocup, i-am zis că sunt inginer electronist și că în următoarele două luni urmează să dau examenul de stat. Atunci și-a scos medalionul și l-a agățat de gâtul meu, spunând că vrea să-mi poarte noroc la examen. La plecare, când am vrut să i-l restitui, a refuzat să-l primească, susținând că nu-l vroia, deoarece ei i-a purtat numai ghinion. Am sperat ca în următoarele zile să revină după el… De aceea l-am și purtat la gât câteva luni.

— Din informațiile pe care le avem, rezultă că Anda ți-a cerut de nenumărate ori să-i restitui medalionul. Acesta fiind și motivul pentru care a venit să te vadă a doua oară, la intrarea imobilului dumitale.

— Este adevărat ce spuneți, tovarășe căpitan. Eu am păstrat medalionul trei luni de zile, apoi, fiind convins că într-adevăr nu și-l mai dorește și având nevoie de bani, l-am vândut. Ea și-a adus aminte să mi-l ceară când nu mai aveam de unde să i-l dau, a spus el, ridicând din umeri într-un gest de nevinovăție.

— Cu ce sumă l-ai vândut? a întrebat Dan.

— Am luat 1800 de lei.

— Cine l-a cumpărat?

— L-am vândut unei vânzătoare de la raionul de bijuterii din magazinul „Bucur".

— Cum se numește?

— Nu știu. I l-am vândut și atât. N-am stat să fac cunoștință cu ea, a zis cu indiferență.

— Cum arată? Semnalmentele, te rog! l-a înghesuit Dan.

— Avea 20–25 de ani, părul negru, scurt și ondulat, tenul alb, ochii negri. Era corpolentă, aș spune chiar grasă, a descris-o el fără ezitare.

Dacă în ceea ce privește „inginerul electronist", despre care vorbise prietena victimei, ne-am lămurit că avem de-a face cu un crai de mahala, în ceea ce privește

criminalul ne aflam ca la început.

Întrucât momentan nu vedeam ce altceva mai bun aș putea face decât să încep verificarea persoanelor de pe lista întocmită de Dan la Sibiu, am trecut la ultimul punct al problemei.

— Domnule Samuilă, pentru a putea clarifica toate aspectele cazului, trebuie să știm cum v-ați petrecut timpul, să zicem… de la data de 1 iulie și până în ziua de 13, când ne-am cunoscut.

Nu numai el, dar și Dan m-a privit mirat, evident fără să ceară explicații.

— Te rog să-l duci în camera de alături și să i se dea cele trebuitoare pentru scris, am spus către Dan.

Când am rămas singur, am pus mâna pe telefon și am sunat Secția a IV-a de miliție pentru a cere să mi se găsească o anumită persoană.

*

La ora unu și jumătate, am coborât din mașină în fața clădirii cazărmii. Sentinela, foarte intransigentă, mi-a spus că n-are voie să stea de vorbă, când se află la post, dar, la insistențele mele, s-a decis să apese pe butonul unei sonerii. Câteva minute mai târziu și-a făcut apariția un sergent, care avea pe braț banderola de caporal de schimb.

A priceput repede ce dorim și ne-a rugat să-l urmăm. În dosul zidurilor se aflau clădirile roșii, tip armată, și

terenurile de instrucție pe care mărșăluiau sau își șmotruiau armele trupeții.

Când am ajuns în fața ușii comandantului, sergentul pe post de caporal de schimb ne-a rugat să așteptăm câteva clipe, și a intrat singur. Când a ieșit și ne-a anunțat că suntem așteptați, am fost întâmpinați de un colonel înalt, suplu și cu o figură de să juri că Gregory Peck[25] s-a înrolat în armata noastră!

— Colonelul Vasile Steau, s-a recomandat el.

Ne-am prezentat și noi, arătând legitimațiile.

— Vă rog să luați loc și să-mi spuneți ce pot face pentru dumneavoastră, ne-a invitat el zâmbind ușor, din colțul buzelor, tot à la Gregory Peck.

— Facem o cercetare criminală și, în căutarea eventualului vinovat, am ajuns și la dumneavoastră în unitate.

— Vreți să spuneți că vreunul din băieții mei a omorât pe cineva? a zis el, înlocuindu-și zâmbetul cu o uitătură rece, a la chief-detectivul Clifford când se supăra pe sheriff-ul Sam McCloud[26].

— Nici gând să fac o astfel de afirmație, fără a avea dovezi. Tot ce dorim este să știm dacă un ostaș care își

---

[25] Gregory Peck (născut ca Eldered Gregory) (n. 5 aprilie 1916, La Jolla, California – d. 12 iunie 2003, Los Angeles, California) a fost unul dintre cei mai celebri actori americani de după război. El a reprezentat etica morală a marelui ecran..

[26] Personaje din serialul de televiziune McCloud, difuzat de NBC din 1970 până în 1977.

face stagiul militar în unitatea dumneavoastră a fost învoit într-o anumită zi, am replicat eu cu un zâmbet pentru care orice fabrică serioasă de pastă de dinți m-ar fi putut angaja să le fac reclamă.

— Cum se numește ostașul? a vrut să știe, rezervat.

— Teo Teodorescu, e sibian.

Fără să comenteze, a apăsat pe butonul unei sonerii. În clipa următoare am auzit ușa deschizându-se, închizându-se și un zgomot de tocuri de bocanc lovite sec:

— Să trăiți, tovarășe colonel!

Am întors capul și am văzut un fruntaș înțepenit în poziție de drepți.

— Ce dată vă interesează? m-a întrebat colonelul.

— 6 iulie.

— Anul acesta?!

— Da.

— Fruntaș, la loc comanda!

În timp ce ostașul ieșea, l-am privit intrigat.

— În perioada 2–14 iulie am fost în aplicație, la 200 kilometri de aici. Așa că-mi pare rău că nu vă pot ajuta, a spus el, făcând un gest de regret, deși era evident că buna dispoziție îi revenise.

— A fost și ostașul Teo Teodorescu? a întrebat Dan.

— Dacă a plecat toată unitatea, mai mult ca sigur că a fost și el prezent la aplicație, a replicat colonelul, fără să-

și ascundă ironia.

Fiind clar că lista adusă de la Sibiu va conține un suspect mai puțin, ne-am luat la revedere de la comandant și am plecat.

*

La ora patru, când ne-am înapoiat la inspectorat, aveam radiate trei nume de pe listă.

— Domnule Samuilă, scuză-mă pentru întârziere, am zis, intrând în camera unde-l lăsase Dan să-și scrie memoriile pe ultimele două săptămâni.

— Nu-i nimic, tovarășe căpitan. De fapt am terminat numai de câteva minute. Când mi-am privit ceasul, chiar am rămas surprins de cât timp am avut nevoie pentru a scrie această declarație, m-a informat el bine dispus.

Am luat hârtiile scrise și am început să mă uit peste ele.

În zilele 1–4: fusese la serviciu și apoi acasă.

În ziua de 5: s-a îmbolnăvit de o viroză respiratorie și medicul i-a dat un concediu medical de trei zile.

În ziua de 6 iulie: la ora nouă dimineața a plecat la cinematograful „Melodia” și a luat un bilet pentru ora unsprezece. S-a înapoiat apoi acasă și, ajutat de vecina lui, doamna Pintea, a dat de mâncare copiilor. Când a terminat treaba, a plecat la cinematograf. A văzut filmul și a revenit acasă la ora două. Apoi după ce a luat cheile

de la vecina lui a intrat în casă la el.

— N-ai cheie la locuința dumitale? m-am mirat, întrerupându-mi lectura.

— Cheia mea stă la doamna Pintea, care în lipsa noastră ne îngrijește copiii.

— Ce film ai văzut? a vrut să știe și Dan, care citea depoziția peste umărul meu.

— „Locotenentul McQ[27] în acțiune".

Am reînceput să privesc modul în care și-a petrecut timpul în ziua omorului.

La ora trei și jumătate a venit soția lui de la serviciu și au mâncat.

La ora patru și jumătate au plecat împreună să plătească telefonul la centrala Ghica-Tei. Pe la cinci, cinci și jumătate au plecat la prietena lor, doamna Doina Patraulea, care locuiește în strada Cristian Tell la numărul 8. În jurul orei șapte s-a grăbit să revină acasă pentru a vedea un film.

— Ce film ați văzut la televizor în seara zilei de 6 iulie? l-am întrebat.

— Nu știu cum se numea, dar era vorba de viața lui Mussolini.

Am reluat citirea filelor pe care le scrisese.

În ziua de 7 iulie a stat acasă. La ora trei a venit soția

---

[27] Locotenentul McQ, este un personaj din filmul cu același nume, lansat în 1974 și interpretat de John Wayne.

lui și au mâncat. În jurul orei cinci a venit în vizită Doina Patraulea și a plecat la ora nouă seara.

În ziua de 8 iulie a umblat toată ziua prin oraș pentru a-și repara aparatul de fotografiat.

În ziua de 9 iulie și următoarele a fost la serviciu dimineața, iar după-amiezele le-a petrecut acasă, cu copiii și soția sa.

Fiind edificat, l-am poftit în biroul meu.

— Ai mai avut de-a face cu miliția? l-am întrebat de îndată ce s-a așezat pe scaun.

— Nu, s-a mirat el. Ah! să nu mint. Am avut două contravenții la legea circulației rutiere.

— Ce rude apropiate ai în București? Mă refer la părinți, frați și surori.

— N-am decât părinți… a zis, uitându-se la mine surprins.

— Unde locuiesc?

— Pe strada Cristian Tell 27.

— Domnule Samuilă, am reluat cu un ton oficial am motive să consider că ai ascuns adevărul, că depoziția dumitale nu este sinceră. În consecință, până la clarificarea unor aspecte legate de uciderea Andei Ambros, vei rămâne în arestul miliției…

— Protestez! Este ilegal să mă…

— Ești reținut pentru sustragerea prin forță a medalionului victimei Anda Ambros! l-am întrerupt.

— Nu-i adevărat! Ea mi l-a oferit… a protestat el țâșnind de pe scaun.

— În conformitate cu articolul 211 din Codul penal, infracțiunea comisă de dumneata se numește tâlhărie și ancheta se face sub stare de arest! am continuat fără să-l iau în seamă.

Când Dan l-a scos afară din birou pentru a-l preda subofițerului de serviciu, Samuilă a renunțat să mai protesteze și, calm, m-a anunțat că abuzul pe care-l comit va ajunge în prima pagină a cotidianului „Scânteia”.

— Formidabil cum l-ai prins cu mâța-n sac! a exclamat Dan, reintrând în birou. De unde ți-a venit ideea asta de milioane?

— Nimic deosebit. Am pus cantități egale de rutină și fler într-un shaker și l-am scuturat bine. Din acest cockteil s-a născut ideea că dacă-i implicat în uciderea Andei s-ar putea da în petic, în anumite condiții. I le-am creat. Și, a greșit! am spus cu simplitate, pentru a-i demonstra că nu sunt numai foarte deștept, ci și foc de modest.

Era însă atât de extaziat de stratagema pe care o folosisem, încât nici n-a realizat că-l iau peste picior.

— Cerându-i să spună cum și-a petrecut timpul de-a lungul a douăsprezece zile, el și-a concentrat atenția tocmai pe ziua de 6 iulie, când a fost ucisă victima, și a

povestit tot ce-a făcut, cu ceasul în mână…

— Întocmai. În dorința lui de a-și impune cu fermitate alibiul, s-a trădat.

— Ca în romanele polițiste: numai criminalul are alibi! a râs Dan.

— Știi care-i mișcarea următoare?

— Bineînțeles! a răspuns cu promptitudine, ridicându-se de pe scaun. Dăm o fugă până la Procuratură, apoi trecem la demolarea alibiului pe care ni l-a prezentat.

Întrucât n-am avut obiecții la planul de bătaie pe care-l expusese, m-am catapultat și eu de pe scaun. Dar nu înainte de a-i da un telefon căpitanului Maier pentru a-i cere să facă o verificare.

*

La ora cinci și jumătate, am coborât cu Dan din lift și m-am dus glonț spre ușa la care mai sunasem o dată, cu trei zile în urmă.

A deschis chiar persoana pe care o căutam.

— Sărut mâna, doamnă Samuilă, am spus.

— Ce-i cu Grigore? a întrebat ea, fără să încerce să ascundă încordarea și neliniștea care o stăpâneau.

— Ar fi mai bine să discutăm în casă, am propus.

A deschis ușa până s-a lovit de perete și s-a retras din prag.

Am intrat după ea și Dan a închis ușa. Ne-a poftit să

intrăm într-o încăpere mobilată cu o garnitură de sufragerie, neagră, de serie. Lângă peretele din dreapta era un pătuț și înăuntru, stând pe burtică, un copilaș de vreun an ne privea cu doi ochișori albaștri, printre zăbrele.

Elena Samuilă ne-a invitat printr-un gest să luăm loc pe scaunele care înconjurau masa din mijlocul camerei.

— Unde e Grigore? a revenit la întrebarea inițială, după ce ne-am așezat pe scaun.

— La miliție. În stare de arest.

— Da' ce-a făcut? a spus, în timp ce-și frământa mâinile cu nervozitate.

— Se află în cercetare pentru un act de tâlhărie.

— Tâlhărie?! a exclamat, uitându-se la mine neîncrezătoare.

Am confirmat printr-un gest.

— În urmă cu un an, a sustras cu forța un medalion de aur unei tinere. Știți ceva despre acest medalion?

A făcut un semn de negație, cu un aer de uimire.

— Doamna Samuilă, soțul dumneavoastră aducea femei în casă când lipseați?

— Nu. Cum o să facă așa ceva? s-a mirat, accelerând frământarea degetelor.

— Întrucât la prima noastră discuție mi-ați spus că-i plac femeile, am admis posibilitatea că le-a adus și acasă.

— Exclus! Când nu sunt eu acasă, sunt copiii, iar vecina mea, doamna Pintea, are cheile de la apartamentul nostru și intră mereu să-i controleze ce fac.

— Și totuși, suntem informați că invită femei în apartamentul dumneavoastră, a intervenit Dan.

— N-am cunoștință despre așa ceva, și-a menținut ea punctul de vedere, adăugând la chinuirea degetelor și mușcarea buzelor.

— Puteți să ne spuneți cum v-ați petrecut timpul miercuri, 6 iulie? am trecut la problema care mă adusese la ea.

— Ca de obicei, dimineața am fost la serviciu și am revenit acasă în jurul orei trei. După ce am mâncat și l-am îmbrăcat pe Ionuț, a zis, privind spre pătuțul unde se afla copilașul, m-am dus cu soțul meu în oraș.

— La ce oră ați plecat de acasă? a întrebat Dan.

— Cred că era patru și jumătate.

— Ce-ați făcut în oraș?

— Mai întâi ne-am dus și am plătit telefonul…

— Unde, în Calea Victoriei? a încercat-o Dan.

— Nu, la noi, la centrala Ghica-Tei.

— După ce-ați plătit telefonul, ce-ați făcut?

— Am luat un taximetru, care tocmai oprise în fața centralei…

— Ați reținut ce număr avea? a întrebat Dan.

— Nu. N-am avut niciun motiv.

— Dar culoarea?

— Bej, nuanța untului.

— Deci v-ați urcat în taximetru și? am zis eu.

— Ne-am dus la o prietenă de-a noastră, Doina Patraulea.

N-am întrebat-o unde locuiește. Știam din depoziția bănuitului.

— La ce oră ați ajuns la Doina?

— În jurul orei cinci și jumătate. Și am stat până la ora șapte, când ne-am grăbit să venim acasă să vedem filmul de cinematecă de la televizor, deoarece aparatul Doinei era defect.

— Ce film ați văzut?

— Nu-i reținn numele. Dar îmi amintesc că era vorba de Mussolini. Cum s-a terminat emisiunea la televizor, m-am culcat.

— Grigore Samuilă a fost tot timpul cu dumneavoastră?

— Bineînțeles, a afirmat, parcă mai calmă.

— Doamnă Samuilă, vă rog să fiți de acord cu efectuarea unei percheziții, am cerut, arătându-i ordinul Procuraturii.

A făcut un gest de indiferență și, cu asistența ei, am trecut la un control de rutină a încăperilor și obiectelor, fără să omit broaștele ușilor, dar niciuna nu era de tip

Wertheim. Ultimul drum a fost la baie. După ce am terminat de examinat gresia care acoperea pardoseala, mi-am vârât degetele prin gaura de evacuare a căzii de baie. Când l-am privit, am fost nevoit să trag concluzia că nu aici a fost ucisă victima.

— Când îl eliberați pe Grigore? a vrut să știe gazda noastră, când am ajuns la ieșire.

— Eliberarea lui este condiționată de rezultatul cercetărilor…

*

Mașina a trecut pe lângă Ambasada Franceză și a intrat pe strada Cristian Tell. După ce a oprit pe stânga, câțiva zeci de metri mai departe de Biserica Amzei, am coborât și am intrat într-o clădire cu două etaje. Persoana căutată locuia într-o cameră de la mansardă. Am bătut în ușă și câteva clipe mai târziu ni s-a deschis; probabil că scârțâitul scării din lemn pe care urcasem până la ea o avertizase că va primi vizitatori.

Era blondă, cu părul lung, legat la spate după moda „coadă de cal", trăsături regulate și ochii albaștri. Înăltuță, bine proporționată, îmbrăcată cu o rochie albă imprimată cu figuri geometrice, bleu, ce-i punea în evidență genunchii rotunzi și picioarele suple, încălțate în saboți cu dungi albe și bleu. Avea în jur de 25 de ani.

— Doamna Doina Patraulea? am deschis eu discuția, deoarece ea ne privea și tăcea de parcă ar fi admirat un

tablou faimos într-un muzeu de artă.

— Da… eu sunt, a reușit ea să se regăsească.

— Am vrea să discutăm cu dumneavoastră despre o persoană pe care o cunoașteți, am zis, arătându-i legitimația.

— Miliția? a constatat ea, surprinsă. Vă rog să intrați…

Am pătruns într-o încăpere mărișoară, mobilată cu piese eterogene de dormitor și cameră de zi.

— Cunoașteți familia Samuilă? am întrebat, după ce ne-am așezat în niște fotolii pe cât de vechi și roase de uzură, pe atât de comode.

— Da, sigur! Li s-a întâmplat ceva? s-a arătat ea surprinsă.

— De când nu i-ați mai văzut?

— De azi de la prânz, când am fost la ei în vizită… Dar acasă se afla numai Elena.

— V-a spus unde se află Grigore, soțul ei?

— N-am întrebat-o, dar cred că era la serviciu…

— S-ar părea că vă vizitați des.

— Așa-i. Sunt cei mai buni prieteni ai mei și ori sunt ei la mine, ori mă duc eu la ei.

— Căsătorită?

— Nu.

— Cu ce vă ocupați?

— Sunt funcționară la I.C.A.B.

— Vă amintiți când v-a vizitat familia Samuilă în cadrul acestei luni?

— Da. Pe întâi iulie, când a fost ziua mea… Și miercuri, nu cea care a trecut, ci cealaltă… Apoi au venit și pe 10 iulie, adică duminică, pentru a merge împreună la ștrand.

— Cum de vă amintiți atât de bine că au fost la dumneavoastră miercuri? am vrut să știu, chestie de verificare a sincerității.

— Pentru că în seara aceea era telecinemateca la televizor și s-au grăbit să plece pentru a prinde filmul.

— Pentru că aveți o memorie atât de bun, vă rog să ne spuneți la ce oră au venit la dumneavoastră miercuri, 6 iulie?

— Eu am venit acasă la ora patru, iar ei au sosit cam o oră, o oră și jumătate mai târziu.

— Când au plecat?

— În jurul orei șapte.

— O vizită atât de scurtă? am făcut-o eu pe miratul.

— V-am mai spus, voiau să vadă filmul care se dădea la televizor.

— Dumneavoastră așteptați pe cineva în seara aceea?

— Nu! N-așteptam pe nimeni. De ce? s-a mirat și ea, însă, spre deosebire de mine, sincer.

— De ce nu au rămas să vadă filmul la dumneavoastră? am întrebat, arătând cu vârful bărbiei

spre televizorul așezat lângă un perete, pe o măsuță.

— E stricat. Grigore s-a oferit să mi-l aranjeze, dar n-am vrut să-l las. Aparatul este în garanție și dacă umblă cineva străin la el, cooperativa nu-l mai repară…

— Atrăgându-vă atenția că mărturia mincinoasă se pedepsește prin lege, vă rog să vă gândiți bine și să-mi spuneți dacă sunteți convinsă că Grigore Samuilă a fost la dumneavoastră miercuri, 6 iulie, între orele cinci și jumătate și șapte după-amiază! am spus pe un ton oficial.

— V-am spus… A fost, a confirmat ea, parcă tulburată de avertismentul meu.

— Vă cerem scuze pentru deranj, am zis, ridicându-mă de pe scaun.

*

Ne-am urcat în mașină și Vartunian a demarat.

— Afacerea e al naibii de încurcată, a remarcat Dan cu mult bun simț. Are un alibi din beton armat.

— El e criminalul, Dane. Victima nu era o ușuratică, cum a încercat el să-mi sugereze. Nu s-a dus cu un bărbat la întâmplare, ci cu unul pe care-l cunoștea. Pe Samuilă îl cunoștea… Nu numai că-l cunoștea, dar trebuia să ia de la el un medalion… Un medalion la care ea n-a renunțat! Și că n-a renunțat rezultă din multiplele telefoane pe care i le-a dat cu speranța că și-l va recupera. Telefoane date chiar în cursul acestui an! De

ce o fată cu capul pe umeri să se fi dus, așa dintr-odată, la un necunoscut? am monologat, privind defilarea străzilor peste care se lăsase seara.

— E logic ce-ai spus, dar n-ajunge…

— Dane, l-am întrerupt, îți mai amintești ce-a spus femeia de serviciu a familiei Cornea, unde a fost găzduită victima?

— Fără să comenteze, a aprins plafoniera și a început să-și răsfoiască notesul. Când a ajuns la fila pe care o căuta, s-a declanșat:

Întrebare: „Discuta des la telefon?"

Răspuns: „O singură dată am auzit-o vorbind cu cineva și spunându-i că se teme de examene."

Întrebare: „A pronunțat vreun nume?"

Răspuns: „Nu."

Întrebare: „Ați reținut ceva din dialogul lor?"

Răspuns: „Da… Parcă spunea ceva în genul: «Ție ce-ți pasă, că ți-ai luat diploma…»"

— E în regulă! l-am întrerupt. Cine o fi fost persoana căreia victima i-a spus că: „Ție ce-ți pasă, că ți-ai luat diploma…"?

— De unde să știu? s-a mirat el.

— Întâmplător, știi vreo persoană care i s-a recomandat victimei ca fiind inginer electronist, fără examen de stat?

— Ai dreptate! i-a venit tonul imediat. Dacă Samuilă

putea să fie anul trecut inginer fără examen de stat, era firesc să-l aibă luat un an mai târziu…

— Întocmai. Iar dacă au vorbit la telefon pe 5 iulie, de ce n-ar fi vorbit și în ziua următoare, pentru a fixa o întâlnire?… Ultima ei întâlnire… am completat cu amărăciune, văzând cu ochii minții victima, așa cum am recuperat-o din parcuri și W.C.-uri.

— Există un principiu care nu poate fi omis: o persoană nu se poate afla în același timp în două locuri diferite. Samuilă nu putea fi cu Anda, de îndată ce, în timpul suprimării victimei, se afla împreună cu soția lui în vizită la Doina Patraulea. Și este evident că acolo s-a aflat, a zis, clătinându-și capul într-un mod care demonstra că și-a consumat entuziasmul, ca un aparat de radio cu tranzistori bateriile.

În timp ce Dan vorbea, am privit prin fereastra portierei. Ne aflam opriți în fața inspectoratului. Probabil de mult timp, deoarece Vartunian se pregătea să strivească chiștocul țigării pe care o fumase în timpul discuției noastre.

— Nu cred decât în evidențe probate, am zis, deschizând portiera și coborând.

*

Pe banca de lângă biroul nostru era un subofițer și o tânără.

— Tovarășul căpitan Apostolescu? a întrebat

subofițerul, ridicându-se în picioare în poziție de drepți și cu mâna la caschetă.

Am confirmat.

— Să trăiți! Permiteți-mi să vă raportez… Sunt plutonierul Protopopescu Paul, de Secția a IV-a. Din ordinul tovarășului comandant am adus la dumneavoastră pe numita Elena Popa, vânzătoare la raionul de bijuterii al magazinului „Bucur", a turuit el în viteză.

— Mulțumesc, poți pleca, i-am spus, apoi m-am adresat tinerei care în timpul discuției se ridicase de pe bancă: Vă rog să poftiți în birou.

Corespundea întocmai descrierii făcute de Samuilă. Scundă, corpolentă, părul «negru, scurt și ondulat, vârsta în jur de 25 ani.

— Dorim să vedem medalionul pe care l-ați cumpărat anul trecut, am zis, de îndată ce s-a așezat pe scaun.

De unde mai înainte mă privea cu un aer de curiozitate, după ce mi-am formulat întrebarea se uita la mine de parcă ar fi văzut un boa constrictor croșetând ciorapi de lână pentru copiii săraci.

— Medalion? a repetat, încă uluită.

— De aur, s-a simțit Dan obligat s-o ajute.

— Nu știu despre ce vorbiți. Nici nu am, nici n-am avut vreodată un medalion de aur, a afirmat cu convingere.

— Asta însă nu înseamnă că n-ați cumpărat un medalion de aur în vara anului trecut, am zis.

— N-am cumpărat niciun fel de medalion!

I-am spus că minciuna se pedepsește prin lege, însă nu i-a păsat. A susținut că habar n-are despre medalionul pe care i-l cer.

— Dane, adu două-trei fete de-ale noastre și trimite după Samuilă, am spus, pentru a nu mai pierde vremea.

Când Samuilă a intrat în încăpere, i-am arătat grupul de patru femei aliniate la perete:

— Privește și spune-mi căreia din ele i-ai vândut medalionul sustras de la victima Anda Ambros?

— Mai întâi, ca să fie clar, medalionul n-a fost sustras, ci oferit în dar! m-a informat el, cu tupeu. În ceea ce privește persoana căreia i-am vândut medalionul, n-o văd aici!

— Semnalmentele pe care mi le-ai dat sunt comune cu ale dânsei, am arătat spre vânzătoarea de la magazinul „Bucur".

A clătinat capul.

— Vânzătoarea care a cumpărat medalionul avea ochii negri, nu căprui, ca dânsa.

— Când i s-a vândut medalionul? a întrebat dolofana în timp ce colegele noastre care participaseră la ceea ce noi numim identificarea din grup s-au grăbit să plece spre treburile lor.

— Ce importanță are data? am vrut să știu.

— Pentru că până în luna septembrie la raionul de bijuterii a lucrat o colegă de-a mea, care acum e transferată la magazinul „Tineretului”, pe Calea Dorobanților.

— Cum se numește această colegă?

— Olga Roșca.

I-am mulțumit și am condus-o până la ușă. Când am revenit, m-am adresat lui Samuilă, care, stând în picioare, mă privea batjocoritor:

— Ai spus că la Doina Patraulea te-ai dus cu un taximetru, luat din fața centralei telefonice Ghica-Tei. E adevărat?

— Sigur! a spus, renunțând la aerul lui zeflemitor.

— Foarte bine. Dă-ne te rog niște amănunte cu privire la taximetru, șofer și așa mai departe, am zis, arătându-i scaunul, apoi am ocolit biroul, am dat drumul la magnetofon și mi-am ocupat locul.

— După ce am plătit abonamentul telefonic și am început să cobor scările, am văzut un taximetru oprind lângă trotuar și pe șofer ieșind din mașină. L-am întrebat dacă e liber și el mi-a răspuns afirmativ, rugându-mă să-l aștept câteva minute până plătește telefonul. A revenit curând și ne-am urcat în mașină. Soția mea și copilul s-au urcat în spate, iar eu lângă șofer.

Cum arăta șoferul?

— Brunet, cu părul lung, de statură potrivită și slăbuț. Purta pantaloni și cămașă bleu, cu cravată.

— Alte semnalmente?

Mai întâi a ridicat din umeri, apoi, părând că și-a amintit ceva, a adăugat repede:

— Ah! Vorbea răgușit și ștergea mereu la nas cu batista.

— Cum era taximetrul?

— O Dacie-1300 bleu.

— Ai reținut ceva particular la mașină?

— Da. Bricheta electrică de la bord lipsea și în locul ei era pus un dop de la o sticlă de șampanie, din plastic alb. Schimbătorul de viteze mergea foarte greu, iar pe geamul de la spate, spre colțul din dreapta, avea lipită o etichetă Castrol.

— Altceva?

— Nu știu… Pe moment nu-mi mai amintesc altceva, a făcut el un gest de regret.

— Menții declarația că nu te-ai mai văzut cu Anda Ambros în această lună?

— Bineînțeles! De câte ori trebuie să repet că după ce a venit la scara imobilului meu, anul trecut, n-am mai văzut-o? s-a arătat el ofensat.

— Luna asta ai vorbit cu ea la telefon?

— N-am mai vorbit cu ea de peste trei luni, când m-a

sunat să-mi spună că s-a logodit! De ce nu vreți să înțelegeți că n-am nicio legătură cu uciderea Andei?!

I-am făcut semn lui Dan să-l expedieze la arest.

— E ora opt și jumătate, a spus Dan, revenind în birou și privindu-și ceasul. Magazinul „Tineretului" este deja închis, ceea ce înseamnă că recuperarea medalionului se amână pentru mâine.

— Mâine vom avea altă treabă. Trebuie să-i verificăm alibiul.

— Și astăzi ce-am făcut? a spus el, nemulțumit.

— Astăzi am controlat numai ce a vrut bănuitul… Mâine vom controla ce vrem noi.

— Ce intenții ai? a devenit Dan atent.

— Mă gândesc că soția lui și Doina Patraulea ar putea avea interese să ne ascundă adevărul… Taximetristul care i-a transportat la prietena lor în strada Cristian Tell, nu. După ce-l vom găsi, vom ști în mod sigur dacă alibiul lui este real ori fabricat.

— Dăm o circulară la Getax?

— Aș! Durează prea mult. Vom face altfel, mâine dimineața.

În momentul în care Dan a ieșit din birou, iar eu am întins mâna spre întrerupătorul de lumină, a început să sune telefonul.

— Sigur? am întrebat după ce am ridicat receptorul și mi-am ascultat interlocutorul.

A confirmat și am închis.

— Cine era? s-a interesat Dan din pragul ușii.

— Maier. A comparat amprentele lui Samuilă cu cele ridicate din W.C.-ul din Parcul Herăstrău.

— Și?

— Nimic.

— Asta-i în favoarea lui.

— De ce? Chiar era obligat să-și pună palmele pe pereți când a abandonat coletul? Faptul că nu-i putem proba prezența în câmpul infracțional nu elimină ipoteza că a fost totuși acolo, am zis, întinzând mâna spre întrerupător.

16 iulie

Era ora două, când coboram cu Dan treptele centralei telefonice Ghica-Tei. După șase ore de scriptologie, ne atinsesem țelul. Eram în posesia unei liste cu 153 de abonați care-și plătiseră telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie.

Un sfert de oră mai târziu, Vartunian, apăsând fără milă ciuperca acceleratorului, ne lăsa în fața inspectoratului.

— Am pierdut vremea degeaba, a zis Dan, morocănos, lăsându-se să cadă pe scaunul biroului său. Elena Samuilă a plătit într-adevăr telefonul în jurul orei

cinci după-amiaza. Deci alibiul s-a verificat!

— Nu s-a verificat! Este în verificare, l-am corectat.

— Dacă au plătit telefonul la ora cinci, de ce n-am crede că s-au dus la Doina Patraulea cu taximetrul? De ce să mai pierdem timpul verificând cine dintre cei 152 de abonați este șofer la Getax?

— Dane, până nu-i verific toate afirmațiile ce le-a făcut în legătură cu felul în care și-a petrecut timpul în după-amiaza comiterii omorului, nu renunț la bănuiala că el este criminalul. Dacă cercetările vor confirma spusele lui, voi fi primul care-l va scoate din cauză. Dar încă n-am ajuns în această situație.

— Bine, a admis el, nemulțumit, cum vrei să acționăm?

— Îți muți reședința la Secția a IV-a, sub jurisdicția căreia intră centrala telefonică Ghica-Tei și abonații acesteia. Cu concursul oamenilor de acolo vei avea de făcut două lucruri… am zis, apăsând pe un deget.

— Știu, m-a întrerupt Dan, blazat, le voi cere să stabilească care din cei 152 de abonați sunt șoferi pe taximetru!

Am aprobat și am apăsat pe al doilea deget:

— Elena Samuilă ocupă pe banda mașinii de încasat poziția 56… Se va discuta cu toți abonații cuprinși între pozițiile 46 și 66. Adică cu persoanele care ar fi putut plăti telefonul odată cu familia Samuilă…

— Am înțeles! a exclamat Dan, renunțând la aerul său de nemulțumire. Iar ai o idee de milioane!

— Mereu am… Dar nu le tratezi tu cu deferența cuvenită, am glumit, mulțumit că i-am trezit interesul pentru misiunea ce i-o încredințam.

Fără să-mi acorde însă atenție, a continuat cu figura luminată de entuziasm:

— Iau fotografiile familiei Samuilă de la Evidența populației, le multiplic și cu ele în mână se va discuta cu abonații de care ai vorbit, a zis, ridicându-se de pe scaun și pornind întins spre ușă.

— Să mă ții la curent cu… am început, dar n-am mai terminat ce aveam de spus, deoarece rămăsesem singur. Și cum nu-mi place să stau singur, am plecat și eu.

*

O oră mai târziu eram înapoi, în birou, cu o dispoziție foarte fragilă. Cum criminalul avusese la îndemână un autoturism, iar bănuitul era taximetrist, m-am simțit ispitit să-i verific mașina. Și totuși, a trebuit să renunț. La baza de taximetre Cobălcescu, de care aparținea Samuilă, a rezultat că mașina acestuia s-a aflat pe butuci, începând cu 3 iulie și terminând cu 11 iulie. Abia în ziua de 12 i-a fost încredințată pentru a-i face rodajul. În perioada respectivă nu a condus un alt taximetru. Și totuși, în mod obligatoriu, criminalul a utilizat un autoturism, iar după părerea mea ucigașul este chiar

domnul Samuilă. Șofer fiind, desigur că ar fi putut împrumuta o mașină, dar de unde?

Am început să mă plimb prin birou, cu impresia că mi se învârtește în cap un giroscop, cu turația la maximum. În cursele mele de du-te-vino, am remarcat pe biroul lui Dan un formular completat cu cerneală. L-am luat și l-am privit. Era un extras după cazierul judiciar al numitului Samuilă Grigore, tata, mama, locul de naștere, anul de naștere etc… Fără nicio ezitare l-am întors pe verso, unde sunt consemnate condamnările, când există. Avea un palmares bine garnisit. În 1966 a comis patru spargeri și, fiind minor, a scăpat numai cu trei luni într-un institut de corecție. În 1968, împreună cu doi complici, a spart o casă de cultură și a furat o stație de amplificare și câteva instrumente muzicale. Isprava lui a fost recompensată cu 8 luni de închisoare.

A fost un copil tare bun! Avea taică-su motive să nu-l îndrăgească prea mult.

Admițând că, la fel ca toți semenii, avea și el slăbiciuni omenești, sinceritatea nu făcea parte din ele.

*

Am intrat în magazinul „Tineretului” și am început să vizitez raioanele, ca un soț atent vizavi de soția lui în „Luna cadourilor”. Bineînțeles că am ajuns și la raionul de bijuterii, deservit de două vânzătoare: una suplă și înăltuță ca un manechin de la firma „Christian Dior”,

cealaltă, în schimb, reprezenta exact genul pe care mi-l doream. Pentru o discuție în interes profesional. În exclusivitate!

Remarcând că mi-a stârnit interesul, m-a privit cu doi ochi negri, mici și inexpresivi, apoi, legănându-și șoldurile masive, s-a apropiat de galantarul unde mă instalasem. Avea un mers tot atât de grațios ca al unei foci.

— Ce să vă ofer? mi-a zâmbit ea galeș.

Heh!… Dacă mi-ar fi pus întrebarea asta colega ei… Aș fi știut ce să-i cer, fără ezitare!

— Vă numiți Olga Roșca? am zis, aruncând o ultimă privire, de regret, spre colega ei și trecând la meserie.

— Da, desigur… m-a asigurat ea, încântată ca o ciocârlie dimineața, când își începe cântatul păsăresc. Cred că se gândea că visurile nutrite de-a lungul multor ani, în sfârșit, se vor îndeplini: cineva îi va cere o întâlnire.

— Miliția, am spus, arătându-i cu discreție legitimația ascunsă în palmă.

Zâmbetul i-a dispărut și, brusc, a devenit rigidă ca o coajă de pâine veche.

— Ce doriți? a întrebat, vădit deziluzionată.

— Să stau de vorbă cu dumneavoastră, într-un loc mai liniștit.

— Nu știu unde putem găsi un loc mai izolat, s-a

arătat ea dezorientată.

— Cine este directorul magazinului?

— Tovarășul Vasile Ionescu.

— Să mergem la el!

— Și-a însușit ceva de la noi din magazin? s-a grăbit directorul să întrebe, după ce mi-am exprimat rugămintea.

— Nu. Este vorba numai de niște relații în calitate de martoră, l-am liniștit.

— Vă rog să luați loc în biroul meu… Eu oricum trebuie să vizitez magazinul, a propus el, dovedind astfel că nu era drăguț numai la propriu, ci și la figurat.

Am ieșit odată cu el și i-am făcut semn clientei mele, care rămăsese în secretariat, să vină înăuntru.

— De unde aveți acest medalion? am arătat spre voluminosul decolteu al rochiei ei înflorate.

— Ce întrebare e asta? E al meu! L-am cumpărat…

— Știu, am întrerupt-o, anul trecut pe când lucrați la magazinul „Bucur”!

— Da… a admis ea, intrigată.

— Cu ce sumă?

Cu 1800 de lei.

— Când l-ați cumpărat, n-ați știut că valorează cu mult mai mult?

— Ba da! D-aia l-am și cumpărat… Era o ocazie.

— Cumpărarea obiectelor de ocazie, mai ales a celor

care într-adevăr au un caracter de ocazie unică, prezintă niște riscuri. N-ați știut?

— E de furat? a reușit ea să înțeleagă cum stau lucrurile.

— Aș putea spune că situația este cu mult mai gravă, dar acesta e un alt aspect al problemei. Ceea ce trebuie să rețineți dumneavoastră este că acest medalion trebuie înapoiat părții păgubite.

— Bine, s-a decis, după ce m-a privit îndelung cu ochii ei porcini, să mi se restituie banii pe care i-am dat pentru el.

— Cine să vă dea banii? Păgubașul?

— Păgubașul sau cel care mi l-a vândut. Mie mi-e indiferent.

— Păgubașul n-are niciun motiv să răscumpere un obiect care-i aparținea de drept. În ceea ce-l privește însă pe vânzător, legea vă dă dreptul să-l chemați în judecată pentru dezdăunare.

— Adică să-mi pierd timpul la tribunal? a protestat ea.

— Astea sunt riscurile celor ce cumpără obiecte de ocazie. Medalionul care se află la dumneavoastră se confiscă, fiind corp delict. Vă rog să mi-l dați!

— Dacă nu primesc 1800 de lei, nu-l dau! a zis ea cu convingere.

Cum nu mă vedeam în situația de a recupera obiectul

umblându-i prin sâni, am schimbat placa:

— Vă rog să vă ridicați. Mergem la miliție!

Probabil că acest argument a ajutat-o să priceapă că n-are scăpare. Cu entuziasmul unui condamnat la moarte în drum spre scaunul electric, și-a desprins medalionul de la gât și mi l-a înmânat. Întrucât lucrurile intraseră pe făgașul normal, i-am cerut să-mi dea o declarație asupra împrejurărilor în care a cumpărat obiectul respectiv. La plecare, i-am dat o dovadă pentru ridicarea medalionului și adresa „negustorului" spre a-l putea chema în judecată, admițând că după ce-i trecea furia, nu se resemnează ca majoritatea păgubașilor.

*

Când am deschis ușa biroului meu, telefonul suna cu insistență. M-am grăbit să duc receptorul la ureche.

— Maiorul Ion Ioniță de la a IV-a, a spus cu exuberanță comandantul secției.

— Noroc, Ionică! Ce dorești?

— Ai un tupeu formidabil! După ce ți-ai trimis ciracul aici și mi-a întors circumscripția pe dos, mai și întrebi ce doresc! Nici așa n-aveam oameni suficienți, acum, după ce a trecut Simionescu pe aici, n-am nici pe cine să trimit după țigări, admițând că mi-ar trece prin cap să mă reapuc de fumat. Mi-a luat zece oameni și i-a trimis să bată străzile…

— Îți înregistrez spusele ca o reclamație? l-am luat

peste picior.

— Pe dracu! Ne facem doar meseria. Ți-am spus toate necazurile mele pentru că m-ai întrebat ce doresc. Ce-și poate dori un comandant de secție, decât să nu-i tulbure liniștea luft-inspectorii.

— Ionică, e o problemă serioasă, l-am temperat.

— Știu, dar asta încă nu înseamnă că-mi place să-mi văd oamenii pulverizați aiurea…

— Mai ai să-mi spui și altceva? l-am luat cu ușurelul, pentru a încheia convorbirea.

— Lunganul de Simionescu mi-a cerut să verific o listă cu 152 de persoane și să-ți transmit dacă printre ei există șoferi de taximetre. Evidența populației a găsit unul singur. Se numește Constantin Codreanu. L-am adus la secție. Vrei să ți-l trimit?

— Ești dulce ca mierea! Trimite-l imediat!

Un sfert de oră mai târziu, a intrat în birou un tip înalt, brunet, părul cârlionțat și argintat la tâmple. Avea în jur de 45 de ani și o mutrișoară de să juri că-i dirijorul și compozitorul Paul Ghențer.

— Constantin Codreanu? l-am întrebat.

După ce a confirmat, l-am rugat să ia loc.

— Din câte știu, dumneavoastră ați plătit telefonul în ziua de 6 iulie. Corespunde? l-am întrebat.

A ridicat din umeri:

— Știu că l-am plătit ca de obicei la începutul lunii,

însă nu pot preciza ziua, decât dacă caut factura acasă…

— Nu-i necesar. Avem situația celor care au plătit abonamentele în ziua amintită și figurați și dumneavoastră. Ziua fiind stabilită, vă rog să-mi spuneți dacă vă amintiți la ce oră ați fost la centrală.

— În jurul orei cinci. Am profitat de faptul că am avut o cursă prin apropiere, a răspuns el, scurt și precis.

— Ce-ați făcut după ce-ați părăsit centrala?

— Poftim? a devenit el dintr-odată precaut. Există vreo reclamație împotriva mea?

— Nici gând, am clătinat capul pentru a-l liniști. Dumneavoastră ați fost citat ca martor de o persoană bănuită de a fi comis o fărădelege. Răspunsurile pe care le veți da ne vor ajuta să stabilim adevărul. Deci vă rog să-mi spuneți, ce-ați făcut din momentul în care ați plătit factura telefonului?

— Am coborât, am luat doi pasageri care mă așteptau lângă mașină și am pornit în cursă.

— Vă rog să încercați să-i descrieți.

— N-am memorie vizuală, s-a scuzat el. Tot ce pot să vă spun este că erau doi tineri, până în treizeci de ani…

— Bărbați sau femei?

— Bărbat și femeie. Ea avea în brațe un copil mic.

Afirmația lui m-a făcut să mă simt brusc obosit și descurajat.

Susținerea femeii Samuilă era adevărată. Dacă pe ei

nu i-am crezut, spusele șoferului nu mai puteau fi puse la îndoială.

Am dat din cap cu resemnare și m-am ridicat în picioare pentru a-i arăta că discuția e terminată, adăugând:

— Și i-ați dus în strada Cristian Tell…

— Nu. În cartierul Pantelimon, m-a corectat el.

— Sunteți sigur? m-am zgâit la el, cu impresia că n-am auzit bine.

— Sunt om serios, tovarășe căpitan. Știu ce vorbesc, a zis. Dacă nu mă credeți puteți verifica la garaj foaia de parcurs din ziua de 6 iulie.

— Mașina dumneavoastră are culoarea bleu?

— Nu, bej.

— Aveți lipit pe geamul din spate o etichetă „Castrol"?

— Astea-s maimuțării care reduc vizibilitatea, a răspuns, clătinându-și capul cu dispreț.

— Vă funcționează greu schimbătorul de viteză?

— Da, ca la toate Daciile.

— Vă lipsește bricheta electrică de la bord și orificiul l-ați astupat cu un dop din plastic?

— Da… a zis el zâmbind. Mi-au șterpelit-o și mie. De altfel, nici nu cred să mai existe vreun taximetru la care să nu se fi înlocuit bricheta cu dopuri de sticle de șampanie, singurele care au dimensiunile asemănătoare

cu lăcașul ustensilei.

M-am reașezat pe scaun, i-am făcut semn să-și reocupe locul și am ridicat receptorul.

— Alo!… Vorbește căpitanul Apostolescu de la Criminală… Trimiteți-mi-l imediat pe numitul Samuilă Grigore la interogatoriu, am cerut, când mi-a răspuns arestul.

Câteva minute mai târziu, doi subofițeri l-au introdus pe Samuilă în birou și s-au retras apoi pe culoar, în fața ușii.

— Îl cunoașteți? m-am adresat șoferului, arătând spre bănuit.

— Nu, a spus martorul, după ce l-a privit cu luare-aminte. Nu l-am văzut niciodată.

— Samuilă, îl cunoști pe domnul? am arătat spre martor.

S-a uitat șmecherește, pe sub arcade, la persoana indicată și, clătinând din cap, a spus printre dinți:

— Ț,ț,ț.

— Îl cunoști, ori nu? Răspunde! m-am răstit la el.

— Nu-l cunosc.

I-am mulțumit șoferului pentru colaborare și l-am condus până la ușă. Când am revenit spre Samuilă, l-am anunțat:

— Persoana cu care ai fost confruntat este șoferul în al cărui taximetru ai călătorit în ziua de 6 iulie. Nu-i curios

că nu v-ați recunoscut?

Și-a umezit buzele cu limba și s-a uitat la mine de parcă am fi navigat pe același ocean, eu pe un colac de salvare și el într-un cuirasat. Apoi, privindu-mă ca un profesor înțelegător când constată că elevul lui este arierat, a catadicsit, cu toleranță:

— Nu cu acest șofer am călătorit.

— Acesta este singurul șofer de taximetru care și-a plătit abonamentul miercuri, 6 iulie.

— Sunteți convins? s-a încruntat el, suspicios.

Eu am ridicat din umeri, iar el a căzut pe gânduri. Dar nu pentru mult timp. Brusc, s-a înseninat și a spus cu insinuare:

— Este exclus ca șoferul să fi achitat nota de plată pentru altcineva? Să fi făcut numai un simplu comision?

Ipoteza era corectă și l-am aprobat.

— Când te-am întrebat dacă ai mai avut de-a face cu justiția, ai negat. De ce? l-am întrebat, luând cu două degete de pe birou formularul cazierului judiciar și scuturându-l ca să-l vadă mai bine.

— Sunt infracțiuni comise cu aproape zece ani în urmă… Eu am înțeles că vreți să știți dacă am avut vreo condamnare în ultimul timp, a spus, fără să-și piardă cumpătul.

Fără să comentez, am deschis ușa și le-am spus celor doi subofițeri care așteptau pe culoar să-l ducă la arest.

Când am rămas singur, am pus mâna pe telefon și am format numărul Secției a IV-a.

— Ionică, am discutat cu persoana pe care mi-ai trimis-o. Multe mulțumiri, l-am luat cu binișorul, pentru a pune într-o lumină mai frumoasă ce urma să-i cer.

— Plăcerea a fost de partea mea, Nicule. N-ai pentru ce-mi mulțumi… Și dacă mai ai vreodată nevoie de ceva…

— Bine că mi-ai adus aminte, am prins ocazia pe care mi-o oferise. Chiar voiam să-ți spun că omul pe care mi l-ai trimis tu nu este șoferul care l-a transportat pe infractor…

— Cum nu?! Este singurul taximetrist care a plătit telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie! m-a contrat el neîncrezător.

— Infractorul sugerează că taximetristul care urmează să-i stabilească alibiul a plătit factura pentru altcineva. Natural, noi nu putem exclude posibilitatea ca șoferul respectiv să fi făcut numai un comision.

— Asta înseamnă o discuție cu toți cei 152 de abonați, pentru a afla dacă au plătit facturile personal sau prin intermediari… Tii, ce încurcătură a naibii! a exclamat el nemulțumit.

— Am să te rog să-i vorbești și lui Simionescu despre această nouă ipoteză. Multe mulțumiri, Ionică, am zis și

m-am grăbit să apăs cu degetul pe furcă, mai înainte ca el să-și amintească că n-are oameni disponibili.

Tocmai mă pregăteam să-l sun pe căpitanul Maier și să-l întreb dacă laboratorul mai moșmondește mult lucrurile în care au fost învelite părțile dezmembrate ale victimei, când s-a deschis ușa și a apărut Dan, însoțit de o femeie și un bărbat.

— Căpitanul Apostolescu și tovarășii Marieta Săveanu și Ion Ouatu, a făcut Dan prezentările.

În timp ce dădeam mâna cu noii-veniți, m-am uitat întrebător spre Dan și a priceput că aștept o explicație.

— Tovarășii au plătit telefonul în ziua de 6 iulie și au recunoscut-o după fotografiile arătate pe Elena Samuilă.

— Vă rog să luați loc, i-am invitat, fără să mai ezit.

— Sunteți convinsă că ați văzut această persoană? m-am adresat mai întâi femeii, arătându-i fotografia soției lui Samuilă.

Marieta Săveanu avea în jur de cincizeci de ani, brunetă și subțirică. Era îmbrăcată cu un taior bleu, pantofi și poșetă albe.

— Nicio îndoială, dom'le! s-a declanșat ca o erupție a vulcanului Stromboli[28]. O văd ca și acum… Ținea în

[28] Stromboli este un vulcan activ și în același timp o insulă de origine vulcanică ce aparține Italiei, situată în nordul Siciliei. Stromboli aparține, împreună cu insulele: Lipari, Salina, Vulcano, Panarea, Filicudi și Alicudi, de grupa Insulelor

brațe un copil, până într-un an. Se formase o coadă de șapte-opt persoane, dar eu eram prima! a ținut să sublinieze cu mândrie, de parcă s-ar fi așteptat să-i acord o înaltă decorație pentru bravură. Văzând-o că are un copil în brațe, bineînțeles că i-am oferit locul meu… Că bărbații… să ne vadă moarte și nu ne cedează locul în tramvai! a spus cu dispreț.

— Deci i-ați dat voie să plătească înaintea dumneavoastră. Și apoi? am ghidonat-o eu, pentru a-i tempera logoreea.

— Apoi ce? Femeia avea tot dreptul să facă scandal! De ce v-ați băgat când nici nu știați despre ce-i vorba? a întrebat, privind urât către bărbatul care venise odată cu ea.

Bărbatul, tot în jur de cincizeci de ani, cu trăsături regulate și o frunte înaltă prelungită de o chelie galopantă, a ridicat din umeri și, ignorând-o, mi s-a adresat mie:

— Eram în coada rândului când a venit. Pentru că avea un copil în brațe, i-am spus să se ducă în față. Dar faptul că am fost amabil, nu înseamnă că puteam să-mi pierd timpul pentru că ea avea chef de ceartă cu casierița…

— Nu-i adevărat! Nu s-a certat pentru că avea chef, ci

Eoliene (sinonim: Insulele Lipare) din Marea Tireniană, care are legătură cu Marea Mediterană.

pentru că hoții de la Telefoane au încărcat-o cu convorbiri adiționale! a țâșnit din nou impetuoasa apărătoare a femeilor. Ce, mie nu mi-au făcut la fel? Asta-i adevărată escrocherie!…

— Dacă am înțeles bine, am întrerupt-o, fără nicio urmă de remușcare, persoana din fotografie a fost văzută de dumneavoastră plătind telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie. Sunteți convinși de afirmația pe care o faceți?

Amândoi au confirmat.

— Puteți preciza ce oră era când ați plătit telefonul?

— Cinci și zece, a spus bărbatul, placid.

— Ba era chiar cinci! a vrut doamna să aibă ultimul cuvânt.

— Vă mai amintiți cum era îmbrăcată?

— Cred că purta un pantalon albastru… a spus domnul, evident dezorientat.

— Ce pantaloni albaștri, dom'le! l-a repezit oponenta lui. Purta niște blugi din import și o bluză roșie splendidă… Chiar m-am întrebat unde o fi găsit un material atât de frumos… Mai mult ca sigur că era. Cumpărat de la pachet, a spus cu invidie.

— Mai era cineva cu ea? am pus întrebarea-cheie.

De data asta ambii au căzut de acord: în afara copilului pe care-l ținea în brațe, n-au văzut pe nimeni în preajma ei.

— Am să vă rog să așterneți pe hârtie tot ce ne-ați relatat. Colegul meu o să vă conducă într-o încăpere alăturată, unde o să găsiți cele necesare pentru scris.

Doamna ar mai fi avut chef de niscaiva discuții, însă Dan nu i-a mai dat răgaz. S-a ridicat și a deschis ușa, cu un gest fără echivoc.

Câteva minute mai târziu, Dan a reintrat în birou.

— Deci și prin martori se confirmă afirmația familiei Samuilă că în jurul orei cinci au plătit telefonul, a zis Dan.

— Numai prezența ei este confirmată! i-am atras atenția.

— Pentru că n-a stat alături de ea la rând? Nu putea s-o aștepte afară, la aer, fumând o țigară?

— Nu zic că n-ar fi putut, dar n-a făcut-o! maiorul Ion Ioniță mi-a trimis taximetristul la care se referea bănuitul. Șoferul acestuia a transportat într-adevăr o pereche de tineri, cu copil în brațe, dar nu pe ei și nu spre strada Cristian Tell.

— Ce-a spus Samuilă?

— Că șoferul ar fi putut să plătească telefonul pentru altcineva. Ipoteza este în verificare.

— S-ar părea că nu crezi în ea, a remarcat Dan.

Am omis să-i răspund, deoarece mi-a trecut prin cap o idee.

— Dă-mi, te rog, lista pe care am întocmit-o, am cerut.

A scos din notes câteva file și mi le-a întins, intrigat.

Am început să caut numele taximetristului. Constantin Codreanu figura la poziția 68. I-am făcut semn lui Dan să se apropie și i-am spus:

— Elena Samuilă ocupă poziția 56, și șoferul taximetrului a plătit la zece persoane după ea, adică la câteva minute distanță. Șoferul a ieșit din centrală în jurul orei cinci, iar ei au luat un taximetru din același loc și aceeași oră. Totul seamănă, dar nu răsare! Aici ni se învârtește căciula pe cap. Pricepi?

— Nu, mi-a răspuns Dan, fără să ezite.

— Taximetrul este bej, soția lui Samuilă afirmă că taximetrul era bej… Soțul ei susține că era bleu.

— Ai dreptate! a reușit Dan să prindă firul. Numai ea a văzut taximetrul, pentru că numai ea era acolo când în mașină s-a urcat perechea aceea care avea un copil în brațe. Ulterior i-a vândut și lui pontul pentru a-și monta alibiul. Dar el n-a reținut bine culoarea.

— În schimb, pentru a-și face povestea cât mai verosimilă, mi-a dat niște amănunte decisive: bricheta electrică înlocuită cu un dop din plastic, și schimbarea vitezelor cu dificultate. Aceste elemente ar fi trebuit să fie suficient de convingătoare, dacă n-am fi aflat că ele sunt caracteristice tuturor taximetrelor Getax. Apoi, chestie de agrementare, ne-a vorbit și despre reclama „Castrol”, care de asemenea poate fi văzută lipită pe

sute de mașini.

— Nu i-a trecut prin cap că-i vom verifica toate afirmațiile, a conchis Dan.

— Deci, bănuielile tind să devină certitudini. În afară de faptul că era unica persoană cu care victima ar fi putut să se vadă, cunoaște momentul omorului și prezintă un alibi fals. Nu-i suficient?

— Știi bine că nu este! mi-a întors-o Dan.

M-am rezemat de speteaza scaunului, punându-mi mâinile în cruciș peste piept, ca un școlar disciplinat și am tăcut. Am tăcut pentru că avea dreptate. Până nu stabileam locul omorului și legătura criminalului cu acesta, nu puteam să-l pun sub acuzare.

— La el în apartament nu se pune problema, a monologat Dan. Copiii acasă, vecina care are cheia apartamentului și vine să-i controleze ce fac, lipsa unei broaște în care să potrivim cheia găsită în sacoșa abandonată în strada Taras Sevcenko…

— Dane, i-am curmat meditarea, are părinți în București. Trebuie să le facem o vizită… Mâine, azi nu mai găsim pe nimeni la procuratură, am adăugat după ce mi-am consultat ceasul.

17 iulie

Mașina a virat la dreapta, prin fața Ambasadei

Franceze, a rulat prin fața imobilului unde locuia Doina Patraulea și, după aproximativ cincizeci de metri, a oprit pe dreapta, în fața unui bloc înalt și modern.

Am coborât și am intrat în holul imobilului, unde am consultat lista locatarilor. Câteva minute mai târziu, am coborât din lift și am sunat la ușa apartamentului pe care scria: „Familie Grigore Samuilă”.

Am sunat de mai multe ori, însă n-a răspuns nimeni.

— Curios, tatăl și fiul au același prenume… a comentat Dan.

Cum n-aveam ce să-i răspund, am întors spatele ușii și am pornit spre lift.

*

Când a deschis ușa, Elena Samuilă m-a privit și mai îngrijorată ca la ultima noastră vizită. Apoi, fără să ne mai întrebe ceva, ne-a invitat să intrăm în casă.

După ce am ajuns în sufragerie, am văzut, așezată la masa din mijlocul încăperii, o femeie. Stătea cu spatele spre ușă și fuma.

— Sanda, dânsul se ocupă de anchetarea lui Grigore, ne-a prezentat gazda.

Cea care fusese apelată Sanda a întors capul spre mine, m-a privit o fracțiune de secundă, a strivit chiștocul țigării în scrumieră și s-a ridicat de pe scaun.

Era îmbrăcată într-o bluză bleu, pantalon din tergal alb, iar în picioare avea sandale din piele cu tocul înalt,

asortate la culoare cu bluza. Statură potrivită, un corp bine proporționat, figura ușor prelungă, cu trăsături frumoase, era înconjurată de un păr bogat, șaten-roșcat, care-i cădea pe umeri. Cred că avea patruzeci de ani, dar se ținea destul de bine pentru a i se putea da și treizeci.

— O prietenă? am întrebat gazda.

— Nu, sunt mama lui Grigore, s-a prezentat necunoscuta. De ce l-ați arestat pe fiul meu? a întrebat repede, crispată.

— Fiul dumneavoastră a sustras prin violență un obiect de la o tânără, în urmă cu un an. Această infracțiune se numește tâlhărie și se anchetează sub stare de arest.

— Pentru asta…? s-a arătat ea mirată.

— Dumneavoastră pentru ce credeați? a venit întrebarea legitimă a lui Dan.

— Vă referiți probabil la medalionul pe care l-a purtat la gât mai mult timp… Nu l-a luat cu forța, ci i-a fost oferit de o fată din Sibiu. Cum puteți spune că un dar poate fi calificat ca tâlhărie? a zis, ridicând tonul.

— De unde știți că a primit medalionul cadou? am vrut să aflu.

— Mi-a spus el! îl purta la gât și când i-am atras atenția că nu-i frumos ca un bărbat să poarte o podoabă feminină, mi-a spus că e o amintire de la o fată din Sibiu, care-l iubește.

— Asta susține el. Însă din confesiunea făcut de victimă unei prietene, pentru noi reiese că bijuteria a fost sustrasă prin constrângere.

— Deci Grigore susține că l-a primit, iar prietena victimei că i s-a luat prin forță… Deci unu la unu! a intervenit Elena.

— Cum unu la unu? s-a străduit Dan s-o priceapă.

— O afirmație împotriva altei afirmații, înseamnă un rezultat nul, a explicat ea cu aplomb.

— Nu jucăm fotbal, am spus. De altfel, împotriva soțului dumneavoastră planează și bănuiala că n-ar fi străin de uciderea Andei, despre care el susține că i-ar fi oferit medalionul.

Amândouă m-au privit consternate, rămânând cu gurile deschise în formă de inimă.

— Doamna Samuilă, am continuat către mama lui Grigore, v-am căutat acasă, dar n-a răspuns nimeni. Aici am venit cu alt scop, dar mă bucur că v-am găsit, deoarece avem un ordin de percheziție domiciliară pentru apartamentul dumneavoastră.

— La mine cu ce scop ați venit? a întrebat Elena, în timp ce soacra ei rămăsese tablou.

— Când v-am vizitat locuința data trecută, am văzut trei agende, le-am arătat pe măsuța din colțul încăperii, pe care stătea telefonul. Vă rugăm să ni le împrumutați.

A făcut un gest de indiferență și Dan s-a grăbit să se

ducă și să le ia.

— Vă rugăm să veniți cu noi… m-am adresat pe un ton de scuză mamei lui Grigore. Și dumneavoastră… am întors capul spre Elena, ca martoră.

*

Sanda Samuilă a descuiat ușa și am urmat-o în vestibul. În dreapta era ușa de la o debara și în față o ușă deschisă prin care se vedea camera de baie. Am pornit spre stânga, am trecut pe lângă ușa bucătăriei, care era pe dreapta, și gazda a deschis ușa din față. Am intrat într-o cameră mare. Pe peretele din stânga: măsuța cu televizor, un șifonier triplu și un frigider. În față, ferestrele, cu ușa de acces la balcon. Lângă peretele din dreapta erau lipite o vitrină și masa pe care era așezat aparatul de radio. În prelungirea peretelui în care era încastrată ușa se afla patul. O mobilă grea, cu tabliere din furnir negru, la fel ca șifonierul și vitrina. Pe jos, parchetul neacoperit. Pe masa din mijlocul încăperii erau puse de-a valma: covoare, carpete, așternuturi, valize etc.

— Vă cer iertare pentru dezordine, a spus Sanda Samuilă. Soțul meu este în spital și trebuie să iasă zilele astea… Am vrut să găsească casa curată.

— Casa nemăturată, musafiri așteaptă… a scuzat-o Dan, dovedind astfel că este foarte erudit în probleme de folclor.

M-am plimbat prin încăpere, am examinat mobilele, parchetul și am ieșit pe balcon. Când am revenit în cameră, am trecut la cercetarea anexelor. Bineînțeles că toată atenția mi-am concentrat-o asupra camerei de baie și a căzii. Totul era curat și lucea ca un bloc operator. Probabil că am făcut această comparație și datorită mirosului de eter care se simțea în încăpere. Negăsind nimic din ceea ce căutam, am revenit în vestibul unde cele două femei mă așteptau. Dan m-a privit întrebător și i-am răspuns printr-un gest imperceptibil.

— Sunteți totuși prea tânără pentru a-i fi mamă lui Grigore, am dat eu curs unui aspect care mă intrigase de când am văzut-o.

— Mai întâi că nu mai sunt chiar atât de tânără… Am patruzeci și patru de ani, a schițat ea un zâmbet de cochetărie, probabil flatată de remarca mea, iar Grigore este fiul soțului meu, dar îl cresc de la vârsta de șapte ani și-l iubesc ca pe copilul meu.

— Vă vizita des?

— Nu, nu se împăca cu tatăl lui. În ultimii doi ani a venit o singură dată la noi… A doua zi după cutremurul din 4 martie, pentru a vedea dacă mai trăim. Și atunci pentru că a tras de el Elena, a arătat ea cu capul spre nora ei, care i-a întărit spusele printr-un gest afirmativ. În schimb mă duceam eu să-i văd, de două-trei ori pe săptămână.

— Are chei la apartamentul dumneavoastră?

— Nu.

— De când spuneți că n-a mai fost aici? am vrut un răspuns precis.

— V-am spus, de la 4… pardon, a doua zi, adică din 5 martie.

Am mai aruncat o privire circulară spre broaștele celor cinci uși ale apartamentului, pentru a mă convinge că nu sunt de tip Wertheim și mi-am cerut scuze pentru timpul ce le-am răpit.

*

— Deci tot am făcut un pas înainte… a zis Dan cu amărăciune, când am ajuns la sediu. Din cele aproximativ jumătate de milion de locuințe ale Bucureștiului, știm cu precizie că două dintre ele sunt scoase din cauză: cea a bănuitului și cea a părinților săi. Deci, nu ne rămâne decât să trecem plini de entuziasm la verificarea celor care au mai rămas…

În timp ce își exprima dezamăgirea, eu, stând în picioare în mijlocul încăperii, am răsfoit cele trei agende telefonice luate din locuința bănuitului.

— Până vom da curs propunerii tale, ne vom rezuma la identificarea și audierea tuturor persoanelor înregistrate aici… am spus, aruncând pe birou, în fața lui, agendele. La cei pe care-i vom bănui că i-ar fi putut pune casa la dispoziție, percheziție!

— Sunt câteva sute bune… a apreciat Dan, răsfoindu-le și apoi vârându-le și încuindu-le într-un sertar al mesei de lucru.

— Mai bine câteva sute, decât jumătate de milion, l-am încurajat.

— Din punctul de vedere al poziției, apartamentul familiei Samuilă-seniori se încadrează în mod ideal în varianta prin care susțineai că omorul a fost comis în preajma Pieții Romană, a continuat el, pasiv, fără să pară că a remarcat gluma mea.

— Mai există încă câteva mii de apartamente cu o poziție tot atât de ideală… Știi ceva, mi-a venit brusc o idee, fiind duminica, hai să facem o vizită unei doamne drăguțe!

Când am terminat de percheziționat locuința Doinei Patraulea și am coborât în stradă, știam că din preajma Pieții Romană putea fi exclus încă un apartament din categoria celor în care ar fi putut să fie ucisă victima.

Oare dacă mă apucam să verific cele câteva mii de apartamente, exista vreo certitudine că omorul a fost comis în imediata apropiere a Pieții Romană?

21 iulie

De trei zile, împreună cu Dan și Vartunian, străbatem orașul în lung și în lat în căutarea persoanelor ale căror

numere de telefon le-am găsit în agendele lui Samuilă.

Acum, ca urmare a unui apel primit prin radio, mă aflam în inspectorat și mă îndreptam spre biroul căpitanului Maier.

— De ce m-ai chemat, Eugen? am zis în loc de bună ziua, când am deschis ușa și m-am apropiat de masa lui de lucru.

Ne-a invitat printr-un gest să luăm loc pe scaune, dar am clătinat capul și am rămas în picioare.

— A sosit raportul medico-legal… a spus, luând cu vârful degetelor de pe birou zece-douăsprezece file dactilografiate și scuturându-le ca pe o zdreanță ce trebuie aruncată în lada de gunoi.

— Ce spune?

— Din lichidul seminal recoltat de la victimă, a rezultat grupa „A-B". Asta-i totul! a zis, cu o mutră acră, și a aruncat cu silă raportul pe birou.

— De ce numai „A-B"? Unde sunt subdiviziunile? m-am mirat.

— Asta-i, că nu-s! Ei explică, a arătat spre raport, că spermatozoizii se descompun după șaptezeci și două de ore. Așa că va trebui să te mulțumești numai cu grupa mare.

— Asta înseamnă cam un sfert din populația țării! a protestat Dan.

— Da, dar numai atunci când ești la începutul

anchetei, ceea ce nu-i cazul cu voi, dacă bănuitul vostru are grupa „A-B”, l-a temperat Maier. O are?

— De unde vreți să știu?

— Uită-te în buletinul lui de identitate și vei afla, s-a amuzat Maier.

— Altă dată, am intervenit eu. Mai ai ceva să-mi spui?

A dat din cap, aprobator:

— De fapt, pentru asta te-am chemat. Pantalonii în care s-au găsit mâinile victimei erau îmbâcsiți cu ulei mineral, din cel folosit pentru motoarele de autoturism. Probabil că cel care i-a purtat avea foarte des de-a face cu automobile. Sacoșa găsită în strada Taras Sevcenko este de asemenea pătată cu un ulei similar.

Am făcut un gest de nerăbdare și, arătându-mi cu degetul ridicat să stau cuminte, a continuat:

— Ambele obiecte fiind de asemenea pătate și cu miere.

— Miere? s-a mirat Dan.

— Da. Naturală, de albine.

— Apicultor, cu mașină? mi-a venit tonul.

— N-aș exclude o astfel de variantă, mi-a atras atenția și a reluat: Puloverele de damă au un miros persistent de parfum franțuzesc, probabil din marca Chanel sau Dior…

— Din dosul de plapumă n-ai putea scoate ceva? l-am consultat.

— M-am gândit la această ipoteză, însă nu ține. Chiar dacă am colinda toți plăpumarii din București, n-am avea nicio certitudine că cel care a confecționat-o nu activează în provincie, ori că profesează fără autorizație. Ceea ce înseamnă că dibuirea respectivului este cel puțin problematică. Și dacă aceste argumente nu te-au satisfăcut, îți mai furnizez unul: când a fost reîmbrăcată plapuma în discuție? În urmă cu o lună, ori cu douăzeci de ani? în aceste condiții, admițând că-l găsim chiar pe meseriașul căutat, o mai fi în stare să-și aducă aminte că el este cel care a renovat plapuma, și pentru cine anume?

— Ai putea să-mi sugerezi și o ipoteză eficientă? l-am întrebat cu un calm forțat.

A făcut un gest de părere de rău.

— Numai prin investigație judiciară poate fi descoperit. Singurele urme de individualizare au fost relevate în manșetele pantalonilor. Cu structura urmelor de praf și de plante găsite acolo, când ai să-l capturezi, vom putea produce o probă suplimentară de învinuire.

L-am ascultat și mi-am spus că Samuilă nu poartă manșete, și nici pantalonii găsiți nu-i puteau aparține, așa că era-n regulă.

— Pentru ce mi-ai comunicat nu era nevoie să mă cauți prin stația radio… am spus, pornind spre ușă.

— Mai e ceva! a zis când am pus mâna pe clanță.

— Ce? am întrebat cu spatele la el.

— Te-a căutat maiorul Udrea de la a VII-a. Spunea să-ți comunic că persoana pe care ai văzut-o la el este în afara cauzei de care te ocupi.

Am rămas o clipă pe loc și m-am întrebat la ce persoană se referă. Apoi mi-am amintit de derbedeul cu înclinație spre violuri și pantalonii pătați cu sânge. Probabil că susținerea lui că s-ar fi bătut cu cuțitul cu o altă pușlama se confirmase.

Am dat din cap aprobator și am deschis ușa.

Când am ajuns în stradă, ne-am suit în mașină și Dan i-a indicat lui Vartunian adresa unei alte persoane înregistrată în agendele telefonice ale lui Samuilă.

22 iulie

În ultimele zile, ne-am ocupat în exclusivitate de identificarea și audierea persoanelor înscrise în agendele telefonice ale bănuitului. Deși n-am parcurs niciun sfert din relațiile pe care le avea, chestionasem deja șaizeci și nouă de femei și cincizeci și unu de bărbați. Totodată efectuasem și treizeci de descinderi domiciliare, la indivizii care presupuneam că ar fi putut să-i pună bănuitului casa la dispoziție pentru primirea victimei.

Cu toate că încă nu reușisem să ne atingem scopul propus, am obținut niște informații care-l puneau pe Grigore Samuilă într-o lumină diferită de cea în care s-a străduit să mi se prezinte. Dintre femeile care s-au văzut cu el în diferite locuințe, cincisprezece n-au înțeles de ce sunt chemate și, când au încercat să i se opună, au fost violate. A șaisprezecea, mai isteață, realizând că n-are scăpare, i-a cerut o cafea și în timp ce Barbă-Albastră o prepara în bucătărie, a descuiat frumușel ușa și, datorită vitezei, nici n-a știut când a ajuns la colțul străzii.

Mai multe femei au fost conduse chiar la domiciliul conjugal, iar trei dintre ele au fost surprinse de soția bănuitului. Acum, cu Dan alături, audiam a patra femeie găsită într-o situație delicată de Elena Samuilă.

— În clipa în care ne-am dezbrăcat și ne-am întins în pat, am auzit soneria. Grig mi-a spus să nu-mi fac griji că trebuie să fie vreun cerșetor. Când am văzut că sunatul nu mai contenește, l-am întrebat dacă n-ar putea să fie soția lui și el s-a ridicat și s-a dus la ușa de la intrare să privească prin vizor. Atunci am auzit o voce de femeie strigând: „Știu că ești cu o putoare-n casă! Dacă nu deschizi, sparg ușa!”

Au urmat niște lovituri puternice în ușă, și Grig a trebuit să deschidă. Imediat a năvălit o femeie în casă și s-a repezit urlând la mine. Dacă n-ar fi ținut-o Grig, până m-am îmbrăcat și am plecat, cred că mi-ar fi smuls

părul din cap. Ce să vă mai spun, în mod evident exagera… juca teatru.

Interlocutoarea noastră avea ochii albaștri-lăptoși, nasul mic cu nările în vânt, ca purceii de lapte, buzele îi erau atât de subțiri, încât gura ei părea o simplă linie trasată de un caricaturist pus pe economie de creioane. Gâtul, lung și subțire, părea o tulpină de lalea curbată sub o greutate superioară posibilităților ei. Era înaltă și subțire ca o șipcă de gard. Deși purta pantaloni pentru a nu se vedea cât este de costelivă, stofa în dreptul genunchilor părea că îmbracă vârfurile a două paratrăsnete. Avea între douăzeci și treizeci de ani și părul alb-platinat. Dacă am fi fost numai noi doi pe o insulă, sunt convins că aș fi reeditat chiar și experiența lui Icar pentru a nu mai fi nevoit s-o văd zilnic.

— Vi s-a mai întâmplat să vă aflați într-o astfel de situație? am întrebat.

— În ce fel de situație? a vrut ea să știe, continuând să mă învăluie sub o privire care promitea niște bucurii incomparabil mai puternice decât cele pe care le-a oferit vreodată raiul lui tata Adam, evident cu entuziasmul sprijin al mamei Eva.

— Dacă ați observat exagerata manifestare a doamnei Samuilă, probabil că aveți elemente de comparare, am zis, cu candoarea care caracterizează sufletul meu evlavios.

A continuat să-mi surâdă cu un aer suficient de târnp pentru a-mi da seama că nu se prea dă în vânt cu spontaneitatea, și m-am decis să înlătur subtilitățile.

— De câte ori ați fost surprinsă cu bărbați însurați de soțiile lor?

I-a dispărut culoarea din obraji, zâmbetul plin de promisiuni paradisiace i-a înțepenit, iar expresia feței s-a transformat într-un rictus.

— Cum vă permiteți?! a strigat ea, cu gura strâmbată de contracția feței. Drept ce mă luați?! a mai vrut să știe.

O luam drept ce era, dar, cum nu lucram la Moravuri, n-avea importanță ce gândeam eu despre ea, ci numai ce știa ea despre bănuit.

— Când un soț îl găsește pe celălalt într-o situație care nu mai comportă explicații, nu întotdeauna se controlează. Câteodată reacția poate atinge forme ireversibile. În consecință, dumneavoastră ați scăpat foarte ieftin… Și marile șanse nu se întâlnesc decât o singură dată, am zis, ridicându-mă și ducându-mă să-i deschid ușa.

A ieșit ca din pușcă, cu capul întors pentru a-i putea admira numai ceafa.

— De ce te-ai enervat? mi-a zâmbit Dan, când am revenit spre biroul meu.

— Eu știu… am ridicat din umeri. Poate aerele ei de mironosiță, poate dezinvoltura cu care relata incidentul

surprinderii în flagrant delict de adulter… Mai sunt mulți? am revenit la probleme mai concrete.

S-a uitat în notesul lui și a răspuns printr-un oftat. Făcându-i semn să mă urmeze, am pornit

*

Din strada Viitor, am virat la dreapta, pe strada Făinari. Pe ambele laturi case vechi, gospodărești, fără etaj Am oprit în fața celei care avea numărul 44. Pe partea dreaptă era clădirea, iar în stânga o curte îngustă, ca un culoar. După ce-am deschis poarta din zăbrele de fier, am mers șapte-opt metri și am sunat la ușa unei verande.

— Ce doriți? a vrut să știe, câteva clipe mai târziu, o doamnă îmbrăcată cu un capot roșu-deschis, în jur de cincizeci de ani, scundă, grăsană și părul oxigenat, răsucit într-un număr impresionat de bigudiuri metalice.

— Aici locuiește Vasile Boldur? a întrebat Dan.

A dat aprobator din cap și ne-a privit cu un aer de curiozitate.

— Este acasă? m-am interesat eu.

— Da' cine sunteți dumneavoastră? a vrut ea să știe, omițând să răspundă la întrebare.

Am scos legitimația și i-am arătat-o. Surprinsă, a pivotat cu 180 de grade și a intrat în casă, de unde, aproape instantaneu, am auzit-o pe doamna cu

bigudiuri strigând cu o voce de șef de echipaj pe o navă cu pânze: „Sileee!” Apoi câteva clipe mai târziu a șoptit: „De ce te caută miliția?”, „Habar n-am, mămico! a replicat o voce bărbătească.

A urmat un zgomot de pași și doamna a apărut în verandă, ținând de braț cu autoritate un vlăjgan înalt cât un jucător de baschet, a cărui curea depășea înălțimea umerilor protectoarei sale.

— Ce aveți cu fiul meu? a întrebat ea, într-o atitudine războinică.

— Dorim să-i cerem câteva relații despre o cunoștință de-a lui, am liniștit-o eu.

— Aveți ceva împotrivă să particip și eu la discuție? a zis ea, nu tocmai convinsă de afirmația mea, în timp ce vlăjganul ne privea intrigat.

Deși cererea nu era foarte ortodoxă, am făcut un gest de indiferență și m-am declarat de acord cu propunerea ei.

Convenția odată încheiată, am fost invitați să intrăm. Din verandă, am poposit într-un hol care era luminat numai de glasvandul verandei. La stânga două uși, la dreapta o sobă înaltă din teracotă străjuită de alte două uși. Încăperea era mobilată cu piese diferite, produse în epoci și stiluri tot atât de diferite.

— Îl cunoașteți pe Grigore Samuilă? am început chestionarea, de îndată ce ne-am așezat în jurul unei

mese rotunde.

— Da… a admis lunganul, și mai îngrijorat ca înainte.

— De unde?

— Am făcut stagiul militar împreună.

— De atunci sunteți în relații?

— Nu, numai de vreo șase luni, când ne-am întâlnit întâmplător și, astfel, am aflat că suntem vecini.

— Vă vedeți des?

— Cam o dată pe săptămână, când mă duc la el să facem o partidă de table.

— Această persoană vă este cunoscută? am spus, arătându-i fotografia victimei.

A privit-o și a făcut un gest de negație.

— Când erați la el, v-a recomandat vreo femeie?

— Nu. În afară de doi-trei vecini de-ai lui, care veneau și ei să facă o tablă, n-am cunoscut pe nimeni.

— Nu v-a vorbit niciodată despre femei? am insistat.

— Ba da. De fapt, numai despre ele vorbea… Spunea că lui nu-i rezistă nicio femeie… a afirmat Boldur, schițând un zâmbet timid. Chiar ultima dată când am fost la el…

— Când adică?

— Cam acum vreo două săptămâni.

— N-ați putea fi mai precis? l-a îndemnat Dan.

Când el a țuguiat buzele pentru a-și exprima nesiguranța, a intervenit doamna cu bigudiuri:

— N-a fost în ziua când te-am rugat să rămâi acasă până aduce butelia de aragaz, iar tu ai plecat aiurea și n-am avut cu ce găti două zile?

Lunganul a confirmat printr-o repetată înclinare a capului.

— În ziua de cinci, a zis ea cu convingere. În ziua aceea m-am dus la sora mea care-și sărbătorea aniversarea… Și când am venit acasă, butelie, ioc! Domnul Sile a avut treburi importante. Trebuia să dea cu zarurile, și-a privit mama cu severitate odrasla.

— Între ce ore v-ați aflat la Grigore? am reluat audierea.

— Între ora nouă și douăsprezece, deoarece trebuia să vin acasă și să mă schimb pentru lucru… Știți, lucrez în schimbul doi la fabrica de mase plastice din Obor.

— A vorbit cu cineva la telefon în acest interval? era firesc să întreb, și nu întâmplător.

— Da, de mai multe ori. Mai ales cu femei.

— Ați reținut vreun nume? a sărit Dan, cu optimismul unui anchetator stagiar.

— Nu…

Dan, făcând un gest imperceptibil de amărăciune, și-a concentrat din nou atenția asupra notesului în care-și picta hieroglifele.

— Nu vă amintiți nimic din discuțiile pe care le-a avut? am insistat, afișând un optimism care-mi lipsea.

A ridicat ochii spre tavan într-o atitudine adânc meditativă, à la Albert Einstein înainte de a elabora Teoria relativității, apoi s-a decis:

— Nu știu dacă vă interesează, dar în timpul uneia dintre convorbiri a pus mâna pe receptor și m-a întrebat cu ce mijloace de transport se poate ajunge de la Hala Traian, la Piața Romană… I-am spus că autobuzul 40 merge la fix.

Am întors capul spre Dan pentru a-mi da seama dacă auzise ce-am auzit eu. După cât de excitat mă privea, n-am avut dubii că recepționase perfect afirmația martorului.

— Nu l-ați întrebat de ce-l interesează traseul de care s-a informat? l-am tatonat în continuare.

— Mi-a spus el, fără să întreb, că persoana cu care vorbise era puștoaica lui din Sibiu, a răspuns el cu nepăsare.

— Avea vreo prietenă la Sibiu? am întrebat, cu o nevinovăție de nou-născut planând sub ciocul unei berze spre căminul hărăzit.

— Da, o elevă pe care o cunoscuse anul trecut… Și care-l iubea atât de mult, că i-a dat un medalion pe care să-l poarte în permanență la gât pentru a-și aminti mereu de ea… a zis, cu o vădită admirație pentru marea dragoste ce-o stârnea prietenul lui în inima „puștoaicei”.

— V-a spus când urma să se vadă cu prietena lui din Sibiu? s-a interesat Dan, demonstrându-mi astfel că și-a revenit din surpriza pe care ne-o produsese martorul.

A dat aprobator din cap și a răspuns sec:

— În principiu, au stabilit să se vadă a doua zi după-amiaza. Ora n-a fost însă precizată, deoarece fata nu știa când va pleca de acasă.

— Știți dacă s-au întâlnit? am vrut să mai știu.

— Nu, deoarece din ziua aceea nu ne-am mai văzut, a spus, făcând un gest de regret.

Doamna cu bigudiuri, care urmărea discuția cu o atenție de arbitru de ping-pong, întorcând capul de la un vorbitor la celălalt, n-a mai rezistat curiozității sexului din care făcea parte și mi s-a adresat:

— De când ați venit v-ați interesat în exclusivitate de prietena lui Grigore de la Sibiu… Pentru ce? s-a întâmplat ceva cu ea?

I-am satisfăcut curiozitatea în câteva fraze, apoi, rugându-l pe Boldur să treacă a doua zi pe la noi și să ne dea o declarație scrisă asupra celor discutate, am plecat.

Gazdele noastre au rămas pe scaun atât de buimăcite, încât nici nu cred să fi remarcat retragerea noastră.

*

Cum am intrat în birou, Dan s-a așezat la masa lui de lucru, a băgat mâna în buzunar, și-a scos bricheta și s-a

pus pe demontatul ei.

— Parcă o pierduseși… am remarcat, deziluzionat.

— Ce? a întrebat, cu ochii pe piesele care începuse să le demonteze cu sadism…

— Bricheta.

— Așa am crezut și eu, dar era numai rătăcită, în altă haină… Domnul Samuilă al nostru e o mare pramatie! a monologat, fără să-și ridice privirea.

Am pus mâna pe telefon și am sunat arestul.

Câteva minute mai târziu Samuilă a fost introdus în cameră.

— V-ați hotărât să mă eliberați? a zis, cu capul ușor lăsat în jos, privindu-mă pe sub arcade.

— La cererea ta, au fost verificați abonații care au plătit telefonul în ziua de 6 iulie. Niciunul dintre ei n-a achitat nota de plată prin intermediari, ci personal. Întrucât și rezultatul confruntării făcute cu singurul șofer care și-a plătit telefonul a fost negativ, te rog să-mi spui cu ce taximetru ai călătorit până la Doina Patraulea.

M-a ascultat cu atenție, apoi, ridicând din umeri, a spus cu nepăsare:

— Dacă într-adevăr verificarea la care vă referiți a fost făcută în mod conștiincios, rezultă că taximetristul care a urcat scările centralei nu s-a dus să-și plătească telefonul, cum am presupus eu… Poate că a intrat să ceară numai o informație… Sau, eu știu, poate să facă

curte vreuneia din funcționare.

— Ai spus că n-ai mai vorbit cu Anda de peste trei luni, când te-a sunat să-ți spună că s-a logodit.

— Așa și este, s-a grăbit să confirme cu toată convingerea.

— Iar noi avem indicii că ai vorbit cu ea la telefon, am continuat flegmatic, în ziua de 5 iulie.

— Nu-i adevărat!

— … Și ai stabilit să te vezi cu victima a doua zi, adică în 6 iulie, când tu știi foarte bine că s-a comis omorul!

— Nu știu când a fost ucisă! a protestat el impetuos.

— Dar că ai vorbit cu ea în 5 iulie, e adevărat?

— V-am mai spus, în ultimele trei luni nu m-a mai sunat… Iar eu n-am știut niciodată ce telefon are.

— La discuția din 5 iulie a asistat și Vasile Boldur, prietenul tău, l-a luat Dan în primire.

Mai întâi s-a uitat blocat la colegul meu, apoi, regăsindu-și stăpânirea de sine, a clătinat capul:

— Ori minte, ori face o confuzie. Eu n-am mai vorbit cu Anda…

L-am întrerupt cu asprime și i-am relatat discuția la care asistase martorul.

— S-a înșelat! Am vorbit cu altcineva… a zis cu o voce crispată.

— Cu cine? a vrut să știe Dan.

— Nu pot să vă spun… Este o femeie căsătorită.

— În jurul orei zece, când Boldur afirmă că ai vorbit cu „puștoaica mea de la Sibiu”, o altă martoră, femeie de serviciu în locuința în care era găzduită Anda, confirmă că victima a discutat cu un bărbat…

— Căruia i-a spus: „Ție ce-ți pasă, că ți-ai luat diploma”… a intervenit Dan, citind din notesul lui, așezat peste piesele dezmembrate ale brichetei.

— Vedeți eroarea care se face? mi-a atras Samuilă atenția. Eu n-am terminat nicio facultate, deci nu cu mine vorbea.

— Ceea ce nu te-a împiedicat să-i spus victimei, de altfel și la multe alte femei, că ești inginer electronist, i-am reamintit.

A lăsat capul în jos, dar nu pentru mult timp:

— Revenind la afirmația că aș fi vorbit cu Anda în ziua de 5 iulie, o resping ca fantezistă! a conchis, apropiindu-și gura de microfonul magnetofonului, și fixându-mă cu ochii lui negri și pătrunzători, pe sub arcade.

Fiind obișnuit cu tactica nenumăraților criminali pe care i-am anchetat, n-am fost câtuși de puțin afectat de tupeul lui. El avea dreptul să se apere cum credea că e mai bine, iar eu datoria să-i probez vinovăția, dacă într-adevăr era vinovat. Și n-aveam dubii că este.

— Deci, în ziua de 6 iulie, între orele cinci și șapte după-amiaza, te-ai aflat împreună cu soția ta la Doina

Patraulea. Corect?

— Da, însă cu precizarea că am ajuns acolo după ora cinci, probabil cu un sfert de oră mai târziu, s-a declarat el de acord.

— Ce-ați făcut în cele două ore cât ați stat acolo?

— Nevastă-mea s-a conversat cu Doina. Iar eu, pentru că mă plictiseam, i-am propus să-i repar televizorul, însă nu m-a lăsat. De aceea nici n-am mai stat. Vream să prind filmul…

— V-a tratat cu ceva?

— Numai cu cafea. Dar pentru că era cald și vream să beau o bere, am luat cinci sticle goale și m-am dus cu ele la „Zigzag".

— Cât timp ai zăbovit? a întrebat Dan.

— Numai cât a durat drumul, zece-cincisprezece minute… Ba nu, chiar douăzeci de minute, deoarece când am ieșit din restaurant m-am întâlnit cu un prieten și am mai discutat câteva minute.

— Numele lui? s-a grăbit Dan să-l taxeze.

— Fane… a zis, uitându-se meditativ spre plafon. Da, Ștefan Marin… sau poate Matei. Nu știu, nu-mi mai amintesc bine numele de familie.

— De unde-l cunoști? am întrebat eu.

— Am fost colegi la școala elementară.

Dan l-a întrebat ce școală a frecventat și când a răspuns, l-am luat eu în primire:

— Despre ce-ați discutat?

— În afară de faptul că mi-a prezentat-o pe logodnica lui, câteva formule de politeță, a spus, răsfrângându-și buzele pentru a sublinia ideea că a fost o simplă discuție de politețe între doi oameni care nu s-au mai văzut de zece-cincisprezece ani.

— Unde lucrează? a întrebat Dan.

— Mi-a spus că este strungar, dar nu și în ce întreprindere.

— Cum se numește logodnica prietenului tău?

— Nu i-am reținut numele… îmi pare rău, a zis, făcând un gest de regret, mimat destul de convingător.

— Cu ce se ocupă, ai reținut? l-am întrebat eu.

— Dacă n-ar fi fost cu amicul meu, m-aș fi străduit… Dar cum era vorba de logodnica unui prieten, n-am considerat că este cazul să-mi încarc memoria cu datele ei biografice, a spus, uitându-se în ochii mei cu impertinență.

Nu i-am luat în nume de rău faptul că avea o mare încredere în propria lui inteligență, că era convins că mă poate vârî oricând vrea într-un buzunar de-al lui. Cum să mă supăr pe el, când realizam că este handicapat de la pornire? El, încrezutul, avea pentru prima oară de-a face cu un anchetator de la Omucideri, iar eu am cercetat șmecherași de teapa lui cu sutele. El se credea imbatabil, iar eu îl priveam așa cum examinează un

entomolog o insectă, prin lupă. Îi intuiam intențiile, mai înainte ca el să le dea glas.

— Deci te-ai dus să cumperi bere și în drum ți-ai întâlnit un prieten. Apoi? l-am readus pe făgașul care mă interesa.

— Fără să mai zăbovesc, m-am întors la Doina…

— Cafeaua când ați băut-o? Înainte de a te duce să cumperi bere, ori la înapoiere?

— Mai întâi am băut cafeaua, apoi mi s-a făcut sete și m-am dus după bere.

— În cele aproximativ două ore petrecute acolo, a mai venit cineva la Doina?

— Nu, însă au căutat-o câteva persoane la telefon.

— Cine anume? l-am mai strâns un pic în chingă.

Mai întâi a ridicat gânditor privirea spre plafon și l-a fixat câteva secunde, apoi, făcând un gest de regret, mi s-a adresat:

— Nu-mi amintesc decât de o singură persoană… Probabil că în timpul conversațiilor pe care le-a avut n-a pronunțat decât un singur nume.

— Ce nume? i-a cerut Dan.

— Wilhelm Schmidt.

— Mai poți să ne dai și alte amănunte cu privire la vizita pe care ai făcut-o Doinei Patraulea?

A răspuns că deocamdată nu-și mai amintește, iar Dan l-a condus până la ușă și l-a predat subofițerilor

care l-au adus de la arest.

Când am rămas singuri, am telefonat la Criminalistică și le-am spus că-i rog să se ducă la Getax și să-i fotografieze pe toți șoferii care au lucrat pe taximetru în schimburile doi și trei, în ziua de 6 iulie.

— Mai crezi în existența taximetristului de care ne-a vorbit? s-a mirat Dan, când am lăsat jos receptorul.

— Nu, însă pentru a nu-i obstrucționa sistemul de apărare pe care-l invocă, suntem obligați să-i probăm toate afirmațiile. De aceea, te rog să iei legătura cu secția de miliție în jurisdicția căreia intră școala elementară urmată de bănuit și să le ceri să-l identifice pe amicul cu care susține că s-a întâlnit când s-a dus după bere… am zis, pe când telefonul s-a pornit să sune.

— Ce plăcere să-ți aud glasul, după ce am încercat toată ziua să te găsesc! M-a luat peste picior maiorul Ciocârdel, de la celălalt capăt al firului. La voi, merge solda și când vă plimbați?

M-am gândit că mă caută în legătură cu rugămintea pe care i-o făcusem la începutul anchetei, admițând că asasinul poate fi un posedat sexual, voiam să știu dacă în evidențele amatorilor de violuri nu există și indivizi suspectabili de uciderea Andei.

— Iartă-mă, Fănică. Prins de cercetări am uitat să-ți spun că nu mai trebuie să-ți bați capul cu căutarea derbedeilor care se dedau la Siluiri. Vinovatul este

arestat și mă străduiesc să-i probez fărădelegea, am zis pe un ton de scuză.

— Nu-i supărare. Te-am căutat de mai multe ori, apoi, pentru că tot nu găsisem nimic interesant am uitat ca și tine de întreaga poveste, a răspuns conciliant.

— Și atunci de ce m-ai căutat toată ziua? am spus intrigat.

— Azi-dimineață am fost sculat cu noaptea în cap și trimis la o sinucidere. Un pacient care s-a spânzurat într-o baie a Spitalului Militar. Cum tipul și-o făcuse cu mâna lui, ancheta a fost scurtă și am lăsat pe seama secției de miliție partea formală a cazului. Dar, după câteva ore, mi-au comunicat că n-au posibilitatea să-i anunțe familia: soția sinucigașului nu-i de găsit, iar pe fiul lui îl ții tu în anchetă…

— Samuilă?! am zis, privind cu ochii rotunzi de surpriză spre Dan, care la rândul lui făcuse o figură care era aidoma unui semn de întrebare.

— Întocmai. Cunoști persoana?

— Numai pe fiul lui. De ce a făcut-o? Neoplasm?

— Cam așa ceva cred și eu. N-am împins însă lucrurile prea departe, deoarece din punctul meu de vedere cazul n-avea legendă. Era o sinucidere tipică… și curată. Dacă te interesează cauza care l-a împins să se spânzure, cum primesc raportul secției ți-l trimit.

— Îți mulțumesc, dar nu-i cazul să-mi pierd vremea

citind un proces-verbal de constatare al unei afaceri fără relevanță cu preocupările mele.

— *Vox populi, vox Dei*!… Nu uita să-l anunți pe puști, a ținut el să-mi reamintească.

— Contează pe mine, am zis, luându-mi la revedere.

— Ce s-a întâmplat? s-a grăbit Dan să știe, când am închis telefonul.

I-am povestit ce aflasem de la maiorul Ciocârdel și a fost rândul lui să rămână paf.

— Să-l chemăm de la arest, a propus Dan, când s-a disipat efectul surprizei, întinzând mâna spre receptor.

— Vestea este suficient de neplăcută pentru a i-o putea anunța și mâine dimineață, l-am oprit, arătându-i ceasul, care indica ora zece fără câteva minute.

— De ce știrile proaste vin întotdeauna noaptea? a zis el, ridicându-se de pe scaun.

I-am urmat exemplul și, săltând din umeri, am constatat:

— Pentru că, așa cum mi-a spus și maiorul Ciocârdel, am fost toată ziua plecați…

23 iulie

La ora douăsprezece fără un sfert, am coborât din blocul „Perla”, unde făcusem o percheziție domiciliară uneia din relațiile lui Samuilă. Evident, fără a fi dibuit

locul omorului. Când am deschis portiera mașinii și Dan a vrut să-i spună lui Vartunian următoarea adresă, șoferul i-a luat-o înainte:

— Tovarășe căpitan, ați fost căutat prin radio. Sunteți rugat să sunați stația centrală.

M-am aruncat pe bancheta din spate, lângă Dan, și Vartunian mi-a întins receptorul.

— Alo! Dispeceratule… Sunt căpitanul Apostolescu…

— Tovarășe căpitan, de dimineață sunteți căutat cu insistență de o oarecare Elena Samuilă. Cunoașteți?

— Da, am admis.

— Susține că are ceva foarte important de discutat cu dumneavoastră.

— Unde poate fi găsită?

— Până la ora două la domiciliu.

— Mulțumesc. Primit mesajul, am zis, întinzându-i microfonul lui Vartunian pentru a-l agăța la bord.

— Blocul ALMO, magazinul „Bucur-Obor", a indicat Dan șoferului, apoi a privit spre mine:

— Ce-o fi vrând?

Și eu aș fi vrut să știu, dar cum nu întrețineam relații parapsihologice, mi-am rezemat spatele de perna banchetei, spunându-mi că până la urmă tot voi afla despre ce este vorba, dacă am răbdare. Și aveam, deoarece răbdarea este prima condiție a oamenilor care

lucrează în breasla mea.

Ușa ne-a fost deschisă imediat. Elena Samuilă era plânsă și avea părut legat cu un batic negru, de doliu. Ne-a poftit să intrăm.

— N-aveți idee ce om de treabă a fost socrul meu… Aspru, ca militarii de carieră, însă avea un suflet de aur, a zis, cu batista la ochi.

— Condoleanțe, am spus, înclinându-mă ușor. De ce-a făcut-o?

Cu buzele strânse și-a clătinat capul:

— Nu pot pricepe… Abia a împlinit cincizeci și cinci de ani… Era viguros și iubea viața…

— De ce s-a internat în spital?

— Pentru o operație ușoară de prostată.

— Și a rezultat că are cancer?

— Nu! Da' de unde?! Ieri trebuia să iasă din spital.

Cum sinucigașii n-au întotdeauna nevoie de un motiv pentru a-și dori un concediu veșnic, în lumea tăcerii, mi-am spus că este cazul să trec la o problemă mai stringentă.

— A intervenit ceva? Pentru ce m-ați căutat? am vrut să știu.

— Da. De ieri la prânz, după ce am fost anunțată de miliție, o tot caut pe Sanda și n-o găsesc. Nu-i nici la serviciu, nici acasă. Am dat zeci de telefoane, dar nu răspunde nimeni.

— Poate e telefonul defect, a sugerat Dan.

— M-am gândit la această posibilitate și m-am dus la ea acasă. Am sunat la ușă, însă nu răspunde nimeni.

— Știe de moartea soțului ei?

— Nu. Miliția m-a rugat s-o anunț eu, cu menajamente. Da' de unde s-o iau?

— N-o fi plecat în vreo vizită, la rude?

— Are rude numai în provincie și n-ar fi plecat fără să mă anunțe. Mai cu seamă când știa că soțul ei urmează să vină acasă…

— De la serviciu ce vi s-a răspuns? am întrebat eu, intrigat de această dispariție misterioasă.

— Că ieri a lucrat până la ora unsprezece, când s-a învoit până astăzi dimineață. Iată, e trecut de ora douăsprezece… a zis, arătându-mi ceasul de la mâna ei.

— Doamnă Samuilă… am început, făcând o pauză intenționată, întrucât vă cunoașteți mai de mult, sunteți în relații foarte strânse, iar soacra dumneavoastră este o femeie cochetă și frumoasă, n-ar fi posibil să aibă un prieten? La care să se afle începând de ieri?

S-a înroșit la față, a început să-și scuture capul cu furie și a aruncat cu enervare:

— Domnule căpitan, dacă se punea problema să-și facă de cap, oare cea mai potrivită zi era aceea în care soțul ei ieșea din spital după o internare de două luni de zile? Și apoi nu era ea omul să aibă un amant!

— Când ați sunat ultima dată la ea la serviciu?

— Cu un sfert de oră înainte de venirea dumneavoastră!

— Mai încercați o dată, am rugat-o.

În timp ce-mi făcea pe plac, am privit spre Dan. Era la fel de intrigat ca și mine.

— Nu știu absolut nimic despre ea, a zis Elena Samuilă, așezând receptorul pe furca aparatului.

— Cum stătea cu inima?

— Știu că avea o cardiopatie ischemică.

— Să mergem la ea acasă, m-am decis eu, gândindu-mă că bolnavii de cord obișnuiesc adesea să-și facă ultimul număr suficient de repede pentru a nu mai avea timp să ceară ajutor sau să-și anunțe rudele apropiate.

*

Ajunși în fața ușii apartamentului, am sunat și am apăsat pe clanță. Fără a obține vreun rezultat. Cred că am făcut încercările respective numai pentru a respecta prima poruncă a spărgătorului profesionist, care știe că înainte a se apuca să forțeze o ușă este obligat să verifice dacă nu-l așteaptă cineva îndărătul ei, cu un par în mână.

— Pentru a putea deschide această ușă, există două posibilități: prezența unui procuror, ori cererea unui membru al familiei…

— Vă rog să deschideți ușa! Mă tem că îi este rău.

Poate o mai putem ajuta… Vă rog insistent să faceți ceva! a cerut Elena Samuilă speriată și încordată, aducându-mi brațul și strângându-l cu putere.

I-am făcut semn lui Dan să coboare.

Câteva minute mai târziu, a revenit împreună cu tuciuriul nostru subofițer, care ținea o geantă jerpelită în mână.

— Vartunian, am spus, arătând ușa, nu ești obligat s-o spargi.

— Tovarășe căpitan, sunt meseriaș vechi… a răspuns, punându-și mâna pe inimă într-un gest de reproș.

După un sfert de oră, când enervarea mea atinsese limita de explozie, a reușit să potrivească în broască una din sutele de chei Yale pe care le avea prinse într-un inel de sârmă, mare cât o salbă cu monede.

Când Vartunian a desprins cheia de pe inel și, dându-se la o parte, a lăsat-o în broască, i-am luat eu locul.

Am pus mâna pe clanță și am deschis ușa ușor… După ce a făcut cam jumătate din cursa firească de nouăzeci de grade, s-a oprit. S-a oprit în ceva care opunea o rezistență moale, elastică, însă fermă.

N-am mai forțat în tablieră. Mi-am strecurat capul prin deschizătura obținută între ușă și cadrul ei. După cum știam deja: în dreapta, era ușa de la debara; în față, camera de baie, iar pe același perete, spre dreapta, bucătăria; pe peretele din stânga, opus debaralei, era

ușa deschisă a dormitorului.

Am lăsat privirea în jos; pe mozaicul, care pardosea vestibulul, și am realizat ce împiedică completa deschidere a ușii.

Mi-am tras capul afară, m-am întors și m-am adresat lui Vartunian, peste capul Elenei:

— Du-te jos la mașină și cere dispeceratului să trimită imediat criminalistica și medicul-legist!

În timp ce subofițerul trăgea ușa liftului după el, m-am adresat pe un ton de regret însoțitoarei noastre:

— Îmi pare rău… Soacra dumneavoastră a decedat.

Mai întâi m-a privit de parcă n-ar fi înțeles limba pe care o vorbeam, apoi și-a luat tâmplele între palme și a început să urle ca un lup solitar, în pustiu.

Viața și profesia m-au învățat să utilizez o grămadă de trucuri împotriva situațiilor neobișnuite, dar nu și cum să stăvilesc crizele de isterie ale unei femei…

— Vă rog, nu mai strigați!… Calmați-vă… am rugat-o, strângând-o ușor de umeri.

Dar nu i-a păsat și s-a pornit și mai vârtos să țipe. Când mi-am spus că singura soluție pentru a împiedica să-mi explodeze creierii ar fi să-mi acopăr cu palmele pavilioanele urechilor, a intervenit Dan. A străbătut cei doi-trei metri care ne despărțeau, m-a dat cu hotărâre la o parte și i-a plasat o pereche de palme.

În tăcerea care s-a instalat instantaneu, am auzit

tropot de pași pe scări și uși trântite.

În clipa următoare eram înconjurați de zece-cincisprezece femei și bărbați, îmbrăcați cum se nimerise, care ne priveau amenințător. Mai ales un vlăjgan, cu mutră de sportiv, care ținea în mâna dreaptă un baston de base-ball, tocmai bun de spart un craniu ca pe o coajă de ou.

Am început prin a le arăta legitimația și am terminat povestindu-le în câteva cuvinte ce se petrecuse în îndărătul ușii. În completare, în timp ce vecinii începuseră să se retragă, am rugat-o pe o doamnă care locuia în apartamentul alăturat s-o ia la ea în casă pe Elena Samuilă și să n-o lase să plece până nu-și revine.

După aceea, fără a mai ține seama de trei-patru cucoane care nu se îndurau să plece fără să vadă tot spectacolul, m-am strecurat prin întredeschiderea ușii în vestibul. Dan mi-a urmat exemplul, închizând ușa după el.

Ne-am oprit lângă ușa de la debara, iar Dan, așezat în spate, privea peste umărul meu.

Sanda Samuilă avea o culoare vânătă și era întinsă pe mozaic, cu fața în sus, capul lângă pragul dormitorului, iar picioarele în spre ușa de la intrare. Era îmbrăcată numai cu o pereche de chiloți roz și un sutien negru. Avea figura crispată ca o jartieră ruptă, iar ochii, pe jumătate închiși, fixau fără interes tavanul. Ambele

mâini ușor flexate, stăteau pe abdomen.

Deși totul era evident, m-am aplecat și i-am privit tălpile picioarelor. Într-adevăr, marca caracteristică arsurii era clară. Trecând pe lângă ea, am examinat firele electrice dezizolate pe care și le legase de degetele mâinilor și am tras afară ștecherul din priză care se afla lângă ușa dormitorului.

— Electrocutare… a comentat Dan. O modalitate pe care nici bărbații n-au curajul s-o aleagă.

Nu l-am contrazis. Este cunoscut că femeile aleg căile cele mai puțin dureroase, adică toxicele soporifice, iar bărbații ștreangul.

— Probabil că a aflat de sinuciderea bărbatului ei și… i-a urmat exemplul, a gândit Dan, cu glas tare.

— Secția de miliție și nora ei n-au avut posibilitatea să-i aducă la cunoștință decesul soțului. Va trebui să stabilim dacă totuși a putut afla de sinucidere pe alte căi.

— Dacă nu?

Am ridicat din umeri:

— S-au sinucis de conivență. Și ținând seama de această epidemie de autosuprimări, într-o singură familie și într-un interval atât de scurt, nici nu cred să existe o altă explicație.

— Vrei să spui că, știind despre omorul comis de odrasla lor, au preferat să-și ia viața pentru a evita

oprobriul public?

— Este o variantă care nu poate fi neglijată.

— Bine, dar tatăl lui era internat în spital de două luni…

— În schimb, mama lui era acasă… Când a luat cunoștință de isprava fiului ei și, mai ales, de faptul că i-am dat de urmă, l-a informat și pe soțul ei. Iar decizia, am arătat spre cadavru, au luat-o de comun acord.

După ce m-a urmărit dând din cap aprobator, s-a răzgândit.

— Șefu', să fim serioși! Astea-s basme a la Paul Féval[29] sau Michel Zévaco[30]. Onoarea familiei spălată printr-o sinucidere colectivă!… Familia Samuilă și secta „Templul Poporului". Aiureli! Ai mai întâlnit vreun caz în care părinții s-au sinucis aflând că odrasla lor a comis un omor? Și ce părinți! Tatăl, știind ce bucățică bună era, nici nu voia să-l mai vadă, iar mama, chiar dacă ținea la derbedeu, era numai adoptivă! Nu ține! a decretat el, cu o fermă hotărâre.

---

[29] Paul Auguste Jean Nicolas Féval (numit fiul Paul Féval) (25 ianuarie 1860–15 martie 1933) a fost un scriitor de aventuri francez, la fel ca tatăl său Paul Féval, tatăl său. El a fost al treilea dintre cei opt copii și fiul cel mai mare al lui Paul Féval, care avea 42 de ani și era la apogeul succesului său când s-a născut Paul Féval.

[30] Michel Zévaco (1 februarie 1860 Ajaccio – 8 august 1918 Eaubonne) a fost un scriitor și ziarist francez, activist anti-clerical și anarhist, iar la în ultimii ani ai vieții s-a ocupat și cu regia de filme mute. Este cunoscut și prin intermediul romanelor din seria „Pardaillan".

— Dane, rămâi aici și aștepți legistul și Criminalistica! Eu plec să verific ipoteza de care ți-am vorbit. Dacă se confirmă, am rezolvat cea mai grea problemă a cazului, am zis, strecurându-mă afară, fără să-mi pese de uimirea cu care mă privea.

*

Colonelul medic Valeriu Buceloiu, șeful secției de urologie a Spitalului Militar, era un tip în jur de patruzeci de ani, de statură potrivită și voinic. Figura ovală, părul negru, ochii negii și sfredelitori, ascunși îndărătul lentilelor unei perechi de ochelari cu rame metalice aurite și îmbrăcate la partea superioară cu bagă, bineînțeles, tot neagră. Sub nas, o mustață lată, cu vârfurile coborâte pe lângă gură, ca două paranteze, făceau joncțiune cu un cioc mic, instalat exact în vârful bărbiei.

Stăteam în fața mesei lui de lucru. În timp ce-l ascultam, răsfoiam dosarul sinuciderii numitului Grigore Samuilă, pe care-l luasem în drum spre spital de la secția de miliție însărcinată cu efectuarea cercetărilor.

— Nici gând de neoplasm! Avea un adenom al prostatei cu litiază prostatică și în 15 iunie l-am operat. În condiții normale… a răspuns doctorul la întrebarea ce i-o pusesem.

— El ar fi putut să creadă că are cancer? Știți doar că

pacienții secolului nostru se gândesc în primul rând la o astfel de posibilitate, am vrut să știu.

— Hotărât, nu. Era un om inteligent și a cunoscut bine diagnosticul pe care-l avea. De altfel, starea lui fiind ameliorată, i-am și spus că a doua zi va fi externat…

— Deci și-a luat viața chiar în dimineața zilei când trebuia să plece acasă.

Medicul și-a ridicat brațele peste birou într-un gest care simboliza ideea de: „Mare-i grădina lui Dumnezeu!"

— După ce-l tratez două luni în spital, când reușesc să-l pun pe picioare, să-l vindec… Se omoară cu câteva ore înainte de a pleca acasă… a zis, repetând gestul făcut mai înainte.

— Când a comis fapta lui funestă?

— Un pacient din salonul în care stătea s-a trezit din senin la ora trei dimineața și s-a dus să fumeze o țigară în baie. Două ore mai târziu, când a revenit cu aceeași intenție, a constatat că ușa era încuiată. După o jumătate de oră de așteptare, a bătut în ușă, apoi s-a uitat prin gaura broaștei. A văzut un halat agățat în cuier și, imaginându-și că i s-a făcut rău unui pacient, a anunțat Camera de gardă…

În timp ce medicul relata, am continuat să răsfoiesc dosarul până am ajuns la fotografiile judiciare. Am privit-o pe prima, cea de ansamblu: o cameră de baie

căptușită cu plăci de faianță albă. Pe stânga un cuier tip pom, de care era agățat un halat de spital, și în continuare cada de baie. Pe dreapta, un culoar lat de aproximativ doi metri permitea accesul de la ușă la fereastră, iar în fața acesteia un tip părea să se uite afară. Am privit fotografia următoare. Tipul care se uita pe fereastră ținea piciorul drept pe un scaun și genunchiul celui stâng sprijinit pe pervazul ferestrei.

Am trecut la altă fotografie. Victima atârna, cu capul lăsat nefiresc de mult pe spate, de un cablu electric bifilar, alb, prins de ivorul superior al ferestrei interioare. M-am mai uitat și la fotografia care-l arată întins pe o brancardă. I-am privit fața, vânătă și schimonosită, ca un ziar boțit. Am simțit cum gura mi se face pungă și cu un gest scurt am închis dosarul.

— Într-adevăr, nu-i prea frumos la vedere… m-a încurajat doctorul, probabil remarcând gestul de repulsie care-mi scăpase involuntar.

— Din păcate, meseria mă obligă să văd des oameni în situații de felul ăsta. Niciodată nu sunt frumoși… Domnule doctor, văd că s-a spânzurat cu un cablu electric. Aveți idee de unde l-ar fi putut procura?

— Aceeași întrebare mi-a pus-o și ofițerul de miliție care a anchetat ieri aici. Vă răspund ca și lui. În spital n-avem astfel de sârme.

— Pe soția victimei o cunoașteți?

— Sigur. Mă întâlneam des cu ea în spital.

— Ce părere v-a făcut?

— Cred că ținea foarte mult la el. În afară de faptul că puține neveste vin zilnic să aducă mâncare soților, de multe ori i-am văzut sărutându-se cu dragoste, ca doi adolescenți. Deși ei nu-i dădeai treizeci și cinci de ani, el avea cincizeci și cinci, și-i arăta. Vă mărturisesc că-i simpatizam. La vârsta lor, în majoritatea cazurilor, dragostea e înlocuită de insensibilitatea rutinei cotidiene.

— Din câte știu în spitalul dumneavoastră sunt tratați numai militarii…

— Era fost ofițer activ de automotorizate… Fiind deci pensionar militar beneficia de asistența medicală a spitalului nostru. Deși, vă mărturisesc, după figura pe care mi-a făcut-o, sunt primul care regretă că n-a onorat cu prezența lui un alt spital… m-a asigurat, clătinându-și capul cu nemulțumire.

— Se mai ocupa cu ceva, ori se limita la pensie?

— Era instructor la o școală de șoferi amatori.

— Știți cumva dacă avea mașină?

— Parcă așa îmi amintesc, însă nu sunt sigur, a zis medicul, făcând un gest de regret.

Am lăsat privirea în jos, pe covor, spunându-mi că am scăpat din vedere un aspect pe care l-ar fi remarcat chiar și adjunctul adjunctului șefu'lui de post de la Cucuieții

din Dealul Văii Sparte.

Când m-am ridicat de pe scaun și i-am mulțumit pentru lămuriri, n-am avut impresia că plecarea mea l-ar fi putut indispune.

După ce am ieșit de la șeful secției, am discutat cu personalul auxiliar și cu pacienții care au stat în același salon cu victima. Din mai multe surse am aflat că Sanda Samuilă își vizitase soțul chiar în seara zilei de 21 iulie și că, la despărțire, i-au văzut sărutându-se mai mult ca oricând și, ceea ce era cu totul neobișnuit, plângând unul în brațele celuilalt. Totodată am mai aflat că Sanda Samuilă îi aducea mâncare soțului ei într-o sacoșă, tip sport, roșie și cu carouri.

*

După ce Vartunian a oprit mașina în fața Fabricii de casete radio, cu legitimația în mână m-am strecurat pe lângă portar și m-am îndreptat spre cabinetul directorului întreprinderii. Însă, datorită faptului că cel căutat era plecat la nu știu ce ședință, am ricoșat în biroul inginerului-șef.

În câteva cuvinte, i-am explicat motivele pentru care în schema de funcțiuni a întreprinderii s-a ivit un loc vacant. În timp ce el mă privea de parcă i-ar fi tras Mohamed Ali, alias Cassius Clay, o directă în bărbie, l-am întrebat unde lucrase persoana la care făcusem aluzie. Când și-a revenit din uimire, a făcut precizarea

pe care i-o cerusem și am plecat.

Intrând în biroul serviciului contabilitate, am văzut două funcționare scriind și alte două manevrând fără milă tot atâtea mașini de calculat. Remarcând, în sfârșit, prezența mea, m-am recomandat și m-am apucat să le povestesc cu ce ocazie mă aflu în fieful lor. Când am terminat, toate aveau gurile deschise în formă de „O" și fălcile sprijinite în podul palmei drepte.

— Cum a putut să-și ia viața tocmai ea, care era atât de bigotă? a zis una dintre ele, buimăcită.

A venit rândul meu s-o privesc surprins, deoarece nu vedeam ce asociație de idei face.

— Ținea post în fiecare vineri și nu exista duminică să nu se ducă la biserică, a continuat ea, probabil remarcând cât de puțin inteligent mă uitam la ea.

— Scuzați-mă însă nu înțeleg ce vă contrariază, am recunoscut verde.

A tras sertarul biroului ei și a scos o carte mica și groasă, cu coperta de culoare maro-închis și mi-a arătat-o:

— Ea mi-a dat această *Biblie*. Aici scrie că Dumnezeu a dat viață Omului și numai El poate s-o ia. Cine își ia viața singur comite o blasfemie și nu are dreptul la o înmormântare creștinească! a zis, clătinându-și capul dezaprobatoare.

Ceea ce ei i se părea de neconceput, pentru mine n-

avea nicio semnificație. Chiar dacă religia încerca să stăvilească suicidul, amatorii lui își văd de treabă indiferent de culoare, naționalitate sau credință.

Considerând că a venit momentul să-mi văd de meserie, am întrebat dacă biroul liber este al victimei și, după ce supoziția mi-a fost confirmată, m-am apropiat de el. Am deschis cu un șperaclu biroul respectiv și m-am pus pe un control de rutină. Negăsind nimic care să-mi rețină atenția, am început să bag în sertare lucrurile pe care le scosesem, în acompaniamentul țăcănitului uneia dintre mașinile de calculat, ceea ce însemna că funcționarele, depășind momentul de șoc, se apucaseră din nou de lucru.

Ultimul obiect pe care trebuia să-l mai pun în sertar era o carte. Ținând-o de cotor cu mâna stângă, am răsfoit-o cu dreapta. N-am remarcat nimic. Când am băgat-o în sertar, i-am văzut coperta. Era un curs de croitorie. Cum domeniul nu mă atrăgea în mod deosebit, am împins sertarul… Dar nu prea mult, deoarece în ultima clipă am văzut că era ceva scris pe copertă. Am scos din nou cursul și am privit însemnarea făcută cu un pix cu pastă: „Dragă mamă și surori, iertați-mă. I-am iubit foarte mult pe Gogu și pe Goguleț. Acum vom fi fericiți”, semnat Sanda Samuilă.

În timp ce reciteam cele trei fraze, mi-a atras atenția discuția care a început între două funcționare, în spatele

meu.

— Ce naibii are mașina asta?! a exclamat prima voce.

— Cum adică ce are? a vrut să știe a doua voce.

— Nu mai ajunge la biroul meu.

— O fi intrat la apă, a zis o a treia voce.

— Lăsați-vă de glume! Nu pot lucra… A schimbat cineva cordonul?

M-am răsucit cu fața spre ele. Una dintre funcționarele care scriau la venirea mea avea acum transferat pe birou mașina de calculat la care lucrase colega ei și se uita mirată la ștecherul conductorului electric.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, remarcând culoarea și tipul cablului: un bifilar, izolat în masă plastică, albă.

— Nu mai ajunge mașina până la masa mea… a explicat doamna care ținea ștecherul în mână, pe un ton de fetiță gata-gata să izbucnească în plâns când constata că cineva i-a dezmembrat păpușa cea mai dragă.

— Când ați folosit-o ultima oară?

— Alaltăieri la prânz…

— Care a fost ultima persoană care a plecat din încăpere la sfârșitul programului?

Au arătat una spre cealaltă, iar ultima desemnată, după o scurtă meditare, m-a informat:

— După mine a rămas Sanda. Mi-a spus că mai are ceva de terminat…

— Vă rog să așezați mașina de calculat așa cum o puneți de obicei pe masa dumneavoastră, am rugat-o pe cea care deschisese discuția.

— Așa stătea, a spus ea.

— Unde-i priza? am întrebat-o.

Când mi-a arătat-o, m-am întors la biroul victimei și am scos din sertar centimetrul de croitorie pe care-l remarcasem acolo.

După ce i-am cerut funcționarei să lase cordonului lărgimea normală, am măsurat distanța dintre ștecher și priză. Era de aproximativ un metru și jumătate.

Probabil că ar fi trebuit să mai întreb și dacă colega lor știa să mestereasca la fire electrice, dar n-am făcut-o. Felul în care își luase viața demonstrase cu prisosință că era talentată în această direcție.

Cum aflasem un lucru care se cerea verificat de urgența, am încuiat sertarul biroului victimei, mi-am luat la revedere de la ele și am plecat. Nu fără a-mi fi vârât în prealabil cursul de croitorie sub braț.

*

Când Vartunian a oprit mașina, am coborât, am aruncat o privire absentă spre apa tulbure a Dâmboviței și am traversat strada.

Doctorul Olimp Dobrescu se afla în sala de disecții, lângă masa de ciment pe care era așezată Sanda Samuilă. Sutienul negru și chiloții roz se aflau într-o

pungă de plastic, pe o poliță.

— Mă pregăteam să încep necropsia, a arătat spre victimă, după ce mi-a făcut un semn de salut cu mâna îmbrăcată în mănuși de cauciuc. Vrei să asiști?

— Nu, am spus, clătinând capul cu toată convingerea. Am venit pentru soțul ei.

— Soțul ei? s-a mirat el.

— Grigore Samuilă, s-a spânzurat ieri…

— Ah! Tipul de la Spitalul Militar… și-a reamintit el. E în frigider. Vrei să-l vezi?

— Nu. Mulțumesc, i-am retezat și cea de-a doua generoasă invitație. Vreau cablul cu care s-a spânzurat.

— Adu-l, Ioane, s-a adresat el autopsierului care asista la discuție, stând lângă victimă și ținând în mână o foarfecă mare, ca de grădinărie.

Autopsierul și-a pus instrumentul pe rama mesei de beton și a ieșit. Câteva clipe mai târziu, a revenit cu cablul cerut.

De îndată ce l-am luat în mână l-am întins. Avea lungimea pe care o presupuneam: aproximativ un metru și jumătate.

— Ce faci cu el? a întrebat doctorul, văzând că înfășor sârma într-un mic colac.

— Vreau să fac acasă o colecție cu funiile celor care se spânzură. Poate o concurez pe cea făcută de Mina Minovici, am zis, făcând un gest de salut și pornind spre

ieșire.

*

Spre marea mea surpriză, când am ajuns la inspectorat, Dan mai era încă în birou, deși era aproape șase seara:

— Cum de mai ești aici? m-am mirat.

— Asta mă întreb și eu! Ai luat-o din loc și m-ai lăsat ca pe un fraier în apartamentul din Cristian Tell, a zis, morocănos.

— A trebuit să elucidez anumite aspecte ale sinuciderii familiei Samuilă, am spus, așezându-mă la masa mea, în fața unei cești de cafea, pe care m-am grăbit s-o duc la buze.

— După trei ore, nu-i de mirare că s-a răcit, a remarcat, cu acreală, când m-a văzut că strâmb din nas.

Cum cafeaua tot nu era bună, n-am mai pierdut vremea cu ea și m-am apucat să-i relatez rezultatul peregrinărilor mele.

— Deci cablul i l-a dus ea, tăindu-i din conductorul mașinii de calculat de la birou? a întrebat Dan, când am terminat expunerea faptelor.

Am aprobat și i-am dat să citească scrierea de pe coperta cursului de croitorie.

— Așa ceva am găsit și eu, după plecarea ta. Era vârâtă sub aparatul de telefon, a zis, scoțând din portofel o filă de calendar, apropiindu-se de mine și

înmânându-mi-o.

Am citit-o. Era tot o scrisoare de adio: „Mămico, ne-am jurat dragoste până la moarte. Nu mai putem suporta teroarea, vom fi fericiți. Să ne puneți în același mormânt, Sanda și Gogu”.

— Ai avut dreptate, a spus el, când am pus hârtia pe birou. Știau ceva despre isprava fiului lor.

— Nu numai că știau, dar se și temeau. În scrisoarea de adio se spune: „Nu mai putem suporta teroarea”, ceea ce demonstrează că aveau ceva pe conștiință… Desigur, mă refer numai la Sanda Samuilă, deoarece soțul ei era în spital în perioada uciderii Andei… am început să argumentez, dar, o idee care mi-a trecut prin creier, m-a făcut să tac și să întind mâna după telefon.

— Eugen, am zis, când căpitanul Maier mi-a răspuns, trebuie să mergem undeva. Ia cu tine câțiva oameni buni și toată tehnica necesară…

— Mai sunt câteva minute până la ora șapte, m-a informat circumspect.

— Numai la Aprozar se lucrează după program! Eu cobor acum în stradă, am zis, închizând telefonul, pentru a nu-i mai da timp să protesteze.

*

Când Dan a descuiat apartamentul familiei Samuilă, împreună cu mine a intrat căpitanul Maier și trei oameni de-ai lui, cu tot felul de ustensile.

— Eugen, am zis, fără să țin seama de faptul că era bosumflat, vreau să începi cu baia. Centimetru cu centimetru!

Mi-a aruncat o uitătură încărcată de silă și a pornit spre baie urmat de ciracii lui.

Eu și Dan am intrat în dormitor și ne-am pus pe o percheziție minuțioasă.

În bibliotecă erau vreo cincisprezece cărți, printre care și o *Biblie.* Le-am scos, le-am răsfoit și, când am vrut să le pun la loc, am remarcat titlul uneia din ele. După ce m-am uitat și la celelalte, am constatat că șase dintre ele tratau probleme de terapeutică prin miere. M-am dus glonț în vestibul, am deschis ușa de la debara și am văzut pe o etajeră nenumărate borcane de miere, pline sau goale.

Când am revenit, Dan examina o sticlă de parfum cu etichetă străină.

— *Chanel*, a spus, deșurubând dopul și mirosind cu încântare.

Având cu totul altă preocupare, nu i-am acordat nicio atenție și m-am îndreptat spre ușa deschisă a garderobului. Am tras de pe un umeraș o pereche de pantaloni, m-am întors spre masa din mijlocul încăperii și i-am întins pe ea.

Dan, intrigat de manevrele mele, s-a apropiat și m-a privit întrebător.

— Dane, pantalonii în care am găsit mâinile victimei au dimensiuni asemănătoare cu cei ai lui Samuilă-senior! am constatat.

— Vom avea nevoie de expertiza unor croitori.

— Pantalonii corp delict erau pătați cu ulei mineral și cu miere… am continuat să-mi urmăresc ideea. Iar el era instructor auto și un mare consumator de miere!

Dan s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre garderob. Când a revenit, a întins câteva pulovere de damă și mi-a arătat sticla al cărui parfum îl admirase mai înainte:

— Măsura lor este 44, ca cele în care a fost abandonată victima… Iar faptul că miroseau a *Chanel* nu-i inexplicabil, a zis cu satisfacție.

— Deci sursa „ambalajului" a fost găsită…

— Nicule, vino până aici! m-a strigat Maier.

Ajungând la ușa băii, mi-a spus:

— Am controlat toată pardoseala, milimetru cu milimetru, și n-am găsit nimic. Dar, minunile sunt minuni! Când să mă las păgubaș, am descoperit ce căutam. Uită-te! m-a invitat, arătându-mi porțiunea de ciment care este ascunsă sub ușă când aceasta stă închisă.

Am privit întâi spre locul pe care mi-l arăta, apoi spre el, întrebător.

— Bineînțeles că așa nu se vede, a zis, luând din mâna unuia dintre oamenii lui o lampă de cuarț.

Când a aprins-o și a îndreptat fasciculul de raze ultraviolete spre prag, am văzut mai multe pete fosforescente, alb-gălbui.

— Sunt douăsprezece pete de sânge, din grupa Andei, adică „O". Familia Samuilă având grupa „A-B", a precizat Maier.

— Bună treabă, Eugen, am apreciat. Dar pentru a avea certitudinea că sângele nu provine de la cineva care și-a tăiat un deget în această baie, întâmplător având și aceeași grupă sanguină cu victima, ar trebui să mai facem un control…

— Adică eu să-l fac! s-a înfuriat el, dovedind astfel că a înțeles ce mai vreau de la el.

— Crezi că există altă soluție? l-am consultat, făcându-i ochi dulci.

M-a privit furios ca un tigru pe care-l trăgeam de mustăți, apoi a cedat:

— În regulă. Mâine dimineață.

M-am declarat de acord. Ora zece seara nu-i tocmai potrivită pentru a te apuca să bați cu ciocanul și să trezești niște vecini a căror singură vină este că locuiesc lângă un apartament în care s-a comis un omor.

I-am spus lui Dan să-i dea lui Maier cheile apartamentului, deoarece pentru mâine prevedeam o zi prea încărcată pentru a avea posibilitatea să-l acompaniem.

— Eugen, am impresia că pantalonii găsiți în Parcul Hipodrom au aceleași dimensiuni cu cei purtați de Grigore Samuilă-senior, am zis, arătându-i masa din dormitor, pe care lăsasem lucrurile scoase din garderob.

A dat din cap, ursuz de parcă ar fi înghițit o bobină de sârmă ghimpată.

25 iulie

La ora șapte dimineața, mașina a virat la dreapta și a intrat pe strada Cristian Tell. Am coborât, și am intrat în imobilul în care locuia Doina Patraulea.

Am sunat la ușă, întrebându-mă dacă, în ciuda orei matinale, nu era deja plecată de acasă.

S-au auzit imediat pași și mi-a deschis ușa, cu o mână pe clanță și în cealaltă ținând o ceașcă de cafea.

— Sărut mâna, am spus, în timp ce ea mă privea cu ochii rotunzi. Sunt nevoit să vă mai cer câteva lămuriri…

— Bine… dar plec la serviciu… s-a uitat îngrozită la ceas.

— Numai câteva minute.

— Poftiți… a zis, resemnată, deschizând ușa larg. Am intrat, refuzând scaunul oferit.

— În urmă cu câteva zile, când am discutat cu dumneavoastră, mi-ați spus că în după-amiaza zilei de

6 iulie ați tratat familia Samuilă cu cafea. E adevărat?

— Da. Așa a și fost, a admis cu convingere.

— Ați băut și bere?

— Nu.

— În timpul vizitei respective, Grigore Samuilă a stat tot timpul la dumneavoastră?

— Sigur. Cu Elena a venit și cu ea a plecat.

— Sunteți sigură că n-a plecat să cumpere bere?

A pus cu zgomot pe masă ceașca de cafea cu care rămăsese în mână, apoi, stăpânindu-și enervarea, a spus:

— În ziua aceea n-am băut bere! Iar Grigore a plecat o singură dată, cu Elena… Când i-am condus eu până la colțul străzii.

Era în regulă. Alibiul bănuitului se dovedea că are fisuri.

— Când era familia Samuilă la dumneavoastră, ați vorbit cu mai multe persoane la telefon. Vă amintiți cu cine?

După cum mă așteptam, a ridicat din umeri și a clătinat capul.

— Cunoașteți un domn Wilhelm Schmidt?

— Sigur. E tatăl unui prieten cu care am copilărit în cartier. Locuiește acolo… a spus, apropiindu-se de fereastră, înlăturând perdeaua și indicându-mi cu mâna un imobil fără etaj, peste drum.

— V-a sunat la telefon când se afla familia Samuilă la dumneavoastră?

— Da. Mă sună des să mă roage să-i fac câte un comision, când fiul lui e plecat în provincie, a zis, aruncând o privire spre ceasul care-l avea la mână.

— Nu vreau să întârziați la serviciu din cauza mea. Vă mulțumesc…

*

Domnul Schmidt era un bărbat în jur de șaizeci de ani, gras, scund și cu fața rotundă, cuperoasă[31] în jurul nasului și pe umerii obrajilor.

N-aș fi dat buzna peste el atât de matinal, însă văzându-l stropind florile din grădina pe care o avea în fața casei indicate de Doina, l-am întrebat despre persoana care mă interesa. S-a nimerit să fie chiar el.

Apropiindu-se de poartă, am văzut că trăgea cu greutate piciorul drept. Probabil că purta o proteză.

După ce i-am spus cu ce fel de afaceri mă ocup, m-a poftit să intru în casă, dar am preferat să discut cu el în grădină. Chiar și pentru câteva clipe, merita să simt mireasma unor trandafiri, când toată ziua sunt obligat să colectez în plămâni gaze de eșapament încinse de căldura unui torid sfârșit de iulie.

— Vin de la vecina dumneavoastră, domnișoara

[31] Inflamație cronică a glandelor cutanate ale feței.

Patraulea… am început eu.

— Săraca, are necazuri și îmi pare rău… A crescut sub" ochii mei, a spus, ridicând o palmă până la înălțimea centurii pentru a-mi arăta câte de mică fusese când a cunoscut-o.

— Ce necazuri? m-am grăbit să întreb, grijuliu nevoie mare.

— Soțul unei prietene de-a ei, pe care de asemenea o cunosc de când era de-o șchioapă, a spus la miliție că atunci când s-a comis o fărădelege pentru care este anchetat s-ar fi aflat în vizită la Doina, cu intenția de a demonstra că nu-i amestecat în isprava pentru care-i cercetat. Iar ea se teme că treaba asta îi va produce neplăceri.

— Pentru ce? N-a fost sinceră? n-am ezitat să întreb, cu un aer de indiferență marcată.

— Doina nu minte. E o fată serioasă, m-a asigurat cu convingere domnul Schmidt.

— Și atunci de ce este necăjită? m-am străduit să-mi pricep interlocutorul.

— Deoarece se teme că va fi chemată ca martoră la tribunal.

— N-ar fi singura martoră care ar veni să depună în fața justiției, l-am incitat, făcând un gest de indiferență.

— Eh, ce știți dumneavoastră?! În următoarele două luni trebuie să plece cu O.N.T.-ul într-o excursie, în

Turcia… Păi dacă-i martoră într-un proces care se judecă tocmai atunci, mai poate ea pleca?

— Poate că n-o să aibă ghinionul să coincidă data procesului cu cea a plecării în călătorie, l-am încurajat, apoi am revenit la scopul vizitei mele: Domnule Schmidt, vorbiți des la telefon cu Doina?

— Da. E o fată drăguță și mă ajută la cumpărături, deoarece eu mă deplasez destul de greu, a zis, lovind cu palma piciorul pe care-l trăgea.

Zgomotul care a fost produs de gestul său mi-a spus că nu mă înșelasem. Avea un picior de lemn.

— De exemplu, luna aceasta de câte ori i-ați dat telefon?

— În mod cu totul excepțional, am sunat-o foarte puțin. Cel mult de două sau trei ori. O soră de-a mea, care acum locuiește în Germania, a stat la mine în prima parte a lunii și s-a ocupat ea de cumpărături.

— Vă amintiți, în ce interval ați stat împreună cu sora dumneavoastră?

— Sigur. A venit pe întâi și a stat cu mine două săptămâni.

— Și în acest interval, nu i-ați telefonat niciodată Doinei?

Mai întâi, capul lui rotund ca o minge de fotbal a făcut un gest de negație, apoi s-a răzgândit:

— Nu, greșesc! I-am dat totuși telefon și când era sora

mea la mine, a zis, bătându-se cu degetul arătător pe tâmplă. Am sunat-o deoarece fiul meu m-a rugat s-o invit la oficierea căsătoriei sale…

— Când s-a căsătorit fiul dumneavoastră?

— În ziua de 9 iulie.

— Și pe Doina cu câte zile mai înainte ați anunțat-o?

A strâmbat din nas, nemulțumit.

— Când am aflat și eu… în preziua cununiei. Fiul meu n-a considerat că merit să fiu informat mai înainte, a spus, cu amărăciune, după o scurtă pauză.

— Sunteți convins că fiul dumneavoastră s-a căsătorit în ziua de 9, iar pe Doina ați sunat-o cu o zi înainte? am întrebat neîncrezător.

— Domnule comisar, sunt om serios, m-a avertizat el.

— Alt telefon nu i-ați mai dat înainte de a o invita la cununie? Să zicem, cu două zile mai înainte, am încercat să lămuresc neconcordanța care apăruse.

— Exclus.

La despărțire, în timp ce-i ceream scuze pentru timpul ce i-l răpisem, l-am întrebat la ce primărie s-a căsătorit fiul lui.

Cum instituția respectivă se afla la doi pași, în Piața Amzei, în virtutea inerției am făcut o vizită la ofițerul stării civile.

O jumătate de oră mai târziu, când liftul mă urca spre apartamentul răposatei familii Samuilă, știam că

Schmidt-junior se căsătorise într-adevăr în 9 iulie. Oare faptul că domnul Schmidt-senior i-a dat telefon în ziua de 8, excludea posibilitatea de a o fi sunat și cu două zile mai înainte?

Spre șansa mea, odată cu oprirea liftului am renunțat să-mi mai chinui meningele cu o situație nesemnificativă în comparație cu preocupările mele mai mult decât foarte presante.

Ajungând în dreptul ușii apartamentului care-mi devenise atât de familiar, am pus mâna pe clanță și am deschis.

Să vezi și să nu crezi! Dom' căpitan Maier, pe post de șef de echipă de demolări, coordona activitatea a patru subofițeri cu hainele și cizmele albite de praf.

Cada de baie, cu fundul în sus, se afla în vestibul, cam în același loc unde-o găsisem pe Sanda Samuilă, cu două zile mai înainte. În baie, un maldăr de cărămizi și de moloz, rezultat după scoaterea căzii.

— Numai în buclucuri din astea mă bagi!! a aruncat Maier printre dinți când m-a văzut intrând.

— Ce să-i faci? Dacă nu ne-am ales bine meseria… îți dai seama ce viață ar fi fost pe noi dacă ne făceam starlete la Hollywood? Vedete-vedete, parale-parale, curtezani-curtezani, Cadillac-Cadillac, vizon-vizon… am spus cu un aer nefericit. Da' lasă, că o să vină și timpul nostru… după reîncarnare.

Mai întâi m-a urmărit iritat, apoi a zâmbit. Și el zâmbește numai când ia primă, iar în ultimii cinci ani n-am auzit să fi avut rendez-vous cu vreuna.

— Ai venit tocmai bine, a spus, privind spre un subofițer care, cu un bomfaier în mână, tăia pe generatoare sifonul din plumb al căzii de baie.

După câteva momente, pânza bomfaierului a atins baza sifonului și cele două jumătăți secționate au căzut în direcții opuse.

— Lampa de cuarț, a cerut Maier, aparent fără adresă.

Când un subofițer s-a grăbit să i-o aducă, a aprins-o și a dirijat fasciculul de raze ultraviolete spre cele două piese în formă de S.

— Nicu, apropie-te! a spus peste umăr.

Când am venit lângă el și m-am aplecat, mi-a arătat cu degetul niște urme fosforescente, alb-gălbui.

— Acum nu mai există îndoieli, a spus, ridicându-se și întinzând lampa celui care i-a adus-o. Victima, după dezmembrare, a zăcut în baie.

Pentru o clipă, mi-am imaginat scena și am simțit fiori în șira spinării și plumb în stomac.

— Eugen, după ce cauți amprentele lui Samuilă-junior, încui și sigilezi… am spus, deschizând ușa și ieșind.

*

— Șefu', m-a luat Dan în primire când am intrat în

birou, a fost depistat colegul cu care spunea că s-a întâlnit când s-a dus să cumpere bere. Lucrează la uzina „Vulcan”. M-am și aruncat până acolo. Confirmă ora întâlnirii, ca fiind cinci-cinci și un sfert după-amiază, așa cum declară și bănuitul. În ceea ce privește ziua nu este sigur, dar admite că ar fi putut fi și cea de 6 iulie.

Văzând că trag aer în piept pentru a spune ceva, a continuat:

— În conformitate cu planul de acțiune prin care am stabilit că nu vom lăsa nicio afirmație a bănuitului neverificată, prin martorul respectiv am ajuns la logodnica lui, care de asemenea a participat la întâlnirea de referință.

— Și? E-n ordine? l-am zorit.

— Susține că a ieșit în oraș pentru a-și face unele cumpărături, deoarece cu o zi înainte luase salariul.

— În ce zi s-a plătit salariul?

— În 5.

Am clătinat capul.

— Dane, încă n-am întâlnit o pușlama de talia lui Samuilă! Ia declarația lui și citește ce susține că a făcut în ziua de 8 iulie.

M-a privit surprins, dar s-a abținut să facă vreun comentariu. Când a găsit filele pe care le căuta, le-a răsfoit până a dibuit ce-i cerusem și a citit:

— „…Am umblat toată ziua prin oraș pentru a-mi

repara aparatul de fotografiat”.

— Atât? am întrebat când a ridicat privirea de pe declarație.

A confirmat.

— Telefonează să ni-l trimită sus.

— Îl informezi de moartea părinților săi? a întrebat, după ce a vorbit cu arestul.

— Nici prin gând nu-mi trece.

— Nu înțeleg… a protestat el, apoi m-a potolit repede:

— Legea obliga ca deținuții sau arestații preventiv să fie informați în cazul decesului unei rude de gradul întâi! Deci trebuie să-l anunțăm, a conchis, cu hotărâre.

L-am urmărit dând aprobator din cap și, când a terminat, i-am explicat:

— Nu numai că nu sunt obligat, dar ar fi o insanitate să informez complicii unui omor asupra declarațiilor sau acțiunilor pe care le întreprind membri grupului.

— Eu vorbesc despre părinții lui, iar tu despre complici. Faptul că au avut cunoștință de omor nu înseamnă că sunt complici, ci, în cel mai rău caz, tăinuit ori. Însă și această învinuire este superfluu, deoarece ca părinți nu erau obligați să-și denunțe fiul!

Când colaboratorul meu se înfurie, ochii lui își virează culoarea din albastru în verde-închis. Curiosul fenomen n-a întârziat să se repete.

— Dane, pe tatăl lui îl lăsăm deoparte, pentru că în

ziua omorului era în spital…

Am fost întrerupt de o bătaie în ușă. Când cei doi subofițeri de la arest au vrut să mi-l introducă pe Samuilă, le-am cerut să mai aștepte pe culoar.

— Sanda Samuilă își vizita zilnic soțul la spital. Venea în jurul orei patru după-amiază și pleca la ora șase seara, când își începeau medicii contravizita. Dacă miercuri 6 iulie a ajuns acasă în jurul orei șase și jumătate, cam ce crezi că ar fi putut să vadă?

A rămas gânditor, mușcându-și buza inferioară, apoi, probabil constatând că nu-i pe gustul lui, a clătinat capul cu nemulțumire:

— Asta-i numai o simplă speculație. Dacă eu am să susțin ipoteza că, după ce a plecat de la spital, s-a dus la un cinematograf, ori a întârziat pe la diferite cozi câteva ore, îmi poți dovedi că nu-i adevărat? Poți exclude posibilitatea că a ajuns acasă la ora nouă seara? Adică după consumarea dramei.

— Sigur că nu te pot contrazice, așa cum nici tu nu poți exclude supoziția mea. Dar să lăsăm deoparte ora când a venit acasă Sanda Samuilă, deoarece, oricum, vom fi obligați să elucidăm și acest aspect, ulterior, când vom avea indicii suficiente. Admițând ca fiind corectă varianta ta, ea a fost în orice caz complice. Dacă nu la masacrarea victimei, în mod cert a participat la împrăștierea coletelor. El, Samuilă, n-a avut la

dispoziție timpul material necesar pentru împrăștierea tuturor coletelor. De acord?

— Mda… Abandonarea primului colet nu putea fi făcută de el, m-a aprobat.

— Acest gen de cooperare se numește complicitate la omor și justifică intenția mea de a-i ascunde sinuciderea părinților săi. Mai cu seamă că nu-i vorba de un deces firesc, ci de o consecință a omorului pe care-l anchetăm.

A făcut cu palmele răsturnate gestul că nu mai are obiecțiuni și s-a dus să deschidă ușa biroului.

Samuilă a intrat și ne-a salutat cu o relativă cordialitate.

— Când m-ați chemat, tocmai mă pregăteam să cer o discuție cu dumneavoastră, mi-a zâmbit el.

— Ei, ca să vezi… gând la gând, i-am răspuns și eu la fel, pe când porneam magnetofonul. Ce vroiai să-mi spui?

— Boldur a avut dreptate. În ziua de 5 iulie, când jucam table cu el, Anda mi-a dat telefon. Am negat că aș fi discutat cu ea în ultimele luni, deoarece mă temeam să nu sporesc bănuielile pe care le aveați asupra mea…

— Așa… Și? l-am încurajat, când am văzut că ezită.

— M-a întrebat cum poate să ajungă de la Hala Traian la Academia de Științe Economice. După ce l-am consultat pe prietenul meu, i-am spus că linia autobuzului 40 îi asigură o legătură directă.

— Și ați fixat o întâlnire pentru a doua zi? l-am ispitit, cu dezinvoltura unui prieten care-i curios să afle cum a decurs aventura amoroasă a camaradului său.

— Nu. Ne-am înțeles numai că-mi dă un telefon a doua zi în caz că se va duce la A.S.E. Însă nu m-a mai sunat. Și vă mărturisesc că oricum n-aveam intenția să mă duc la rendez-vous, deoarece știam pentru ce mă cheamă. Voia să-i restitui medalionul, iar eu nu-l mai aveam de mult… a spus, făcând un gest de regret.

I-am urmărit explicațiile dând aprobator din cap, apoi, când a tăcut, am făcut-o pe artileristul scos la pensie și am întrebat cu nevinovăție:

— În concluzie, unde te-ai întâlnit cu Anda în după-amiaza zilei de 6 iulie?

Brusc, și-a înclinat capul, atât cât să mă poată privi pe sub arcade dintr-o parte, așa cum fac găinile.

— Nu m-am întâlnit cu ea. La telefon, așa cum v-am spus, am vorbit. Dar nu ne-am văzut, a zis, apropiindu-și gura în mod demonstrativ de microfonul magnetofonului.

Am făcut un gest de resemnare și l-am zgândărit:

— Ai declarat că ultima dată când ți-ai vizitat părinții a fost 5 martie…

— Așa și este! m-a întrerupt cu fermitate.

— Și atunci cum se explică faptul că mai mulți vecini de-ai părinților tăi afirmă că te-au văzut pe acolo și

ulterior? Chiar foarte recent, am spus fără să clipesc, dar gândind că o astfel de verificare va trebui să fac în orice caz.

— Cine susține că m-a văzut acolo în ultimele trei-patru luni se înșală… Ori minte, a zis, mușcând cu nervozitate din mustața în formă de potcoavă care-i cobora până la colțurile gurii.

— Mă rog, greșeala-i omenească, i-am dat dreptate, apoi am trecut la adevăratul motiv al chemării lui: Când ne-ai arătat felul în care ți-ai petrecut timpul în primele două săptămâni ale lunii iulie, pentru anumite zile n-ai fost suficient de clar. De exemplu, pentru ziua de 8 ai spus numai că ai umblat să-ți repari aparatul de fotografiat. Chiar toată ziua? m-am arătat neîncrezător.

— Eu am înțeles că doriți niște date succinte, nu să-mi scriu memoriile în cinci volume. Dacă doriți detalii, vă stau la dispoziție, s-a oferit el, mărinimos.

— Ai procedat bine, l-am aprobat, deși gândeam că pentru după-amiaza zilei de 6 ai știut să fie al naibii de precis. Te rog să-mi spui ce-ai făcut în 8 iulie.

— Între orele zece, când am plecat de acasă, și până la ora unu și jumătate când, în sfârșit, am găsit un atelier dispus să-mi repare aparatul de fotografiat…

— Samuilă, aș prefera să te concentrezi asupra modului în care ți-ai petrecut timpul, să zicem, după ora patru după-amiază, l-am ghidonat pe făgașul care mă

interesa.

— Sigur, cu plăcere. În jurul orei patru m-am dus la Pavel. Pavel Pintea, vecinul meu de apartament, și am jucat table până în jurul orei opt seara, când m-am înapoiat la mine să văd filmul de vineri seară.

— Și în acest interval, de aproximativ patru ore, n-ai mai părăsit apartamentul vecinului tău?

A dat aprobator din cap:

— Numai pentru câteva minute, când a venit Elena să-mi spună că mama mea e la noi și vrea să mă vadă.

La început n-am vrut să mă duc, dar până la urmă am cedat insistențelor ei.

— Ce-a vrut să-ți spună?

— Ceea ce mă și așteptam. Să-i fac o vizită tatălui meu la spital. I-am promis că mă voi duce numai ca să scap de gura ei, apoi m-am întors să-mi văd de jocul pe care-l întrerupsesem.

— Pentru ce nu voiai să-ți vezi tatăl? a întrebat Dan.

— Nu merita. S-a purtat urât cu mine când eram mic, iar acum când m-am mutat în casă nouă și aveam nevoie de ajutorul lui n-a vrut să știe de mine, deși este plin de parale.

— La ce oră ai părăsit apartamentul familiei Pintea? am întrebat eu.

— Cred că era în jur de șase.

— Și cât ai absentat?

— Cel mult zece minute.

— Ce persoane se aflau în apartamentul familiei Pintea?

— Mioara și Paula, soția și sora lui Pavel și Radu Chiriță, prietenul Paulei.

— Momentan, ajunge. Dacă voi mai avea nevoie de lămuriri, am să te chem.

— Vă rog să-mi aprobați vorbitor cu mama și soția mea, a cerut el, când Dan s-a ridicat să-l conducă spre ușă.

— Regret, dar nu-i permis atât timp cât te afli în anchetă.

A oftat cu resemnare și a ieșit.

Când s-a închis ușa și Dan a revenit spre biroul lui, am ridicat receptorul și am telefonat la Circulație.

— Vreau să știu ce autoturism posedă un oarecare Grigore Samuilă, cu domiciliul în strada Cristian Tell 27, am cerut colegului meu de la celălalt capăt al firului, în timp ce priveam cum Dan începe să-și demonteze bricheta.

După câteva minute, mi-a dat numărul și tipul mașinii: Dacia-1100, culoare gri.

Continuând să țin receptorul la ureche, am format numărul Secției a II-a de miliție și le-am cerut să trimită un echipaj auto să cerceteze dacă autoturismul respectiv nu-i parcat prin apropierea locuinței răposaților.

— Dane, am spus, când am închis telefonul, îi faci o vizită la serviciu soției bănuitului și verifici cum și-a petrecut timpul în după-amiaza zilei de 8. Când ai terminat, te duci și chestionezi toată familia Pintea. Trebuie să stabilești dacă Samuilă ar fi avut posibilitatea să lipsească din apartamentul familiei respective între orele cinci și șapte seara. Priceput?

— Chiar deloc! a zis clătinând capul. De ce bați apa-n piuă cu ziua de 8, când omorul a fost comis cu două zile mai înainte?

— Am motive să cred că până acum încă n-am avut de-a face cu un coțcar de talia lui Samuilă. Cum însă nu-i exclus să fac ce ziceai tu, nu-ți spun despre ce-i vorba… Pentru că n-am chef să ajung de râsul colegilor mei. Acum e clar?

A zâmbit ironic, cu ochii pe bricheta, pe care a început s-o asambleze. Când a terminat, s-a ridicat de pe scaun.

— Știu la ce te gândești… a zis, în timp ce privea și scăpăra bricheta pentru a vedea cum funcționează.

— Și?

— E absurd.

— Poate da, poate nu.

— Șefu' are întotdeauna dreptate… a comentat malițios, în timp ce se îndrepta spre ușă.

Nici n-a închis bine ușa și a început să sune telefonul. Era Secția a II-a de miliție. Mașina pe care o căutam se

afla parcată pe strada I.C. Frimu, la douăzeci de metri de blocul în care locuise familia Samuilă.

L-am sunat imediat pe căpitanul Maier și l-am rugat să vină până la mine.

— În timpul căutării urmelor în apartamentul familiei Samuilă, am găsit trei fire din părul victimei. Erau în burduful aspiratorului de praf, a început Maier raportul de îndată ce a închis ușa în spatele lui. Din păcate, n-am putut releva prezența amprentelor bănuitului. Și nu-i de mirare, deoarece am găsit casa curată ca un pahar.

Remarca lui nu m-a surprins, pentru că numai printr-o curățenie generală se putea justifica deranjul pe care l-am găsit când am vizitat pentru prima oară apartamentul. Probabil că, după arestarea lui Samuilă, prima grijă a mamei lui a fost să îndepărteze toate urmele incriminatorii.

— În ceea ce privește urmele de praf și resturi de plante relevate în manșetele pantalonilor găsiți în Parcul Hipodrom, au aceeași structură cu cea a unei zone verzi dezafectată de picioarele locatarilor din imobilul respectiv. Întrucât și dimensiunile pantalonilor sunt asemănătoare cu a celor găsiți în apartament, în mod cert au aparținut tatălui bănuitului.

L-am urmărit dând aprobator din cap, apoi când a terminat i-am spus.

— După cum bine știi, criminalul a utilizat un

autoturism pentru abandonarea coletelor…

— Iar persoana pe care o bănuiești, deși lucra la Getax, n-a avut posibilitate să conducă un taximetru până în ziua de 12 iulie, când deja fuseseră împrăștiate coletele, m-a întrerupt, cu adresa și laconismul care-l caracterizează, când nu i se cășună pe mine că-i caut de lucru pentru a mă afla în treabă. Ai găsit vreo soluție acestei neconcordanțe? a întrebat, așezându-se pe un scaun, cu degetele de la ambele mâini încrucișate pe abdomenul lui masiv.

— Am aflat că familia Samuilă avea un autoturism…

— Criminalul prezumtiv? s-a precipitat el.

— Nu, sinucigașii din strada Cristian Tell.

— Tot una-i! Ai reușit să dai de urma mașinii?

Am arătat biletul pe care scrisesem marca, culoarea și numărul mașinii.

S-a ridicat imediat și a venit să i-l dau.

În timp ce-și arunca ochii pe hârtie, i-am explicat unde este parcată mașina.

— Cum deschid portierele? Le forțez? a vrut să știe înainte de a pleca.

— Când am făcut percheziție în locuința Sandei Samuilă, în sertarul de sus a servantei am văzut niște chei de mașină. Atunci nu le-am acordat nicio importanță. Cum locuința este în apropiere de locul de parcare a mașinii, urcă până în apartament și ia-le. Nu

văd de ce n-ar fi chiar cheile de care avem nevoie…

26 iulie

— Credeam că ai plecat la Mamaia, la plajă, l-am luat peste picior pe Dan, când a intrat în birou, privindu-mi cu semnificație ceasul, care indica ora douăsprezece și trei minute.

— După sezon, chiar că ar fi trebuit să fiu la mare, a zis cu amărăciune, lăsându-se să cadă pe scaunul lui. Sunt rupt de oboseală, a adăugat oftând, în timp ce-și ștergea transpirația de pe frunte cu batista.

— Ai îndeplinit misiunea pe care ți-am dat-o? am întrebat, în momentul când, vârându-și batista în buzunar, a pus pe masă bricheta.

A făcut un gest de confirmare și, cu ochii pe bricheta de care a început să tragă, s-a pornit să relateze:

— Soția lui confirmă modul în care susține Samuilă că și-a petrecut timpul în după-amiaza zilei de 8 iulie. Între orele patru și opt seara s-ar fi aflat la familia Pintea. Ea rămânând în apartamentul lor pentru treburi gospodărești.

— Și familia Pintea?

— S-ar părea că în după-amiaza aceea s-a cam tras la măsea. Mi-a fost destul de greu să-i fac să-și amintească ce-au făcut. În sfârșit, după ce mi-am mâncat jumătate

de ficat, poate chiar ceva mai mult, am reușit să clarific cum s-au petrecut lucrurile. Sora lui Pavel Pintea și colegul ei, Radu Chiriță, au părăsit teatrul de operațiuni pentru a ajunge până la ora cinci la serviciu. Amândoi lucrează la Secția financiară, care-i peste drum de blocul „Bucur”…

— Încearcă să fii mai concis, Dane, l-am avertizat. Care era situația în apartament, cu aproximativ zece minute înainte de ora cinci, când a plecat perechea de care mi-ai vorbit.

— Pavel Pintea juca table cu Samuilă, iar soția primului s-a dus să se culce în altă cameră…

— Până la ce oră au jucat table?

— Aici este clenciu! s-a decis Dan să ridice ochii de pe bricheta pulverizată și să mă învrednicească cu privirea lui. Soția, obosită după o zi de stat în bucătărie și servit musafirii, s-a dus să se culce în altă cameră, un sfert de oră după plecarea tinerilor Paula Pintea și Radu Chiriță. Dar n-a putut să adoarmă din cauza zgomotului pe care-l făceau cu zarurile soțului ei și Samuilă. S-a enervat și a bătut în perete, strigându-le să se potolească. Și s-au potolit. N-a mai auzit nimic, ceea ce înseamnă că au sistat jocul…

— Pavel Pintea ce a declarat?

— Își amintește foarte bine că era băut, însă habar n-are dacă a continuat să joace table sau s-a culcat.

Doamna Pintea, când s-a trezit și a intrat în sufragerie, l-a găsit pe Samuilă umblând la televizor și pe soțul ei frecându-și ochii de somn. Era aproximativ ora șapte și jumătate. Prin urmare se poate admite în egală măsură atât faptul că Samuilă n-a plecat nicăieri, cât și acela că, în intervalul cinci și un sfert, șapte și jumătate, ar fi putut fi aiurea. Ușa de la apartamentul Pintea fiind în permanență neîncuiată. Cum ți se pare? a întrebat, plecându-și din nou privirea spre tinichelele brichetei sale.

— Că dacă pentru 6 iulie și-a creat un alibi minuțios, cel din 8 iulie e iluzoriu…

Ușa s-a deschis până la perete pentru a-i permite pântecosului Maier să între.

— Din ce în ce mai bine! a zis el, grăbindu-se să se așeze pe cel mai apropiat scaun.

— Adică?

— În portbagajul mașinii familiei Samuilă se află așternută o folie din masă plastică, iar pe aceasta am găsit trei pete de sânge uman… Grupa „0”.

Mi-am încrucișat privirea cu Dan, care s-a grăbit să constate:

— S-a ars!

Am făcut un gest de negație.

— Până în prezent am stabilit și putem dovedi unde a fost ucisă victima și care a fost mijlocul de transport

utilizat pentru dispersarea ei. De asemenea, știm și cine este criminalul, însă nu-l putem pune sub acuzare până nu obținem probe materiale că s-a aflat la locul crimei. El susține că nu și-a mai vizitat familia de patru luni.

Dan care mă urmărise cu o figură contrariată n-a mai rezistat și i-a sărit țandăra:

— Și noi îl credem?! Victima îl sună la telefon și-i fixează o întâlnire în ziua omorului… Victima este ucisă, nu oriunde, ci în casa părinților lui, unde n-ar fi avut ce să caute fără el! Și spui că nu putem dovedi prezența lui la locul crimei?

— Exact asta e problema! N-a fost văzut intrând în imobil, deși au fost chestionați, cu fotografia lui în mână, toți locatarii imobilului în care au locuit părinții săi…

— Și cu cine a intrat Anda în apartament? Cu sfântul Duh? m-a întrerupt enervat de-a binelea.

— Tinere, ia-o mai ușor, l-a avertizat Maier, cu o asprime care concorda cu figura lui severă, întotdeauna. Mai bine ascultă-ți superiorul, care știe bine ce spune.

Dan a lăsat capul în jos, privindu-și biroul, cu o atitudine spășită.

— Misiunea noastră, am continuat, făcându-mă că n-am remarcat incidentul, este să arătăm că totuși Samuilă și-a vizitat părinții, chiar în ziua omorului. În ultimele zile am probat că alibiul lui este fals, acesta este un pas

important, deoarece indică că el ar fi putut să meargă la ei. Rămâne să facem și celălalt pas: demonstrarea că într-adevăr s-a dus acolo.

— Întrevezi o astfel de posibilitate? a întrebat Maier cu obișnuitul lui simț practic.

— Volanul mașinii familiei Samuilă spune ceva? i-am întors întrebarea.

A ridicat din umeri:

— Nimic edificator. Cum este și firesc, predomină urmele răposatei Sanda Samuilă. Ea fiind ultima persoană care a condus mașina. Mai există niște fragmente de amprente, însă nu sunt concludente.

— De ce?

— Pentru că am găsit numai patru puncte de coincidență cu cele ale lui Samuilă, ceea ce înseamnă că în afară de bănuit ar fi putut pune mâna pe volan încă aproximativ o sută de mii de cetățeni. Și asta oricum o întorci, nu înseamnă identificare.

— Nu fi atât de pesimist. Deși justiția nu admite ca probă amprentele care au mai puțin de unsprezece puncte de coincidență, urma pe care ai găsit-o, chiar dacă nu-l indică cu precizia cerută pe bănuit, arată, cu o probabilitate de două sute la unu, că ar putea fi el. Și asta este cu mult mai bine dacă admitem probabilitatea de douăzeci și două de milioane la unu!

— De acord. Bănuielile care planează asupra lui au

sporit și pe această cale. Dar problema nu-i rezolvată…

A fost întrerupt de o bătaie în ușă. La invitația mea au intrat doi subofițeri, fiecare ținând în brațe trei dosare groase de o palmă.

— Să trăiți! a spus unul dintre ei. V-am adus de la laborator niște albume cu fotografii.

După ce le-au lăsat pe biroul meu, am deschis unul dintre ele și m-am lămurit ce conțin.

— Samuilă, am reluat către interlocutorii mei, după plecarea subofițerilor, mi-a plasat o minciună care-mi pare atât de nesemnificativă pentru apărarea lui, încât mă intrigă.

— La ce te referi? a ridicat Dan capul, pentru prima dată după ce l-a bruftuit[32] Maier.

— La cele cinci sticle de bere. Spune că le-a băut la Doina Patraulea, dar ea neagă, am zis gânditor, apoi brusc am înțeles: Eugen, presupun că ai căutat impresiunile digitale ale lui Samuilă în toată casa părinților săi.

— Bineînțeles, s-a mirat el de stupiditatea întrebării mele.

— Pe balcon erau o grămadă de sticle goale. Le-ai examinat?

— Nu… Nu m-am gândit, a rămas el surprins.

---

[32] A arunca cuiva cuvinte aspre, pe un ton dur.

— Nici eu până acum. Te duci acolo și te ocupi numai de sticlele de bere.

Când Maier a dat aprobator din cap, am privit spre Dan:

— Tu te duci la Doina Patraulea să o rogi să-ți împrumute toate sticlele de bere pe care le are în casă. Le vâri cu grijă într-o sacoșă și i le duci lui Eugen.

După plecarea lor, am sunat arestul și am cerut să mi-l aducă pe Samuilă.

Când a intrat și s-a așezat pe scaun, i-am pus în față cele șase dosare pe care le primisem mai înainte:

— Samuilă am zis, arătând spre dosare, ai în fața ta albumele cu fotografiile tuturor șoferilor de taximetre care au fost pe mașini în ziua de 6 iulie. Te rog să-l indici pe cel cu care ai călătorit de la centrala telefonică Ghica-Tei până la Doina Patrulea.

De surpriză, a rămas pietrificat ca un sfinx.

— I-ați fotografiat pe toți? a întrebat el, aiurit.

— Da! Sunt o mie două sute nouăzeci și opt.

A dat din cap, cu privirea rătăcită și a început să răsfoiască paginile primului album, privind fotografiile față-profil, lipite de file.

M-am uitat la el timp de două ore, până a parcurs și a închis și ultimul album.

— Nu l-am găsit, m-a anunțat.

— Și atunci cu ce taximetru ai călătorit?

— Cu unul al cărui șofer nu se află în album.

— Repet, au fost fotografiați toți șoferii care au lucrat în ziua respectivă.

— Respectuos vă aduc la cunoștință că, intenționat sau numai întâmplător, fotografia șoferului care m-a dus pe mine a fost omisă, a zis, înclinându-se spre microfonul magnetofonului.

— Mai ai să-mi spui ceva în legătură cu Anda?

— În dorința de a fi prins criminalul, v-am spus tot ce am știut despre ea.

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus să-l predau subofițerilor care așteptau pe culoar.

*

— Ai avut dreptate, șefu', a zis Dan, vesel, cum a intrat în cameră cu Maier.

— Am găsit amprentele lui pe cinci din sticlele de bere de pe balconul apartamentului din strada Cristian Tell.

— La Doina Patraulea ai găsit sticle de bere? l-am întrebat pe Dan.

— Da. Trei, dar erau „curate", a arătat spre Maier, care, a făcut un gest de confirmare.

— Acum e bine, am zis, ușurat. Bănuielile sunt confirmate prin probe irefutabile! Beți o cafea?

— La opt seara? a zis Maier, uitându-se la ceas.

Neîncrezător, mi-am privit și eu ceasul. Avea dreptate. Și nu știu când trecuseră atâtea ore.

— Pentru azi ne ajunge… am zis, petrecându-mi mâna peste umerii colegilor mei și pornind spre ușă.

27 iulie

Când, la ora șapte dimineața, Doina Patraulea a deschis ușa și m-a văzut și-a înăbușit un oftat de exasperare.

Făcându-mă că nu observ că prezența mea a început să-i provoace alergie, i-am dat bună ziua, zâmbindu-i cât mai afectuos posibil.

Întrucât intenția mea de a-i reda buna dispoziție n-a avut niciun efect, am trecut la scopul venirii mele. De-a lungul a zece minute i-am povestit ce stabilisem în legătură cu vizita pe care i-o făcuse familia Samuilă. A început prin a protesta, mai întâi cu convingere, apoi ezitând. A sfârșit însă prin a-mi da dreptate.

În timp ce-și cerea scuze, făcând un gest de imperială toleranță, am rugat-o ca în următoarele trei zile să-și facă timp să treacă pe la noi pentru a da o nouă declarație. Când mi-am luat la revedere, n-am omis să-i atrag atenția că-i este interzis să relateze cuiva discuția pe care am avut-o.

*

La ora șapte și jumătate am intrat în biroul comandantului Secției a VII-a.

— Așa matinal? s-a mirat maiorul Tudor Udrea, când, ridicându-și privirea de pe mapa cu corespondență, m-a zărit în cadrul ușii.

Am făcut un gest de salut cu palma ridicată și l-am avertizat:

— Și nu cu vești bune.

— Parcă există altfel de vești în meseria noastră… a ridicat resemnat din umeri și mi-a arătat unul din cele două fotolii din fața mesei sale de lucru. Eu nu mi-am băut cafeaua. Te interesează?

— Da. Nici eu n-am avut când s-o beau pe a mea.

S-a ridicat de pe scaun și, scoțând capul prin deschizătura ușii, a cerut să se prepare două cafele.

— Cum merge „Acțiunea Anda”? a întrebat, din politețe, după ce și-a reocupat locul.

Deoarece chiar pentru afacerea respectivă venisem la el, n-am ezitat să-i relatez stadiul în care ajunsesem.

— E uluitor! a dat admirativ din cap, când, mi-am Terminat povestea. I-ai întocmit dosarul de trimitere în judecată?

N-am avut când să-i răspund, pentru că și-a făcut apariția o plutonieriță care ne-a adus pe o tavă două cești în care aburea cafeaua. În timp ce ne punea ceștile la îndemână, deși aveam cu totul alte preocupări, nu m-am putut împiedica să n-o privesc. O femeie cu un corp ca al ei n-ar fi avut probleme dacă ar fi vrut să se

angajeze ca balerină la Folies-Bergère[33].

— Ei! m-a amenințat Udrea cu degetul, văzând că am rămas cu privirea pe ușă și după ce s-a închis în spatele femeiuștii.

— Da… am ezitat o clipă, până mi-am reamintit pentru ce mă aflam în fața lui. Nu-l pot trimite încă în judecată. A rămas neelucidat un aspect important al afacerii, am spus, căutând să par cât mai amărât posibil.

— Ce anume? s-a grăbit să muște din momeală.

— Până în prezent, n-am reușit să stabilim paternitatea corpurilor delicte utilizate pentru împachetarea părților secționate ale victimei, am zis, transformându-mi aerul de amărăciune într-unul de totală nefericire.

— Așa e… a admis el, cu compasiune. Până nu stabilești cui i-a aparținut „ambalajul", ești legat de mâini și de picioare. Și nu se întrevede nicio posibilitate! a zis plin de solicitudine.

— Ar fi ceva… am început cu un ton ezitant. Mă gândesc să apelez la concursul anturajului familiei Samuilă-seniori… Mă refer la locatarii din imobilul în care au locuit, la colegii de serviciu al Sandei Samuilă, la elevii școlii de șoferi unde a fost instructor Grigore Samuilă, la pacienții și personalul Spitalului Militar și

[33] Club de noapte din Paris, imortalizat de pictorul francez Édouard Manet în 1882 într-unul din tablourile celebre, „Un bar la Folies Bergère".

așa mai departe… am spus, făcând o pauză pentru a sorbi din cafea, chestie de „tactică” a strategiei.

— Sub ce formă înțelegi să le ceri concursul? m-a privit cu o curiozitate nedisimulată.

— Să le arăt obiectele în care a fost abandonată victima.

— Ideea-i foarte bună! Meritată făcută această încercare! m-a aprobat el, entuziasmat.

— Așa cred și eu… am admis, cu timiditate.

A sorbit și el puțină cafea, apoi brusc a tresărit și a lăsat ceașca cu zgomot pe farfurioară.

— Un moment! Unde vrei să organizezi această „expoziție”? a întrebat, încruntându-se.

— Cea mai centrală secție de miliție din București este aceasta. M-am gândit că accesul martorilor va fi mult mai simplu aici, decât în altă parte.

— Bine, dar asta înseamnă să-mi plimbi pe aici un sfert din locuitorii capitalei, a zis cu un aer dezolat.

— Ți-am spus că n-aduc vești bune, i-am reamintit, dând din cap cu o adâncă tristețe.

— Deci, în afara spațiului, trebuie să dau și oameni? Pentru supraveghere, pentru depistarea și invitarea martorilor… a constatat dezgustat, când i-am spus cum văd eu organizarea pelerinajului.

— Te va ajuta locotenentul Simionescu, l-am încurajat.

După uitătura pe care mi-a aruncat-o, am avut motive să cred că propunerea mea n-a contribuit cu nimic la diminuarea indispoziției pe care i-o provocase gândul la tevatura ce-l aștepta. Din cauza mea, bineînțeles.

La plecare, când i-am întins mâna, mai întâi s-a făcut că n-o vede, apoi s-a ridicat în picioare și a strâns-o.

— Să sperăm că ne vom atinge scopul, s-a decis să-mi zâmbească, pe când m-a condus spre ușă.

*

Când am ajuns la inspectorat, Dan era în birou. Iar Maier a venit de îndată ce i-am dat telefon.

Deși nu s-au arătat prea încântați de misiunile pe care le-au primit, au fost de acord că nu există altă variantă aptă să conducă la clarificarea „Acțiunii Anda".

21 august

Așteptându-l pe procuror, mă uitam distrat spre Dan, care-și etalase pe birou piesele și piesuțele chinuitei sale brichete, și cugetam la alergătura ce-am tras-o în cele trei săptămâni și ceva care se scurseseră…

Peste șase mii de oameni au fost conduși la Secția a VII-a pentru a vizita „expoziția" pe care am organizat-o acolo. Dintre cei care au privit obiectele expuse, mai mult de două sute s-au arătat dispuși să ne furnizeze indicii prețioase. Dar, după ce-am discutat cu ei, am

reținut ca serioase numai aproximativ cincizeci de declarații; ceilalți, sub influența romanelor sau filmelor polițiste, n-au ezitat să ne ofere serviciile lor de pricepuți detectivi. Mulțumindu-le pentru generoasa lor bunăvoință, le-am explicat că problema noastră imediată nu-i cauzată de lipsă de detectivi, ci de cea a unui criminal apt să înfunde pușcăria.

Lăsând însă deoparte timpul, care inerent se pierde într-o acțiune de genul celei pe care am întreprins-o, rezultatul obținut a depășit brice așteptări. Douăzeci și unu de foști elevi ai școlii de șoferi amatori au declarat că instructorul lor, Grigore Samuilă, purta întotdeauna pantalonii expuși și mânca pe rupte miere, dintr-un borcan pe care-l ținea în sacoșa verde, corp delict în „expoziție".

Sacoșa roșie a fost recunoscută ca aparținând Sandei Samuilă de către paisprezece martori, recrutați printre pacienții și personalul Spitalului Militar. O opinie aidoma au avut și cele patru colege de birou ale sinucigașei. Totodată, ele, identificând printre obiectele expuse și cheia din fontă găsită în buzunarul sacoșei respective. În declarațiile lor au arătat că o recunosc, după cele patru crestături pe care le avea pe toartă, ca fiind cheia de la ușa arhivei serviciului și că ea ar fi dispărut cu aproximativ zece zile înainte de sinuciderea colegei lor.

Cum afirmațiile lor erau deosebit de interesante, l-am trimis pe Dan să le verifice. Când s-a înapoiat, m-a asigurat că cheia noastră se potrivește perfect în broasca ușii la care avea acces Sanda Samuilă.

După ce trăsesem ca niște sclavi la galere, puteam spune că, în sfârșit, am adunat suficiente probe pentru a-l constrânge pe bănuit să-și recunoască vinovăția. Când am vrut să-mi strâng mâna și să mă felicit pentru treaba pe care o făcusem, eu personal… și câteva sute de lucrători de miliție!, o bătaie ușoară în ușă a împiedicat gestul de prețuire și stimă pe care intenționam să mi-l adresez.

Era procurorul Alexandru Grigore, un tip în jur de patruzeci de ani, scund, subțirel și îmbrăcat cu multă eleganță, într-un costum gri-deschis, cămașă albă și cravată bleu. Capul, ușor alungit, era sprijinit pe maxilare puternice, de boxer; ochii, mari și căprui, având o privire neutră, de adolescentă naivă, susțineau o frunte înaltă, prelungită spre creștet de un început timid, dar sigur, de chelie.

— Bună dimineața, ne-a salutat el, cu o voce caldă, melodioasă, perfect acordată cu ochii săi mari, căprui și mai ales candizi.

Deși când l-am văzut am simțit cum mă cuprinde o tristețe grea, am reușit totuși să schițez un zâmbet modest în timp ce ne dădeam mâna.

Pe când procurorul se așeza pe scaun, Dan mi-a aruncat o privire de încurajare. Știa și el că, spre ghinionul nostru, „Acțiunea Anda" va fi instruită, în ciuda aparențelor, de cel mai sever reprezentant al Procuraturii.

— Despre ce-i vorba, tovarășe căpitan? a deschis el discuția, cu figura numai zâmbet.

— Doriți o cafea? l-am ispitit, încercând să încălzesc atmosfera.

A făcut un gest hotărât de negație. Desigur, nu era de acord cu eventualul familiarism ce, s-ar fi creat dacă am fi băut cafeaua împreună.

— Am o criză îngrozitoare de ficat, a zis, pe un ton de scuză, punând palma dreaptă pe regiunea organului menționat.

Dând din cap cu compasiune, de fapt, m-am simțit satisfăcut. Lasă să simtă și el ce-au simțit colegii mei care au avut ghinionul, ca și mine, de altfel! să aibă cazuri instruite de el.

Am început să expun afacerea, argumentându-mi spusele prin scurtele pauze în care-i ofeream să privească acte de constatare, fotografii sau declarații.

De-a lungul a două ore n-a făcut niciun comentariu. A privit și a ascultat.

— Cunoaște acuzațiile? a întrebat, când mi-am terminat relatarea.

Am făcut un gest de negație:

— Oficial, l-am reținut pentru comiterea unei tâlhării. Am preferat să cercetez omorul sub stare de arest, pentru a nu-i lăsa răgazul să șteargă și bruma de urme care mai rămăseseră. Chiar așa, și tot a reușit să ne zăpăcească destul de consistent.

— Ați procedat bine. În funcție de rezultatul interogatoriului, probabil că-i vom schimba calificarea, m-a aprobat, spre mirarea mea. Vă rog să dispuneți aducerea lui.

Când m-am uitat la Dan, s-a grăbit să dea telefon la arest. Cu această ocazie am văzut că pe masa lui de lucru se afla numai notesul și pixul. Ce nu reușisem eu. Rezolvase faima de excesivă severitate a procurorului. Nici urmă de brichetă demontată.

— Tovarășul procuror Alexandru Grigore este însărcinat cu supravegherea cazului dumitale, i-am spus lui Samuilă, când a intrat în birou, pornind magnetofonul.

L-a salutat printr-o înclinare adâncă și a demarat în viteză:

— În sfârșit! Sunt fericit să vă văd… a zis, trăgând un oftat puternic de ușurare. Vă rog să faceți dreptate. De mai bine de șase săptămâni sunt arestat pe nedrept și maltratat!…

— Mai întâi, vă rog să luați loc, l-a invitat procurorul,

cu glasul lui melodios.

Samuilă s-a așezat pe scaun, privindu-l pe procuror ca un bigot foarte bigot pe Mesia.

— Ați spus că ați fost maltratat. Vă rog să-mi spuneți în ce mod? a cerut Alexandru Grigore, privind spre mine încruntat, apoi din nou spre Samuilă: Ați fost lipsit de mâncare și băutură? Sau ați fost bătut?

— Da! Am fost maltratat, a afirmat Samuilă cu convingere.

— Descrieți în ce fel, vă rog.

— Oare faptul că am fost arestat atât de mult timp, deși dânsul, a arătat spre mine, știa foarte bine că n-am niciun amestec în omorârea Andei, nu-i destul de grăitor?

— În asta a constat maltratarea?

— N-ajunge?

— Dumneavoastră ați fost reținut pentru comiterea unei tâlhării.

— N-am comis nicio tâlhărie. E o minciună! a strigat el.

— Rugându-vă să vă măsurați cuvintele și să nu ridicați tonul, vă reamintesc că din declarațiile pe care le-ați dat, a zis, imperturbabil, arătând spre dosarul din fața mea, rezultă că ați recunoscut faptele. Declarațiile v-au fost smulse cu forța?

— Exact, tovarășe procuror! Am fost obligat să le dau,

și le retractez! a zis, apropiindu-și gura de microfonul magnetofonului așezat pe masă, în fața lui.

— Vă rog să consemnați declarația în stenogramă, a zis procurorul, întorcând capul spre Dan, pe post de cronicar.

Samuilă a dat aprobator din cap și a privit batjocoritor spre mine. Tocmai când îmi spuneam că-mi va arăta cotul sau va scoate limba la mine, am auzit vocea melodioasă a procurorului:

— Domnule Samuilă, vă aduc la cunoștință că veți fi interogat sub bănuiala de a fi comis o faptă cu mult mai gravă… Există motive să se creadă că ați ucis-o pe Anda Ambros…

— Mi-am imaginat că se va încerca o astfel de înscenare asupra mea. Domnului căpitan, a arătat spre mine, îi trebuie un criminal și nefiind capabil să-l prindă pe cel adevărat încearcă să mă înfunde pe mine. Însă n-o să-i meargă… Și pentru asta contez pe imparțialitatea dumneavoastră, a zis, privind spre Alexandru Grigore cu o încredere fără margini.

— Mă aflu aici pentru a stabili adevărul, de aceea vă atrag atenția că tot ce veți spune din acest moment va putea fi folosit împotriva dumneavoastră.

— Nici nu cer altceva decât să se facă dreptate, l-a informat Samuilă, plin de bunăvoință.

— Tovarășe căpitan, vă rog să prezentați elementele

de încriminare ale bănuitului, mi-a cerut procurorul.

— Samuilă, recunoști că ai cunoscut-o pe Anda Ambros! mi-am început eu repertoriu.

— Da, dar asta nu înseamnă că…

— Te rog să răspunzi fără comentarii! i-am atras atenția, cu asprime, cu speranța că nu voi fi obligat să mă tocmesc cu el ca la piață. I-ai luat Andrei Ambros, pe care de acum înainte o vom numi victimă, un medalion de aur?

— Nu i l-am luat! Mi l-a oferit ea.

— Formulez altfel întrebarea. A rămas la tine medalionul victimei?

— Da.

— A încercat victima de nenumărate ori să și-l recupereze?

A dat din cap într-un gest de negație, apoi s-a răzgândit:

— Eu am înțeles că dacă mi l-a dat cadou, pot face ce vreau cu el… chiar să-l vând. Ceea ce am și făcut. Ulterior, când s-a răzgândit și mi-a cerut să i-l restitui, nu-l mai aveam… jenându-mă să-i spun adevărul, am tot dus-o cu vorba pentru a o face să renunțe la el. De altfel, în ultimele luni, când îmi dădea telefon, nu-mi mai pomenea de el.

— În ziua de 5 iulie ai vorbit cu ea la telefon și ați stabilit să vă întâlniți a doua zi?

— Da, dar nu ne-am văzut! s-a grăbit el să completeze, cu capul întors spre procuror. M-a sunat dintr-o casă din care se auzea muzică și a contramandat întâlnirea, spunându-mi că-mi va explica a doua zi motivele.

— La ce oră ai avut această discuție?

— La puțin timp după ce mă înapoiasem cu soția mea de la Doina Patraulea. Cred că era ora opt seara.

— Samuilă, a venit momentul să te anunț că alibiul pe care ți l-ai făcut cu minuțiozitate, exact pentru momentul suprimării victimei, este inexistent.

— Vreți să spuneți că n-am fost la Doina? s-a făcut el că vede în afirmația mea o enormitate.

— Nu… Așa ceva nu aș putea susține. Este adevărat că ai fost la Doina Patraulea… am zis, făcând intenționat o pauză mai mare, pentru a realiza efectul pe care-l scontam. Ai fost la ea, însă nu miercuri 6 iulie, ci vineri 8 iulie!

A rămas trăsnit, privindu-mă stupefiat pe sub arcade, cu capul ușor înclinat într-o parte.

— Când te-ai aflat la Doina, ai declarat că a fost sunată la telefon de vecinul ei, Wilhelm Schmidt…

— Și acesta-i adevărul curat! și-a revenit el din șocul ce i-l provocase pulverizarea alibiului pe care-l meșteșugise ca în romanele Agathei Christie.

— Știu, numai că el i-a telefonat în ziua de 8…

— A sunat și în ziua de 6! a strigat el, albindu-se la față.

— Prima oară când ai căutat-o, în luna iulie, a fost pe ziua de 8… Pentru a-i anunța că a doua zi se căsătorește fiul lui.

— Tovarășe procuror, vă rog să dispuneți să fie adus aici prietenul meu Victor Marin, care era cu logodnica lui și care va atesta că m-a întâlnit în ziua de 6 iulie, când m-a trimis Doina să cumpăr bere de la „Zigzag".

— Vă rog să nu-mi mai spuneți „tovarășe". Nu se obișnuiește acest apelativ în timpul unei anchete, a zis Alexandru Grigore, parcă pe un ton de scuză, apoi mi s-a adresat mie: Va trebui să depistați martorul, tovarășe căpitan.

— A fost deja audiat. Confirmă spusele bănuitului, am răspuns.

— Vedeți? Vedeți că am dreptate! a prins Samuilă curaj.

— Samuilă, am zis cu un aer molcom, există o mare neconcordanță. Cum explici că berea ai cumpărat-o în 6 iulie și ai băut-o în 8 iulie, la Doina acasă?

— Îmi cereți mie să explic confuziile pe care le faceți dumneavoastră? s-a mirat el, cu o sinceritate de prostituată în exercițiul „funcțiunii". Eu am băut berea atunci când am cumpărat-o. Adică în ziua de 6 iulie! a completat cu aplomb.

— Atât soția ta, cât și Doina au declarat că atunci când ați fost împreună… n-ați băut bere! am zis apăsat.

— Se înșală… a zis el, privindu-mă pentru o clipă dezorientat, apoi și-a revenit: cum puteam să fiu în ziua de 8 la Doina, când în toată după-amiaza acelei zile n-am ieșit din casa vecinului meu Pintea? Toată familia lui îmi este martoră că am stat acolo până la opt seara și am jucat table…

— Singurul martor la care ai putea apela este Pavel Pintea, dar n-are niciun rost, deoarece el afirmă că în jurul orei cinci a sistat partida de table pe care o făcea cu tine și s-a culcat. Așa că nu poate confirma prezența ta în locuința sa între orele cinci și jumătate și șapte jumătate, când, trezindu-se din somn, a dat într-adevăr cu ochii de tine.

— Faptul că Pavel s-a îmbătat și s-a culcat nu infirmă prezenta mea la el acasă…

— Dumneavoastră aveți nevoie de un martor care să confirme afirmația dumneavoastră că v-ați aflat în compania lui, nu să ridice din umeri, i-a explicat procurorul.

— Când ai fost ultima dată în casa părinților tăi? am întrebat, privindu-mi ceasul cu un aer absent, pentru a-l face să creadă că nu acord nicio importanță răspunsului său.

— V-am mai spus. A doua zi după cutremur, adică în

5 martie.

— Ai stat mult acolo?

— Numai câteva minute. Am văzut că n-au pățit nimic și am plecat, pentru că trebuia să mă prezint la serviciu.

— Te-au servit cu bere?

— Nu… a spus el, privindu-mă confuz.

— De fapt, n-are nicio importanță, am zis, subliniindu-mi spusele cu gestul care le corespundea. Avem expertiza chimică a laboratorului de criminalistică. Urmele de bere rămase în sticle aveau o vechime de trei săptămâni, nu de patru luni.

— Tovarășe… adică domnule procuror, vă rog să rețineți că se încearcă atragerea mea într-o cursă! Nu înțeleg nimic din ceea ce spune tovară… domnul căpitan! a zis crispat către Alexandru Grigore, care participa la discuția noastră numai cu ochii, de parcă ar fi privit peisajul unei văi din vârful muntelui.

— Vă rog să-i explicați bănuitului despre ce sticle vorbiți, mi-a cerut procurorul, scurt.

Cum într-o anchetă penală procurorul e șefu'l, n-am întârziat să mă conformez.

— În apartamentul părinților tăi am găsit cinci sticle de bere care poartă impresiunile tale digitale. Sunt sticlele pe care le-ai luat de la „Zigzag", în ziua de 6 iulie. Acum, am vorbit destul de clar?

— Nu-i adevărat! Dumneavoastră ați dus sticlele acolo, ca să mă compromiteți! mi s-a adresat el, țâșnind de pe scaun ca un resort.

Procurorul i-a făcut semn să-și reocupe locul. Când s-a așezat, l-a întrebat:

— Admițând că sticlele au putut fi duse în apartamentul părinților dumitale, marcarea lor cu amprentele care vă aparțin cum s-a putut face?

— Nu mă pricep la astfel de treburi și nu pot să le explic. Dar ceea ce știu, cu certitudine, este că dânsul, a arătat el spre mine, pune la cale o provocare!

— Domnule Samuilă, să nu exagerăm. Ce motive aveți să vă temeți de faptul că se dovedește că ați băut bere în apartamentul părinților dumneavoastră? Oricum, e mai frumos să bei la părinții tăi, decât la o cârciumă, a zis procurorul, cu o nevinovăție de nou-născut.

Aparent, inocenta întrebare a făcut ravagii. Samuilă a rămas blocat, cu ochii mari și gura închizându-se și deschizându-se fără să scoată niciun cuvânt, ca în filmele mute ale lui Mark Sennett[34].

---

[34] Mack Sennett (n. 17 ianuarie 1880, Danville, Canada – d. 5 noiembrie 1960, m Woodland Hills, SUA) a fost un regizor de film americano-canadian, producător și actor. Conform Internet Movie Database, el a scris 95 de filme, a regizat 311 filme, a jucat ca actor în 360 de filme și a produs 1115 filme între 1908 și 1956. A produs numeroase filme pentru Biograph și pentru Keystone Studios de la care a plecat în 1917.

— Puteți să explicați, ce inconveniente vedeți în susținerea căpitanului Apostolescu că ați fi fost în casa părinților dumneavoastră la începutul lunii iulie? a insistat procurorul.

— Niciunul… dar nu-i adevărat, a reușit el să bolborosească, încurcat.

Procurorul mi-a făcut semn să-mi reiau interogatoriul și n-am întârziat să-i fac pe plac, adresându-mă lui Samuilă:

— Ai motive să te temi de dovedirea prezenței tale în apartamentul din strada Cristian Tell. Și le cunoaștem amândoi la fel de bine. Acolo a fost ucisă victima Anda Ambros! am zis cu asprime.

— Nuuu… Nu-i adevărat! a protestat el, uitându-se atât de speriat la mine, de parcă aș fi fost un butoi cu pulbere cu fitilul arzând pe ultimii milimetri.

— S-au găsit fire de păr și urme din sângele victimei în apartament, a intervenit procurorul, etalând pe masă cărțile de joc.

— Este o înscenare!

— Pantalonii și valizele în care au fost abandonate resturile victimei au aparținut părinților tăi! am adăugat și eu.

— Nu-i adevărat!

— Afirmația este susținută de zeci de martori!

A vrut din nou să protesteze, însă nu i-am dat răgaz.

— Cum a ajuns victima Anda Ambros în valizele familiei Samuilă?! am spus, dându-mi seama că fără să vreau am ridicat tonul.

— Nu știu nimic, nu cunosc nimic! Chiar dacă este adevărat ce spuneți… Eu mă aflam în altă parte, la Doina, când s-a comis omorul! a strigat el iritat.

— De unde știți când s-a comis omorul? n-a ratat ocazia să întrebe procurorul, cu vocea lui atât de melodioasă, încât sunt convins că dacă ar fi urmat conservatorul ar fi ajuns mare printre soliștii de la „Scala" din Milano.

— N-am de unde să știu, însă datorită insistenței cu care se analizează felul în care mi-am petrecut timpul în după-amiaza de 6 iulie, presupun că atunci s-a făptuit omorul, a reușit el să explice, uitând că atunci când l-am pus să arate ce-a făcut în primele două săptămâni ale lunii iulie, singur a fixat amănunte numai pentru ziua respectivă.

În consecință, am scos din dosar declarația respectivă și i-am pus-o în față, punând degetul acolo unde indica modul în care și-a petrecut timpul între orele cinci și șapte după-amiaza.

— Aceste precizări le-ai făcut singur, fără ca noi să-ți fi sugerat sau să fi insistat asupra unei zi anume.

— Întâmplarea a făcut ca de acea zi să-mi amintesc mai bine. Această explicație este riguros exactă, a spus,

fără să clipească sau să roșească.

— Dacă am înțeles bine, a zis vocea cântătoare a procurorului, dumneavoastră nu negați faptul că victima Anda Ambros ar fi putut fi ucisă în casa părinților, ci numai că ați fi fost acolo…

— Așa este, s-a grăbit Samuilă să-i dea dreptate. Eu susțin că n-am mai intrat acolo de peste patru luni, iar dacă omorul a fost comis în casa părinților, eu n-am de unde să știu.

— Urmele găsite indică, fără nicio urmă de îndoială, că victima a fost asasinată acolo, l-a asigurat procurorul.

— N-am elemente să vă contrazic. Dacă așa spuneți dumneavoastră, eu vă cred, i-a replicat Samuilă, cu larghețe.

— În această situație se naște o întrebare. Cum a ajuns victima în apartamentul din strada Cristian Tell? Ea nu vă cunoștea părinții, ci pe dumneavoastră.

Samuilă l-a ascultat cu atenție, a ridicat ochii spre tavan, a meditat câteva secunde, apoi a zis:

— Nu știu dacă aceasta este cea mai bună explicație, dar deocamdată nu văd alta. Oare nu-i posibil ca Anda…

— Numiți-o victimă, i-a reamintit procurorul.

— Oare victima, văzând că nu poate scoate medalionul de la mine, n-ar fi putut să-și fixeze o întâlnire cu mama? Pentru a-i cere s-o ajute să-l obțină.

— Se cunoșteau totuși?

— Nu, însă nu-i era greu să vorbească cu ea, luându-i numărul din cartea de telefon.

— Și de ce ar fi putut mama ta s-o omoare?

— Eu nu spun că a omorât-o. Încerc să găsesc o explicație plauzibilă a prezenței And… victimei în casa părinților mei.

Mi-am privit ceasul. Mai erau câteva minute până la ora nouă seara. În ritmul în care avansa discuția, exista riscul să ne apuce dimineața, fără să fi clarificat situația. M-am grăbit să intervin:

— Dacă în ziua când victima a fost în apartamentul părinților tăi, tatăl tău era internat în spital, iar mama ta se afla la el, cine a introdus-o în casă?

— Eu mă aflam la Doina…

— Doina a fost indusă în eroare de soția ta, care, a doua zi după ce ai fost arestat, a chemat-o și i-a sugerat că, dacă va fi întrebată, trebuie să susțină că în ziua de 6 iulie vă aflați la ea în vizită. Pentru că martora ezita, i-a reamintit că ați plecat acasă să vedeți filmul de la telecinemateca de miercuri, de fapt era vorba de cel de vineri… Doina a sfârșit prin a lua de bună afirmațiile soției tale, însă, urmare a depoziției făcute de vecinul ei, domnul Schmidt, și-a dat seama de greșeala pe care o făcea.

— Invenții…

— Inventată a fost călătoria cu taximetrul, de la centrala Ghica-Tei la Doina! Patentul ei îi aparține soției tale, care, văzând într-adevăr un taximetru plecând cu o pereche de tineri din fața centralei respective, ți-a dat ideea să-ți agrementezi alibiul cu o situație reală în sine, dar complet străină de tine.

— Nu e adevă…

— Știu de la soția ta! i-am tăiat avântul, blufând cu seninătate.

— V-a spus ea…? a bolborosit el, clipind descumpănit.

— Pachetele cu resturile victimei au fost împrăștiate cu mașina părinților lui, am zis către procuror, aparent fără nicio adresă. Urmele de sânge găsite în portbagaj nu mai lasă loc de dubii…

Samuilă, care se chircise în scaun, cu privirea spre arabescurile covorului, s-a decis să ridice capul spre Alexandru Grigore.

— Sunt obosit și nu mă mai pot concentra. Vă rog să aprobați o pauză, a cerut, cu ochii congestionați și glasul vlăguit.

— De acord. Reluăm interogatoriul mâine dimineață. Și vă rog să reflectați adânc asupra celor discutate, l-a îndemnat procurorul, în timp ce Dan îl scotea pe culoar, iar eu închideam magnetofonul.

— Se spune că noaptea este un sfetnic bun. Vă ascultăm, domnule Samuilă, l-a îndemnat procurorul, când m-a văzut că am declanșat magnetofonul.

— Vă spun tot adevărul, a zis el, privind încruntat înaintea lui, adică pe zidul din spatele meu. În ziua de 6 iulie m-am văzut cu And… cu victima Anda Ambros…

— Unde și la ce oră? am întrebat.

— În fața florăriei din Piața Romană, la ora cinci și jumătate. În prealabil am cumpărat cele cinci sticle de bere și le-am dus în apartamentul părinților mei…

— Aveai cheile de la ușă?

— Da. Într-o zi, când a venit mama la noi acasă, am profitat de neatenția ei și i-am sustras unul din cele două rânduri de chei pe care le avea pe un inel. Erau cheile lui tata și am vrut să profit de faptul că era internat, pentru a putea duce din când în când câte o femeie acolo.

— Unde sunt aceste chei?

— La mine, în dormitor, în buzunarul unei valize negre, așezate pe garderob.

— Cum era îmbrăcată victima?

— Purta o bluză cu mâneci scurte, albă și cu niște desene, pantaloni din stofă, mov și evazați, iar în picioare saboți galbeni, pe care erau imprimate câte o

căpșună, roșie.

— Ce culoare era poșeta?

— N-avea poșetă, ci o traistă tricotată prinsă pe umăr. Am privit spre Dan, ocupat cu răsfoirea notesului său. Când a găsit ce căuta, a clipit cu semnificație spre mine. Descrierea făcută de doamna Cornea, gazda victimei, corespundea întocmai cu cea făcută de bănuit.

— Avea și o sacoșă pentru cumpărături? am întrebat cu gândul atât la comisionul pe care i-l ceruse gazda, cât și la faptul că victimei i se aplicase un căluș din hârtie igienică.

— Da.

— Ce avea înăuntru?

— De unde să știu? a ridicat din umeri.

— Bine, continuă relatarea. Ce s-a întâmplat după ce v-ați întâlnit în fața florăriei? am zis, renunțând să insist asupra unui element care nu mai prezenta acum importanță.

— Ne-am dus în apartamentul părinților mei. În timp ce beam bere, mi-a povestit că este îngrijorată de examenul de admitere la facultate. După aceea am făcut dragoste…

— A fost de acord?

— Păi nu de asta venise? s-a arătat el surprins de stupiditatea întrebării mele.

— Deci ați făcut dragoste. Și după aceea ce s-a

întâmplat? l-a ghidat procurorul.

— Stăteam goi sub un cearșaf și ne sărutam, când am auzit o cheie învârtindu-se în broască. Am sărit din pat și am început să mă îmbrac. Anda mi-a urmat exemplul, însă din cauza spaimei nu-și mai găsea lucrurile. În clipa în care-mi strângeam cureaua pantaloni, s-a deschis ușa și a intrat mama. N-am ajuns bine lângă ea, pentru a o împiedica să intre în dormitor, și din spatele ei a țâșnit Elena, soția mea. Dându-și amândouă seama despre ce-i vorba, mama s-a repezit la mine și a început să mă lovească cu pumnii și să strige că-i aduc curve în casă. Profitând de faptul că atacul mamei mă blocase în ușa băii, Elena s-a strecurat în dormitor și a început să dea cu pumnii în Anda, care se străduia să se îmbrace. În timp ce încercam să parez loviturile mamei, am văzut cum Anda, primind un pumn în obrazul stâng de la nevastă-mea, s-a dezechilibrat și a căzut pe spate, izbindu-se cu creștetul capului de tabliera patului. S-a întins pe jos și n-a mai mișcat. Cred că atunci a murit. În clipa următoare, am reușit s-o împing pe mama la o parte, să deschid ușa și să ies pe palier. Din acel moment n-am mai văzut-o pe Anda și nici nu știu ce s-a întâmplat după plecarea mea, ne-a anunțat el, pe un ton de regret.

I-am ascultat relatarea, înfiorat la gândul spaimei și brutalităților la care a fost supusă sărmana fată, care

dintr-o nesocotință a căzut în ghearele unor fiare.

Mi-am amintit de declarația unei martore care, de asemenea, a fost surprinsă în flagrant delict de adulter cu Samuilă de către soția acestuia. Brutalitatea cu care spunea martora că a atacat-o Elena Samuilă, am considerat-o atunci ca fiind rezultatul unei exagerări subiective. Acum, după relatarea bănuitului, eram obligat să-mi ajustez opinia. Dacă soția lui își pierdea cumpătul până atingea pragul demenței, uciderea victimei putea fi explicată.

— Ce-ai făcut după ce ai plecat de acolo? am întrebat, reamintindu-mi că sentimentalismul nu-i compatibil cu meseria mea.

— M-am dus acasă.

— Direct?

— Da.

— La ce oră ai ajuns?

— În jurul orei șapte și jumătate.

— Te-ai întâlnit cu cineva?

— Nu. Nici la vecinii mei nu m-am mai dus. Emoțiile prin care am trecut mi-au luat cheful de a mă mai vedea cu cineva. Am stat și am văzut filmul de la televizor.

— Soția ta când s-a înapoiat acasă?

— După terminarea filmului. Probabil că era trecut de ora zece.

— Ce ți-a spus când ai întrebat-o ce s-a întâmplat cu

victima?

— N-am întrebat-o nimic, deoarece m-am temut că o zgândăr și face o criză de nervi de pune pe picioare tot blocul.

— La ce oră ați fost surprins în casa părinților dumneavoastră? a întrebat procurorul.

— Cu aproximație, cred că era șapte fără un sfert.

— Cum explicați că soția și mama dumneavoastră au sosit împreună? a întrebat din nou procurorul, parcă ghicindu-mi gândurile.

A ridicat din umeri:

— Cred că a fost o coincidență nenorocită. Probabil că Elena a trecut pe acolo pentru a-i cere niște bani împrumut până la chenzină și s-au întâlnit, a zis, clătinându-și capul într-un gest care-i sublinia amărăciunea.

Am privit întrebător spre procuror și mi-a răspuns printr-o repetată bătaie de pleoape.

— Interogatoriul se întrerupe, am zis, apropiindu-mi gura de microfon. Dane, predă-l arestului!

— Domnule procuror, cu mine ce se întâmplă? Mai zac mult la arest? a întrebat Samuilă când s-a apropiat de el Dan.

— Până la terminarea anchetei trebuie să rămâneți în arestul preventiv.

— Bine, dar sunt nevinovat! a protestat Samuilă, când

a ajuns lângă ușă.

— N-ați sustras medalionul de la victimă? s-a arătat mirat procurorul.

Samuilă n-a mai spus nimic, s-a întors și a ieșit pe culoar, unde-l așteptau subofițerii care-l aduseseră.

— Nu-mi plac cazurile grele… De aceea mă grăbesc întotdeauna să le clarific, a zis Alexandru Grigore, ridicându-se de pe scaun și ducându-se să privească pe fereastră.

— Astăzi? am întrebat.

— Imediat.

— Are trei copii.

— La nevoie se poate apela la Asistența socială.

— Rămâneți să mă așteptați?

— N-am să mă plictisesc, a dat aprobator din cap; privind spre dosarul de pe biroul meu.

*

— Doamna Samuilă, am zis, după ce-am intrat împreună cu Dan în casă, trebuie să veniți cu noi la sediul inspectoratului.

— Pentru ce? a întrebat cu vocea nesigură.

— N-ați răspuns cu sinceritate la chestionările noastre.

— Da’ nu merg! m-a anunțat, cu hotărâre.

— Vă așteaptă un procuror al republicii, am precizat.

— Să vină aici dacă vrea să-mi vorbească! a bătut ea,

cu nervozitate, cu tocul pantofului în linoleumul care acoperea pardoseala.

I-am arătat mandatul de aducere semnat de Alexandru Grigore și i-am spus cu tristețe:

— Nu-mi îngreunați misiunea. Invitația este legală și prefer s-o aduc la îndeplinire în mod civilizat.

Și-a dat seama după tonul meu că nu-i de șagă și a întrebat șovăind:

— Și cu copiii ce să fac?

— Dacă aveți vreo rudă unde să-i puteți lăsa, îi ducem cu mașina, în drum spre inspectorat. În caz contrar, îi lăsăm în grija Asistenței sociale.

— Voi rămâne atât de mult la dumneavoastră? a întrebat alarmată.

— Numai procurorul va decide, în funcție de comportarea dumneavoastră, care până acum n-a excelat în sinceritate, am spus mustrător.

Și-a mușcat cu nervozitate buzele frumos arcuite, cărnoase și a zis, încercând să pară indiferentă:

Copiii vor rămâne aici și se va ocupa Mioara de ei.

— Cine-i Mioara?

— Mioara Pintea, vecina mea.

— Să discutăm cu dânsa, am zis, uitându-mă la Dan, care mai vorbise cu ea când urmăream să știm cum și-a petrecut timpul bănuitul în ziua de 8 iulie.

După câteva minute Dan a revenit cu doamna Pintea.

I-am explicat că vecina ei ar putea să lipsească câteva zile de acasă, și, dacă îi este posibil, o rog să-i supravegheze copiii. S-a declarat imediat de acord.

Înainte de a pleca, le-am rugat pe doamna Samuilă și pe vecina ei să ne însoțească în dormitor. Când am ajuns în încăperea respectivă, m-am îndreptat spre garderob, am dat jos geamantanul de care ne vorbise Samuilă. După ce l-am deschis, am vârât mâna în buzunarul interior al capacului și am scos un inel cu două chei.

— Ce-s cu cheile astea? s-a mirat doamna Samuilă, când i le-am arătat.

— Nu le-ați mai văzut?

— Nu, niciodată, a zis, cu convingere.

*

Intrând în birou, l-am găsit pe procuror citind dosarul cu sârguința unui student înaintea unui colocviu.

Realizând prezența noastră, s-a grăbit s-o invite pe Elena Samuilă să ia loc ne scaun.

— Doamnă Samuilă, am citit declarațiile pe care le-ați dat, a zis, arătând spre dosarul de pe masa mea. Ce v-a îndemnat să ascundeți adevărul?

— Nu înțeleg la ce vă referiți? a încercat ea să-l întreacă pe Henry Kissinger[35] în diplomație.

---

[35] Henry Alfred Kissinger născut Heinz Alfred Kissinger (n. 27 mai 1923, Fürth, Bavaria) a fost secretar de stat al Statelor Unite și consilier pe probleme de securitate națională în timpul președinției lui Richard Nixon și a lui Gerald Ford.

— La ceea ce ați scris cu privire la modul în care v-ați petrecut timpul în după-amiaza zilei de 6 iulie.

— Am declarat numai adevărul, a zis ea, cu convingere.

— Sunteți aici pentru că ați încercat să ne induceți în eroare, să ne înșelați!

— Greșiți. Eu și soțul meu ne-am petrecut timpul așa cum am declarat. Doriți să-mi dictați dumneavoastră cum să scriu o nouă declarație? a zis, măturându-ne cu o privire plină de sarcasm.

— Eu nu dictez, ci iau declarații! a replicat tăios procurorul, dovedindu-mi astfel că vocea lui nu-i chiar întotdeauna melodioasă.

— Declarația mea este conformă realității și, chiar dacă mă torturați, n-o voi schimba! ne-a anunțat cu dârzenie.

— Rămâne în arest până se va decide să spună adevărul! mi-a spus procurorul.

— Protestez! N-aveți dreptul să arestați o mamă cu trei copii!

— Trebuia să vă gândiți că sunteți mamă a trei copii, înainte de a încălca legea! nu i-a rămas el dator.

A jucat un rol cheie în diplomația mondială între 1969 și 1977. În anul 1973 i-a fost acordat, alături de generalul vietnamez Lê Đuc Tho, Premiul Nobel pentru Pace pentru contribuția sa decisivă la încetarea devastatorului conflict din Vietnam.

Când au venit două femei-subofițer s-o ia, a ieșit fără să mai protesteze.

— Are toate motivele să ascundă adevărul, a remarcat Dan, după ce s-a închis ușa.

— Și noi avem toate motivele… să-l aflăm, i-a zâmbit procurorul, apoi mi s-a adresat mie: Admițând că se obstinează în tăcere, și eu am mai văzut astfel de cazuri, va trebui să producem probele materiale de vinovăție. Dacă putem dovedi acuzația în mod indubitabil, n-avem nevoie de recunoașterea învinuitei.

— Am considerat că unicul vinovat este Grigore Samuilă, iar întorsătura pe care au luat-o lucrurile m-a prins pe picior greșit. Până azi n-am luat în considerare ipoteza că asasinul ar putea fi… o asasină. Vă rog să-mi acordați timp pentru a putea examina cazul dintr-un unghi readaptat.

— E un caz foarte greu, a oftat el, ridicându-se de pe scaun. Pe cele ușoare le primesc numai colegii mei.

Când mi-a întins mâna, m-a privit în față și a întrebat:

— De ce zâmbiți?

— De remarca dumneavoastră. Și la mine se întâmplă la fel. Șefii mei m-au profilat numai pe cazuri care să te facă să-ți iei lumea în cap.

— Probabil că suntem cei mai buni, a râs el.

I-am ținut isonul, dar mai mult de necaz decât din veselie.

— Când se decide să vorbească, vă rog să mă anunțați, mi-a cerut, ieșind din birou.

28 august

În ultimele cinci zile, m-am ocupat de alte cazuri, dar știam de la arest că Elena Samuilă n-a cerut să-mi vorbească.

— Ce facem dacă continuă să tacă încă o lună… sau chiar mai mult? a întrebat Dan de la biroul lui, de parcă mi-ar fi citit gândurile pe frunte.

Am privit ceasul. Era ora șapte dimineața.

— Dane, te duci imediat la Doina Patraulea și o aduci aici. Dacă n-o mai prinzi acasă, o cauți la serviciu.

A priceput imediat ce intenții am și a plecat, fără să mai ceară explicații.

*

După un sfert de oră de confruntare cu Doina Patraulea, Elena Samuilă a fost nevoită să admită că n-a spus adevărul.

— Sunt gata să ascult noua dumneavoastră versiune asupra felului în care v-ați petrecut timpul în după-amiaza zilei de 6 iulie, i-am cerut, când Dan a închis ușa după Doina Patraulea.

În timp ce-și privea mâinile, pe care le frământa pe genunchi, a început să vorbească respirând cu

dificultate:

— În jurul orei patru și jumătate, am plecat cu Ionuț și cu Goguț să plătim telefonul…

— Cine-i Ionuț?

— Băiețelul meu, are unsprezece luni. Când am ajuns la ieșire, a continuat ea, Goguț s-a răzgândit. Mi-a spus că are altă treabă, și a plecat.

— Unde?

— Nu mi-a spus. Însă n-am fost prea afectată, deoarece nu era prima oară când îmi făcea astfel de figuri.

— Când l-ați revăzut?

A început să se frământe pe scaun, a ridicat ochii spre mine pentru o fracțiune de secundă, apoi i-a coborât din nou spre degetele pe care continua să le strângă și să le sucească în toate direcțiile.

— Nu știu cât era ceasul. Dormeam când a venit.

Ce-ați făcut după ce soțul dumneavoastră v-a părăsit în fața blocului?

— M-am dus și am plătit telefonul. În jurul orei șapte și jumătate eram acasă. Am spălat ceva pentru copii, apoi, după ce m-am uitat la televizor și am văzut filmul *Ultimul act* sau poate. *Ultima clipă*, m-am culcat.

N-avea rost s-o pun să-mi povestească filmul, deoarece, înainte de a fi dat la televizor, rulase și la cinematografele din oraș.

— Poate cineva să ateste că v-ați înapoiat acasă la ora șapte și jumătate?

— Nu știu… Nu-mi amintesc.

— Ați lipsit de acasă trei ore. Ce-ați făcut în acest interval de timp?

— Am plătit telefonul și am venit acasă.

— De la locuința dumneavoastră până la centrala telefonică este o distanță care se parcurge, pe jos, în cel mult un sfert de oră. Deci un dus-întors v-ar fi luat o jumătate de oră. Dacă mai adăugăm timpul pe care l-ați pierdut acolo și faptul că ați mers foarte încet, se mai poate lua o marjă de încă o jumătate de oră. În consecință, dumneavoastră trebuie să mai justificați încă două ore.

În timp ce vorbeam a uitat să-și mai chinuiască degetele și pumnii. Cu privirea fixată asupra mea, mă urmărea. Ochii, încercănați, erau mai puțin căprui și mai mult congestionați.

— Nu știu… a zis cu glas leșinat, apoi a tresărit. Ba da! Acum știu! Când m-am înapoiat de la telefoane am intrat în magazinul „Bucur” cu intenția de a cumpăra un costumaș pentru Ionuț. N-am găsit ce-am căutat și m-am învârtit printre raioane. Magazinul este mare și poți pierde câteva ore fără să-ți dai seama, m-a asigurat ea, înseninându-se la față.

— V-ați întâlnit cu cineva? a întrebat Dan.

— Cu cine să mă întâlnesc? s-a mirat ea.

— Cu cineva care ar putea să declare că v-a văzut în magazin între orele cinci și jumătate și șapte și jumătate.

— Chiar dacă m-am întâlnit cu cineva, credeți că mi-aș putea aminti după aproape două luni?! a replicat, încercând să-și domine enervarea, care-i colorase obrajii în stacojiu.

— Doamnă Samuilă, am zis eu, nu pot să vă ascund faptul că vă aflați într-o situație dificilă. Intervalul de timp pe care vă cerem să-l justificați coincide cu cel în care a fost ucis un om. Acum înțelegeți că insistența noastră urmărește de fapt să vă ajute, dacă sunteți nevinovată?

S-a albit la față și a decolat de pe scaun ca o rachetă Atlas de pe rampa de lansare:

— Vinovată?! Pentru ce sunt vinovată?! Vreți să-mi puneți mie în cârcă omorârea fetei ăleia, de la Sibiu?

— De unde știți că-i vorba de omorârea unei fete? s-a grăbit Dan să întrebe, cu intenția s-o prindă cu ocaua mică.

— Rahat! a zis ea, săgetându-l cu o privire plină de dispreț. Vă-nvârtiți de două luni pe lângă fundul meu și credeți că n-am priceput ce urmăriți!

— Luați loc și vorbiți frumos! am zis cu asprime.

Ca și cum ieșirea de mai înainte îi epuizase toată energia, a căzut pe scaun, cu un aer spășit.

— Dacă sunteți atât de străină de moartea tinerei de la Sibiu, pentru ce ne-ați mințit cu perseverență, așa cum ați spus, aproape două luni.

A lăsat capul în jos și a reînceput să-și frământe degetele de la mâini.

— Aștept să vă explicați! i-am reamintit, văzând că tăcerea ei tinde să nu mai ia sfârșit.

— N-am mințit… Efectiv, când m-ați întrebat, n-am mai ținut minte ce-am făcut cu zece zile în urmă. V-am povestit ceea ce credeam că am făcut, apoi, convinsă fiind că lucrurile s-au petrecut așa cum le-am relatat, mi-am menținut declarația inițială, s-a decis să vorbească, ridicând ochii spre mine și clipind cu un aer de deplină nevinovăție.

— Doamnă Samuilă, vă atrag atenția că vă jucați cu soarta dumneavoastră. Tot turnând minciuni în cascadă, nu vă veți ameliora situația, am avertizat-o, cu sinceritate.

— Bine, dar nici acum, când vă spun numai adevărul nu mă credeți…? a zis, pe un ton în care a amestecat în proporții egale deprimare și dezorientare.

Am simțit că enervarea face să mi se tripleze volumul ficatului, însă am reușit să mă stăpânesc.

— Dacă v-am înțeles bine spusele, pentru dumneavoastră ziua de 6 iulie nu s-a deosebit cu nimic de alte zile…

— Așa-i! s-a grăbit ea să-mi dea dreptate.

— În această situație, vă rog să-mi explicați pentru ce l-ați spus soțului dumneavoastră să susțină că ați mers împreună cu un taximetru la Doina Patraulea? Pentru ce, a doua zi după arestarea soțului dumneavoastră, ați chemat-o pe Doina Patraulea și ați sugestionat-o să susțină că în ziua de 6 iulie ați fost la ea împreună cu soțul dumneavoastră? am întrebat-o, dintr-o bucată.

Brusc, mâinile i-au alunecat de pe genunchi spre podea, iar bărbia a început să-i tremure de parcă ar fi fost făcută din gelatină. După o jumătate de minut, a ridicat mâinile, și-a prins tâmplele și obrajii între palme și, intempestiv și fără să se uite la mine, m-a anunțat, cu un glas plângăreț:

— Nu mă simt bine… Mi-e rău…

— Vreți să amânăm interogatoriul?

N-am fost surprins când mi-a confirmat presupunerea.

— Asta da actriță! a zis Dan admirativ, după ce a dat-o în primire subofițerițelor de pe culoar.

— Telefonează să ni-l trimită pe Samuilă, i-am cerut acru, după ce am scos din sertar inelul cu cele două chei găsite în geamantanul indicat de el. Una era din fontă și cealaltă tip Yale.

— Astea sunt cheile de la apartamentul părinților tăi? l-am întrebat, arătându-i-le, câteva minute mai târziu,

după ce a fost introdus și s-a așezat pe scaunul din fața biroului meu.

A confirmat.

— De unde este cheia asta? am arătat-o pe cea din fontă.

— De la ușa de intrare în bloc.

— Și aceasta? am indicat-o pe cealaltă.

— De la broasca Yale a ușii de la apartament.

— Broasca de care-mi vorbești, dacă-mi aduc bine aminte, se încuie cu cheia și din interior și din exterior.

— Așa e, s-a grăbit să confirme, cu o atitudine de a demonstra că dorește să coopereze cu mine.

— Presupun că, atunci când ai intrat cu victima în casă, ai avut grijă să încui ușa pe dinăuntru, nu?

Pentru o fracțiune de secundă, am citit în ochii lui o undă de sarcasm, apoi a revenit la aerul lui de bunăvoință, dusă până la servilism.

— Bineînțeles. Numai că, din păcate, așa cum bine ați remarcat și dumneavoastră, broasca se poate descuia chiar dacă este introdusă o cheie din sens opus. Altfel credeți că m-ar fi putut lua prin surprindere? m-a consultat, cu convingerea că m-a băgat în buzunar.

— Există, totuși, un aspect pe care nu-l pot înțelege… am zis, privind cheile cu un aer confuz.

— Ce anume? s-a oferit el să mă ajute, cu o solicitudine de bună samariteană.

— Dacă am înțeles bine, n-ai putut să împiedici agresiunea soției tale asupra victimei deoarece și tu erai atacat de mama ta, am dat compătimitor din cap.

— Sigur! Credeți că altfel aș fi lăsat-o pe Elena să intre în dormitor peste victimă, când știam cât de violentă putea fi în astfel de situații?

— În cazul că, într-adevăr, ar fi vrut să-i vii în ajutor victimei, puteai s-o faci, l-a incitat Dan, reușind să înțeleagă de ce mă prefac că bâjbâi, că pun întrebări ca și cum m-aș afla în treabă.

— Știu că fuga mea vi se pare lașă și de neiertat, însă în momentul acela, sub ploaia de pumni pe care o încasam, a lucrat numai instinctul de conservare. Îmi pare rău, dar așa s-a întâmplat… M-am gândit numai la pielea mea, a recunoscut, dând din cap cu tristețe. În clipa când am reușit s-o dau pe mama la o parte din ușă, am și zbughit-o pe scări…

— Asta nu pricep eu… l-am întrerupt, șovăielnic. Dacă ai scăpat atât de greu din agresiunea mamei tale și ai fost predominat de instinctul de conservare, în exclusivitate… Cum ai reușit și când ai avut timp să scoți cheile din broască? l-am chestionat, cu asprime, arătându-i-le în palmă.

S-a albit la față, zâmbetul de superioritate cu care a intrat în birou i s-a crispat și a început să înghită în sec.

— Ei? l-am încurajat.

— Nu știu… Probabil că am tras cheia din broască printr-un gest reflex… a îndrugat el, debusolat.

— Samuilă, nouă nu ne torni povești pentru adormit copiii! Tu n-ai părăsit apartamentul smucindu-te dintre brațele mamei tale și fugind. Te invit să ne spui ce i s-a întâmplat victimei!

L-am văzut cum trage coleric aer în piept, pentru a-mi respinge afirmația, însă renunță, lăsând ochii în jos, într-o atitudine de pocăință.

— Vă spun adevărul… E adevărat, n-am plecat imediat… a început să vorbească sacadat și cu opinteli. În timp ce mama mă blocase în ușa băii și mă lovea… Am văzut prin ușa dormitorului cum Elena îi trage victimei un pumn în obraz… Anda, dezechilibrându-se, a căzut pe spate… lovindu-se cu creștetul capului de tabliera patului… Curând am auzit-o pe Elena strigându-ne… Mama a renunțat să mai dea în mine și s-a dus spre dormitor… Când am privit peste umărul ei… Anda stătea căzută în fund, cu spatele rezemat de tablieră… Avea ochii dați peste cap și nu mai respira… a zis, ascunzându-și fața în mâini, desperat.

— Continuă, l-am îndemnat, după ce am încercat să-mi imaginez scena descrisă de el, fără să reușesc prea bine.

— Am auzit-o pe mama spunând: „Ce-ai făcut,

Elena?! Ai omorât-o!” Ea a răspuns: „N-am vrut…” În casă s-a așternut o liniște înspăimântătoare… Toți respiram cu greutate… Când mama a izbucnit în plâns… n-am mai putut suporta. M-am dus la debara, am scos o sticlă de țuică, am intrat în bucătărie și am început să beau… Nu știu cât am rămas acolo, însă când a venit mama să mă cheme, băusem deja mai mult de jumătate din conținutul sticlei… Mi-a cerut… Mi-a cerut să le ajut să ducă victima în baie… a spus, cu voce șoptită și înecată, apoi a tăcut.

Se curbase în scaun, cu capul coborât în piept, iar mâinile erau lăsate să atârne spre covor, ca și cum ar fi fost dezarticulate.

— Le-ai ajutat? am întrebat, după o scurtă pauză.

— N-am vrut să pun mâna pe ea… Abia o țineam în brațe, fierbinte… și-a scuturat el umerii, înfiorat. Dar a trebuit… După ce am cărat-o, am luat sticla cu țuică și m-am dus pe balcon. Nu știu cât am stat acolo… poate o oră. Apoi, gândindu-mă la ce se întâmplă în baie, am simțit că mi se face rău și am plecat… Am ajuns acasă în jurul orei opt seara, am căzut în pat și am adormit, cu un somn plin de coșmaruri. Când m-am trezit, a doua zi, soția mea era lângă mine, în pat… Am întrebat-o când a venit, mi-a spus că pe la zece seara. N-am mai discutat nimic despre ce s-a întâmplat acolo, după plecarea mea… a adăugat, ridicându-și ochii și

privindu-mă într-o atitudine de totală nefericire.

— Asta este tot ce știi?

A făcut un gest de confirmare.

— Cine a împrăștiat coletele prin București?

A ridicat din umeri:

— Nu știu. Probabil mama și Elena.

— Tu, nu?

— Nu.

— Transportul pachetelor s-a făcut cu mașina părinților tăi.

— Știu. Mi-ați spus. Asta înseamnă că mama a putut s-o facă, deoarece numai ea avea carnet de conducere.

— Și tu ai carnet. Mai mult, ești șofer profesionist.

— N-am condus niciodată o Dacie-1100.

— E greu de condus? am făcut pe prostul.

— Nu. După zece minute, cred că conducerea ei nu mai poate ridica probleme.

— Și n-ai condus niciodată o mașină de acest tip?

A făcut un semn de negație.

I-am arătat cu degetul microfonul.

— N-am condus niciodată o Dacia-1100, a spus, apropiindu-și gura de microfon.

— Samuilă, pe comenzile și volanul mașinii s-au relevat amprentele tale, am blufat, fără să clipesc.

După cum m-a privit, cu ochii dilatați de spaimă, am știut că flerul m-a ajutat să realizez nu un pas, ci un salt

înainte.

— Erau și ale mamei tale, am zis, pe un ton de indiferență, de data asta adevărul.

S-a chircit din nou în scaun, cu capul în jos și cu palmele frecându-și cu nervozitate genunchii.

— N-am avut încotro… Trebuia să-mi ajut mama și soția… a spus, cu o voce cavernoasă, probabil din cauza modului în care-și strivea gâtul cu bărbia împinsă în piept.

— Cine a dus pachetul în Parcul Hipodrom[36]?

— Mama.

— Cele de la șosea?

— Eu, cu mama.

— Relatează condițiile în care le-ați abandonat.

— Am oprit mașina pe Bulevardul Aviatorilor și am dus pachetul în parc.

— Singur?

— Da, mama rămăsese în mașină.

— Pe unde ai intrat în parc și în ce loc ai lăsat pachetul?

Mi-a indicat exact traseul pe care-l parcurseseră câinii de urmărire, de la W.C.-ul public spre Piața Aviatorilor.

— Cu același drum am abandonat și al doilea pachet, lângă Stadionul Tineretului. Mama l-a dus. Eu am stat

---

[36] Pe locul unde se află acum în paragină „Casa Radio", se afla în ani 70–80 Parcul Hipodrom, în apropierea stației de metrou „Eroilor".

la volan.

— Tu ai abandonat pachetul din W.C.-ul de lângă Spitalul Colțea? am întrebat, cu convingerea că o femeie n-ar fi intrat în separeul pentru bărbați.

— Da. Am văzut că nu-i nimeni înăuntru și am răsturnat sacoșa într-o cabină.

— În care anume?

— În a doua, pe dreapta, când intri.

— În strada Taras Sevcenko?

— Mama. Cunoștea curtea, deoarece cu ani în urmă acolo locuia o prietenă de-a ei.

— Și în strada Nicolae Iorga?

— Eu.

— La ce oră și pe ce traseu?

A spus că era în jur de ora unsprezece noaptea și a indicat traseul urmat de câini.

— … Eu am intenționat să las pachetul în parcul care este la întretăierea cu Calea Victoriei, a continuat el, însă din față venea un ofițer. Temându-mă că este milițian, am abandonat pachetul cu sacoșă cu tot, într-o curte.

L-am invitat să-mi descrie locul unde abandonase sacoșa. Mi-a indicat cu precizie punctul în care aceasta a fost găsită.

— Ce v-a determinat opțiunea pentru locurile în care ați abandonat victima?

A ridicat din umeri, ca și cum n-ar fi priceput ce

vreau.

— Înțeleg că această întrebare mi-ați fi pus-o indiferent de locul în care aș fi abandonat pachetele… Deci ce pot să vă răspund? m-a întrebat dezorientat.

— Având o mașină la dispoziție, normal ar fi fost să transportați mai multe pachete odată, să le duceți cât mai departe și în locuri unde să nu fie descoperite prea curând. Voi le-ați semănat în partea centrală a orașului și în puncte în care depistarea lor se putea face foarte repede. Poți să-mi explici tactica pe care ați urmărit-o? am zis, în dorința de a afla răspunsul la întrebarea care a început să mă tracaseze din momentul în care am știut că autorul omorului utilizează o mașină când abandonează coletele macabre.

— Ah! a exclamat el, părând că și-a amintit ceva. Acum am înțeles ce vreți să știți. Mama a dorit ca pachetele să fie descoperite cât mai curând posibil.

— De ce? m-am mirat și mai mult.

— Știți, mama era foarte habotnică și a dorit ca Anda să fie găsită repede pentru a avea parte de o înmormântare creștinească, a zis cu naturalețe.

Explicația era atât de uluitoare încât m-am uitat spre Dan pentru a vedea dacă a auzit și el ce-am auzit eu. După felul tâmp în care m-a privit, m-am convins că nu-i vorba de nicio confuzie. Au căsăpit și zvârlit victima prin closete publice pentru a-i asigura o înmormântare

creștinească

Deși, explicația era demențială, l-am crezut și mi-am reluat interogatoriul.

— Samuilă, în concluzie, cine a ucis victima?

— Elena, soția mea, dar nu cred că a vrut.

— Și cine a făcut restul?

— Presupun că tot ea. Când am plecat, mama stătea în bucătărie, pe un scaun.

— Tu n-ai participat?

— Nu. V-am spus, am stat pe balcon.

— Cine i-a băgat victimei în gură călușul din hârtie igienică?

— Nu știu. N-am văzut.

— Soția ta ar fi avut timp s-o facă?

— Nu știu… Nu-mi dau seama cât timp m-am luptat cu mama pe vestibul.

— Deocamdată ajunge, am zis către Dan, oprind magnetofonul.

— Mama și Elena sunt de asemenea arestate? a vrut el să știe.

— N-am voie să-ți dau o astfel de informație.

— Este incredibilă explicația abandonării victimei la vedere! a exclamat Dan, după plecarea lui Samuilă.

— Am văzut în urmă cu câțiva ani un film care era intitulat *O lume nebună, nebună, nebună!…* am zis, ridicând din umeri și întinzând mâna după telefon

pentru a chema procuratura.

*

— Deci autoarea omorului este Elena Samuilă, iar soțul și soacra acesteia complici, a zis Alexandru Grigore, când am terminat relatarea noilor declarații făcute de bănuiți.

— Așa s-ar părea, am admis. Propun s-o reinterogăm.

S-a declarat de acord și Dan a telefonat la arest.

Când a intrat, am privit-o. Dacă n-ar fi fost atât de încercănată, cu ochii congestionați și cu o căutătură rătăcită, s-ar fi putut spune că este o femeie frumoasă.

— După pauza pe care v-am acordat-o, trebuie să reluăm interogatoriul, am anunțat-o.

A dat din cap resemnată și s-a așezat pe scaun.

— A rămas să justificați felul în care v-ați petrecut timpul în ziua de 6 iulie, între orele cinci jumătate și șapte jumătate, i-am reamintit.

— V-am spus tot ce-am știut! a zis, decisă.

— Soțul dumneavoastră este de altă părere.

— Nu-i adevărat! a spus, privindu-mă cu dispreț. Vreți să ne incitați unul împotriva celuilalt? Cu mine nu vă merg metodele astea!

— Presupun că vocea soțului dumneavoastră nu vă este străină… am zis, în timp ce reglam banda magnetofonului pentru a reda numai acea parte în care Samuilă se referea la agresiunea soției sale.

În timp ce asculta, ochii i s-au mărit de spaimă și a început să tremure.

— Nu se poate! Nu-i adevărat!… Asta-i un trucaj! a zis, neîncrezătoare, uitându-se la noi aiurită, cu ochii goi.

— Ați ascultat relatarea soțului dumneavoastră, a confirmat procurorul, sec.

— Nu cred, și-a clătinat capul cu hotărâre.

— Dacă considerați că respingând acuzațiile pe care vi le aduce soțul dumneavoastră vă puteți apăra mai bine în fața tribunalului, vă privește. În orice caz, eu vă pun sub acuzarea de omor, a spus Alexandru Grigore cu vocea lui atât de caldă și plăcută, încât ar fi fost cu mult mai potrivită într-o declarație de dragoste, sub clar de lună, într-un parc cu multe flori.

— Canalia! a strigat vitriolată. Canalia… Canalia!

— Aveți de făcut vreo completare față de declarația soțului dumneavoastră? s-a interesat procurorul, cu solicitudine, de parcă s-ar fi adresat unei bătrâne pe care o ajuta să traverseze strada.

— Tot ce-a spus este o minciună! Am vrut să-l ajut pentru că este tatăl copiilor mei… El a omorât-o pe tânăra de la Sibiu!

Am întâlnit privirea ironică a lui Dan. Sunt convins că, la fel ca și mine, gândea despre soții Samuilă că sunt al naibii de altruiști după modul cum se invită unul pe

celălalt la pușcărie.

— Explicați-vă afirmația, am preluat eu interogatoriul.

— Am aflat că a omorât-o abia când a fost chemat pentru a doua oară la miliție, în ziua de 14 iulie. Atunci mi-a spus că ar fi posibil să fie arestat. L-am întrebat pentru ce și mi-a spus că a omorât-o pe fata de la Sibiu…

— O cunoșteați?

— Nu, însă mi-a vorbit de ea, cu un an în urmă. Mi-a spus că a adus-o la noi în casă când eram certați și stăteam cu copiii la mama mea. Mi-a arătat și un medalion de aur, pe care spunea că fata îl făcuse cadou. Ulterior, l-a vândut cu 1000 de lei și mi-a dat mie banii pentru că eram datori la întreținerea blocului.

— Ce s-a întâmplat în ziua de 6 iulie?

— Tot ce v-am relatat este adevărat. M-am despărțit de el în fața blocului, fără să-mi spună unde pleacă. Eu m-am dus cu Ionuț la Telefoane și apoi, după ce mi-am pierdut vremea la magazinul „Bucur", am venit acasă așa cum v-am spus, în jurul orei șapte și jumătate…

— Când a sosit soțul dumneavoastră acasă?

— Nu pot să vă spun ora… El n-are cheie la ușă și a sunat. Eu adormisem pe fotoliul din fața televizorului. Când m-am dus să-i deschid, televizorul mergea, dar emisiunea se terminase.

— Ce părere v-a făcut?

— Eram și adormită și supărată pe el. Așa că n-am avut niciun motiv să mă uit la el… s-a oprit, a privit meditativ spre tavan, mușcându-și unghia de la un deget. Mi-amintesc că era ud, a zis, scoțând degetul din gură și privindu-l admirativ.

— Pe pantaloni?

— Nu, peste tot. Ca și cum ar fi ieșit îmbrăcat de sub duș.

— Cine a avut ideea s-o vizitați în ziua de 8 iulie pe Doina Patraulea?

— El. A venit de la vecinii noștri și mi-a spus că s-au culcat. Apoi mi-a propus să-i facem o vizită Doinei. Deși propunerea lui m-a surprins, n-am văzut niciun inconvenient în realizarea ei deoarece tot voiam s-o văd pe prietena mea.

— V-ați dus și v-ați întors cu taximetru?

A confirmat.

— Și asta m-a mirat, pentru că nu eram obișnuită cu un astfel de răsfăț. Abia în ziua de 14 am înțeles că scopul lui a fost s-o dezorienteze pe Doina, la caz de nevoie.

— Cum v-a relatat asasinarea victimei?

— Mi-a spus că a dus-o la părinții lui pentru a-i explica că nu mai are bijuteria pe care i-o luase. Ea a început să țipe că nu pleacă de acolo fără medalion și Goguț, pierzându-și cumpătul, i-a tras o palmă. Fata s-

a răsturnat cu capul peste tabliera patului și a murit pe loc.

— A avut relații intime cu ea? a vrut să știe procurorul.

— L-am întrebat. Mi-a zis că nu s-a gândit nicio clipă la asta, deoarece studenta, așa-i spunea el, era fată mare.

— Ce s-a întâmplat după ce a omorât victima? am preluat din nou chestionarea.

— Mi-a zis că a stat până a venit mama lui acasă și s-au sfătuit ce să facă pentru a o scoate din casă. Am aflat ce-au făcut… abia după ce l-ați arestat… a zis, luându-și fața în palme și începând să tremure îngrozită.

— De unde ați aflat?

— De la mama lui. A venit la mine imediat ce am anunțat-o că Goguț a plecat de dimineață la miliție și n-a mai revenit.

— Încercați să redați cât mai fidel ce v-a relatat soacra dumneavoastră, i-a cerut procurorul, urmărind-o cu atenție.

— Mi-a zis că atunci când a dat cu ochii de studenta moartă a simțit că înnebunește. Apoi, la cererea fiului ei au dus-o în baie și au început s-o taie… Când Sanda mi-a spus aceste lucruri. Își dădea cu pumnii în cap de desperare și-l blestema pentru nenorocirea pe care i-a adus-o pe cap. Îmi zicea că trebuie să-i spună și soțului ei, însă n-are curaj.

— Până la urmă l-a anunțat?

— Da, două zile mai târziu, când ați venit dumneavoastră să ne faceți percheziția, a privit ea spre mine.

— Ce era cu deranjul din casa ei?

— S-a gândit că ați putea ajunge și la ea și a făcut curățenie generală imediat ce a aflat de arestarea lui Goguț. Mi-a zis că nu trebuie să-mi fie frică, deoarece a spălat baia cu tiner și n-am mai rămas nicio urmă. M-a convins că așa cum ea a făcut ceva monstruos pentru fiul ei și eu trebuie să lupt pentru a-l salva pe tatăl copiilor mei. Am făcut tot ce am putut pentru a-l ajuta, deși mi-a făcut viața amară cu femeile cu care cheltuia banii casei… Iar el, canalia, încearcă să arunce vina pe mine… a spus, izbucnind într-un hohot de plâns spasmodic, cu figura ascunsă între palme.

M-am uitat la procuror și mi-a răspuns printr-un gest de confirmare.

— Doamnă Samuilă, pentru astăzi ajunge. Vom relua audierea când va fi cazul. Până atunci, dacă într-adevăr sunteți nevinovată, încercați să vă amintiți dacă nu v-ați întâlnit totuși cu cineva în după-amiaza zilei de 6 iulie, am îndemnat-o, pe când Dan o conducea spre ușă.

— Ambii se acuză cu reciprocitate… a conchis procurorul, după ce s-a închis ușa.

— Dăm cu banul să vedem ce cade: cap sau pajură! a

glumit Dan.

Cum bancurile sunt permise numai între noi, m-am uitat urât la el. A priceput aluzia și, făcându-se că plouă, n-a întârziat să se așeze cumințel îndărătul biroului său.

— Balanța se înclină mai mult spre Samuilă, am apreciat eu.

— Vă referiți la faptul că prezența lui este probată, iar a ei rezultă numai din afirmația sa?

— Nu numai asta, însă ea a avut un copil în brațe la ora cinci și jumătate, când a plătit telefonul… Ce a făcut cu el? L-a dus acasă, în Colentina, și apoi a venit în strada Cristian Tell? N-ar fi avut când, deoarece agresiunea s-a consumat o oră mai târziu.

— Poate l-a lăsat undeva, în drum, a sugerat procurorul.

Mi-am clătinat capul pentru a-i arăta că nu acord prea mult credit supoziției sale.

— Mai este și problema mobilului…

— Același mobil e valabil pentru amândoi, m-a întrerupt el, și se numește țicneală! El putea să ucidă victima în timp ce o siluia, iar ea, urmare a unei crize de gelozie paroxistică. Pentru ultima variantă pledează declarațiile celor trei-patru femei care au fost surprinse în flagrant delict de adulter de către bănuită.

— Aveți dreptate, am fost nevoit să admit. Fiecare ar fi putut să suprime victima… Poate chiar și împreună,

de conivență.

— Acesta fiind și motivul pentru care încă n-am pus sub acuzare pe niciunul din ei. Avem nevoie de probe certe de vinovăție.

— Am să le caut.

— Chiar vream să formulez această rugăminte, m-a informat el, privindu-mă atât de binevoitor, încât mă întreb dacă nu mă ironiza.

— De îndată ce voi obține noi elemente, am să vă anunț… l-am asigurat.

29 august

În timp ce ne beam cafelele, pierduți în gânduri, mi s-a înșurubat în creier o idee, care nu era străină de una din cele mai importante afirmații făcute de Samuilă. Când m-am grăbit să beau ultima gură de cafea, pentru a verifica neconcordanța pe care presupuneam că am sesizat-o, a sunat telefonul.

Arestul mă anunță că numita Samuilă Elena cere să fie primită la audiere. Mi-am dat consimțământul.

Câteva minute mai târziu a fost introdusă în birou. Era galbenă la față, iar cearcănele căpătaseră o culoare atât de închisă, încât s-ar fi confundat cu culoarea căpruie a ochilor, dacă aceștia n-ar fi fost înroșiți de plâns.

I-am arătat scaunul și s-a apropiat șovăind de el.

— Ați cerut să mă vedeți. Vă ascult, i-am spus.

— M… m-am mai gândit… S-ar putea… însă nu sunt sigură… În ziua aceea nenorocită, e posibil să mă fi întâlnit cu vecinii mei…

— Care vecini?

— Pintea, familia Pintea… La începutul lunii am cumpărat un căruț pentru Ionuț. Îmi amintesc că i-am întâlnit în magazinul „Bucur" și m-au luat cu ei să-și cumpere un căruț… Când l-am văzut, mi-a plăcut atât de mult că am cerut bani de la ei și am cumpărat și eu unul, deoarece erau ultimele… Poate că am cumpărat căruciorul chiar în ziua de 6 iulie… întrebați-i pe vecinii mei, poate că ei își amintesc mai bine… Vă rog să cercetați… Sunt nevinovată… a strigat cu desperare, ascunzându-și fața în palme și începând să plângă cu sughițuri care-i scuturau întregul bust.

De când îmi fac meseria, m-am obișnuit cu tot felul de vicisitudini, dar cu plânsul femeilor n-am reușit. Când le văd tânguindu-se și stropindu-și obrajii cu lacrimi, mi se usucă gâtul și uit că sentimentalismul nu-i compatibil cu afacerile de care mă ocup.

— Vă rog să vă liniștiți… am rostit cu greutate. Dacă sunteți nevinovată n-aveți pentru ce să vă temeți. Vom verifica posibilitatea la care v-ați referit.

Printre lacrimile care-i inundau ochii, am remarcat o

undă de recunoștință.

— Ce preț a avut căruciorul pe care l-ați cumpărat?

— Ambele au costat 628 de lei… a zis, tamponându-și ochii cu batista pe care o tot mototolise în palme. Câteva zile mai târziu i-am dat Mioarei cei 314 lei împrumutați…

— În afară de Mioara Pintea, cine a mai fost când s-au cumpărat cărucioarele?

— Soțul ei, Pavel.

— Mai aveți ceva să ne spuneți?

— Vă rog să mă ajutați… Am trei copii…

— Repet, dacă sunteți nevinovată, așteptați liniștită până la clarificarea întregii situații.

— Sunt nevinovată! Vă rog să mă credeți! a strigat cu vocea spartă, înecată de deznădejde.

— Noi nu credem, verificăm. Am luat notă de spusele dumneavoastră și vom face cercetările de rigoare.

— Mergem să discutăm cu familia Pintea? a întrebat Dan, după ce-am rămas singuri.

Am clătinat capul și am întins mâna după repertoarul telefonic:

— Ne-am pierdut vremea degeaba. Crezi că familia Pintea este în stare să mai precizeze după două luni când a cumpărat un cărucior… am zis, căutând un număr de telefon.

— Și atunci? s-a mirat el.

I-am făcut semn cu degetul să aștepte și am format numărul Secției a IV-a.

— Salut, Ionică! i-am zis interlocutorului meu.

— Salut, Nicule! a replicat el exuberant, apoi brusc și-a schimbat tonul și a întrebat circumspect: Ți s-a năzărit să-i mai întrebi ceva pe abonații care și-au plătit telefonul în ziua de 6 iulie?

Am clătinat capul, apoi, dându-mi seama că nu mă poate vedea, am spus:

— Nu. Am o problemă foarte simplă, dar legată direct de „Acțiunea Anda". Te rog să trimiți doi oameni de la Biroul economic la magazinul „Bucur". Vreau să știu dacă în după-amiaza zilei de 6 iulie s-au vândut două cărucioare de copii pe un bon comun de 628 lei. Dacă se evidențiază o astfel de vânzare în boniere, să aprecieze după banda de control a mașinilor de încasat ora când s-a făcut marcarea. E în regulă?

— Sigur… dacă mă gândesc că putea să fie și mai rău. Problema e urgentă?

— Mă aflu într-un impas din care mă poate scoate numai rezultatul obținut de oamenii tăi, am exagerat eu, pentru a-l convinge să acorde importanță cererii mele.

— Dau imediat dispozițiile necesare… Și, dacă ai uitat, să știi că, în afară de secția mea, Bucureștiul mai are încă douăzeci… Mai dă-le și lor de lucru, că eu oricum sunt destul de încărcat, a mârâit el nemulțumit.

— Ai să râzi, dar așa îmi spun toți când le cer să-mi rezolve o problemă. Mulțumiri anticipate, am zis, când mi-a spus că de îndată ce are ceva pentru mine mă anunță.

Când am închis telefonul, m-am ridicat și i-am făcut semn lui Dan să mă urmeze.

*

Am descuiat ușa apartamentului și am intrat cu Dan în vestibul. Mi-am sprijinit spatele de ușa de la camera de baie și am privit în jurul meu. La stânga, ușa de la debara; în față, ușa prin care intrasem; la dreapta, prin ușa deschisă a dormitorului, am văzut, lipite de peretele din stânga, măsuța cu televizorul și o parte din șifonierul triplu. Am făcut un pas spre centrul vestibulului și am privit din nou spre dormitor. De data aceasta am văzut întregul șifonier și în spatele lui frigiderul alb.

Când Dan s-a uitat la mine întrebător, i-am făcut semn să-mi imite numărul și m-am dus să mai arunc o privire în dormitor.

— Și cu asta ce-am rezolvat? a întrebat Dan, venind după mine, câteva clipe mai târziu, în timp ce examinam din pragul ușii mobilierul din încăpere.

— Nimic, din punctul de vedere al procurorului… care vrea probe materiale, am mormăit dezgustat.

*

Întotdeauna când ancheta ajunge într-un impas, trebuie să te apuci să recitești dosarul pentru a vedea dacă nu ți-a scăpat ceva. Cum și eu mă împotmolisem, am aplicat regula sfintei rutine.

I-am dat lui Dan dosarele cu declarațiile martorilor și bănuiților, iar eu am început să-l citesc pe cel care conținea rapoartele tehnico-științifice.

Două ore mai târziu, lectura era terminată, fără să am nici cea mai mică senzație că sunt cât de cât mai deștept ca înainte. L-am închis și l-am împins spre marginea biroului, uitându-mă la el, fără să-l văd, cu gândul aiurea.

Brusc, o idee mi-a străfulgerat meningele și am tras din nou dosarul spre mine. Am recitit raportul necropsiei. Și o anumită frază de mai multe ori.

— Dane, m-am decis, ridicându-mă de pe scaun, lipsesc o jumătate de oră.

— Unde te duci?

— La morgă…

*

Doctorul Olimp Dobrescu se afla în biroul lui.

— Ce-i cu tine? a zis, văzându-mă intrând în cameră.

— Vreau o consultație.

— Ce te doare?

— Chiar crezi că aș veni la tine dacă aș fi bolnav? am făcut-o pe miratul.

— Și de ce n-ai veni? Ce s-a plâns vreun „pacient* de-al meu că nu-mi cunosc meseria? a glumit el.

M-am trântit în fotoliul din fața mesei lui de lucru și l-am întrebat:

— Îți mai amintești de tânăra care a fost depesată[37] în urmă cu două luni?

— „Acțiunea Anda”?… Desigur! a admis, când am făcut un gest de confirmare. Ce te interesează?

— Ai o copie după raportul necropsie?

— Firește, a zis, arătând spre fișierul din oțel care acoperea doi dintre pereții încăperii.

I-am făcut semn să-l aducă și să-l pună pe masă.

— I-am uitat numele… a zis, după ce s-a apropiat de fișier.

— Anda, Ambros Anda.

S-a uitat la literele cu care erau marcate toate sertarele. A tras unul dintre ele, a răsfoit puțin printre hârtiile din interior și a scos câteva file prinse cu o capsă.

— Domnul e servit! a spus, aruncându-le pe birou, în fața mea.

— Vino încoace, l-am invitat să se apropie, pe când deschideam raportul. Lovirea cu corpuri dure în obrazul stâng și în regiunea occipito-nucală s-au confirmat prin datele anchetei. Victima, lovită cu

[37] Ciopârțită.

pumnul stâng, s-a dezechilibrat și a căzut pe spate, izbindu-se cu creștetul capului de muchia tablierei unui pat…

— Nu din cauza asta a murit! m-a întrerupt doctorul. Lovitura nu i-a putut produce decât o amețeală.

— Altceva mă interesează. În raport afirmi că ai găsit infiltrații în zona gonioanelor. Acesta-i subiectul pe care vreau să-l discutăm.

— Fii mai concret.

— Infiltrațiile au fost provocate de presiunea exercitată de degetele gros și arătător ale agresorului, când a forțat victima să deschidă gura pentru a introduce călușul de hârtie. Corect?

M-a aprobat, în timp ce mă urmărea atent cu ochii.

— Podul palmei și l-a așezat pe bărbie…

— Dacă se sprijinea pe buza superioară a victimei, i-ar fi astupat gura și n-ar fi avut cum să introducă călușul! m-a întrerupt cu un gest de nerăbdare.

Mi-am pus mâna stângă pe față imitând gestul pe care-l atribuiam agresorului.

— Așa?

— Da, a confirmat.

— Putem obține distanța?… am întrebat, trasând cu degetul o linie imaginară de la un gonion[38] la celălalt,

[38] Unghi facial format de ramurile orizontale și cele verticale ale maxilarului inferior.

peste bărbie.

— Pentru ce-ți trebuie? a zis, circumspect.

— Funcție de mărimea mâinii agresorului, presupun că punctul de apăsare al gonioanelor poate să difere. Am dreptate?

— E logic. În raport de lungimea degetelor, infiltrațiile vor putea fi mai apropiate sau mai îndepărtate de vârful bărbiei. Dar de ce-ți bați capul cu treaba, asta?

— Există o victimă sigură și trei criminali potențiali, din care eu trebuie să-l aleg pe cel autentic.

— Vrei să…? a început mirat, apoi i s-au încălzit lămpile: Ideea-i formidabilă! s-a entuziasmat.

— Treaba asta presupune două exhumări… am strâmbat din nas.

S-a încruntat și m-a privit grav:

— Știi, chestia la care te gândești nu-i prea selectivă. Distanța dintre degetele gros și arătător ale unui om matur se situează între doisprezece și șaptesprezece centimetri… ceea ce înseamnă șase grupe, fiecare cuprinzând aproximativ trei milioane de indivizi, a zis, clătinându-și capul sceptic.

— Va trebui s-o facem. N-am de ales, l-am anunțat, înălțând umerii spre urechi. Partea neplăcută este exhumarea. Cu Sanda Samuilă nu-s probleme, e înmormântată în București… Ce ne facem însă cu Anda

Ambros?…

— Nu-i nevoie să faci nimic pentru Anda… Am făcut măsurătoarea de care ai nevoie… a zis, aplecându-se și scoțând dintr-un sertar al biroului un dosar greu, înalt de cincisprezece-douăzeci de centimetri. Aici strâng o anumită categorie de cazuri în vederea publicării unei comunicări științifice, a continuat, pe când răsfoia dosarul.

Sceptic, așteptam să văd dacă într-adevăr poate să-mi furnizeze indiciul cu care speram să pot clarifica cazul.

— Uită-te, m-a îndemnat, întorcând dosarul și împingându-l spre mine, deschis.

Am văzut în mărime naturală fotografia victimei, brăzdată în toate direcțiile de linii policolor, ca o schemă de acupunctură.

— Aici este ce-ți trebuie, mi-a indicat el cu vârful pixului o linie roz, care pornea de la bărbie, spre centrele fălcilor. Agresorul are o deschidere de paisprezece centimetri. Mulțumit?

— Poți fi convins. Dacă operațiunea se limitează numai la Sanda Samuilă, este mai mult decât perfect.

— Crezi că vei obține așa de ușor autorizația de exhumare? m-a privit el neîncrezător.

Am dat din cap că da și i-am spus:

— Am să te rog să vii la noi pentru măsurători.

— N-ai nevoie de mine. Dă-le bănuiților să strângă cu

mâna dreaptă o sticlă curată de un litru, pe urmă mi-o trimiți mie…

7 septembrie

În ciuda temerilor doctorului Dobrescu, nu mi-a fost greu să-l conving pe procurorul Grigore să-mi semneze autorizația de exhumare.

Acum, ne aflam din nou în biroul meu și îi expuneam rezultatul cercetărilor întreprinse în ultimele zile.

Jumătate de oră mai târziu, s-a declarat de acord cu probele prezentate și a cerut să-l aducem pe bănuit la interogatoriu.

— Domnule Samuilă, l-a luat în primire procurorul, câteva minute mai târziu, când și-a făcut apariția în încăpere, arborând un aer exuberant, în ultimele zile ne-am ocupat cu verificarea declarațiilor dumneavoastră…

— Ceea ce înseamnă că v-ați dat seama de nevinovăția mea, a zis cu satisfacție.

— Dimpotrivă, a rezultat că afirmațiile dumneavoastră au fost nu numai neadevărate, dar și tendențioase…

— Tendențioase?! s-a arătat el surprins.

— Soția dumneavoastră, în pofida susținerilor pe care le-ați făcut, nu s-a aflat în ziua de 6 iulie în locuința din strada Cristian Tell…

— Asta spune ea… a chicotit el, forțat.

— Soția ta, am intervenit eu, a fost văzută la ora cinci și jumătate plătindu-și telefonul, iar între orele șase și jumătate și șapte și jumătate s-a aflat, cu copilul în brațe, în magazinul „Bucur", în compania familiei Pintea, de unde a cumpărat un cărucior. Iar ulterior n-a mai ieșit din casă. Cum victima a fost suprimată în acest interval de timp, participarea ei la omor se exclude.

Consternat, m-a privit dintr-o parte, pe sub arcade. Apoi și-a revenit și a schițat un zâmbet care se voia ironic:

— V-a păcălit. Cum n-a ieșit din casă, când i-am deschis eu ușa, după ora zece seara?

— Poți dovedi această afirmație?

— Cum s-o dovedesc? De ce credeți cuvântul ei și nu pe al meu?

— Pentru că al tău este mai ușor. Soția ta ne-a spus că ai venit acasă ud, iar noi știm de la Institutul Meteorologic că în noaptea de 6 iulie a plouat, între orele unsprezece și douăsprezece fără un sfert, am zis, arătându-i adresa prin care se confirmau spusele mele.

— Repet, v-a dus cu prețul, a zis el, aparent calm. După ce a intrat în casă, eu m-am culcat, ea s-a dus în bucătărie să gătească ceva pentru a doua zi. Probabil, că văzând ploaia, s-a gândit să mă acuze indirect, spunând că am venit acasă ud.

— Soția ta gătește noaptea, la ora douăsprezece? m-am mirat eu.

— Copiii trebuiau să mănânce a doua zi, chiar dacă ea a umblat hai-hui toată după-amiaza.

M-am arătat șovăitor, nehotărât:

— Mă rog… Vom mai reveni poate la aspectul discutat… Deci susții că ai văzut momentul când soția ta a atacat victima…

— Așa-i. În timp ce mama mă imobilizase, Elena s-a repezit la victimă. A lovit-o cu pumnul și aceasta a căzut peste tabliera patului și a murit…

— Ce spui tu nu se potrivește cu constatările medicului legist. Pe obrajii victimei s-au găsit niște vânătăi… am arătat eu spre regiunea gonioanelor. Ele nu putea fi provocate de o lovitură de pumn și, cu atât mai puțin, de impactul cu tabliera patului.

— Ah, cum de-am uitat?! a exclamat el, bătându-se cu buricul degetului arătător în tâmpla dreaptă. Înainte de a lovi cu pumnul, a apucat-o de umeri și a început s-o scuture… Victima, speriindu-se, a început să țipe după ajutor… Atunci Elena i-a pus mâna pe gură, probabil de teamă să nu se alarmeze vecinii…

— Cum i-a pus mâna pe gură? Arată pe fața mea, i-am cerut, ridicându-mă, ocolind biroul și apropiindu-mă de el.

S-a ridicat și el de pe scaun și, sprijinindu-și mâna pe

bărbia mea, mi-a prins maxilarul între degetele arătător și gros.

Dan, conform convenției pe care o aveam, s-a apropiat și a fotografiat mâna pusă pe fața mea, din partea dreaptă. El nu și-a dat seama că-i fotografiat, decât atunci când, auzind țăcănitul declanșatorului, a întors mirat capul spre obiectivul aparatului. În clipa următoare, am simțit cum cele două degete îi tremură pe obrazul meu.

Dan l-a ocolit prin spate și a potrivit aparatul pentru a mai face o fotografie și din partea stângă. Dar, mai înainte ca să aibă timp să declanșeze, Samuilă a schimbat poziția, ridicând podul palmei de pe bărbie și sprijinindu-l pe buza superioară.

— Nu ești prea hotărât, am remarcat, îndepărtându-i mâna și pornind spre scaunul meu.

— Am greșit prima oară. Mi-am amintit că soția mea i-a pus mâna pe gură, nu pe bărbie.

— Și atunci cum i-a putut băga călușul în gură? m-am întrebat cu glas tare.

— Nu știu, n-am văzut, a răspuns el, clătinându-și capul cu multă convingere.

— Dar când victima, după ce-a lovit-o soția ta, a căzut și s-a lovit cu capul de tabliera patului ai văzut?

— Păi până acum ce v-am spus? s-a mirat el.

— În exclusivitate, minciuni!

— Va trebui să vă dovediți afirmația, a zis, disprețuitor.

— Nu, Samuilă, situația stă cu totul altfel. Tu va trebui să ne explici cum ai reușit să vezi agresiunea comisă de soția ta în dormitor, asupra victimei, când tu te aflai în vestibul, cu spatele la ușa băii.

— Am întors capul și…

— Și nimic, Samuilă! Ți-am verificat și această afirmație. Din locul în care te aflai nu aveai posibilitatea nici să vezi că există un pat în dormitor, darmite căderea victimei.

— Eu v-am spus ce-am văzut. Mă credeți bine, nu…

— Te cred că ai văzut, însă nu din vestibul, ci din dormitor. Altfel n-ai fi avut de unde să știi că victima s-a rănit la cap, căzând peste rama patului.

A făcut un gest de negație, dar vedeam după căutătura ochilor săi că este dezorientat.

— De altfel, tu ai obligat victima să deschidă gura pentru a-i vârî călușul, nu soția ta…

— Ați fost acolo? a reușit să fie sarcastic, în ciuda faptului că spusele mele îl tulburaseră în mod evident.

— Nu trebuia să fiu pentru a cunoaște adevărul. Mâna care a forțat victima să deschidă gura avea o deschidere de paisprezece centimetri, așa cum ai tu. Soția ta are numai doisprezece centimetri. Acum înțelegi că fapta ta a fost dovedită?

— Nimic nu-i adevărat! E o înscenare! a protestat, ridicându-se de pe scaun.

— Vă rog să luați loc, domnule Samuilă, l-a invitat procurorul imperturbabil. Trebuie să vă aduc la cunoștință o veste neplăcută. Părinții dumneavoastră nu mai trăiesc.

Samuilă a tresărit ușor și s-a uitat la fețele noastre neîncrezător.

— Ambii? a întrebat, când a constatat seriozitatea chipurilor noastre.

— Da. S-au sinucis, la câteva zile după arestarea dumneavoastră, l-a informat Alexandru Grigore.

Și-a mușcat buza inferioară și a lăsat să-i scape un oftat, nu de durere pentru pierderea suferită, ci de necaz. Și deși nu eram străin de mânia care-l încerca, nu mă încercă nici cea mai mică urmă de regret.

— Ce motive credeți că ar fi avut pentru a comite un act atât de funest? a vrut să afle procurorul.

— De unde să știu eu ce le-a venit, a zis, făcând un gest de indiferență.

— Cauza n-ar trebui căutată în faptul că, datorită isprăvii fiului lor, s-au temut de oprobriul public?

— Aș! Chiar dacă ar fi știut că am comis o faptă nedemnă, credeți că mult le-ar fi păsat de mine?

— Mama ta a lăsat două scrisori prin care arată că: „nu mai poate suporta teroarea”. Oare ce o îngrozea atât

de mult încât, de conivență cu tatăl tău, să se sinucidă?

S-a uitat câteva secunde în jos, apoi a spus:

— Explicația este simplă. S-au temut că prin bănuielile pe care le aveați asupra mea ați fi putut extinde cercetările asupra lor, constatând astfel că au o avere de aproape patru sute de mii de lei, pe care n-aveau cum s-o justifice.

— Ambii părinți, încadrați și cu salarii bune, cred că ar fi putut agonisi de-a lungul a două decenii echivalentul sumei de care-mi vorbești… a clătinat procurorul capul cu scepticism. Dar, admițând că într-adevăr s-au sinucis de teama comisiei pentru controlul averii dobândite ilicit, să știți că este prima oară când aflu că doi oameni își iau viața dintr-o astfel de cauză.

— În toate există întotdeauna un început, a replicat impasibil.

— Domnule Samuilă, a reluat procurorul de data asta pe un ton aspru, oficial, urmare a citirii dosarului, a examinării probelor prezentate și a audierii dumneavoastră, în numele legii vă pun sub următoarele acuzări: tâlhărie, viol, omor cu cruzime și profanarea de cadavru!

— Protestez! Totul este o înscenare! a strigat, ridicându-se din nou de pe scaun.

— S-o luăm metodic, a propus Alexandru Grigore, omițând să-l mai invite să-și reocupe scaunul. V-ați

întâlnit cu victima în ziua de 6 iulie, în fața florăriei din Piața Romană?

— Nu-i adevărat! N-am mai văzut-o de anul trecut.

— Prin vocea dumneavoastră, imprimată pe bandă de magnetofon, și prin declarațiile care se află la dosar, ați descris cu lux de amănunte și întocmai îmbrăcămintea pe care a purtat-o victima în după-amiaza zilei când a fost ucisă…

— Dânsul mi-a spus cum era îmbrăcată și mi-a cerut să repet descrierea! a zis, arătând acuzator cu degetul spre mine.

Trebuie să admit, spre rușinea mea, că am fost luat prin surprindere. Am avut eu de-a face cu mulți derbedei, însă de talia lui, nu. Și nici n-aș fi crezut că poate exista un astfel de specimen.

Am privit spre Dan. Încremenise, uitându-se uluit la mine.

— Dacă înțeleg bine, a reluat procurorul, cu un calm pe care acum, simțind cum mi se triplează volumul ficatului, i-l invidiam, nici cu victima n-ați fost în casa părinților dumneavoastră…

— Exact!

— Ceea ce înseamnă că nici pe soția dumneavoastră n-ați văzut-o atacând pe victimă.

— Așa este.

— Nu omiteți faptul că în locuința părinților

dumneavoastră au fost găsite urmele uciderii victimei Anda Ambros! l-a avertizat procurorul.

— Urmele de care-mi vorbiți au fost fabricate de dânsul! a zis, țintindu-mă din nou cu vârful degetului.

— Bine, dar în fața mea ați afirmat că ați văzut-o pe soția dumneavoastră omorând victima.

— Dacă-mi atribuiți mie o astfel de afirmație, înseamnă că n-ați înțeles bine!

— Întrucât n-ați mai văzut victima de mult timp, de unde ați știut că în timpul agresiunii a fost lovită în obrazul stâng, cu pumnul, și la creștetul capului, prin căderea peste tabliera patului?

— Dânsul mi-a sugerat aceste elemente! a zis, onorându-mă iar cu vârful degetului său.

— Și locul unde au fost abandonate pachetele cu resturile victimei, tot de căpitanul Apostolescu v-au fost indicate?

A aprobat, fără să ezite.

— Dar faptul că zeci de martori au recunoscut pantalonii și sacoșele în care au fost abandonate resturile victimei ca aparținând părinților tăi, reprezintă tot o înscenare a organelor de anchetă?

— Poate că da, ori poate că s-au înșelat martorii.

— Și atunci ce-ați făcut dumneavoastră în după-amiaza zilei de 6 iulie?

— Împreună cu soția mea am plătit telefonul și apoi

m-am dus în vizită la prietena noastră, Doina Pat…

— Deci reveniți la alibiul pe care l-ați prezentat la începutul anchetei?

— Da, pentru că reprezintă adevărul-adevărat.

— Soția dumneavoastră și Doina Patraulea au declarat că nu v-ați aflat în compania lor când s-a comis omorul.

— Nici nu mă surprinde ce spuneți. Târfa de Elena vrea să mă bage în pușcărie pentru a putea pune mâna pe averea rămasă de la părinții mei… Iar Doina, fiindu-i prietenă, îi face jocul! a zis, cu cinism.

Procurorul mi-a făcut semn să opresc magnetofonul, apoi i s-a adresat lui Samuilă:

— Doresc să vă dau o explicație care, depășind cadrul anchetei, nu trebuie înregistrată. Ați vorbit foarte urât de părinții și soția dumneavoastră, în ciuda faptului că s-au purtat într-un mod neîntâlnit de mine în cele două decenii de când mă ocup de oameni de teapa dumneavoastră. Mama, deși vitregă, v-a iubit atât de mult, încât, crezând că vă poate salva, n-a pregetat să vă ajute la comiterea unei fapte odioase, la căsăpirea unui om, care mai era cald încă…

— Nu-i adevărat! a protestat el, șovăitor, fără convingere și cu pupilele dilatate de spaimă, ca și cum ar fi văzut aievea scena invocată.

— Să nu mă mai întrerupeți! l-a avertizat procurorul

privindu-l dezgustat. Ulterior, când în sfârșit și-a dat seama de grozăvia pe care a comis-o, și-a luat viața într-un mod înfiorător, probabil cu intenția de a se autopedepsi. Tatăl dumneavoastră, deși nu purta nicio vină pentru măcelul comis în casa lui, a preferat de asemenea să moară decât să devină obiectul disprețului public. În ceea ce o privește pe soția dumneavoastră, să știți că aproape două luni ne-a împiedicat ancheta, susținând cu perseverență alibiul pe care vi l-ați făcut. Asta însă nu v-a împiedicat să aruncați vina repugnantei fapte asupra ei, deși știați mai bine decât oricine că este nevinovată! Atâta egocentrism, iresponsabilitate, lipsă de conștiință și machiavelism încă n-am întâlnit, mi s-a adresat el, cu bărbia tremurând de enervare. Vă rog să dați drumul la magnetofon.

M-am conformat cererii sale, spunându-mi că în ciuda măștii de calm rece pe care o afișă, în realitate era deosebit de sensibil.

— Domnule Grigore Samuilă, a reluat din nou pe un ton precis, oficial, întrucât am formulat acuzările ce vi se aduc, începând de mâine aveți dreptul să consultați probele din dosarul de trimitere în judecată. De asemenea, aveți dreptul la un apărător din oficiu, în caz că nu vă angajați dumneavoastră un avocat.

— E o mistificare! s-a reînsuflețit Samuilă, după ce-l

ascultase pe procuror cu o religiozitate care m-a făcut să cred că în ultimul ceas s-a decis să-și recunoască ticăloșia. Am să demonstrez în fața justiției că sunt nevinovat! ne-a informat cu tupeul care nu mă mai surprindea.

— Domnule Samuilă, aveți dreptul să vă apărați așa cum credeți de cuviință că este mai bine, totuși, deși nu simt decât silă față de dumneavoastră, conștiința profesională mă obligă să vă atrag atenția că mergeți pe o cale greșită. Perseverând în susținerea nevinovăției, nu veți reuși să beneficiați de principiul „dubiile sunt întotdeauna în favoarea acuzatului", deoarece acuzațiile pe care vi le-am adus sunt susținute prin mărturii și probe decisive. Eu am terminat, m-a anunțat procurorul, întorcând capul spre mine.

Am privit spre Samuilă, tentat să-l sfătuiesc să-și ușureze situația prin mărturisiri complete, dar m-am abținut la vreme. Reușisem să-l cunosc suficient de bine pentru a ști că-i prea înrăit pentru a fi în stare să-și recunoască fărădelegea.

— Scoate-l mai repede afară! i-am spus lui Dan, cu repulsie.

— Vă felicit, tovarășe căpitan, mi-a spus procurorul, regăsindu-și zâmbetul, după ce Dan s-a grăbit să-l predea pe inculpat subofițerilor de la arest.

Cum laudele nu-și prea au locul în meseria noastră, l-

am privit circumspect, crezând că mă ironizează pentru afirmația lui Samuilă că nu l-aș fi anchetat imparțial.

— La ce vă referiți? am întrebat, precaut, deoarece mi-am amintit de faima lui de cusurgiu.

— La faptul că ați avut un fler extraordinar când ați luat decizia să nu-l informați de sinuciderea părinților săi. Nici nu vreau să mă gândesc la turnura pe care ar fi luat-o afacerea dacă ar fi aflat de moartea mamei sale.

Mi-a venit inima la loc. Nu eram luat în tărbacă.

— Aflând de sinuciderea mamei lui, care i-a fost și complice în acțiunea de dezmembrare a victimei, ne servea o variantă cu mult mai simplă și, mai ales, imbatabilă… a continuat procurorul. Dacă, de exemplu, ar fi afirmat că după ce a introdus victima în casa părinților săi și a avut cu ea un raport intim a coborât să cumpere ceva?… Să zicem bere, că tot fusese văzut de cineva cu niște sticle în mână…

— Ar fi susținut, a sărit Dan cu gura, că a găsit victima moartă, iar mama lui, care venise după plecarea sa, i-ar fi spus că văzând o străină în casă a crezut că este o hoață și în lupta care a urmat victima a decedat. Iar el, speriindu-se, a plecat și nu știe ce s-a mai întâmplat victimei…

— Și cea mai bună dovadă că omorul care a urmat este în exclusivitate opera mamei sale, reiese din însuși faptul că s-a sinucis, probabil datorită mustrărilor de

conștiință, ar fi putut spune Samuilă. Iar dacă totuși ar mai fi existat dubii, faptul că după exhumarea mamei lui s-a constatat că deschiderea dintre degetele gros și arătător era de paisprezece centimetri, la fel ca distanța dintre urmele lăsate pe obrazul victimei, situația devenea clară, l-a completat Alexandru Grigore.

— Nu cred că situația ar fi fost chiar atât de simplă, a spus Dan, adoptând o atitudine moderată. Să nu uităm că și Samuilă avea o deschidere de paisprezece centimetri între degete.

— Tovarășe locotenent, întrucât mama lui era moartă și nu putea să-i infirme spusele, un avocat ar fi putut cu ușurință să pledeze pentru o coincidență. Și coincidențele nu pot constitui în justiție o bază de condamnare împotriva unui bănuit. Numai intuiția șefu'lui dumitale ne-a permis să stabilim cu certitudine cui i-a aparținut mâna care a ucis. E adevărat, tovarășe căpitan? mi-a sondat el opinia.

— Tovarășe procuror, vă mărturisesc că nu v-am urmărit cu multă atenție. Mă gândeam la altceva, am recunoscut… La modul în care a fost generat acest caz înspăimântător.

— Bine, dar e simplu! Fără un scelerat de talia lui Samuilă, o astfel de cauză n-ar fi putut exista.

— Evident, protagonistul este Samuilă, un imoral, un obsedat sexual care a avut de-a face cu sute de femei,

din care multe au fost violate, dar, fiind mature, erau obligate să-și asume de la început un astfel de risc. Victima, o adolescentă suficient de naivă pentru a crede că tot ce zboară se mănâncă, i-a dat însă apă la moară. Obișnuită cu colegii ei de liceu, pe care îi punea cu ușurință la punct dacă comiteau o indelicatețe față de ea, s-a aventurat în casa criminalului cu convingerea că este capabilă să evite o situație neplăcută. A fost însă obligată să constate că inculpatul se comportă cu totul altfel decât prietenii de vârsta ei. Probabil că nici brutalitățile unui om obișnuit să violeze n-au lipsit. Amintiți-vă de confesiunea făcută ulterior colegei ei, Corina Budughină „… tremuram toată de frică". Dându-și seama că lipsa ei de experiență i-a jucat o festă urâtă, are o intuiție de ultim moment. Scoate de la gât medalionul de aur și-l oferă inculpatului, iar acesta, în fața valorii primite, renunță la „dragostea" ce-o avea pentru victimă și o lasă să plece…

Până aici lucrurile se explică logic. Victima, datorită candoarei, cade într-o cursă și, datorită inspirației, reușește să scape ca prin minune. Ilogica însă urmează imediat după ce se salvează din mâna derbedeului. În loc să se ducă la secția de miliție, care era în imediata apropiere a imobilului unde era găzduită în perioada aceea, și să ceară sprijinul, tace…

— Tace, deoarece îi este rușine și se teme că cei de la

miliție ar putea râde de ea sau, ce ar fi fost și mai rău din punctul ei de vedere, că aceștia se apucă să-i anunțe familia. Probabil, neavând de unde să știe că miliția este interesată atât în capturarea infractorilor, cât și în asigurarea păstrării discreției pentru faptele victimelor, când acestea nu sunt tocmai curate. Mai cu seamă că nici nu comisese ceva blamabil, a zis procurorul dând din cap cu amărăciune.

— Și cel mai trist fapt este că, deși era o fată instruită și inteligentă, nu-i spune nimic mătușii la care locuise în perioada aceea. Și continuă să ascundă adevărata cauză a dispariției medalionului chiar și față de părinții ei, de mama ei care ar fi înțeles-o, deoarece și ea a fost cândva adolescentă. Se încăpățânează să-și recupereze singură obiectul de care a fost jefuită. Astfel comite cea de-a treia greșeală. Se duce cu criminalul pentru a-și lua medalionul, deși experiența avută cu un an înainte fusese mai mult decât edificatoare pentru a putea ști că nu trebuie s-o mai repete. Rezultatul imprudenței făcute ne este acum cunoscut. Încercarea ei de a-și apăra cinstea și demnitatea a dezlănțuit fiara care este Grigore Samuilă… am zis, simțind cum mi se strânge gâtul și limba capătă gust de sugativă.

— Vreți să spuneți că victima este autorul moral al celor petrecute? m-a întrebat procurorul, gânditor.

— Autorul este cunoscut și arestat. După lege vina

este numai a lui și va da socoteală pentru tot ce-a făcut. Ceea ce nu mă împiedică să susțin că dacă victima ar fi împărtășit părinților ei modul în care i s-a sustras medalionul, cazul Anda Ambros n-ar fi putut exista…

Alexandru Grigore a ridicat din umeri și a spus trist, cu capul lăsat în jos și vocea șoptită:

— Și eu am copii… Oare pot exista părinți mai urgisiți ca ai Andei?…

Epilog

Tribunalul municipiului București, prin sentința penală din 30 septembrie 1978, a condamnat pe inculpatul S.G. La 25 de ani de închisoare. Recursul fiind respins, sentința a rămas definitivă.

București – 1979

De același autor:

CĂPITANUL APOSTOLESCU ANCHETEAZĂ
Editura Militară, 1970
CĂPITANUL APOSTOLESCU INTERVINE
Editura Dacia, 1971
CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI DUBLA ENIGMĂ
Editura Dacia, 1973
GREȘEALA CĂPITANULUI APOSTOLESCU
Editura Facla, 1973
CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI IDENTIFICAREA
Editura Facla, 1974
SURPRIZELE CĂPITANULUI APOSTOLESCU
Editura Dacia, 1976
OBSTINAȚIA CĂPITANULUI APOSTOLESCU
Editura M. Eminescu, 1978

În pregătire:
FILIERA

Lei 13,50